JULIE GARWOOD

IUBIREA E MAI DULCE PRIMĂVARA

Autoarea romanului de succes TRANDAFIRI PENTRU EA

„ROMANTIC, DULCE, CAPTIVANT... UN ROMAN FERMECĂTOR, PLIN DE MAGIA IUBIRII ..."

Publisher's Weekly

BESTSELLER

FOR THE ROSES

by Julie Garwood

© copyright for romanian language by MIRON

Toate drepturile asupra acestui titlu
aparțin Editurii MIRON

Julie Garwood

Iubirea e mai dulce primãvara

PARTEA ÎNTÎI

Sfîrşit-au ploile şi chinurile iernii,
Şi toate anotimpurile cu zăpezi şi cu păcate.

Capitolul 1

Dacă n-ar fi fost mila Celui de Sus şi dacă n-ar fi avut dezlegat un şiret de la pantof, ar fi murit în ziua aceea, odată cu ceilalţi.

A intrat în bancă fix la ora două şi patruzeci şi cinci după-amiază pentru a-şi lichida contul, lăsînd în mod deliberat această treabă în ultimul minut posibil pentru că astfel totul căpăta finalitate în mintea ei.

Nu mai exista punct de întoarcere. Împachetase tot ce avea şi, în foarte scurtă vreme, avea să părăsească pentru totdeauna Rockford Falls, Montana.

Sherman MacCorkle, preşedintele băncii, urma să închidă uşile în mai puţin de 15 minute.

Holul era plin de oameni la fel ca şi ea, care lăsau lucrurile pînă în ultimul moment, şi deşi erau atît de mulţi clienţi, la ghişee nu lucrau decît doi casieri în loc de trei, ca de obicei.

Emmeline MacCorkle, fiica lui Sherman, părea să fie încă acasă, refăcîndu-se în urma gri-

pei care făcuse ravagii, cu două săptămîni în urmă, în paşnicul orăşel. Coada din faţa ghişeului la care lucra Malcolm Waterson era mai mică cu trei persoane. Totuşi, tipul era un palavragiu notoriu şi cu siguranţă că îi va pune întrebări la care nu era dispusă să-i răspundă.

Din fericire, Franklin Carroll lucra astăzi şi s-a aşezat la coada din faţa ghişeului său. Era rapid, metodic şi nu se vîra niciodată în treburile personale ale altuia.

Îi era, de asemenea, prieten. Îşi luase deja rămas bun de la el după slujba de duminică, dar a simţit brusc dorinţa de a face din nou lucrul ăsta. Nu-i plăcea să aştepte. Bătînd uşor din picior, şi-a scos mănuşile, după care şi le-a pus din nou.

La fiecare mişcare, poşeta, a cărei baretă de saten era trecută în jurul încheieturii, se balansa înainte şi înapoi, înainte şi înapoi, ca un pendul, ţinînd perfect ritmul cu tictacul ceasului agăţat pe peretele din spatele ghişeelor la care lucrau casierii.

Bărbatul din faţa ei a făcut un pas înainte, dar ea a rămas pe loc, sperînd să pună o oarecare distanţă între ei ca să nu mai fie nevoită să suporte mirosul de transpiraţie amestecat cu un iz înţepător de cîrnaţi prăjiţi emanat de hainele lui murdare. Bărbatul din stînga ei, de la coada din faţa ghişeului lui Malcolm, i-a adresat

un zîmbet din mijlocul căruia lipseau strident doi dinți. Pentru a descuraja orice conversație, a dat scurt din cap, după care şi-a ridicat privirea în sus, uitîndu-se la petele de apă de pe tavan.

Plutea un miros de igrasie şi mucegai, şi era îngrozitor de cald. Simțea cum transpirația de pe ceafă îi picură încet pe gulerul bluzei. Aruncîndu-i o privire compătimitoare lui Franklin, se întrebă cum poate cineva să lucreze toată ziua într-un asemenea cavou întunecos, umed şi înăbuşitor. S-a întors spre dreapta ei şi s-a uitat lung spre cele trei ferestre închise.

Soarele se strecura timid prin geamurile pe care se vedeau urme de degete. Dacă este nevoită să mai stea mult la coada asta, mai bine s-ar duce şi ar deschide larg ferestrele, ceea ce cu siguranță l-ar înfuria pe Sherman MacCorkle.

A renunțat la idee tot atît de repede, pe cît i-a venit în minte, pentru că preşedintele n-ar face altceva decît să le închidă imediat şi să-i țină o predică dură despre securitatea băncii. În plus, şi-ar pierde locul de la coadă.

În sfîrşit, i-a venit rîndul. În graba de a înainta, s-a împiedicat şi s-a lovit cu capul de geamul ghişeului. Un pantof i-a ieşit din picior. Şi-a vîrît înapoi piciorul, simțind sub degete limba îndoită a pantofului. În spatele casierilor, uşa

severului Sherman MacCorkle era deschisă. Acesta a simțit mişcare şi şi-a ridicat privirea de la biroul aflat în spatele unui paravan de sticlă. Ea i-a zîmbit slab, după care şi-a concentrat atenția asupra lui Franklin.

– Mi s-a dezlegat şiretul, i-a spus, încercînd să-i explice stîngăcia ei. Franklin a dat cu înțelegere din cap.

– Eşti gata de plecare?

– Aproape, i-a răspuns în şoaptă, ca băgăciosul de Malcolm să nu-şi poată vîrî nasul în conversație. Tipul se aplecase deja spre Frank şi ea ştia că ardea de nerăbdare să audă detalii.

– O să-mi fie dor de tine, a lăsat Franklin să-i scape.

Mărturidomnuleea a făcut să-i apară pete roşii pe gît şi în obraji. Timiditatea era caracteristica lui definitorie, iar cînd bărbatul înalt, îngrozitor de slab, a înghițit, mărul lui Adam, de dimensiuni exagerate, s-a mişcat vizibil. Era cu cel puțin 20 de ani mai mare decît ea şi totuşi ori de cîte ori era în apropierea ei se purta ca un adolescent.

– Şi mie o să-mi fie dor de tine, Franklin.

– Vrei să-ți lichidezi contul?

Fata a dat din cap şi a împins documentele împăturite prin deschizătura, de dimensiunea unui pumn, a ghişeului.

– Sper că totul este în ordine.

Franklin a verificat hîrtiile, controlînd semnătura şi numerele, apoi a deschis sertarul şi a început să numere banii.

– 402 dolari sînt bani mulți ca să umbli cu ei asupra ta.

– Da, ştiu că aşa este, a fost ea de acord. Am să fiu cu ochii pe ei, nu-ți face probleme.

În timp ce el aranja banii, ea şi-a scos mănuşile, iar cînd Franklin i-a împins teancul prin deschizătura ghişeului, l-a luat şi l-a îndesat în poşeta de pînză, strîngînd bine şiretul care o închidea. Franklin a aruncat o privire furişă către patronul său înainte să se aplece şi să-şi lipească fruntea de sticla ghişeului.

– Biserica nu va mai fi la fel fără tine în rîndul din fața mea şi a mamei mele. Aş fi vrut să nu pleci. Mama te-ar fi plăcut în cele din urmă, sînt sigur de asta.

Ea a vîrît mîna prin deschizătura ghişeului şi i-a strîns spontan mîna.

– În timpul scurt pe care l-am petrecut aici, mi-ai fost un prieten atît de bun! N-am să uit niciodată de bunătatea de care ai dat dovadă față de mine.

– Ai să scrii?

– Da, firește că am să scriu.

– Trimite scrisorile la bancă, să nu le vadă mama.

– Da, aşa am să fac, l-a asigurat zîmbind.

O tuse discretă a avertizat-o că a zăbovit prea mult. Şi-a luat mănuşile şi poşeta, şi s-a întors, căutînd un loc ferit unde să-şi poată lega şiretul.

În nişa de dincolo de poarta batantă care-i separa pe clienţi de angajaţi era un birou gol. De obicei la acest birou stătea Lemont Morganstaff, dar, la fel ca Emmeline MacCorkle, şi el se refăcea după gripă.

A pornit tîrîndu-şi piciorul pe podea ca să nu mai scape din nou pantoful, îndreptîndu-se spre biroul rablagit din faţa ferestrei.

Franklin i-a mărturisit că MacCorkle a cumpărat întreaga mobilă de la mîna a treia de la o tipografie.

Zgîrcenia l-a determinat, evident, să treacă cu vederea petele de cerneală care acopereau lemnul, precum şi aşchiile ieşite în afară, în aşteptarea parcă a unui deget imprudent.

Era dezgustător felul în care MacCorkle îşi trata angajaţii.

Ştia cu certitudine că nici unuia dintre angajaţii lui credincioşi nu-i plătea salariul corespunzător, pentru că sărmanul Franklin ducea o viaţă foarte modestă, de-abia permiţîndu-şi să-i asigure mamei sale medicamentele de care avea nevoie.

S-a gîndit să intre în biroul lui MacCorkle,

cu mobilă de mahon strălucitor, şi să-i spună de la obraz cît de ticălos este, în speranța că se va ruşina şi va face ceva în legătură cu condițiile deplorabile pe care le impunea personalului său; şi ar fi intrat cu siguranță dacă n-ar fi existat posibilitatea ca MacCorkle să creadă că Franklin a pus-o să facă lucrul ăsta. Preşedintele ştia că sînt prieteni.

Nu, n-o să-i spună nici un cuvînt; s-a hotărît să-i arunce în schimb o privire în care disprețul ei era absolut evident.

A fost un efort zadarnic; preşedintele se uita în altă parte. Atunci i-a întors imediat spatele şi a tras scaunul de la birou.

Aşezîndu-şi lucrurile pe el, s-a lăsat într-un genunchi, cît mai elegant posibil, şi şi-a aranjat fusta ca să poată acționa nestînjenită. Şi-a scos pantoful, i-a aranjat limba, s-a încălțat la loc şi şi-a legat rapid şiretul.

Odată terminată treaba, a dat să se ridice, dar a călcat pe tivul fustei şi, cu o bufnitură surdă, a aterizat pe podea.

Poşeta şi mănuşile i-au căzut în poală, în timp ce scaunul de care s-a lovit a luat-o la sănătoasa pe rotilele lui.

Evident stînjenită de neîndemînarea ei, a iscodit temătoare cu privirea peste marginea biroului să vadă dacă a observat cineva ce s-a întîmplat.

În fața ghișeelor mai erau trei clienți, toți cu gura căscată în direcția ei. În clipa în care a căzut, Franklin tocmai termina de pus documentele ei în sertar.

L-a închis cu zgomot şi a dat să pornească spre ea cu o expresie de îngrijorare pe față; ea i-a zîmbit şi i-a făcut semn cu mîna.

Era tocmai pe punctul de a-i spune că nu a pățit nimic, cînd uşa de la intrare s-a deschis brusc cu zgomot.

Ceasul din perete bătea ora trei.

Pe uşă au intrat şapte bărbați care s-au răsfirat în evantai în holul băncii. Intențiile lor erau absolut clare.

Legăturile negre le ascundeau partea de jos a fețelor, iar pălăriile, bine îndesate pe cap, le fereau ochii.

Pe măsură ce înaintau, îşi scoteau pistoalele. Ultimul care a intrat s-a răsucit să tragă jaluzelele şi să încuie uşa.

Toată lumea prezentă în bancă a înghețat, cu excepția lui Sherman MacCorkle, care s-a ridicat de pe scaun, scoțînd printre buzele strînse un şuierat uluit. În clipa aceea, Franklin a dat drumul unui țipăt ascuțit de soprană care a reverberat în tăcerea mormîntală în care plutea frica. Şi ea, la fel ca şi ceilalți, era prea uluită ca să facă vreo mişcare.

A cuprins-o un fel de panică, contractîndu-i-se

toți mușchii. A încercat cu disperare să-și controleze gîndurile. *Nu intra în panică... nu intra în panică... Nu vor îndrăzni să ne împuște... Zgomotul împușcăturilor... Vor banii, doar atît... Dacă toată lumea cooperează nu ne vor face nici un rău...*

Logica nu a ajutat-o să-și potolească bătăile inimii. Îi vor lua cei 400 de dolari, ceea ce era de neacceptat.

Nu-i putea lăsa să-i ia banii... nu-i va lăsa. Dar cum să-i oprească?

A scos teancul de bancnote din poșetă și a început să caute cu disperare un loc unde să-i ascundă, *Gîndește... gîndește...* S-a aplecat într-o parte și a ridicat privirea spre Franklin.

Acesta rămăsese cu ochii holbați la atacatori, dar probabil că a simțit-o că-l privește pentru că a înclinat din cap cît a putut el de discret. În clipa aceea i-a trecut prin minte că bandiții nu erau conștienți de prezența ei.

Nu a ezitat decît o fracțiune de secundă, cu privirea ațintită pe fața palidă a lui Franklin, după care s-a ghemuit fără să facă nici cel mai mic zgomot sub biroul vechi.

Și-a descheiat cu febrilitate bluza, și-a vîrît banii sub combinezon și și-a încrucișat brațele la piept.

Oh, Dumnezeule, oh, Dumnezeule...! Unul dintre ei se îndrepta acum spre biroul sub care

era ascunsă. Îi auzea paşii care se apropiau tot mai mult. Fusta! Era întinsă pe podea ca un steag alb semnalînd predarea.

A înşfăcat-o disperată şi a îngrămădit-o sub genunchi. Acum inima îi bătea precum o tobă şi era îngrozită că toţi ar putea să audă zgomotul pe care-l făcea. Dacă n-o vor descoperi, nu se vor atinge de banii ei.

Umbra unor cizme din piele de şarpe, cu pinteni ce zornăiau, a trecut la numai cîţiva centimetri de ea. În urma lor a rămas o adiere de mentă.

Mirosul a şocat-o – copiii miros a mentă, nu criminalii. *Nu-l lăsa să mă vadă, s-a rugat ea. Te implor, Doamne, nu-l lăsa să mă vadă!*

Îşi dorea să strîngă tare din ochi şi să dispară. A auzit zgomotul făcut de tragerea transperantelor, care au blocat lumina soarelui, şi, dintr-o dată, s-a simţit cuprinsă de sentimentul claustrofobiei, ca şi cum s-ar fi aflat într-un sicriu, iar tipul a pus capacul deasupra.

Bandiţii au intrat în bancă doar de cîteva secunde, curînd totul se va fi sfîrşit, şi-a zis ea. Curînd. Nu voiau decît banii, nimic altceva, şi cu siguranţă se vor grăbi să plece cît mai repede posibil.

Sigur că aşa vor face. Cu fiecare secundă zăbovită, creşteau riscurile de a fi prinşi. Oare ar putea să o vadă prin crăpăturile biroului?

Posibilitatea era absolut înspăimîntătoare.

În lemnul panoului care forma partea din față a biroului, de sus şi pînă jos, exact în mijloc, era o crăpătură de aproape un centimetru; fără să facă nici cel mai mic zgomot şi-a schimbat poziția pînă cînd a ajuns cu genunchii lipiți de sertarul de deasupra capului.

Aerul era încărcat şi greu, provocîndu-i senzația de vomă. A inspirat adînc şi a întors capul într-o parte ca să se uite prin crăpătura respectivă.

Vizavi, cei trei clienți cu fețele pămîntii stăteau nemişcați, cu spatele lipit de pervazul ghişeelor. Unul dintre tîlhari a înaintat.

Era îmbrăcat în costum negru şi cămaşă albă, la fel cu hainele purtate de preşedintele băncii. Dacă n-ar fi avut mască şi un pistol în mînă, putea trece drept orice om de afaceri.

Teribil de politicos, a început să vorbească cu o voce liniştitoare:

– Domnilor, nu aveți nici un motiv să fiți înspăimîntați. Din tonul lui răzbătea ospitalitatea sudică. Am auzit întîmplător de la un prieten de-al nostru că există aici un mare depozit guvernamental destinat băieților din armată şi ne-am gîndit că ne-am putea servi şi noi din banii lor. Recunosc că purtarea noastră nu este foarte manierată şi sînt sigur că nu vă simțiți deloc bine. Îmi pare sincer rău de lucrul ăsta.

Domnule Bell, te rog pune tăbliţa cu „Închis“ în uşă.

Şeful a dat acest ordin bărbatului din dreapta sa, care a făcut imediat ce i s-a spus.

– Perfect, perfect, l-a lăudat el. Acum, domnilor, aş vrea să ridicaţi toţi mîinile, să le prindeţi deasupra capului şi să ieşiţi aici, în hol, ca să nu-mi fac eu probleme că vreunul dintre dumneavoastră ar putea să facă un lucru nesăbuit. Nu vă sfiiţi, domnule preşedinte. Ieşiţi din biroul dumneavoastră şi alăturaţi-vă prietenilor şi vecinilor.

A auzit zgomot de paşi, în timp ce bărbaţii au început să se conformeze ordinului. Uşa dintre birouri şi hol a scîrţîit cînd a fost deschisă.

– Perfect şi ordonat, a apreciat şeful văzînd că ordinul lui a fost cu promptitudine respectat. V-aţi comportat perfect, dar mai am o rugăminte. Vreţi, vă rog, să îngenunchiaţi cu toţii? Nu, nu aşa, ţineţi mîinile deasupra capetelor. Doar nu vreţi să mă supăr, nu? Domnului Bell i-ar face mare plăcere să vă întindă pe podea şi să vă lege fedeleş, dar eu nu cred că este necesar lucrul ăsta. Nu văd de ce să vă murdăriţi frumoasele dumneavoastră haine. Strîngeţi-vă pur şi simplu într-un cerc foarte mic. Aşa, este absolut perfect, i-a lăudat el încă o dată.

– Seiful este deschis, domnule, a strigat unul dintre bandiți.

– Ocupă-te de el, fiule, i-a poruncit şeful.

Bărbatul, ce părea să fie cel care controla situația, s-a întors cu fața spre biroul prăpădit din nişă şi fata i-a văzut clar ochii.

Erau căprui cu irizări aurii, ca marmura; ochi reci, fără nici o expresie. Bărbatul numit Bell a început să tuşească, iar şeful s-a întors să se uite la complicele lui.

– Ce-ar fi să te sprijini de balustradă şi să-i laşi pe ceilalți să se ocupe de umplerea sacilor? Prietenul meu nu se simte deloc bine astăzi, s-a adresat el prizonierilor.

– Poate că s-a molipsit de gripă, a sugerat Malcolm pe un ton care vădea dorința de a fi pe plac.

– Mă tem că s-ar putea să aveți dreptate, a fost de acord cu el şeful. Păcat, pentru că îi place foarte mult ceea ce face; astăzi nu se poate bucura însă de lucrul ăsta. Aşa este, domnule Bell?

– Da, domnule, i-a răspuns complicele lui.

– Ai terminat, domnule Robertson?

– Am luat tot, domnule.

– Nu uitați banii lichizi din sertare, le-a atras el atenția.

– I-am luat şi pe ăştia, domnule.

– Se pare că aproape ne-am terminat treaba

pe care am avut-o aici. Domnule Johnson, vrei te rog să te asiguri că uşa din spate n-o să ne creeze nici un fel de problemă?

– Am verificat deja, şefu'.

– Atunci este momentul să terminăm.

I-a auzit pe ceilalți revenind în holul băncii; tocurile cizmelor loveau podeaua cu precizia echipamentului de telegraf. Unul dintre ei a chicotit.

Şeful lor s-a îndepărtat de biroul sub care stătea ascunsă, iar acum îi putea vedea clar pe ceilalți.

Toți stăteau dincolo de cercul format de prizonieri. În timp ce-i urmărea cu privirea, şi-au scos toți legăturile negre şi le-au vîrît în buzunare.

Şeful a făcut un pas înainte, apoi şi-a pus pistolul deoparte ca să poată să-şi desfacă cu grijă basmaua neagră pe care a băgat-o apoi în buzunarul hainei.

Era destul de aproape de ea ca să-i poată vedea degetele lungi şi unghiile bine îngrijite. De ce şi-au scos legăturile care le ascundeau fețele? Nu-şi dau seama că Franklin şi ceilalți or să le dea autorităților semnalmentele... Oh, Dumnezeule, nu... nu... nu...!

– Uşa din spate este închisă, domnule Johnson?

– Da, domnule, este.

– Ei bine, atunci cred că este timpul să plecăm. Cine este la rînd? a întrebat el.

– Domnul Bell n-a mai făcut-o de la fetița aceea, vă amintiți, domnule?

– Îmi amintesc. Eşti pregătit să o faci astăzi, domnule Bell?

– Da, şefu', cred că sînt.

– Atunci să terminăm, a ordonat el luîndu-şi pistolul şi trăgînd piedica.

– Ce aveți de gînd să faceți? a întrebat preşedintele aproape răcnind.

– Linişte, vă rog. V-am spus că n-o să fie nimeni rănit, nu?

Vocea îi era teribil de calmă. MacCorkle dădea aprobator din cap cînd bărbatul numit Bell a tras primul foc. Fruntea preşedintelui a explodat.

Şeful l-a ucis pe omul din fața lui, sărind înapoi cînd sîngele din rană a țîşnit împroşcîndu-l.

– Dar ai promis... a apucat să strige Franklin.

Şeful s-a răsucit spre el şi l-a împuşcat în ceafă.

– Ei bine, am mințit.

Capitolul 2

Ceremonia a fost unică. Sărbătoritul, Cole Clayborne, a dormit în tot cursul ei şi după aceea, în timpul petrecerii care a urmat.

La o oră după ce majoritatea oaspeţilor a plecat, efectul somnului nefiresc a început să dispară.

Într-o stare de letargie, plutea undeva între fantezie şi realitate. Simţea cum îl zgîlţîie cineva, dar nu avea forţă suficientă să deschidă ochii şi să vadă cine-l deranjează.

Zgomotul îi accentua îngrozitor durerea de cap şi cînd, în sfîrşit, a început să se trezească, primele sunete pe care le-a auzit au fost clinchete de pahare şi rîsete puternice şi enervante.

Cineva vorbea cu el sau despre el. Şi-a auzit numele, totuşi i-a fost imposibil să se concentreze suficient pentru a înţelege ce se spunea. Îşi simţea capul de parcă o mulţime de pitici, masaţi toţi între ochi, îl loveau în scăfîrlie cu ciocane ascuţite.

Era oare mahmur? Întrebarea şi-a croit drum prin gîndurile lui încețoşate. Nu, nu se îmbăta niciodată cînd era departe de Rosehill şi chiar cînd era acasă rareori bea mai mult decît o bere ocazională în căldura după-amiezii.

Nu-i plăceau deloc urmările. Alcoolul, învățase asta pe propria-i piele, atrofiază simțurile şi reflexele, şi, avînd în vedere că jumătate din pistolarii din teritoriu doreau să-şi cîştige reputația de a-l fi omorît cu un foc de pistol, nu bea nimic altceva decît apă.

Cineva se distra grozav de bine. A auzit din nou rîsete şi a încercat să întoarcă capul în direcția de unde venea sunetul.

L-a pocnit o asemenea durere în ceafă, încît fierea i s-a ridicat în gît. Ah, Dumnezeule, se simțea ca naiba!

– Parcă-şi revine, Josey. Cel mai bine ar fi să te întorci acasă înainte să înceapă să urle şi să înjure. S-ar putea să nu te simți tocmai grozav în cazul ăsta. Adresîndu-se soției lui, cu care era căsătorit de 30 de ani, şeriful Norton se holba printre gratiile celulei.

Josey Norton s-a grăbit să plece înainte să poată Cole să-şi focalizeze privirea. I-a trebuit un minut întreg ca să înțeleagă unde era.

A scrîşnit din dinți cînd s-a ridicat în fund pe patul îngust şi şi-a coborît picioarele pe podea.

Mîinile i s-au încleştat de saltea, iar capul i-a căzut în piept.

Cu ochii injectați a început să-l cerceteze pe şerif.

Norton era un bărbat mai în vîrstă, pe fața căruia intemperiile îşi lăsaseră pecetea.

Parcă era un cîine de vînătoare care nu prezenta nici un fel de pericol.

– De ce mă aflu în închisoare?

Şeriful s-a sprijinit de gratii, şi-a pus picior peste picior şi a zîmbit.

– Ai încălcat legea, fiule.

– Cum?

– Ai tulburat liniştea.

– Poftim?

– Nu este nevoie să țipi. Îmi dau seama clar că asta-ți provoacă dureri. Ai primit o lovitură destul de frumoasă în ceafă şi nu cred că răcnitul îți face bine. Nu-ți aminteşti ce s-a întîmplat?

Cole a clătinat din cap şi a regretat imediat; a simțit o adevărată explozie de durere în fundul ochilor.

– Îmi amintesc că am fost bolnav.

– Da, ai avut gripă. Ai zăcut cu febră timp de patru zile şi Josey a mea te-a îngrijit şi te-a readus la viață. Astăzi este a doua zi de cînd te-ai dat jos din pat.

– Cînd am tulburat liniştea?

– Cînd ai traversat strada, i-a răspuns vesel

şeriful. A fost cu adevărat tulburător pentru mine felul în care ai plecat, în timp ce eu încercam din răsputeri să te conving să rămîi în Middleton pînă soseşte numirea. Mi-am dat cuvîntul de onoare în faţa cuiva foarte important că te ţin aici, fiule, dar n-ai vrut să cooperezi.

– Aşa că m-ai lovit în cap.

– Da, asta am făcut, a recunoscut el. N-am avut încotro. N-a fost totuşi chiar o lovitură, doar un ghiont cu patul pistolului în ceafă. Ţi-am făcut un serviciu, totuşi.

Vocea vioaie a şerifului îl zgîria pe Cole pe nervi. S-a holbat la el şi l-a întrebat:

– Ce fel de serviciu?

– Doi pistolari te aşteptau să ieşi în stradă. Amîndoi foarte hotărîţi să te împuşte – pe rînd, fireşte. De-abia te refăcuseşi de pe urma bolii şi, deşi n-ai recunoaşte nici în ruptul capului, pariez pe salariul meu pe o săptămînă că nu erai suficient de antrenat ca să dobori pe vreunul din ei. Gripa te-a lovit rău de tot, fiule, şi de-abia acum ai început să-ţi recapeţi culorile în obraji. Da, domnule, ţi-am făcut un serviciu.

– Acum, îmi aduc bine aminte.

– Uită totul, i-a sugerat şeriful. Ţine de-acum de domeniul trecutului. A sosit numirea şi am organizat o ceremonie frumoasă chiar aici, în închisoare. A părut cam ciudat să intrăm în

celula ta pentru o asemenea ceremonie importantă, dar pe judecător nu l-a deranjat şi totul s-a desfăşurat aşa cum trebuie. Să fii sigur de asta. Păcat că ai dormit în tot timpul ăsta, pentru că tu erai sărbătoritul. Soția mea, Josey, a făcut pentru acest prilej prăjitura ei galbenă specială; ți-a tăiat şi ție o porție zdravănă şi ți-a lăsat-o pe masă, acolo, a spus dînd din cap spre partea opusă a celulei. Ar fi bine să o mănînci înainte să o atace şoarecii.

Cu fiecare secundă, Cole era tot mai nedumerit. Cea mai mare parte din cele spuse de şerif nu avea nici un sens.

– Răspunde-mi la întrebări, i-a cerut el. Ai spus că cineva important a vrut să mă reții aici. Despre cine este vorba?

– Despre şeriful federal Daniel Ryan, despre el este vorba. Trebuie să sosească în orice clipă ca să-ți dea drumul.

– Ryan este aici? El, ticălosul ăsta care nu-i bun de nimic, care a furat...

– Stai, opreşte-te! Nu este nevoie să continui. Şeriful mi-a spus că ai un dinte împotriva lui. Mi-a povestit că este ceva legat de o busolă şi o cutie de aur pe care le-a păstrat în siguranță pentru tine.

Cole a simțit cum i se limpezeşte rapid capul.

– Mama mi-a adus busola, iar Ryan a furat-o

de la ea. N-are nici cea mai mică intenție să o dea înapoi. Voi fi nevoit să i-o iau cu forța.

– Cred că greşeşti, i-a spus Norton chicotind.

Era inutil să se certe cu şeriful. Cole a hotărît să-şi păstreze furia pentru omul răspunzător de faptul că era închis aici... Daniel Ryan. Deabia aştepta să pună laba pe el.

– Ai de gînd să mă scoți de aici şi să-mi dai înapoi pistoalele?

– Aş face-o cu mare plăcere.

– Dar?

– Dar nu pot, a spus şeriful. Cheile sînt la Ryan. Acum trebuie să duc nişte hîrti în oraş, judecătorului, aşa că ce-ai zice să stai liniştit şi să mănînci prăjitura? N-o să lipsesc mult. Şeriful a dat să plece. Încă ceva, s-a întors el vorbind tărăgănat. Felicitări, fiule. Sînt sigur că vei fi mîndria familiei tale.

– Aşteaptă! a strigat Cole. Pentru ce mă feliciți?

Norton nu i-a răspuns. A ieşit şi, un minut mai tîrziu, Cole a auzit uşa de la intrare deschizîndu-se şi închizîndu-se la loc. A clătinat din cap nedumerit. Nu ştia despre ce a vorbit bătrînul. De ce să-l felicite?

S-a uitat în jur la celula goală – pereți cenuşii, gratii cenuşii şi podea cenuşie.

Într-un colț, pe un suport cu trei picioare era

un lighean cu buline cenuşii şi, lîngă bucata de prăjitură lăsată de soția şerifului pentru el – o cană cu apă.

În celulă nu mai era decît păianjenul negru care se cățăra pe piatra vopsită a peretelui. Un altul atîrna de cuibul său din pervazul ferestrei din plafon.

Cole era înalt de peste 1,80 m, dar ca să se uite afară ar fi trebuit să se urce pe un scaun. Iar în celulă nu exista nici unul.

Putea să vadă o bucată de cer, deşi, la fel ca şi locuința lui temporară, şi el era cenuşiu.

Culoarea se potrivea perfect cu starea lui de spirit.

Nu putea să se răzbune pe Norton pentru că soția lui l-a îngrijit, făcîndu-l bine, cînd a fost bolnav. De asemenea, şeriful i-a salvat probabil viața doborîndu-l înainte să-l provoace pistolarii. Cole şi-a amintit că gripa l-a lăsat slăbit şi fără stabilitate.

Da, aşa este, ar fi putut să moară într-un schimb de focuri de armă, dar, ia toți dracii, de ce trebuia să-l lovească Norton atît de tare? Încă îşi simțea capul de parcă i-ar fi fost crăpat în două.

A întins mîna să-şi pipăie cucuiul din ceafă, iar brațul său drept a dat de un metal rece. A privit în jos şi a înghețat cînd şi-a dat seama la ce se uita.

O cutie de aur atîrna de un lanț pe care cineva – cel mai probabil Ryan – îl prinsese de buzunarul hainei sale de piele.

Ticălosul îi înapoiase, în sfîrşit, comoara. A ridicat cu delicatețe cutiuța ținînd-o în palma întinsă, uitîndu-se la ea îndelung înainte de a o deschide.

Busola era din alamă, nu din aur, dar era foarte frumos lucrată. Fondul alb, litere roşii, acul negru. A scos-o din cutie zîmbind în timp ce privea cum săgeata a balansat înainte şi înapoi, ca numai după aceea să arate Nordul.

Mama Rose o să fie încîntată să afle că, în sfîrşit, a intrat în posesia darului pe care i-l cumpărase cu un an în urmă. Era un lucru prețios. Nu avea nici cea mai mică zgîrietură nicăieri.

Evident, Ryan a avut grijă de ea, a fost el nevoit să recunoască. Totuşi, simțea dorința să-l împuşte pe ticălos pentru că a ținut-o atît de mult, dar ştia că nu poate face lucrul ăsta dacă vrea să mai rămînă o vreme în viață – să ucizi un şerif federal era un lucru absolut interzis, indiferent de motivul pentru care ai face-o – aşa încît Cole s-a decis să-i tragă în schimb un pumn în nas.

Băgînd cu grijă busola în buzunarul hainei, s-a uitat spre cană şi s-a hotărît să-şi dea cu nişte apă pe față.

Ochii i-au căzut pe bucata de prăjitură şi s-a concentrat asupra ei încercînd să separe realitatea de vis. De ce au mîncat prăjitură în celula lui? Întrebarea părea prea complicată ca să se gîndească acum la un răspuns.

S-a ridicat să-şi dezmorţească muşchii încordaţi şi era pe punctul de a-şi scoate haina cînd mîneca i s-a prins de ceva ascuţit. Eliberîndu-şi braţul, s-a uitat în jos să vadă despre ce este vorba.

A căzut înapoi pe patul îngust, cu mîinile pe genunchi, uitîndu-se în jos, la omoplatul său stîng, fără să-i vină să creadă.

Era stupefiat. Trebuie să fie o glumă – făcută însă de cineva cu un simţ al umorului cu adevărat pervers. Şi atunci i-au revenit în minte cuvintele şerifului Norton.

A venit numirea... Da, parcă aşa a spus... Şi ei au sărbătorit... Cole şi-a amintit că Norton a spus asta. Şi Cole era cel sărbătorit... „Ticălosul!"

A rostit blasfemia adresîndu-se stelei de argint prinsă de pieptul hainei. Era şerif federal.

Capitolul 3

Cînd s-a întors şeriful Norton, Cole clocotea de-acum de furie. Din fericire, Norton luase cu el cheile de la Ryan.

Soţia lui, Josey, era cu el şi din acest motiv Cole s-a controlat.

Avea în mînă o tavă acoperită cu şervet de bucătărie în dungi alb cu albastru şi, de îndată ce şeriful a deschis uşa, Josey a adus mîncarea în celulă.

Norton a făcut prezentările.

– Voi doi nu aţi făcut oficial cunoştinţă pentru că tu ardeai tot, cu febră mare, de fiecare dată cînd Josey a mea se apropia de tine. Josey, ţi-l prezint pe şeriful federal Cole Clayborne. El nu ştie asta încă, dar o să-l ajute pe şeriful federal Ryan să prindă banda aia ticăloasă de ucigaşi Blackwater, care terorizează ţinutul... Cole, nu te superi dacă devin familiar şi-ţi spun pe numele mic, nu?

– Nu, domnule, nu mă supăr. Şeriful Norton radia de plăcere.

– Este extraordinar de drăguț din partea ta, avînd în vedere jena pe care o resimți cu siguranță din cauză că ai primit lovitura aceea în cap. Oricum, așa cum spuneam, această drăguță doamnă care se înroșește toată lîngă mine este soția mea, Josey. A fost foarte îngrijorată din cauza ta cît ai fost bolnav. Îți amintești?

Cole se ridicase în picioare încă de cînd a intrat Josey în celulă. Acum a făcut un pas înainte, s-a înclinat în semn de salut și a spus:

– Firește că-mi amintesc, doamnă; apreciez faptul că ați venit la hotel și ați avut grijă de mine cît am fost atît de bolnav. Sper că nu v-am creat prea multe necazuri.

Josey era o femeie mai degrabă ștearsă, cu umeri rotunzi și dinți strîmbi, dar cînd zîmbea – lumina încăperea. Cei care se aflau în preajma ei simțeau nevoia să-i răspundă, iar Cole nu a făcut excepție.

Zîmbetul lui era sincer, la fel ca și aprecierile pe care i le-a adresat.

– Nu mulți s-ar fi obosit să îngrijească un străin, a spus el.

– Nu mi-ai creat nici un fel de necazuri, i-a replicat Josey. Ai pierdut ceva din greutate, dar puii mei te vor ajuta să pui la loc. Ți-am adus ceva de acasă.

– Josey a mea face cei mai grozavi pui

fripți, a intervenit Norton cu o mişcare a capului spre coşul pe care-l adusese soția lui.

– Am considerat că trebuie să fac ceva pentru a compensa purtarea soțului meu. Thomas n-ar fi trebuit să te lovească în felul în care a făcut-o, mai ales avînd în vedere cît de slăbit şi lipsit de puteri erai. Te mai doare capul?

– Nu, doamnă, a mințit Cole. Josey s-a întors spre soțul ei.

– Cei doi nemernici de pistolari continuă să dea tîrcoale. I-am văzut pe amîndoi cînd veneam încoace. Unul stătea în partea de nord a străzii noastre, iar celălalt spre sud. Ai de gînd să faci ceva, înainte ca băiatul ăsta să fie ucis?

Norton şi-a frecat bărbia.

– Aştept ca şeriful federal Ryan să aibă o discuție cu ei.

– Nu pare să fie un tip foarte vorbăreț, i-a replicat Josey.

– Doamnă, pistolarii aceia mă vor pe mine, a spus Cole. Am să vorbesc eu cu ei.

– Fiule, nu să vorbească vor ei. Ei ard de nerăbdare să devină vestiți şi singurul mod în care pot face asta este ca unul din ei să te împuşte într-o provocare. Aşa că nu-i lăsa să te enerveze ca să faci vreo prostie, a intervenit Norton.

Josey şi-a exprimat aprobarea din cap, apoi s-a întors din nou spre soțul ei.

– Unde vrei să pun farfuriile?

– Este prea strîmt ca să mănînce aici. De ce nu pui totul pe biroul meu?

Cole a aşteptat pînă ce Josey a trecut în camera din faţă şi numai după aceea i s-a adresat din nou şerifului:

– Unde este Ryan?

– O să fie aici curînd. Tocmai pornise încoace cînd a fost chemat la oficiu să ia o telegramă. Cred că de-abia aştepţi să schimbi vreo două vorbe ce el.

Cole a dat aprobator din cap. Şi-a menţinut furia sub control, amintindu-şi că şeriful nu a făcut decît ce i-a spus Ryan.

El i-a ordonat să-l reţină în oraş şi tot el a fost cel care i-a prins steaua în piept.

Cole a găsit deja, în mintea lui, un alt loc pentru insignă. I-ar fi făcut mare plăcere să i-o înfigă lui Ryan exact în mijlocul frunţii! Ideea l-a amuzat atît de mult, încît a zîmbit.

Josey a dat la o parte hîrtiile de pe birou şi l-a acoperit cu o faţă de masă alb cu roşu.

A aşezat pe ea două farfurii ciobite de porţelan, cu fluturi albaştrii pictaţi pe margini, şi două căni de cafea asortate.

În mijlocul biroului erau un platou cu pui fript pe un pat gros de untură, două boluri cu napi fierţi cu rădăcinile păroase înfăşurate cu un tifon în jurul lor, sfeclă murată şi nişte chifle arse

pe fund. Era cea mai puțin îmbietoare masă pe care a văzut-o Cole vreodată.

Stomacul lui, încă fragil în urma gripei, a reacționat violent la miros.

Întrucît Josey plecase deja, Cole nu trebuia să-şi facă probleme că lipsa lui de apetit o va ofensa.

Şeriful s-a aşezat la birou şi i-a făcut semn să ia şi el un scaun.

După ce a turnat cafea pentru amîndoi, s-a lăsat pe spate şi a făcut un gest spre masa întinsă.

– Ar fi bine să te avertizez înainte să constați pe propria-ți piele. Soția mea este foarte bine intenționată, dar n-a avut niciodată darul gătitului. Este convinsă că trebuie să frigă orice într-o vadră de untură. Nu m-aş atinge de friptura asta, dacă aş fi în locul tău. Se poate chiar muri din aşa ceva.

– Sincer, nu-mi este foame.

– Ai să fii un şerif federal grozav cu atîta diplomație, a remarcat Norton izbucnind în rîs. Bătîndu-se apoi pe burtă, a adăugat: Eu m-am obişnuit cu mîncarea gătită de Josey a mea, dar mi-au trebuit pentru asta aproape 30 de ani. Au fost vreo două dăți cînd am crezut că vrea într-adevăr să mă omoare.

Cole şi-a băut cafeaua, în timp ce Norton s-a servit cu două porții zdravene de mîncare.

Cînd a terminat şeriful, a pus farfuriile înapoi în coş, l-a acoperit cu şervetul lui soios şi s-a ridicat.

– Cred că am să mă duc la restaurantul Fridei să-mi iau o felie de plăcintă cu pecan. Vrei să vii şi tu?

– Nu, mulţumesc. Am să-l aştept aici pe Ryan. Un gînd a dus la apariţia altuia. Ce-ai făcut cu pistoalele mele?

– Sînt în fundul sertarului de la biroul meu. Ai o centură foarte frumoasă pentru pistol. Poţi să ajungi la el şi să-l scoţi cu mare uşurinţă, nu-i aşa? Cred că de aceea poartă şi Ryan unul.

De îndată ce a ieşit şeriful, Cole şi-a luat centura şi s-a încins cu ea. Toate gloanţele din pistoale fuseseră scoase.

A încărcat un pistol şi se ocupa de cel de-al doilea cînd a intrat Norton grăbit.

– Cred că şeriful federal Ryan are nevoie de ajutorul tău. Cei doi pistolari aşteaptă fiecare la cîte un capăt al străzii, iar el vine exact pe mijloc. O să fie ucis!

Cole a clătinat din cap.

– Pe mine mă vor, nu pe Ryan, a spus vîrînd încărcătorul plin la locul lui şi punînd pistolul în toc.

– Dar tocmai asta-i problema, băiete. Ryan n-are de gînd să-i lase să te provoace. Dacă

unul din ei te omoară, n-ai să mai poți să-l ajuți să prindă banda Blackwater şi a spus nu o dată că are nevoie de un ajutor special din partea ta.

Cole nu avea nici cea mai mică idee la ce se referea şeriful.

Ce fel de ajutor special ar putea da el? Şi-a zis că o să afle, totuşi.

Sugestia lui ca şeriful să rămînă înăuntru a fost primită cu rezistență.

– Fiule, pot să dau şi eu o mînă de ajutor. Este adevărat, a trecut ceva vreme de cînd n-am mai tras cu pistolul, dar îmi închipui că este la fel cum bei din pahar. Odată ce ai învățat cum s-o faci, nu mai uiți niciodată. Şi eram destul de iute cînd era vorba să umblu cu un pistol.

– Aşa cum ți-am spus, pe mine mă vor, dar îți mulțumesc pentru ofertă.

Norton s-a grăbit să-i deschidă uşa şi, înainte să păşească pragul, l-a auzit pe bătrîn şoptind:

– Mult noroc.

Capitolul 4

Norocul nu avea nici o legătură cu treaba asta. Ani întregi de viață dură l-au pregătit pe Cole pentru asemenea situații agasante.

Şi-a dat seama cum stau lucrurile dintr-o singură privire. Pistolarii aşteptau la cele două capete opuse ale străzii noroioase. Nu l-a recunoscut însă pe nici unul. Pentru el, pistolarii arătau toți la fel – Dumnezeule, cîți au mai fost, toți alergînd după himera de a fi cel mai rapid trăgător din Vest! Îmbrăcați amîndoi în pantaloni de piele, cei doi bărbați îşi treceau greutatea corpului de pe un picior pe altul, lăsîndu-l pe Cole să le vadă nerăbdarea.

Nu erau nişte băiețandri, ceea ce făcea să-i fie mai uşor să-i ucidă, şi-a zis el. A stabilit deja în minte cum anume să o facă.

Conform planului, urma să se arunce la pămînt – la dracu', nu-i plăcea deloc să se tăvălească în noroi; mai ales astăzi, cînd stomacul lui reacționa atît de dureros.

Totuşi, va face ceea ce trebuie făcut pentru

a supraviețui. Şeriful federal îi cam încurca însă treburile.

Omul legii stătea nemişcat în mijlocul străzii, ceea ce-l făcea să se afle exact în bătaia pistoalelor. Cole era pe punctul să strige la el, cînd Ryan i-a făcut semn să vină spre el.

Ținîndu-şi mîinile în jos şi depărtate de corp, ca să nu-i sperie pe pistolarii dornici să moară, a ieşit şi a pornit spre Ryan.

Îl mînca palma de dorința de a scoate pistolul. Nu ținea cu tot dinadinsul să-l împuşte pe omul legii, doar să-i ardă una în cap cu patul pistolului, ca Ryan să-şi facă o idee de durerea pe care a îndurat-o Cole din cauza ordinului dat de el de a fi reținut în oraş.

Pe măsură ce se apropia, pistolarii, la fel ca rozătorii care se tem de lumina zilei, dar sînt nerăbdători să se arunce deasupra prăzii, au început să se deplaseze şi ei.

Cole a hotărît să-i ignore pentru moment. El şi Ryan sînt amîndoi în siguranță... pînă cînd unul din pistolari nu-şi scoate arma.

Cei doi se aflau acolo pentru a-şi face o reputație, iar pentru asta singurul mod era de a-l împuşca pe adversar într-un duel cu martori. Drept şi cinstit. Altminteri n-ar fi avut nici un rost să-l împuşte, pentru că n-ar fi contat.

Şeriful Norton trăgea cu ochiul prin deschizătura uşii, urmărind atent ce se întîmplă. Zîm-

bea de ceea ce vedea în fața ochilor, pentru că era ceva de ținut minte. Cei doi șerifi la fel de înalți și de temerari ca Goliath, se măsurau reciproc ca doi adversari în ringul de box. Făceau o pereche ciudată, exact cum a spus și Josey.

Ei i-a fost teamă de Daniel Ryan cînd l-a văzut prima dată și, mai tîrziu, a avut exact aceeași reacție cînd l-a cunoscut pe Cole Clayborne, deși a reușit să ascundă cu decență lucrul ăsta.

Cei doi șerifi federali au speriat-o, a mărturisit ea, iar lui Norton i-au venit clar în minte cuvintele pe care le-a spus cînd a încercat să-i explice de ce simțea frica asta.

„Este vorba de ochii lor. Amîndoi au privirea aceea rece, pătrunzătoare, ca niște țurțuri de gheață care trec printr-un trup. Am sentimentul că se uită în capul meu și știu ce gîndesc înainte chiar ca eu să fac lucrul ăsta".

Josey a recunoscut, de asemenea, că, în pofida timidității ei, nu s-a putut abține să nu remarce ce bărbați chipeși sînt... atîta vreme cît nu se uită direct la ea!

Norton a revenit la realitatea prezentă cînd l-a auzit pe Cole răcnind:

– Pleacă dracului din stradă, Ryan! Ai să fii omorît!

Ryan nu s-a mișcat. Pe măsură ce Cole se apropia, ochii i se îngustau. Cole s-a oprit la doi

paşi de el. Şi-a pironit privirea în ochii lui Ryan. Ryan şi-a aţintit privirea în ochii lui.

Ryan a fost cel care a rupt primul tăcerea.

– Ai de gînd să mă împuşti?

În vocea lui era o urmă de rîs care nu i-a plăcut deloc lui Cole.

– Mi-a trecut prin minte ideea, dar acum mă preocupă alte treburi. Dacă nu vrei să te lovească vreun glonţ rătăcit, te sfătuiesc să o iei din loc.

– O să moară cineva, dar nu eu o să fiu acela, l-a anunţat Ryan cu o voce leneşă, tărăgănată.

– Crezi că poţi să-i dai gata pe amîndoi? a întrebat Cole cu o mişcare din cap spre pistolarul din stînga lui, care se furişa încet tot mai aproape.

– Am să văd asta destul de curînd.

– Pe mine mă vor, nu pe tine.

– Sînt la fel de rapid, Cole.

– Nu, nu eşti.

Zîmbetul lui Ryan l-a surprins şi l-ar fi întrebat ce îl amuză atît de mult dacă nu l-ar fi strigat pistolarul din dreapta lui.

– Numele meu este Eagle, Clayborne, şi mă aflu aici ca să te împuşc. Întoarce-te şi înfruntă-mă, ticălos laş ce eşti.

Celălalt pistolar nu voia să se lase mai prejos.

– Numele meu este Riley, Clayborne, şi eu sînt cel care o să te ucidă.

Pistolarii pe care i-a întîlnit Cole pînă acum au fost toţi nişte proşti. Perechea de faţă nu făcea excepţie, a decis el.

– Ar trebui să fac ceva cu ăştia doi, a spus Ryan.

– Cum ar fi ce? Ai de gînd să-i arestezi?

– Poate.

Atitudinea lui calmă era iritantă.

– Ce fel de şerif eşti?

– Unul al dracului de bun.

Cole a strîns din dinţi.

– Eşti categoric plin de tine.

– Îmi cunosc forţele. Le cunosc şi pe ale tale.

Cole şi-a pierdut răbdarea.

– Ce-ar fi să intri înăuntru cu Norton şi să-mi spui totul despre forţele tale după ce termin aici ce am de terminat.

– Cu alte cuvinte să mă dau la o parte din calea ta?

– Da, exact.

– Nu plec nicăieri. În plus, am un plan, a adăugat el făcînd un gest spre unul din cei doi pistolari.

– Şi eu am un plan, i-a replicat Cole.

– Al meu este mai bun.

– Zău?

– Da. Încep să număr şi cînd am zis trei ne aruncăm amîndoi la pămînt şi-i lăsăm să se omoare între ei.

În pofida stării lui de spirit sumbre, tabloul zugrăvit de Ryan l-a făcut pe Cole să zîmbească.

– Ar fi într-adevăr bun dacă ar şi merge, dar nici unul din ei nu este atît de aproape, încît să-l lovească pe celălalt. În plus, dacă mă arunc la pămînt îmi murdăresc cămaşa nouă.

– Care este planul tău? l-a întrebat Ryan.

– Ucid unul, apoi mă arunc la pămînt, mă rostogolesc, şi-l ucid pe celălalt.

– Păi am eu impresia că şi cu planul tău ai să-ţi murdăreşti cămaşa cea nouă.

– Ai de gînd să te dai din calea mea sau nu?

– Oamenii legii rămîn împreună, Cole. Asta-i o regulă foarte importantă, care trebuie ţinută minte.

– Eu nu sînt om al legii.

– Ba da, eşti. Ar fi trebuit să mai depui jurămîntul, dar asta nu-i decît o formalitate.

– Ai un simţ pervers al umorului, Ryan. Ştii ceva? N-am de gînd să fiu nici un fel de şerif federal.

– Eşti deja, i-a explicat Ryan răbdător.

– De ce?

– Am nevoie de ajutorul tău.

– Eu cred că nu înțelegi ce simt. Trebuie să fac mari eforturi să nu te împuşc, ticălosule! Mi-ai ținut busola mai mult de un an.

Pe Ryan nu l-a intimidat deloc amenințarea lui.

– Atît a durat pînă a ieşit numirea.

– Ce numire?

– Nu puteam să-ți prind eu pur şi simplu o insignă în piept, i-a spus Ryan. Numirea a venit de la Washington. Cole a clătinat din cap. Se apropie de noi, a continuat Ryan. Şi-a îndreptat ochii în direcția lui Eagle. Îl cunoşti pe vreunul din ei?

– Nu.

S-au întors fiecare cu fața spre unul din cei doi pistolari, apoi au început să se dea încet înapoi, oprindu-se în momentul în care au ajuns umăr la umăr.

– Nu trage ca să mori.

– Probabil că glumeşti.

Ryan a ignorat comentariul. A răcnit la pistolari să ridice mîinile în sus şi să pornească, încet şi uşurel, spre el. Eagle şi Riley au rămas acolo unde erau, fiecare cu mîna dreaptă gata să apuce pistolul.

– Dacă îl ratezi pe Riley, glonțul lui o să treacă prin tine, după care o să mă lovească pe mine, a spus Cole.

– Nu ratez niciodată.

– Ticălos arogant, a şoptit Cole exact în clipa în care Eagle a ridicat mîna să apuce pistolul. Cole a reacționat cu viteza fulgerului. Pistolarul nu a apucat nici măcar să scoată pistolul din toc, că glonțul i-a şi străpuns palma.

Ryan a tras şi el exact în acelaşi timp, zburîndu-i lui Riley pistolul din mînă chiar în clipa în care acesta ridica mîna. Glonțul i-a trecut prin încheietură.

Cu pistoalele îndreptate asupra țintelor lor, cei doi şerifi federali au început să înainteze. Ryan a ajuns primul la Riley. I-a luat armele, fără să țină seama de vaietele de agonie ale omului şi l-a împins spre închisoarea lui Norton.

Eagle se agita ca un taur rănit. Spre iritarea lui Cole, n-ar fi stat o clipă, sărind într-un picior şi învîrtindu-se în loc ca un girofar.

– Mi-ai nenorocit mîna cu care trag, Clayborne. Mi-ai nenorocit mîna, se văicărea el.

– Te-am auzit de prima dată, a bombănit Cole. Stai dracului într-un loc, să-ți iau pistoalele.

Eagle nici vorbă să-l asculte, şi Cole a obosit rapid să tot încerce să-l imobilizeze.

A oftat, l-a prins de guler şi i-a ars un pumn în falcă lăsîndu-l inconştient. A continuat să-l țină de guler pînă cînd i-a luat pistolul, apoi i-a dat drumul la pămînt. Înşfăcîndu-l după aceea de ceafă, a început să-l tîrască spre Norton.

Norton le-a zîmbit celor doi şerifi de pe trotuarul din fața închisorii.

– Cred că ar trebui să aduc un doctor ca să-i repare pe cei doi, a remarcat el.

– Aşa cred şi eu, a replicat Cole.

Norton a intrat iute, a înşfăcat cheile de pe birou şi s-a repezit să descuie două celule.

O clipă mai tîrziu, cei doi pistolari erau la răcoare. N-a fost vreme ca şeriful să-i felicite, pentru că nici nu a încuiat bine celulele şi Ryan a fost chemat afară de funcționarul de la poştă. Cînd Cole s-a apropiat de ei, o singură privire spre Ryan i-a spus clar că s-a întîmplat ceva rău. A fost surprins cînd Ryan i-a întins telegrama.

Cole a citit conținutul, în timp ce Ryan îi dădea veştile şerifului Norton.

– A avut loc un alt jaf. Avea vocea egală. Norton a clătinat din cap.

– Cîți oameni au murit de data asta?

– Şapte.

– Unde s-a întîmplat? a întrebat Norton.

– La Rockford Falls.

– Nu-i departe de aici. Îți spun eu cum să ajungi.

– Cît este pînă acolo?

– Circa 40 de mile, peste un teren destul de accidentat.

– Ai face bine să ții ochii deschişi în caz că

vreunul dintre ei mai trece din nou pe aici, deşi, mă îndoiesc, a adăugat Ryan. Au jefuit deja banca asta. Cole, vii cu mine?

Cole a clătinat din cap şi i-a înapoiat telegrama.

– Nu este problema mea.

Ryan nu a spus nimic. Şi-a îngustat ochii din cauza soarelui şi pe frunte i-a apărut o încruntătură. L-a înşfăcat brusc pe Cole de haină şi l-a zgîlțîit zdravăn. Înainte ca acesta să-şi poată reveni şi să riposteze – încleştase deja pumnii – Ryan i-a tăiat avîntul cerîndu-şi scuze.

– Îmi pare rău. N-ar fi trebuit să fac asta. Mi-am pierdut controlul. Ştii, ai dreptate. Tu n-ai cerut nimic din toată treaba asta, iar jafurile nu sînt problema ta. Pe mine mă privesc. Pur şi simplu am crezut... am sperat totuşi... că ai să vrei să mă ajuți. Dar n-am să-ți accept demisia. Va trebui să te duci la biroul regional şi să predai insigna şerifului de acolo. Norton o să-ți dea toate lămuririle. Trebuie să ajung la Rockford Falls înainte să dispară orice urmă. Atunci, fără ranchiună? l-a întrebat întinzîndu-i mîna.

Cole a dat din umeri şi i-a strîns-o.

– Fără ranchiună.

Ryan a pornit direct şi rapid spre grajduri. Cole a privit lung după el, apoi l-a urmat pe şerif în închisoare pentru a afla unde este afurisitul ăla de birou regional.

– Dacă nu este pe undeva pe aproape, atunci trimit insigna înapoi, i-a spus el şerifului.

Norton s-a aşezat greoi pe scaunul din spatele biroului şi şi-a pus mîinile una peste alta pe un vraf de hîrtii.

– Nu cred că şerifului Ryan i-ar surîde o asemenea idee. Insignele astea sînt considerate sacre, fiule. Eu nu l-aş înfuria, dacă aş fi în locul tău. A avut mari probleme şi şi-a dat silința să fii numit, şi mi s-a părut cam ciudat că n-a mai încercat să discute puțin cu tine ca să te convingă. A cedat cam uşor, nu crezi?

– Nu-l cunosc pe Ryan destul de bine ca să pot să-l judec, a replicat el.

– Eşti sigur că vrei să renunți la insignă?

– Categoric. Nu sînt făcut ca să fiu om al legii.

– Crezi că eşti făcut să fii pistolar? Există oameni care sînt de părere că nu există nici o diferență între un şerif şi un pistolar.

– Eu sînt fermier, nimic altceva.

– Atunci de ce vin după tine atîția pistolari? Îți place sau nu, ți s-a dus faima că eşti iute. Băieții ăştia n-o să renunțe să alerge după glorie. Părerea mea este că singurul mod în care-ți poți schimba viitorul este să păstrezi această insignă. Unii pistolari se vor gîndi de două ori înainte să provoace un şerif federal.

– Unii nu, l-a contrazis Cole. Ai de gînd să-mi

spui unde este biroul ăla regional?

Norton s-a făcut că nu i-a auzit întrebarea.

– Am să-ți spun clar şi limpede ce am de gînd să fac. Şeriful federal Ryan nu a insistat suficient să te convingă să faci ceea ce este bine să faci, aşa că va trebui să încerc eu. Şi să faci bine să fii politicos şi să mă asculți pentru că sînt destul de bătrîn ca să-ți fiu tată, iar vîrsta îmi dă acest avantaj. Avem o mare problemă cu banda Blackwater, care jefuieşte de-a lungul şi de-a latul teritoriului nostru şi, întrucît întîmplător locuieşti între granițele acestui teritoriu, aş zice că este şi problema ta. Nu cu multă vreme în urmă, micuța noastră bancă a fost jefuită şi am pierdut cîțiva oameni buni. Erau oameni cinstiți, care respectau legea şi care au avut neşansa să se afle în bancă în momentul acela. Toți au fost ucişi ca nişte cîini. Am avut şi un martor. Îl chema Luke MacFarland, dar nu a trăit mult.

– Îmi pare rău de ceea ce s-a întîmplat, dar eu nu...

Norton l-a întrerupt scurt:

– Luke a fost împuşcat în timpul jafului, fără ca măcar să fie în bancă în momentul acela. Trecea pur şi simplu pe trotuar, ceea ce, recunosc, a fost o altă neşansă. Totuşi, doctorul l-a reparat şi şi-ar fi revenit, iar Luke văzuse două fețe printre crăpăturile coloanelor băncii.

Ar fi fost un martor bun cînd nemernicii ăia ar fi fost prinşi.

– Ce i s-a întîmplat?

– I-au tăiat gîtul, asta i s-a întîmplat. Şi soţiei lui la fel. Dormeau amîndoi în patul lor, dar cred că unul din ei s-a trezit. Ar fi trebuit să vezi camera aia, băiete. Pe pereţii ăia era mai mult sînge decît vopsea. N-am să pot uita niciodată. Şi băieţii lor au văzut totul. Cel mai mare, care de-abia a împlinit 10 ani luna trecută, i-a găsit. N-o să mai fie niciodată acelaşi om.

Povestea l-a impresionat profund pe Cole, atingînd o coardă aflată adînc în interiorul fiinţei sale. S-a rezemat de birou, privind lung afară şi gîndindu-se la copii. Ce coşmar de iad pentru un copil să vadă aşa ceva!

Ce se va întîmpla acum cu băieţaşul ăsta? Sau cu ceilalţi? Cine va avea grijă de ei? Cum vor supravieţui? Vor fi despărţiţi şi duşi pe la diferite rude sau vor rămîne în stradă, aşa cum s-a întîmplat cu el cînd era mic?

Cu coada ochiului l-a văzut pe Ryan pe un cal negru, îndepărtîndu-se în galop pe strada principală. Spera din toată inima ca şeriful federal să-i prindă pe monştrii care i-au lăsat orfani pe copilaşii ăia. Într-o singură noapte, viaţa le-a fost schimbată pentru totdeauna. A revenit la realitate cînd şeriful federal a început să vorbească din nou:

– Nu era nevoie să-i ucidă pe cei doi, nu era deloc nevoie. Ştii ce a spus Ryan?

– Nu, ce a spus?

– Că a fost un miracol că nu i-a omorît şi pe cei doi băieţi. Dacă vreunul ar fi intrat în cameră în timp ce-i măcelăreau pe părinţii lor, n-ar fi ezitat nici o clipă să-i ucidă şi pe ei.

– Ce o să se întîmple cu copii?

– Cu băieţii? Şeriful părea pustiit, fără viaţă. Eu şi Josey a mea ne-am oferit să-i luăm noi, dar rudele din est au spus că le asigură ele un cămin. Nu mi s-a părut drept. Fraţii trebuie să stea împreună.

Cole a fost de acord, dînd gînditor din cap.

– Am părerea mea în ceea ce priveşte motivul care au omorît-o pe soţia lui Luke. Vrei să o auzi?

– Sigur.

– Cred că în felul ăsta au transmis un mesaj oamenilor. Continuînd, vocea i s-a făcut mică, de parcă i-ar fi şoptit un secret: Vorbele umblă repede şi, pe viitor, oricine a văzut sau a auzit ceva să se gîndească foarte bine înainte de a face un pas înainte. Martorii nu supravieţuiesc. Ăsta-i mesajul.

– Trebuie să facă o greşeală într-una din zilele astea.

– Fiule, asta speră toată lumea. Mă rog la Cel de Sus să fie cît mai curînd pentru că mulţi

oameni buni au murit şi nu numai bărbaţi, dar şi femei şi copii. Bandiţii ăştia or să ardă în iad pentru ce au făcut.

– Au omorît copii?

– Am auzit că au omorît o fetiţă. Era în bancă, cu mama ei. Fireşte, poate să nu fie decît o speculaţie. L-am întrebat pe Ryan despre asta, dar în ochi i-a apărut o privire foarte ciudată şi a ieşit pe uşă fără să-mi răspundă, aşa că nu ştiu dacă este sau nu adevărat. Ryan are cu siguranţă multă bătaie de cap, a încheiat şeriful, clătinînd din cap. Ai de gînd să te întorci la ferma ta?

– Acum mă duc în Texas să aduc nişte vite. Ar fi bine ca oficiul ăla regional să fie în drumul meu, altminteri...

– Vreau să-ţi cer un mic serviciu, a intervenit Norton nelăsîndu-l să termine. În acelaşi timp a ridicat mîna în sus avertizîndu-l să nu-l întrerupă şi a adăugat în pripă: Ştiu că nu am dreptul, pentru că te-am pocnit în cap. Totuşi, sînt nevoit să te rog.

– Ce doreşti?

– Ţine insigna pînă mîine şi apoi hotărăşte-te. S-a lăsat deja seara, aşa încît nu ai de aşteptat mult. Dimineaţă, dacă tot mai eşti hotărît să dai insigna înapoi, am să-ţi dezvălui bucuros drumul cel mai scurt spre biroul regional. Cu busola aia modernă a ta n-o să-ţi fie

prea greu să-l găseşti. Ei bine, nu da din cap la mine. Gîndeşte-te cel puţin la asta şi între timp răspunde-mi la o altă întrebare.

– Ce anume? Cole a vorbit ceva mai ursuz decît şi-ar fi dorit.

– De ce crezi că Ryan s-a repezit la tine şi te-a zgîlţîit în felul în care a făcut-o înainte să plece?

– S-a simţit frustrat, i-a răspuns Cole.

Şeriful zîmbea de parcă era pisica la oala cu smîntînă.

– Ai vrut să-l loveşti, nu-i aşa? Te-am văzut cum ai încleştat pumnii şi – da, fiule – şi am mai văzut că s-a mai întîmplat ceva, dar să nu te superi. Tu ai dat dovadă de o reţinere considerabilă, a adăugat el. Iar şeriful Ryan s-a scuzat – l-am auzit cu propriile mele urechi; dar acum stau şi mă întreb dacă şi-a cerut scuze pentru că te-a zgîlţîit sau poate pentru altceva ce a făcut?

Înainte ca el să-i ceară să-i explice despre ce tot vorbeşte, şeriful a continuat:

– Rămîi peste noapte? Am să vă fac cinste, ţie şi lui Josey, cu o cină la frumosul restaurant al Friedei. Iar dacă vrei să pleci acum, n-ai să ajungi prea departe înainte să se facă noapte de-a binelea. Dacă aş fi în locul tău, mi-aş dori să mai petrec o noapte într-un pat cu cearşafuri curate înainte să pornesc într-o asemenea

călătorie lungă. Dimineață, am să-ți dau toate lămuririle pe care le dorești și atunci ai să poți să o iei din loc cu toată viteza. Desigur, probabil ai să vrei să mergi mai întîi la Rockford Falls. Nu este prea departe de aici.

Cole a ridicat dintr-o sprînceană.

– De ce să vreau să mă duc la Rockford Falls?

– Ca să-ți iei busola înapoi, a chicotit Norton.

Capitolul 5

Oraşul Rockford Falls era în stare de şoc. În ultimele două zile a pierdut opt dintre cei mai buni cetăţeni ai oraşului şi unul care nu era chiar atît de bun, dar care conta la fel pentru toţi locuitorii.

Doi au murit din cauza gripei. Epidemia s-a extins în ultima săptămînă, afectînd jumătate din populaţie. Bătrînii şi copiii au fost cei mai afectaţi: Adelaide Westcott, o fată bătrînă de 78 de ani, vioaie, care avea încă toţi dinţii ei în gură şi care nu a spus niciodată o vorbă rea despre nimeni, şi dulcele Tobias Dollen, de opt luni, care moştenise urechile mari ale tatălui şi zîmbetul mamei, au murit amîndoi, la răstimp de o oră unul după altul, de ceea ce doctorul Lawrence a numit complicaţii.

Oraşul şi-a jelit morţii, iar cei care s-au putut da jos din pat au participat la funeralii; aceia care nu şi-au putut părăsi camerele, s-au rugat în casă pentru sufletele celor dispăruţi. Adelaide şi Tobias au fost îngropaţi miercuri dimi-

neață în cimitirul de dincolo de Pîrîiaşul Somnoros. În aceeaşi după-amiază, şase bărbați au fost brutal ucişi în cursul unui jaf comis la bancă.

Cel de-al şaptelea bărbat care a murit – şi ultimul descoperit – a fost Billie Picioare Strîmbe, beţivul oraşului, care, după cum se presupune, era în drum spre Saloon pentru a-şi lua micul dejun.

Billie era un tip cu tabieturi şi cu obiceiuri clare. Întotdeauna îşi începea ziua cam pe la trei sau patru după-amiază şi întotdeauna o tăia pe străduța dintre bancă şi magazinul universal, scurtînd astfel drumul. Întrucît a fost găsit cu vechea lui armă ruginită în mînă, şeriful Sloan a presupus că Billie a avut neşansa să dea peste bandă în momentul în care se retrăgea din bancă, pe uşa din spate.

Se spune, de asemenea, că sărmanul om n-ar fi avut oricum nici o şansă. Toată lumea ştia că pînă cînd nu dădea peste cap primul pahar al zilei care să-l trezească, mîinile îi tremurau ca varga în bătaia vîntului.

Şase ore fără whisky era mult, atunci cînd corpul tînjea după el, aşa cum tînjea corpul lui Billie. Totuşi, el nu a fost împuşcat precum ceilalți. Pentru el au folosit un cuțit şi, judecînd după numărul împunsăturilor de pe față şi de pe gît, cel care l-a înjunghiat a făcut-o cu mare

plăcere. Nimeni nu a auzit împuşcăturile şi nici nu i-a văzut pe tîlhari părăsind banca, poate pentru că mai mult de jumătate din populaţia oraşului era acasă, în pat. Cei care voiau să iasă să ia puţin aer proaspăt aşteptau să se mai potolească căldura soarelui.

Puţinele persoane care au trecut pe străduţa de lîngă bancă l-au remarcat categoric pe Billie ghemuit pe jos, dar nici una nu s-a uitat atentă la el.

Era o privelişte cu care toată lumea era obişnuită. Şi-au închipuit că beţivul oraşului s-a îmbătat pur şi simplu din nou şi dormea dus.

Şi aşa s-a scurs o oră preţioasă care ar fi putut fi folosită pentru a lua urma ucigaşilor. Nori negri s-au adunat deasupra oraşului, iar din depărtare au început să se audă rostogolindu-se tunete.

Emmeline MacCorkle, slăbită încă şi palidă din cauza gripei, a fost convinsă de mama ei să o însoţească la bancă pentru a afla de ce Sherman MacCorkle crede că poate să întîrzie la cină.

Soţia lui Sherman era furioasă. A făcut un adevărat tărăboi la uşa din faţă a băncii, atrăgînd priviri curioase, iar cînd a văzut că nu i se răspunde şi-a tîrît fiica după ea la uşa din spate. Nici Emmeline, nici mama ei nu s-au uitat în jos la beţivul făcut ghem. Disprețul lor

fiind evident, au mers cu nasurile pe sus, privind drept înainte.

Emmeline a fost nevoită chiar să-şi ridice fusta pentru a păşi peste picioarele lui Billie, care ieşeau de sub zdreanța murdară pe care s-a gîndit că o foloseşte ca pătură.

A făcut lucrul ăsta fără a-i acorda mai mult decît o privire fugară.

De îndată ce au dat colțul, mama ei i-a dat drumul de braț, a deschis larg uşa şi a intrat strigîndu-şi soțul pe nume. Emmeline a urmat-o supusă.

Țipetele lor care făceau să-ți înghețe sîngele în vene au fost auzite tocmai pînă la cimitir, iar oamenii au venit în fugă să vadă ce s-a întîmplat.

Cei care au văzut sumbrul tablou din holul băncii, înainte să ajungă şeriful Sloan şi să sigileze uşile, nu vor mai fi niciodată la fel.

Lui John Cletchem, fotograful pe care şeriful l-a convocat să facă poze pentru posteritate, i s-a făcut atît de rău la vederea teribilelor imagini, încît a trebuit să iasă în fugă în stradă ca să vomite.

Franklin Caroll şi Malcolm Watterson au fost împuşcați deodată şi au căzut unul în altul.

Amîndoi erau încă în genunchi şi păreau că se îmbrățişează, cu capetele unul pe umărul celui-lalt.

Daniel Ryan a fost nevoit să înfrunte aproape o revoltă cînd a intrat în oraş, la ora unu şi cinci minute, în după-amiaza următoare.

Din cauza unei ploi torenţiale, drumul a durat mai mult decît s-a aşteptat.

Şeriful Sloan l-a întîmpinat în faţa băncii, i-a dat detalii, după care a descuiat uşa şi l-a urmat înăuntru.

Cadavrele nu fuseseră ridicate. Dacă lui Ryan i s-a făcut rău din cauza a ceea ce văzuse în faţa ochilor, n-a arătat.

A înconjurat încet scena şi i-a privit pe cei morţi din toate unghiurile posibile.

Nu exista decît un singur indiciu care-l trăda că este afectat. Avea pumnii încleştaţi de ambele părţi ale trupului.

Într-o şoaptă strangulată, Sloan a spus:

– N-am ştiut dacă să pun să ridice trupurile sau să le las aşa ca să le vezi. Am făcut bine ce am făcut? Înainte ca Ryan să-i răspundă, şeriful a continuat: Mai există încă un cadavru găsit pe străduţa de lîngă bancă. îl cheamă Billie şi a fost beţivul oraşului. L-au omorît cu un cuţit şi înainte să ajung să le spun celor de la pompe funebre să-l lase acolo unde era, ei l-au luat şi l-au îngropat. Oamenilor ăstora sărmani le-am făcut poze, dar Billie fusese deja ridicat, aşa că n-am nici o poză a lui.

Mirosul a început să-l deranjeze. Sloan şi-a

pus o batistă la gură şi nas ca să se ferească. Nu se putea uita la prietenii săi, privind în schimb în tavan.

– Nu vreau ca familiile acestor oameni să vadă... N-a mai putut continua. A icnit, s-a răsucit şi a pus mîna pe clanţă. A trebuit să-i deschidă Ryan uşa. Şeriful s-a repezit afară, s-a îndoit de şale şi a vomitat acolo, în faţa mulţimii care se strînsese să vadă ce se întîmplă.

Întorcîndu-se la inspecţia lui, Ryan s-a aplecat lîngă unul dintre cadavre pentru a se uita mai bine la un glonţ pe jumătate îngropat în podea.

Încă îl mai auzea pe Sloan cum icnea afară, cînd uşa s-a deschis din nou, lăsînd să pătrundă o binecuvîntată pală de aer proaspăt. Cole a intrat cu paşi mari. Ryan s-a întors spre el şi a aşteptat o reacţie.

Cole nu era pregătit pentru ceea ce i se înfăţişa în faţa ochilor. Ca şi cum s-ar fi lovit de un zid de piatră, s-a dat înapoi clătinîndu-se şi a şoptit:

– Oh... Dumnezeule!

– Ai de gînd să o iei la sănătoasa sau ai de gînd să rămîi? l-a întrebat Ryan. Cole nu a răspuns, iar ochii lui Ryan au început să strălucească de furie. Uită-te bine, Cole. Oricare dintre oamenii ăştia ar fi putut fi unul din fraţii tăi.

Spune-mi, cît de des intră ei într-o bancă? Sau mama ta? Sau sora ta? Cuvintele cădeau ca niște lovituri de bici.

Cole clătina din cap, nedezlipindu-şi ochii de la cele două cadavre aflate în genunchi, aprijinite unul de altul. Nu-şi putea lua privirea de la ele.

– Să nu îndrăzneşti să-mi spui că nu este problema ta, a continuat Ryan. Am făcut-o să fie şi problema ta obținîndu-ți numirea în funcția de şerif federal. Îți place sau nu, nu mai poți să fugi. Va trebui să mă ajuți să-i prind pe ticăloşi.

Cole nu a scos nici un cuvînt. Se lupta cu nevoia de a ieşi afară şi a se alătura şerifului, şi simțea în acelaşi timp cum clocoteşte mînia în el.

Nimeni nu trebuia să moară în felul ăsta. Nimeni! Nu se va lăsa pradă senzației de vomă care îl năpădea.

Dacă întoarce spatele acestor oameni şi fuge afară, comite o blasfemie. Nu-şi putea justifica reacția.

Pur şi simplu ştia că ar fi greşit din partea lui să manifeste repulsie față de aceşti oameni.

A clătinat din cap ca şi cum îşi limpezea gîndurile, apoi s-a depărtat încet de uşă şi a început să dea rotocoale morților.

Ryan îl urmărea cu atenție. După încă un minut scurs în tăcere, Cole a spus:

– Nu ştiu cîți au fost aici înăuntru, dar sînt foarte sigur că au fost mulți cei care au tras.

– De ce crezi asta? l-a întrebat Ryan.

– După arsurile provocate de praful de puşcă şi unghiul gloanțelor. Arătînd spre doui dintre cadavre, a şoptit: Glonțul a intrat prin ceafa acestui bărbat, a ieşit prin frunte şi s-a înfipt în gîtul celui din fața lui. Acelaşi lucru s-a întîmplat cu ăştia doi. Au jucat un joc, a spus după o vreme. Au încercat să ucidă cîte doi cu un singur glonț. Ți-ai dat deja seama de asta, nu?

– Da, a spus Ryan dînd din cap.

– Jaful a avut loc ieri. De ce n-au fost îngropați oamenii ăştia?

– Şeriful s-a gîndit că ar fi mai bine să-i lase aşa cum i-a găsit ca să-i vedem noi. Am senzația că nu este de prea multă vreme om al legii.

Cole a clătinat din nou din cap.

– Afară este un furgon funerar. Oamenii ăştia trebuie îngropați.

– Atunci ordonă să se facă lucrul ăsta, l-a provocat Ryan.

Cole s-a întors să iasă, dar s-a oprit cu mîna pe clanță.

– Ori de cîte ori sînt departe de fermă, lucrez singur.

– Acum nu mai lucrezi singur.

– Vreau să te avertizez. Eu fac lucrurile altfel... Unele chestii nu vor fi legale.

– Mi-am închipuit eu, a spus Ryan.

L-a urmat afară şi a stat lîngă el pe trotuar, în timp ce Cole a ordonat mulţimii să se dea deoparte, astfel încît furgonul mortuar să poată fi tras mai aproape.

Cole i-a spus celui care urma să ia cadavrele, un om cu faţa rotundă şi umerii încovoiaţi, că doreşte să fie acoperite cu cearşafuri înainte de a fi scoase afară.

Reporterul de la ziarul din Rockford Falls a ridicat obiecţii faţă de acest ordin.

– Vrem să-i vedem! a strigat el. De ce trebuie să fie acoperiţi cu cearşafuri?

Cole ardea de dorinţa să-i ardă un pumn vînătorului de curiozităţi.

Cu efort, a rezistat impulsului şi a spus:

– Ei n-ar vrea ca lumea să şi-i amintească aşa cum sînt acum.

Reporterul nu s-a lăsat.

– Ei sînt morţi, a răcnit el. De unde ştii ce ar vrea ei?

O femeie din mulţime a început să plîngă. Cole s-a uitat la Ryan aşteptînd să răspundă el, dar acesta l-a ignorat, uitîndu-se spre mulţimea adunată în faţa lor.

– Da, sînt morţi, a strigat atunci Cole, dînd el răspunsul. Iar acum legea devine vocea lor.

Aduceți nenorocitele alea de cearşafuri!

Ryan şi-a exprimat aprobarea dînd din cap. A scos busola din buzunar şi i-a înapoiat-o, spunîndu-i:

– Tocmai ai devenit om al legii.

Capitolul 6

A fost nevoie de aproape o oră pentru ridicarea celor şase cadavre.

Din cauza căldurii, *rigos mortis* s-a instalat rapid, iar proprietarul furgonului funerar s-a chinuit al naibii de mult cu cei doi care muriseră în genunchi – a avut mari probleme să-i învelească şi să-i transporte.

Bărbaţii care îl ajutau vorbeau în şoaptă în timp ce lucrau. Cole nu era sigur dacă făceau lucrul ăsta din respect pentru morţi sau dacă, pur şi simplu, erau speriaţi; unul dintre ei a început să icnească şi a fost nevoit să iasă în fugă afară cînd directorul pompelor funebre şi-a exprimat cu voce tare îngrijorarea că, dacă familiile doresc să-şi îngroape morţii în ziua aceea, ar trebui fie să construiască două sicrie speciale în care să intre genunchii îndoiţi, fie să le taie picioarele.

Dacă s-ar amîna înmormîntarea cu o zi, această stînjenitoare *rigor mortis* ar mai ceda, iar el ar închide bine sicriele, aşa că nimeni

n-ar sesiza mirosul. Podeaua din mijlocul holului unde îngenunchiaseră cei morți erau negre. Sîngele intrase în lemnul uscat şi nu mai putea fi curățat.

Ryan l-a chestionat pe Sloan o vreme înainte să arunce o privire prin biroul preşedintelui şi în spatele tejghelei casierilor. A luat toate hîrtiile şi le-a pus într-o cutie, după care s-a îndreptat cu ea spre un birou vechi, pătat de cerneală, din fața ferestrei. În timp ce Cole umbla prin bancă încercînd să-şi dea seama exact cum, de ce şi cînd s-a întîmplat totul, Ryan s-a aşezat pe marginea biroului şi a început să citească.

Sloan a rămas lîngă uşă, foindu-se. În cele din urmă Ryan l-a observat.

– Te deranjează ceva, şerifule? l-a întrebat fără să-şi ridice privirea de pe documentele pe care le cerceta.

– Mă gîndeam că ar trebui să formez o poteră nouă şi apoi să plec iarăşi în căutarea bandei. Pe cea de aseară am fost nevoiți să o dizolvăm cînd s-a întunecat. Urmele or să se şteargă dacă mai aştept multă vreme.

– Asta-i o idee bună, a spus Ryan. Ce-ar fi să te ocupi de treaba asta?

– Cred că eu ar trebui să aleg oamenii cu care să plec, aşa cum am făcut ieri, înainte să vii tu.

– Păi, tu îi cunoşti pe oameni mai bine decît mine, a spus Ryan ridicînd din umeri. Nu vreau totuşi să aud că ai făcut vreo prostie, cum ar fi să spînzuri vreunul pentru că ai crezut că a fost implicat. Dacă prinzi pe cineva, îl aduci aici.

– Nu pot să controlez întreaga poteră. Oamenii ştiu ce s-a întîmplat. Cineva ar putea...

– Îi vei controla, şerif Sloan, l-a întrerupt scurt Ryan.

– Am să încerc.

– Nu este suficient. Nimeni nu ia legea în propriile-i mîini. Ai priceput? Dacă vreunul dintre prietenii tăi gîndeşte altfel, îl împuşti pe ticălos.

Ryan se aştepta ca acum Sloan să plece, dar el nu s-a mişcat din loc. S-a înroşit puternic la faţă şi-şi trecea greutatea corpului de pe un picior pe altul privind în podea.

– Mai este ceva? l-a întrebat Ryan.

– Eu cred... şi la fel cred o mulţime de oameni din oraş... că eu ar trebui să conduc această investigaţie.

Ryan i-a aruncat o privire lui Cole, ca să vadă cum reacţionează la pretenţia şerifului. Cole era impasibil.

– Cum ţi-a venit ideea asta? l-a întrebat Ryan.

– Eu sînt şeriful în Rockford Falls, aşa încît treaba asta este sub jurisdicţia mea, nu a voa-

stră. Aşa cum am spus mai înainte, eu ar trebui să conduc şi voi doi să primiți ordine de la mine.

– Crezi că poți să faci o treabă mai bună?

– S-ar putea.

– Tu nu poți nici măcar să te uiți la petele de sînge de pe podea. Ce te face să crezi că poți...

– Treaba asta este sub jurisdicția mea, a insistat Sloan cu încăpățînare.

Ryan şi-a pierdut răbdarea.

– Eu şi şeriful federal Clayborne ne aflăm aici prin numire specială şi nu-mi pasă deloc dacă-ți faci sau nu probleme din cauza asta. Să nu ne stai în cale, i-a ordonat el aspru. Acum du-te şi adună-ți potera.

Cole a ascultat fără să spună nici un cuvînt. A aşteptat pînă cînd a ieşit şeriful, apoi a traversat holul spre ferestre şi a deschis larg una. O briză de aer proaspăt, curat, cu miros de pin, i-a învăluit brațele şi gîtul.

A tras de cîteva ori adînc aer în piept pentru a scăpa de mirosul metalic de sînge din interiorul băncii, apoi s-a răsucit şi s-a sprijinit de pervazul ferestrei. Şi-a pironit privirea pe spatele lui Ryan.

– A plouat serios noaptea trecută şi aproape toată dimineața, a remarcat el.

– Da, ştiu. M-a udat pînă la piele.

– Nu mai este nici un fel de urmă. Dacă a existat vreuna a fost spălată de ploaie.

Ryan i-a aruncat o privire peste umăr.

– Ştiu şi asta. Am vrut să scap de Sloan, atît.

Cole şi-a încrucişat braţele la piept şi s-a lăsat pe spate.

– Cei care au făcut lucrul ăsta au plecat demult.

– Ieri, au fost trimise telegrame tuturor oamenilor legii din teritoriu. Acum toate drumurile principale sînt puse sub observaţie. Au fost, de asemenea, trimişi oameni în gări şi pe fluviu. Ticăloşii ăştia or să treacă totuşi prin plasa întinsă. Sînt vicleni, foarte vicleni. A pus hîrtiile pe care le citea pe birou şi s-a întors spre Cole. Ştii ce mă îngrijorează?

– Ce anume?

Ryan a coborît vocea.

– Că se vor opri şi că n-am să-i mai pot prinde.

– N-au de gînd să se oprească, a spus Cole clăTinînd din cap. Şi făcînd un gest spre petele de sînge, a adăugat în şoaptă: Le place mult.

– Da, cred că ai dreptate. Şi-au făcut o adevărată plăcere din a ucide.

– Cîte bănci au jefuit?

– Cu asta, o duzină.

– Şi au scăpat de 12 ori?

– Sînt fie foarte norocoşi, fie foarte deştepți.

– Unde şi cînd a avut loc primul jaf?

– S-a întîmplat primăvara tîrziu, acum doi ani. Au jefuit o bancă în Texas – Blackwater, Texas, ca să fiu mai exact. De aici li se trage şi numele.

– Banda Blackwater, a spus Cole.

– Da. Au intrat în bancă în cursul nopții avînd cu ei petrol lampat, iar cînd au plecat au dat foc, iar clădirea a ars pînă în temelii. Nimeni nu a văzut nimic.

– A fost ucis cineva?

– Nu, a răspuns Ryan. Apoi, două săptămîni mai tîrziu, au atacat o altă bancă, în Hollister, Oklahoma. Din nou au intrat în cursul nopții, dar de data asta n-au mai recurs la gaz.

– Au făcut stricăciuni la fața locului?

Ryan a clătinat din cap.

– Nu, au lucrat frumos şi curat. Nu s-au atins de nimic decît de bani şi nu au lăsat nici o urmă.

– De unde ştii că există o legătură între cele două jafuri?

– Din intuiție, în mare parte. Există vreo două asemănări. Aşa cum am spus, de ambele dăți au pătruns în bancă în cursul nopții şi de ambele dăți în băncile respective tocmai fuseseră depozitați bani guvernamentali pentru plata salariilor militarilor din fondurile din apropiere.

– Unde a fost a treia bancă?

– Pelton, Kansas. De data asta au schimbat modul de operare. Au intrat în bancă exact în momentul închiderii, de aici. Erau şapte oameni înăuntru, iar doi au fost omorîți. Împuşcăturile au început cînd unul dintre angajați s-a întins după pistol. A murit cu mîna strînsă pe el, dar nu a apucat să tragă nici un foc.

– Deci ai avut martori.

– Da, dar nu ne-au fost de nici un ajutor. Au spus că tipii purtau măşti şi că unul singur a vorbit, cu o pronunție tărăgănată, tipic sudică.

– Cîți oameni spun că au intrat în bancă?

– Şapte.

– Şi tot după salariile armatei?

– Da.

– Şi unde au dat următoarea lovitură? a întrebat Cole după ce a reținut informația.

– S-au întors în Texas şi au jefuit o bancă în Dillon.

– Asta-i oraşul tău natal, nu-i aşa? Ryan a părut uluit. Cole i-a explicat imediat: Am făcut cercetări în legătură cu tine cînd ai luat busola de la mama.

– Ce altceva ai mai descoperit?

– Nu prea multe, a spus Cole ridicînd din umeri. A fost ucis cineva în jaful din Dillon? a întrebat schimbînd subiectul şi revenind la problema cea mai presantă.

– Da. Vocea i-a devenit dură, încărcată de furie. Mult prea mulți.

Cole aştepta, dar Ryan nu i-a mai dat nici un detaliu. Cînd i-a cerut amănunte, a devenit agitat.

– Ascultă, scrie totul în ziare. Eu am trecut prin ele de cel puțin 100 de ori, dar cînd ai să citeşti şi tu rapoartele poate că ai să sesizezi ceva ce mie mi-a scăpat. Banca din Dillon a fost ultima pe care au jefuit-o în anul acela. În lunile de toamnă şi de iarnă îşi întrerup activitatea, dar şi-o reiau primăvara şi vara. Este sporadică, dar consistentă, a adăugat el. Anul trecut s-au deplasat spre nord şi au devenit mai violenți, iar anul ăsta toate cele trei bănci pe care le-au jefuit au fost în teritoriul Montana.

– Probabil pentru că aici sînt atît de multe locuri unde se pot ascunde.

– Da, şi eu cred la fel. Au stat departe de oraşele mari.

– Şeriful Norton mi-a spus despre martorul pe care l-ați avut la Middleton.

– Îl chema Luke MacFarland, a spus Ryan dînd din cap. S-a întîmplat să treacă pe lîngă bancă exact în momentul jafului. Mi-a spus că a auzit împuşcături, dar că se uita deja înăuntru prin spațiul dintre fereastră şi oblon din cauza unui alt sunet pe care-l auzise.

– Ce anume?,

– Un rîs.

Cole nu a fost şocat.

– Ţi-am spus că le face plăcere munca lor. Lucrurile or să se înrăutăţească dacă nu-i opreşti.

– Dacă nu-i oprim, l-a corectat Ryan. Acum eşti implicat şi tu.

– Da, aşa se pare. Ţi-a spus Luke cum au murit oamenii dinăuntru? I-au pus să îngenuncheze?

– Nu, au fost duşi în camera din spate şi au fost omorîţi. Treaba cu îngenunchiatul, asta e nouă. La fel şi folodomnuleea cuţitului.

Ryan a ridicat mîna şi a început să-şi maseze ceafa.

– La naiba, sînt obosit!

Cole a văzut şi el cît de epuizat era Ryan.

– N-ar fi trebuit să dormi afară, în ploaie. Eşti prea bătrîn pentru asta. Ryan a zîmbit.

– Nu sînt decît cu un an mai mare decît tine.

– De unde ştii cîţi ani am eu?

– Ştiu tot ce este de ştiut despre tine.

Dacă a fost surprins de afirmaţia lui, Cole nu a lăsat să se vadă.

– De ce nu ţi-ai protejat martorul din Middleton?

– Să fii sigur că am încercat să-l protejez. Domnul îmi este martor că am făcut-o. Dar a

fost raportat un alt jaf în Hartfield şi am plecat să văd despre ce este vorba. Şeriful federal Davidson a fost însărcinat cu paza lui Luke MacFarland şi a familiei lui.

– În afară de faptul că a auzit un rîset, ce ți-a mai spus Luke?

– Nu a putut să vadă decît doi bărbați. Unul din ei şi-a scos masca, iar Luke i-a văzut în treacăt profilul. Nu era sigur că l-ar fi putut recunoaşte totuşi într-un grup. A spus că era înalt şi zvelt.

– Altceva?

– Nimic.

– Ce făcea şeriful federal Davidson în timp ce martorul lui era ucis?

– Fusese deja împuşcat. Se va reface, dar va dura mult. Doctorul a scos trei gloanțe din el.

– Bandiții nu l-ar fi lăsat dacă n-ar fi crezut că l-au omorît.

– Asta este şi părerea mea.

– Şeriful Norton mi-a povestit cum au fost ucişi MacFarland şi soția lui. Amîndoi au fost omorîți cu cuțitul. Norton crede că soția lui MacFarland a fost omorîtă pentru a transmite oamenilor un mesaj. Mi-a spus că ai avut mari probleme în a mai determina pe cineva să recunoască că ar fi văzut ceva. Vorbele circulă repede în teritoriu.

– Ți-a spus întîmplător Norton ceva şi despre trecutul lui?

– Nu, nu mi-a spus. De ce întrebi?

– Pur şi simplu sînt curios. Ai auzit vreodată de un pistolar căruia i se spunea Laredo Kid?

– Sigur, a răspuns Cole. Era o legendă cînd am început eu să mă ridic. Toată lumea ştia ce îndrăzneț era... Un nebun, dar iute cu pistolul. Cu adevărat iute. Probabil că acum este mort. Norton l-a omorît?

– Laredo Kid nu este mort, a spus Ryan zîmbit. Realitatea este că a devenit şerif.

– Norton este...? Lui Cole nu-i venea să creadă.

– Jur că este adevărat.

– Putea să fie demult ucis. Întotdeauna există cineva mai iute care aşteaptă să dovedească lucrul ăsta. Are mare noroc că este încă în viață.

– Sînt de acord cu tine, mai ales cu nevasta aia care găteşte pentru el. Te-a făcut să mănînci din puiul ei fript? Al naibii să fiu, dacă nu era cît pe ce să mă omoare.

Cole a izbucnit în rîs. Era surprins să constate cît de bine se simțea. Încordarea îi mai dispăruse.

– A încercat, a recunoscut sincer, dar nu m-am atins de el.

S-a mai relaxat şi Ryan pînă în clipa în care

ochii i-au căzut din nou pe petele de sînge de pe podea. Era o privelişte macabră.

– Ai avut timp să te uiţi prin jur. Spune-mi ce crezi că s-a întîmplat?

Cînd i-a răspuns lui Cole, i-a dispărut veselia din privire.

– Am să-ţi spun ce ştiu că nu s-a întîmplat. Nici unul dintre ei nu s-a opus. Nu există nici cel mai mic semn de luptă. La dracu', au fost laşi ca nişte oi. Există pistoale în toate cele trei sertare cu bani. Sînt încărcate, dar nu au fost atinse. Ia să-mi spui tu mie acum ceva, Ryan. De ce ai venit după mine? Există oameni mai buni decît mine, care să poarte insigna asta.

– Eu pe tine te-am vrut.

– De ce?

– Este complicat.

– Asta-i o scuză, nu un răspuns.

Ryan s-a ridicat, a împins scaunul în spate şi s-a sprijinit de birou. Nici unul nu a luat în seamă zgomotul făcut cînd scaunul s-a izbit de perete; aveau privirile ațintite unul asupra celuilalt. S-a scurs un minut lung de tăcere înainte ca Ryan să se hotărască.

– Ei bine, am să-ți spun de ce te-am ales pentru slujba asta. Cu mult timp în urmă, am început să fiu curios în ceea ce te priveşte cînd am auzit de problema pe care ai avut-o în Abilene şi de felul în care ai rezolvat lucrurile.

– Sînt sigur că povestea a fost exagerată.

– Nu, nu a fost. Am verificat. Ştiai ce voiau să-i facă femeii aceleia, iar tu...

– Aşa cum am spus, l-a întrerupt Cole, povestea a fost exagerată.

– Ai tras prin ea ca să-l loveşti pe el.

– Am tras prin braţul ei, asta-i tot. Glonţul nu l-a atins osul. N-a avut decît o zgîrietură.

– Dar acelaşi glonţ l-a ucis pe bandit.

– Trebuia să moară.

– Pot să-ţi mai dau cel puţin alte 20 de exemple.

– Mînuiesc bine pistolul. Ei şi?

– Vrei să-ţi spun cel mai bun motiv care m-a determinat să fac asta?

– Da.

– Gîndeşti la fel ca ei.

– Ca...?

– Ca ticăloşii care au intrat aici şi i-au ucis pe toţi oamenii ăştia.

– Nemernicul! a răcnit Cole. Crezi că aş putea să fac aşa ceva?

– Nu, nu cred că ai putea să faci un asemenea lucru. Am spus că gîndeşti ca ei. Poţi să pătrunzi în minţile lor, Cole. Am încercat şi eu, dar nu pot s-o fac.

– Eşti nebun, Ryan!

– Poate, dar am nevoie de un om care să nu ezite şi căruia să nu-i pese dacă încalcă

legea în anumite situații. De asemenea, trebuie să am încredere în el, iar în tine am încredere.

– De unde ştii că poți avea încredere în mine?

– Din toate istoriile de care spui că nu s-au întîmplat. Am mers cu mama ta în tren la Salt Lake şi mi-a spus despre tine tot felul de lucruri minunate pe care numai o mamă le poate crede. Ea ştie cît de nemilos poți să fii?

Cole a refuzat să răspundă la întrebare. Ryan a continuat.

– Crede că te îndrepți într-o direcție greşită. De aceea ți-a dat busola.

– Pe care ai ținut-o mai mult de un an!

Ryan a ridicat din umeri.

– Mi-a mai spus că busola are menirea să-ți amintească să urmezi calea dreaptă. Părerea mea este că te ajut tocmai asta să faci.

– Nu sînt nemilos.

– Cînd situația o impune, eşti. Am auzit şi despre Springfield.

– Oh, la toți dracii!

– Ai de gînd să mă ajuți sau nu?

Cole hotărîse deja. Imaginea trupurilor din holul băncii îi va rămîne pentru multă, multă vreme în minte şi ştia că n-ar mai putea dormi noaptea dacă nu ajută la prinderea celui care a comis această atrocitate. Pur şi simplu nu putea să dea înapoi.

– Vreau să-i prindem pe toți, a şoptit el. Am să păstrez insigna, dar de îndată ce totul se va schimba, am să o dau înapoi.

– Poate te vei hotărî să continui.

– Poate. Există ceva reguli speciale pentru şerifii federali? Niciodată nu mi-au plăcut regulile, l-a avertizat el.

– Şerifii federali sînt desemnați în teritorii, dar noi doi facem o excepție pentru că avem o însărcinare specială. În ce priveşte regulile, nu trebuie să-ți faci probleme. Nu sînt, oricum, decît chestii de bun-simț. Şerifii federali nu pot fi judecați pentru crimă, să ştii. Ryan i-a spus minciuna cu o față serioasă.

– Regula asta îmi convine, a rîs Cole.

Ryan s-a ridicat şi a început să-şi mişte umerii ca să şi-i mai dezmorțească.

– Ce-ar fi să te uiți pe hîrtiile din cutia asta, în timp ce eu am să merg în spate să mai arunc o privire prin sertare.

Ryan pornise deja spre biroul preşedintelui cînd Cole a strigat după el:

– Ce să caut?

– Numele celor care au făcut operațiuni bancare ieri. Sloan mi-a spus că preşedintele insista ca toți casierii să țină înregistrări foarte exacte. Aveau dispoziție să înregistreze numele fiecărui client căruia i-au făcut un serviciu cît de mic.

– După ce facem o listă cu numele, ce urmează?

– O să stăm de vorbă cu toți pentru că s-ar putea ca cineva să fi remarcat ceva neobişnuit.

– S-a mai întîmplat aşa ceva înainte?

– Nu, dar tot o vom face. Ticăloşii ăia or să facă ei o greşeală într-una din zile. Poate că vreunul dintre ei a intrat în bancă mai devreme în recunoaştere.

– Asta înseamnă luarea dorințelor drept realitate, Ryan.

– Da, ştiu, dar tot trebuie să parcurgem întreaga rutină. Trebuie să avem în vedere toate posibilitățile. După vraful ăla de documente, au fost destui clienți ieri. O să ne ia tot restul zilei ca să le cercetăm.

Au împărțit teancul de hîrtii între ei. Ryan s-a dus în biroul preşedintelui ca să lucreze acolo. Cole a rămas în hol.

A deschis sertarul de sus al biroului cu pete de cerneală, ca să caute hîrtie şi un creion să scrie lista. A găsit ce avea nevoie, le-a scos şi le-a pus pe birou.

A pornit să recupereze scaunul pe care-l împinsese Ryan în perete cînd atenția i-a fost reținută de ceva albastru sub birou, în spațiul destinat genunchilor.

– Va trebui să trecem peste tot ce se află aici cel puțin de trei ori, a avertizat Ryan. Doar

pentru cazul în care ne scapă ceva din prima şi a doua oară.

– O să stăm aici o săptămînă, i-a răspuns Cole aplecîndu-se într-un genunchi şi vîrîndu-se sub birou. A ridicat de jos o poşetă de culoare albastru-deschis, cu o baretă din saten albastru şi alb. A deschis-o şi s-a uitat înăuntru. Nu era nimic, decît căptuşeala albastră. A rămas cu privirea pironită cîteva secunde pe poşeta pe care o ţinea în mînă, după care a strigat:

– Hei Ryan, ştii cine lucrează la biroul ăsta?

– Da, i-a răspuns răcnind Ryan. Şedea la biroul preşedintelui băncii verificînd metodic conţinutul sertarului de sus. Numele este scris în notiţele mele.

– Îţi aminteşti dacă este vorba de un bărbat sau de o femeie?

Ceva din vocea lui Cole i-a reţinut atenţia. Ryan a ridicat privirea, l-a văzut stînd într-un genunchi şi a strigat:

– Un bărbat stă la biroul ăla.

– Unul dintre cei ucişi?

– Nu, ieri era acasă, bolnav. Ai găsit ceva?

– Poate. Dar poate că nu. S-a ridicat şi s-a întors spre Ryan. Ştii, din întîmplare, cît de des se face curăţenie aici?

– A fost prima întrebare pe care i-am pus-o lui Sloan, pentru că trebuia să ne uităm şi prin gunoi. După spusele lui, MacCorkle era obse-

dat de curățenie. Punea să se facă curat în fiecare seară şi dimineața inspecta fiecare loc-şor. Tot gunoiul din coşuri este de ieri.

– Eşti sigur că s-a făcut curățenie marți seara?

Ryan s-a oprit din ceea ce făcea şi a pornit înapoi spre hol. A văzut poşeta de saten albastru în mîna lui Cole.

– Da, sînt sigur. De ce? Ai găsit ceva?

– O posibilitate.

– Ce fel de posibilitate?

– Posibilitatea să existe un martor, i-a răspuns zîmbind Cole.

Capitolul 7

Trei femei au fost în bancă între orele unu şi trei în după-amiaza zilei în care a avut loc jaful. Cole şi Ryan ştiau că era o certitudine şi nu o speculaţie, din cauza ordinelor severe ale lui Sherman MacCorkle.

Aşa cum i-a spus şeriful lui Ryan, preşedintele băncii a impus ca fiecare tranzacţie – pînă şi schimbarea unei bancnote de un dolar – să fie înregistrată cu numele persoanei respective pe o bucată de hîrtie şi pusă în sertarul casierului.

Dacă cifrele de pe hîrtii nu se echilibrează cu banii din sertar, casierul trebuia să pună diferenţa.

MacCorkle insista, de asemenea, ca aceste chitanţe să fie separate – cele din cursul dimineţii într-o parte şi cele de după-amiază în alta.

Chitanţele pentru tranzacţiile de miercuri dimineaţă se aflau încă stivuite pe biroul lui MacCorkle.

În spatele biroului era un fişet deschis cu documente, cereri de împrumuturi, ipoteci clar datate.

Slavă Domnului că MacCorkle a fost un tip care ţinea atît de mult la cel mai mic detaliu. Cu toate întreruperile, i-a apucat seara sortînd numele persoanelor care au fost în bancă.

În total, în ziua aceea în bancă au fost 29 de bărbaţi şi femei. 18 – în cursul dimineţii, dar printre aceştia nu era nici o femeie.

Banca a fost închisă pentru prînz, de la 12 la 13, iar în după-amiaza respectivă au intrat în bancă 11 persoane, dintre care trei femei. Una dintre ele şi-a lăsat în urmă poşeta.

Ryan şi Cole au manifestat reţinere în ce priveşte descoperirea şi, în şoaptă, cu voci prudente, au hotărît ca, pentru moment, să păstreze această posibilitate pentru ei.

– S-ar putea să ne cam pripim în privinţa asta, a avertizat Cole. De fapt, chiar cred că ne pripim.

– Da, dar am sentimentul că...

– Şi eu, a spus în şoaptă Cole. Dar... s-ar putea să fi fost sub birou de săptămîni întregi!

– Trebuie să vorbim imediat cu cei care fac curăţenie aici. Am numele şi adresa lor pe undeva, printre însemnările mele, a spus Ryan căutînd cu febrilitate în blocnotes. Uite aici. Mildred şi Edward Stewart. Locuiesc pe str.

Currant. Hai să mergem să vorbim cu ei acum. Vreau să ies cîteva minute şi să respir puţin aer proaspăt.

– Este trecut de nouă, i-a spus Cole. S-ar putea să se fi culcat. Dar se îndrepta deja spre uşă. După ce au ieşit, au încuiat şi au pornit spre casa familiei Stewart, la marginea oraşului. Le-a deschis fiica celor doi, care le-a explicat că părinţii ei lucrează. În fiecare seară fac curăţenie la bancă, la biserică şi la magazinul universal.

Şerifii federali au luat drumul înapoi. Au văzut lumină în magazinul universal. Jaluzelele erau lăsate, dar Edward Stewart a deschis uşa de îndată ce Ryan a bătut şi i-a spus cine este.

Mildred era în genunchi, frecînd podeaua. Femeia solidă s-a ridicat în picioare şi şi-a şters mîinile de şorţ cînd au intrat cei doi şerifi.

Atît ea, cît şi soţul ei erau mai bătrîni – în jur de 50 de ani, a presupus Cole – şi, după cît erau de traşi la faţă, precum şi după umerii lor gheboşaţi, se vedea clar că au fost nevoiţi să muncească din greu toată viaţa.

Ryan a făcut prezentările, apoi a spus:

– Ştim că sînteţi ocupaţi, dar v-am rămîne îndatoraţi dacă ne-aţi răspunde la cîteva întrebări.

– Am fi bucuroşi să vă fim de ajutor, a spus Edward. Sînt nişte scaune în spatele tejghelei

dacă vreți să stați. Cred că s-a uscat deja podeaua.

– Nu va dura mult, l-a asigurat Ryan. Tu şi Mildred ați făcut curățenie la bancă, marți seara?

– Da, domnule, am făcut, a spus Edward dînd din cap. Facem curățenie la bancă în fiecare seară, în afară de duminică, iar MacCorkle ne plăteşte luni dimineață.

– Credeți că noul director al băncii o să ne mai țină? a întrebat Mildred. Facem treabă bună şi nu cerem mult.

Se vedea că era îngrijorată. Mototolea şorțul în mîini şi avea o expresie de preocupare.

– Sînt sigur că o să vă țină, le-a spus Ryan. Cînd faceți curățenie la bancă, spălați podeaua sau o măturați?

– Şi una, şi alta, a răspuns Mildred. Întîi o mătur bine, apoi mă aşez în genunchi şi frec fiecare bucățică de podea. Folosesc oțet şi apă, iar cînd termin, lemnul străluceşte, nu-i aşa, Edward?

– Da, aşa este, a fost de acord bărbatul.

– Nu mutați mobila, nu? a întrebat Cole.

– Nu mut mobile grele, dar mut scaunele şi coşurile de gunoi. Mă vîr sub ghişeele casierilor, pe sub birouri şi spăl în spatele fişetelor care nu sînt lipite de perete. Facem, sincer, o treabă ca lumea, a insistat ea.

– MacCorkle verifica întotdeauna treaba noastră. Uneori se lăsa în genunchi şi căuta prin colţuri doar ca să fie sigur că nu am lăsat praf sau pînze de păianjeni, iar dacă găsea ceva, ne tăia din salariu. Era într-adevăr foarte pretenţios cînd era vorba de bancă. A cumpărat mobilă veche, folosită, pentru hol şi pentru funcţionari, dar ne-a spus că dacă o să le frecăm ca lumea putem face lemnul să strălucească din nou. Unele dintre birouri ar fi trebuit aruncate demult, dar MacCorkle nu era omul care să arunce ceva, a spus Edward.

– În biroul lui a adus mobilă nouă şi modernă, a intervenit Mildred.

Cole a zărit pe tejghea un coş cu mere verzi. A scos o monedă din buzunar, a pus-o pe tejghea, apoi a ales două mere. I-a aruncat unul lui Ryan şi a muşcat din al doilea.

– Doamnă, oamenii care vin la bancă lasă adesea ceva în urma lor?

– Sigur că da, a răspuns Mildred. Odată am găsit o broşă frumoasă, iar Edward un portmoneu cu şase dolari în el! Tot ce se găseşte se pune într-o cutie de obiecte pierdute şi găsite, în biroul lui MacCorkle. Este în colţul de lîngă seif.

– Din întîmplare, marţi seara aţi găsit ceva?

Atît Edward, cît şi Mildred au clătinat din cap.

– Vă amintiți dacă ați făcut curățenie sub birouri marți seara? a întrebat Cole.

– Sigur că-mi amintesc, a răspuns Mildred. Curăț pe sub birouri în fiecare seară, în afară de duminică. De ce întrebați?

– Pur şi simplu sînt curios, a minţit Cole.

– Chiar şi cînd eram obosiți, curățam fiecare locşor din bancă pentru că dacă n-o făceam, MacCorkle nu ne plătea salariul întreg.

– Era un om foarte dificil, cu care se lucra greu, a şoptit Mildred.

– N-ar trebui să-i vorbeşti de rău pe morți, i-a spus Edward soției lui.

– Spun adevărul, l-a contrazis ea.

– Acum vă puteți întoarce la treaba voastră, le-a spus Ryan. Vă mulțumim pentru ajutor.

Edward a pornit să le deschidă uşa.

– Credeți că am putea-o determina pe soția lui MacCorkle să ne plătească pentru cele două seri în care am făcut curățenie?

– Am să vorbesc bucuros cu ea, dar dacă nu vă plăteşte, am să mă asigur că vă va plăti noul director.

– Dacă vă putem fi de vreun folos în prinderea celor care i-au omorît pe prietenii noştri, spuneți-ne, a vorbit Edward clătinînd din cap.

– Cu siguranță, i-a promis Ryan.

– Acum ce facem? a întrebat Cole după ce s-au depărtat puțin.

– Ne întoarcem la bancă şi cercetăm toate hîrtiile operaţiunilor de ieri. N-o să dureze mult.

– Crezi că restaurantul mai este deschis?

– Nu, este prea tîrziu. Pentru moment trebuie să ne mulţumim cu merele pe care le-ai luat tu. Aş fi vrut să fi putut sta de vorbă cu cele trei femei acum, dar nu ştiu unde locuiesc.

– Putem să facem rost de adrese de la şerif, de îndată ce se întoarce cu potera lui.

– Da, a fost de acord Ryan.

Au mers alături în tăcere cîteva minute, apoi Cole a spus:

– Cel puţin ştim că poşeta a fost lăsată acolo în ziua în care a avut loc jaful. MacCorkle chiar era un scump, nu-i aşa?

– Te referi la faptul că le reţinea din salariu dacă nu făceau treaba ca lumea?

– Exact, a spus Cole. De ce crezi că o femeie şi-ar uita poşeta?

– Probabil că a fost cuprinsă de panică.

– Dacă s-a ascuns sub birou, în spaţiul destinat genunchilor, a văzut totul.

– Poate că a văzut totul, a spus Ryan. Ar trebui să vorbim cu omul care lucrează la biroul respectiv.

I-a dat lui Cole cheia de la uşa din faţă a băncii, în timp ce el a început să caute din nou în blocnotes. După ce Cole a intrat şi a aprins lampa, Ryan a găsit ce căuta.

– Îl cheamă Lemont Morganstaff. O să vorbim cu el dimineaţă. S-ar putea să ştie ceva despre poşetă.

– Ce poate să ştie? a întrebat Cole.

– Probabil nimic, a ridicat din umeri Ryan, dar oricum trebuie să-l întrebăm.

– Şi apoi?

– Chiar dacă nu ştie de unde vine poşeta asta, tot nu putem presupune că sub birou s-a ascuns o femeie. Poşeta putea să ajungă acolo într-o sută de feluri diferite. Una dintre cele trei femei s-ar fi putut aşeza la birou ca să se uite prin hîrtiile pe care le avea la ea. Ar fi putut să o scape cînd s-a ridicat. La dracu', aş fi vrut să nu fie atît de tîrziu.

– Ai dreptate. Pot exista o sută de explicaţii diferite. Putea foarte bine să o uite o femeie în cursul dimineţii. Putea să intre în bancă cu un prieten şi să se aşeze la birou, în timp ce prietenul ei îşi rezolva problemele la ghişeu.

– De ce să umble o femeie cu o poşetă goală la ea?

– Eu nu ştiu de ce umblă în general cu poşetă. Buzunarele sînt mai eficiente.

– S-ar fi putut ca o femeie să fi scăpat poşeta pe jos şi să o împingă cu piciorul sub birou cînd s-a ridicat de pe scaun. Chestia asta are vreun sens pentru tine?

Cole a clătinat din cap.

– Femeile pe care le cunosc au grijă de lucrurile lor.

– Dumnezeule, sper să fi văzut ce s-a întîmplat!

– Acum cine este nemilos? Ultimul lucru pe care l-ar dori ar fi să facă dezvăluiri.

– O vom proteja.

– N-o să creadă lucrul ăsta, mai ales dacă a auzit ce i s-a întîmplat lui Luke MacFarland.

Ryan a început să umble cu paşi mari în jurul holului. În umbrele aruncate de lămpile cu gaz, petele de sînge căpătau contururi macabre.

– De data asta vom încerca să urmăm întocmai procedurile. Vreau să nu rămînă nici măcar o singură piatră neîntoarsă.

– Sînt şerif federal numai de o zi, a spus Cole exasperat. Nu ştiu care sînt procedurile.

– Vorbim întîi cu cele trei femei, dar îi chestionăm în acelaşi timp pe toți bărbații care au intrat ieri aici.

– Mi se pare o pierdere de vreme, a spus Cole.

– Asta-i procedura.

Cole s-a sprijinit de un birou şi a muşcat din nou din măr.

– Bine, facem cum zici tu. Au fost 29 de oameni în bancă. Tu stai de vorbă cu 15, iar eu cu ceilalți 14.

– Nu, nu aşa. Îi chestionăm împreună, apoi comparăm însemnările. S-ar putea ca mie să-mi scape ceva ce tu să fi sesizat, i-a explicat el. O să vorbim mai întîi cu femeile, a repetat Ryan. Apoi cu bărbaţii. Şi ăsta nu este decît începutul. Va trebui să stăm de vorbă cu toţi cei care s-au aflat întîmplător pe stradă, lîngă stradă sau într-una din clădirile din apropierea băncii. De asemenea...

– Cu alte cuvinte, trebuie să vorbim cu toată lumea, l-a întrerupt Cole.

– Aproape, a replicat Ryan. Oricît de mult îmi displace, va trebui să-l implicăm şi pe Sloan. Eu nu-i cunosc pe oamenii ăştia. El îi cunoaşte, iar oamenii ar putea să-i spună lui lucruri pe care nu ni le-ar spune nouă. Am să-i dau lista cu nume de îndată ce se întoarce.

Ryan s-a oprit şi a aruncat o privire în jurul holului.

– Cred că am terminat aici. Am să pun documentele de ieri în seif pentru cazul în care unul din noi ar dori să mai treacă o dată peste ele. Contabilii de la banca din Gramy vor fi aici duminică pentru a examina registrele lui Mac-Corkle, iar cînd vor termina o să ştim exact ce sumă a fost furată. Să ne întîlnim aici mîine la şapte, iar Sloan să-i aducă pe cei cu care vrem să stăm de vorbă.

– Nu cred că este o idee bună să-i ches-

lonăm aici. Ar trebui să folosim biroul de la închisoare.

– Închisorile îi fac pe oameni nervoşi, a spus Ryan clătinînd din cap.

– Vederea petelor de sînge o să-i facă şi mai nervoşi.

– Da, ai dreptate. O să folosim închisoarea.

După ce au pus hîrtiile în seif, au părăsit banca.

– Te-ai cazat deja la hotel? l-a întrebat Ryan.

– Nu, am venit direct la bancă. Dar tu?

– Nici eu n-am avut timp. Tot îți mai este foame?

– Da, a răspuns Cole. Poate că cei de la hotel or să deschidă bucătăria pentru noi.

– Or s-o deschidă, l-a asigurat Ryan. Sîntem şerifi federali. Îi facem noi să o deschidă.

– Ştiam eu că slujba asta trebuie să aibă şi ceva avantaje, a rîs Cole.

Au continuat să meargă într-o tăcere prietenoasă pe mijlocul străzii, singura lumină fiind cea aruncată de razele unei lune pline.

– Cu cîți bani crezi că au plecat? a întrebat Cole.

– Aşa cum am spus mai devreme, n-o să ştim suma exactă pînă cînd nu vor fi examinate registrele. Ştiu dintr-o chitanță găsită pe biroul lui MacCorkle că un casier al armatei a făcut un

depozit în dimineața respectivă. A fost vorba de şaptesprezece mii opt sute şi ceva.

– O grămadă de bani! Pun pariu că ticăloşii au ştiut înaintea lui MacCorkle că vin banii ăştia.

– Şi eu sînt sigur de asta. N-au avut de făcut altceva decît să-l urmărească.

– De ce se obosesc să jefuiască băncile? a întrebat Cole. De ce nu-l jefuiesc pe casier pe drum spre fort, cînd are banii gheață cu el?

– E prea periculos şi imprevizibil. Casierul nu umblă singur, iar cei din garda care-l însoțesc sînt cu toții buni trăgători. Este mai uşor să jefuieşti o bancă dacă te pricepi la ceea ce faci, iar oamenii pe care-i căutăm noi, evident se pricep.

Discuția s-a sfîrşit cînd au ajuns la hotel. Singurele camere disponibile se aflau la mansardă şi aveau dimensiunea aproape a unei debarale. Camera lui Cole dădea spre balu stradă. Cea a lui Ryan era exact vizavi. Totuşi paturile erau bune şi, cu puțină convingere, şeful de noapte a acceptat să le trimită cina sus. Nici Ryan, nici Cole n-au prea dormit în noaptea aceea. Cole nu-şi putea lua gîndul de la scena sumbră care l-a întîmpinat cînd a intrat în bancă, iar Ryan şi-a petrecut timpul gîndindu-se la posibilul martor...

Capitolul 8

Dimineața a venit mult prea repede.

Aşa cum au convenit, şerifii s-au întîlnit la bancă, unde Sloan îi aştepta să raporteze că poteră nu a avut norocul să găsească nici o urmă.

Ryan i-a dat lista cu oamenii pe care voia să-i aducă la închisoare pentru a-i chestiona. Primele erau numele celor trei femei.

Şeriful Sloan s-a uitat la nume şi a clătinat din cap.

– Unii dintre oamenii aceştia sînt foarte bolnavi de gripă. Loveşte iute şi zdravăn, a avertizat el. Iar alții se pregătesc să părăsească oraşul. M-am întîlnit cu doctorul Lawrence la restaurant şi toată noaptea a îngrijit familia Walsh, iar pe listă este trecut John Walsh. Doctorul mi-a spus că Frederick O'Marlley părăseşte oraşul cu cățel şi cu purcel de îndată ce se deschide magazinul universal ca să poată face rost de ceva provizii.

– Nimeni nu părăseşte Rockford Falls pînă

cînd nu stă de vorbă cu mine şi cu şeriful Cla borne. Inclusiv Frederick O'Malley.

– Nu pot să-l determin să rămînă.

– Eu pot, a replicat Ryan.

– Mi se pare pierdere de timp, l-a contrazis Sloan. Dacă cineva ar fi văzut ceva, ar fi vorbit pînă acum.

– Şeriful federal Ryan doreşte să respecte procedura, i-a explicat Cole.

Sloan s-a holbat la poşeta albastră de pe birou.

– De unde-i asta?

– Era pe podea, sub birou, i-a răspuns Ryan.

– Crezi că a pierdut-o cineva?

– Asta-i clar, i-a spus Cole. Sîntem curioşi să ştim cui îi aparţine. Ochii şerifului Sloan au început să lucească.

– Trebuie să fi fost mutată aici în ziua în care a avut loc jaful, pentru că cei doi Stewart, care fac curăţenie în bancă în fiecare bancă, ar fi găsit-o cu o zi înainte. Ar fi pus-o în cutia cu obiecte furate şi găsite. Sînt oameni cinstiţi. Doar nu credeţi că a uitat-o unul din hoţi, nu?

– Nu, nu credem asta, i-a răspuns Cole sec.

– Sub care birou a fost găsită?

– Sub cel al lui Lemont Morganstaff, i-a răspuns Ryan. O să vorbim cu el imediat. Ştii unde stă?

– Sigur că ştiu. Cunosc aproape pe toată lumea din oraş. Vă duc la Lemont cînd vreți. Aveți de gînd să-i întrebați despre poşetă?

– Da, i-a răspuns Ryan.

În mintea lui Sloan era un adevărat vîrtej de posibilități.

– Unde anume a fost găsită poşeta? Chiar sub scaun sau sub birou?

– Sub birou, în spațiul unde ții genunchii, în colț, i-a răspuns Ryan. Sloan a făcut ochii mari.

– Doar nu credeți cumva că cineva s-a ascuns sub birou, nu?

– Nu am tras încă nici o concluzie, i-a spus Cole.

– Dar este posibil, nu-i aşa?

– Da, a fost Ryan de acord cu el, este posibil. Problema poşetei este însă confidențială, şerif Sloan. Vreau să nu vorbeşti cu nimeni despre ea.

Sloan a început să protesteze, dar Cole l-a întrerupt nerăbdător:

– Vreau să începem. Arată-ne unde stă Lemont, apoi du-te să-i strîngi pe oamenii de pe listă. Vom folosi închisoarea ca să stăm de vorbă cu ei.

– Aştept afară, în fața uşii, ca să vă duc la Lemont, le-a spus Sloan îndreptîndu-se spre uşă.

De cum a ieşit şeriful, Cole a izbucnit:

– N-a fost o idee bună să-i spunem unde a fost găsită poşeta.

– Este om al legii, a spus Ryan ridicînd din umeri, şi n-o să scăpăm de el dacă nu-i dăm cîte o mică informaţie din cînd în cînd. Ce rău poate să facă?

Capitolul 9

După cum s-a dovedit, Sloan putea face mult rău. Înainte ca ziua să se sfîrşească, Ryan se gîndea practic dacă să-l închidă pe şerif în propria lui închisoare.

Din nefericire, legea interzice încarcerarea unui om numai pe motivul că este prost. Într-un oraş de dimensiunile lui Rockford Falls, fiecare cunoaşte treburile celuilalt, iar secrete cu grijă păstrate se află la fel de uşor cum curge apa prin sită.

Poşeta din pînză a fost arătată salariatului care lucra la biroul sub care a fost găsită, Lemont Morganstaff, un bărbat gen fată bătrînă, care a fost chestionat. Interviul a avut loc în salonul claustrofobic al locuinţei lui Lemont. Îmbrăcat într-un halat de catifea de un verde strălucitor şi cu papuci asortaţi. Lemont semăna cu un papagal.

Stătea într-un fotoliu tapiţat cu pluş galben, cu mîinile sprijinite de braţele acoperite cu mileuri ale fotoliului şi a strîns gînditor buzele cîteva

minute bune înainte de a declara că poşeta nu poate să fi fost găsită sub biroul lui.

Şi-a făcut o regulă, a explicat el, din a nu permite nici unui client, bărbat sau femeie, să treacă de portiță. Totuşi, întrucît el nu a fost la slujbă în ziua în care a avut loc jaful, nu putea să fie sigur că ceilalți angajați i-au respectat regula.

Şeriful Sloan, care a insistat să participe la interviu, a lăsat să-i scape că poşeta a fost găsită în spațiul pentru genunchi de sub biroul lui Lemont.

– Nu putea să fi fost împinsă cu piciorul pentru că biroul tău este cu fața spre hol, iar panoul de lemn din față este pînă la podea, a argumentat Sloan. Cineva l-a ocolit şi a venit în spatele biroului. Am avut ceva timp şi m-am gîndit bine şi cred că o femeie s-a ascuns acolo în timpul jafului. Sînt sigur că şerifii federali cred acelaşi lucru. În bancă au fost trei femei – numele lor sînt pe lista pe care mi-a dat şeriful federal Ryan – şi de îndată ce termin aici mă duc după ele. Sper că femeia care a văzut crimele este doar mult prea timidă de nu a spus ce a văzut, dar dacă a ascuns în mod deliberat vreo informație pentru că-i este teamă, atunci am să o arestez.

Lemont şi-a acoperit gura cu batista de dantelă, părînd îngrozit.

– Crezi că o femeie i-a văzut pe criminali? Oh, sărmana, a spus el în şoaptă.

Ryan a încercat imediat să repare răul făcut de Sloan, în timp ce Cole îl împingea pe şerif spre uşă.

– Nu credem nicidecum aşa ceva, a spus Ryan. Poşeta ar fi putut să ajungă sub birou într-o sută de feluri diferite. Se poate să fi intrat o mulțime de femei în bancă şi oricare dintre ele s-ar fi putut aşeza la biroul tău şi ar fi putut să o scape întîmplător.

Lemont nu a acordat prea multă atenție explicației pe care i-o dădea şeriful federal.

– Trebuie să fi fost pierdută în ziua în care a avut loc jaful, a spus el aprins. Familia Stewart face curățenie în bancă în fiecare seară şi întotdeauna fac treaba cum se cuvine. Totuşi, aveți dreptate. O femeie ar fi putut pierde poşeta cîndva în cursul dimineții. Dacă o să vă uitați în sertarele casierilor, veți găsi înregistrat fiecare client care a făcut o cît de mică tranzacție în ziua aceea.

În acea clipă Sloan s-a întors din nou spre Lemont.

– Am sentimentul că cele trei femei de pe lista mea au fost în bancă în cursul amiezii. Am numele lor, uite, aici. E vorba de Jessica Summers, Grace Winthrop şi Rebecca James. O cunoşti pe vreuna dintre ele, Lemont?

– Ca să fiu sincer, da. O cunosc pe Rebecca James. Am văzut-o chiar aseară, dar se simțea foarte rău şi mă tem că a făcut gripă. Am trimis-o acasă, firește. Am făcut cunoştință cu această minunată femeie săptămîna trecută, a continuat el. S-a oprit să-mi spună cît de superbă este grădina mea. Apreciază frumusețea, a adăugat el admirativ. Pe celelalte două nu le cunosc, dar eu nu prea ies. Cînd ajung acasă de la bancă nu-mi rămîn decît două ore pînă se întunecă şi îmi petrec fiecare minut din răstimpul ăsta în grădină, ca să-mi îngrijesc florile.

– Nici una dintre femeile de pe listă nu se află în Rockford Falls de multă vreme, a intervenit Sloan. Eşti sigur că nu le-ai întîlnit niciodată pe Jessica Summers sau pe Grace Winthrop?

– S-ar putea, dar dacă le-am întîlnit înseamnă că nici una din ele nu m-a impresionat în mod deosebit.

Cole l-a înşfăcat pe Sloan de braț şi l-a împins din nou spre uşă. Ryan continua să fie atent la Lemont, încercînd apoi să repare răul făcut.

– Şeriful s-a pripit, a început el. Concluziile lui nu sînt bazate pe fapte.

– Poate că poşeta a fost uitată de o străină, a opinat Lemont. Anul acesta sînt mulți străini în oraş. Au venit să vadă cascada şi calcă fără

milă în picioare minunatele flori sălbatice care cresc pe dealurile de lîngă oraş. Unii, bărbaţi sau femei, sînt foarte îndrăzneţi, să ştiţi. Păi nu mai departe de acum două săptămîni unul dintre străinii ăştia mi-a vandalizat grădina şi mi-a rupt toate lalelele. I-am tot cerut şerifului Sloan să facă ceva în legătură cu asta, dar acum, că sînteţi dumneavoastră aici, poate că-l veţi prinde pe vinovat. Am să vă prezint acuzaţiile, a adăugat. Nu-mi pasă dacă cel care a făcut asta a fost chiar şi un copil. Locul huliganilor este în închisoare.

Cole s-a întors în salon la timp ca să audă remarcile lui Lemont.

– Se pare că sînteţi mai interesat de grădina dumneavoastră decît...

– Decît oamenii care au murit în bancă? l-a întrerupt Lemont. Aveţi dreptate, aşa este. Vedeţi, pentru mine florile sînt mai preţioase. Ele servesc unui singur scop – să fie frumoase. Şi mie îmi plac lucrurile frumoase.

– Să mergem, i-a spus Cole lui Ryan. Am abuzat destul de timpul lui Lemont.

Cei doi s-au îndreptat spre uşă.

– Nu vreau să aud că ai spus cuiva despre convorbirea noastră, s-a întors şi i-a ordonat Ryan. În caz contrar ai să ajungi în închisoare.

Lemont şi-a dat imediat cuvîntul că va păstra tăcerea. Dar i-a fost imposibil să-şi respecte

promisiunea. O oră mai tîrziu a primit un vizitator şi s-a simţit pur şi simplu obligat să reiatez fiecare cuvînt al convorbirii pe care a avut-o cu cei doi şerifi federali. I-a spus, de asemenea, şi menajerei sale, Ernestine Hopper, care, întîmplător avea o gură foarte slobodă.

O femeie cam greoaie de cap, care ducea o viaţă anostă, iar asemenea veşti nu puteau fi ţinute numai pentru ea. A spus tuturor celor pe care-i cunoştea că există posibilitatea să fi fost un martor la crime, iar după ce a relatat povestea de vreo patru sau cinci ori, a încetat să mai folosească cuvîntul „posibilitate“ şi a prezentat totul ca sigur.

Povestea a apărut şi pe pagina întîi a ziarului local – „Rockford Falls Gazette“.

Convins că este vorba de cea mai fierbinte ştire din oraş, reporterul l-a determinat pe proprietar să scoată o ediţie de seară.

Era pentru prima dată în istoria orăşelului Rockford Falls cînd oamenilor li se ofereau două ziare într-o singură zi şi nu mai este nevoie să spunem că ediţia de seară a provocat o adevărată agitaţie.

Capitolul 10

Ryan simțea dorința de a ucide pe cineva. Cole i-a sugerat să înceapă cu şeriful Sloan, după care să se năpustească acasă la Morganstaff şi să-l împuşte pe el, precum şi pe afurisitele lui ... flori.

Cei doi bărbați furioşi şi frustrați discutau problema lui Sloan pe drum spre restaurantul Melton. Era seară. Încă nu vorbiseră cu cele trei femei. Jessica Summers şi Gr... Winthrop erau plecate la plimbare şi nu erau aşteptate să se întoarcă la pensiunea unde locuiau pînă la ora cinci.

Rebecca James locuia la hotel, dar era prea bolnavă ca să primească vizitatori. Spera să se simtă destul de bine ca să vorbească cu şerifii a doua zi dimineața. Ryan şi Cole au stat deja de vorbă cu 18 dintre cei care au fost în bancă şi pînă acum ancheta s-a dovedit a fi o pierdere de vreme pentru că n-au aflat nimic de la nici unul dintre ei. Nimeni nu a văzut şi nu a auzit nimic neobişnuit.

Deşi întunericul se lăsa repede, ziua lor nu se sfîrşise încă. După cină, cei doi urmau să se întoarcă la pensiune ca să vorbească cu Jessica şi Grace.

Cei cîţiva bărbaţi şi femei care se plimbau pe stradă se fereau din calea celor doi şerifi federali şi, imediat ce s-au aşezat la masă, în restaurant, majoritatea celor care luau cina s-a ridicat şi a plecat.

– Te deranjează lucrul ăsta? l-a întrebat Ryan pe Cole făcînd un gest cu capul spre uşă, unde trei bărbaţi se înghesuiau să iasă mai repede.

– Nu, i-a răspuns Cole. Sînt obişnuit cu asta. De fiecare dată cînd ajung într-un oraş nou, nu ştiu din ce motive oamenii trag automat concluzia că sînt pistolar.

– Erai pistolar, i-a amintit Ryan.

Cole nu avea chef să se certe cu el. S-a retras puţin, ca proprietara să poată pune pe masă bolurile cu tocană de iepure şi coşul cu pîine fierbinte.

– Dacă nu vă deranjează să vă grăbiţi, aş vrea să plecaţi cît mai repede ca să-mi meargă şi mie treburile.

Cole a încercat să fie răbdător. Femeia era bătrînă, arăta obosită şi era slabă ca un fir de pai.

I-a cerut politicos cafea.

Ea l-a întrebat nepoliticos dacă are de gînd să zăbovească mult cu băutul cafelei.

– Doamnă, nici eu, nici şeriful federal Ryan nu i-am omorît pe cei şapte oameni care tocmai au fost îngropaţi şi v-am fi recunoscători dacă aţi înceta să ne mai trataţi de parcă noi am fi făcut-o.

– De ce nu l-aţi prins pe nici unul dintre cei care i-au omorît? Asta se întreabă oamenii.

– Încercăm, i-a spus Ryan cu voce obosită.

– Ştiu că aţi stat de vorbă cu cei care au fost în bancă în ziua în care s-au petrecut crimele.

– Cuvintele umblă repede pe aici, nu? a remarcat el spre Ryan, după care s-a întors spre femeie. Nici unul dintre prietenii şi vecinii dumneavoastră n-au văzut nimic. Nu i-au văzut cînd au intrat sau cînd au ieşit călare din oraş. N-au auzit nici măcar o împuşcătură, a adăugat el.

Femeia a aruncat o privire plină de înţelegere celor doi şerifi federali.

– Unii au auzit împuşcăturile. Au fost probabil prea speriaţi ca să facă ceva. După cît văd eu, voi, băieţi, sînteţi obosiţi, nu-i aşa? Mă cheamă Loreen. Şi acum vă aduc cafeaua.

S-a întors un minut mai tîrziu, le-a turnat două ceşti şi a pus cana cu cafea în mijlocul mesei.

– După părerea mea, unii ar putea să spună dacă au văzut sau au auzit ceva, dar cel mai probabil n-o vor face. Ştim cu toţii ce li se întîmplă celor care vorbesc. Banda Blackwater se întoarce după ei. Toată lumea ştie ce fac. De cînd sînt n-am mai auzit de oameni atît de răi. Am citit cu ceva vreme în urmă că au jefuit o bancă în Texas şi au omorît o femeie şi pe fetiţa ei. Copilul nu avea mai mult de trei anişori.

– Avea patru, a spus Ryan.

– Atunci este adevărat! a exclamat Loreen.

– Da, este adevărat. Vocea lui era slabă, tremurătoare.

– Dumnezeule mare, de ce să-i facă rău unui mieluşel nevinovat? Ea n-ar fi putut să spună nimic. Era prea mică.

Lui Cole i-a dispărut pofta de mîncare. Aveau de-a face cu nişte monştri şi nu se gîndea decît cum să-i prindă. Loreen şi-a pus mîna osoasă în şold şi a clătinat din cap.

– Ştiu că încercaţi să faceţi tot ce puteţi. Staţi liniştiţi cît vreţi. Treaba aici are de suferit cricum din cauza gripei care a cuprins oraşul. Pînă şi străinii care vin să vadă cascada se îmbolnăvesc – oricum, cei mai mulţi dintre ei, potrivit doctorului. Spune că boala nu este contagioasă, dar eu zic că este. Aţi vorbit cu biata femeie care i a văzut pe criminali?

Pierduți în gîndurile lor, şerifii au fost luați prin surprindere de întrebare, iar Cole i-a cerut să o repete.

– V-am întrebat dacă ați stat de vorbă cu bărmana femeie care i-a văzut pe criminali. Am auzit că bănuiți că una dintre cele trei femei care au fost în bancă în după-amiaza aceea a văzut tot ce s-a întîmplat. Dacă nu este prea speriată ar putea să vă spună ce a văzut, iar dacă este speriată, ei bine, atunci ați putea-o convinge să vorbească. N-o să vă spun eu cum să vă conduceți investigația, a adăugat ea în pripă. Dar întrucît bănuiți...

– Nu bănuim nimic, a replicat Cole.

Loreen n-a luat în seamă spusele lui.

– Trebuie să fie adevărat fiindcă am citit despre asta în ziar. Am avut o ediție specială în după-amiaza asta. Şeriful Sloan a fost intervievat de reporter şi i-a spus că s-a vîrît chiar el sub birou ca să se uite prin crăpătură şi a putut să vadă întreg holul băncii. A spus că este adevărat că acolo s-a ascuns o femeie.

– Doamnă, şeriful nu s-a băgat sub birou, a contrazis-o Cole.

– În ziar scrie că s-a băgat, nu s-a lăsat femeia. Ştii, s-ar fi putut să fiu şi eu în bancă în timpul în care a avut loc jaful. Cam pe la vremea aia a zilei îmi fac de obicei depozitele, dar în ultimul timp n-am mai încasat bani suficienți

ca să merg în fiecare zi la bancă. Nimeni nu are chef să mănînce cînd este bolnav, le-a explicat ea. Totuşi, nu înţeleg de ce le-aţi băgat pe toate cele trei sărmane femei în închisoare. Am auzit că şeriful a tîrît-o pe una din pat, unde zăcea bolnavă, iar pe celelalte două le-a ridicat exact cînd se aşezaseră la cină. Cred că ar fi trebuit să le interogaţi la pensiune. Aşa cred eu. Închisoarea nu este un loc potrivit pentru doamne. Nu domnilor, nu mi se pare corect felul în care le trataţi, de parcă ar fi nişte criminale ordinare. Nu staţi să mîncaţi, băieţi? Unde plecaţi?

În clipa în care femeia a rostit cuvîntul „închisoare" Cole şi Ryan au tras aceeaşi concluzie. Sloan era răspunzător pentru un nou fiasco.

Capitolul 11

Presupunerea lor s-a dovedit corectă.

Au luat-o la goană spre închisoare, înjurînd tot drumul, şi cînd au ajuns au constatat că într-adevăr şeriful le închisese pe cele trei femei într-una din celulele lui.

Şi idiotul se mai şi mîndrea cu ce făcuse! S-a umflat în pene ca un păun şi umbla cu paşi mari de colo-colo prin birou, prezentîndu-le raţionamentul lui.

– A trebuit s-o fac, a început Sloan. Le-am întrebat pe toate care dintre ele a fost în bancă în timpul jafului şi nici una nu a vrut să recunoască, aşa că le-am vîrît în celulă ca să se gîndească mai bine. Mă aştept ca din clipă în clipă în faţa închisorii să se strîngă lume pentru că oamenii au auzit deja că avem un martor care nu vrea să spună nimic şi m-au văzut aducîndu-le aici.

Ryan era atît de furios pe şerif, încît instinctiv a dus mîna la pistol. Şi-a impus să se oprească înainte să facă ceva pe care să-l regrete

apoi. Mîinile lui Cole s-au repezit însă la gîtul lui Sloan şi el nu s-a oprit. Încerca să-i bage oarece minți în cap omului legii, cînd a auzit un sunet ce părea să fie rîsul unui copil. Nevenindu-i să-şi creadă urechilor, a răcnit:

– Ți-ai pierdut mințile? Ai încuiat un copil în închisoare?

Ryan a înțepenit de furie, rămînînd în spatele biroului cu ochii holbați la şerif.

– Cole, dă-i drumul ca să ne poată explica. Vreau să aud ce are de spus în apărarea lui. Să-mi spună ce l-a făcut să bage în închisoare trei femei şi un prunc.

În clipa în care Cole i-a dat drumul, şeriful a început să se bîlbîie.

– N-am ştiut ce să fac cu băiețelul! Voia să rămînă cu mama lui şi n-a vrut să asculte de vorbă bună. S-a aruncat pe podea şi a făcut un întreg tărăboi. Nu este deloc prunc, să ştii. Trebuie să aibă cam un an şi jumătate, poate chiar doi. Poartă încă scutece, dar vorbeşte, aşa că nu poate să fie prunc. Pruncii nu vorbesc, a adăugat el autoritar.

Ryan strîngea atît de tare din dinți, încît muşchii maxilarului au început să i se zbată.

– Unde sînt cheile celulei? l-a întrebat pe Sloan.

– Doar n-ai să le dai drumul, nu?

– Ba pe toți dracii că aşa am să fac, a iz-

bucnit Ryan. Spune-mi unde sînt cheile!

– Pe rastel, în spatele tău, i-a răspuns Sloan cu o atitudine insolentă. Nu am făcut decît ceea ce trebuia să fac, să ştiţi!

Ryan nu i-a luat în seamă cuvintele.

– Este vreo uşă prin spate? l-a întrebat el.

– Da, la capătul coridorului. De ce?

Ryan i-a aruncat inelul de chei lui Cole.

– Uite ce ai să faci, i s-a adresat el lui Sloan. Şeriful federal Claybourne le va scoate pe doamne din celulă. Ai să le aştepţi afară, la uşa din spate, iar cînd ies le vei conduce acasă.

– Şi ai să le ceri şi scuze, a intervenit Cole. Şi ar fi al naibii de bine să o faci cu convingere

Sloan s-a îndepărtat cu un pas de Cole.

– Dar eu le-am închis, a protestat el. Dacă o să le cer scuze or să creadă că nu ştiu ce fac.

– Nu, or să creadă că eşti prost şi simplu prost, a spus Cole oftînd obosit. Acum ia-o din loc.

Tăcut şi roşu la faţă, şeriful s-a strecurat spre ieşirea din spate. Cole a deschis uşa care lega celulele de biroul principal şi a pornit pe coridorul lung şi îngust.

Pereţii erau umezi din cauza ploii care pătrundea prin acoperiş, iar aerul avea miros de frunze veştede.

Brusc, a înţepenit.

Timp de o secundă, a avut impresia că are în fața ochilor un tablou neprețuit înrămat între ziduri de piatră cenuşie în interiorul unui muzeu vechi.

Pe patul îngust, una lîngă alta, se aflau trei dintre cele mai frumoase femei pe care le-a văzut vreodată în fața lui. Cu umerii drepți, cu capetele sus, stăteau perfect nemişcate, ca şi cum un artist le-a cerut să pozeze aşa pentru a le face portretul.

Cole era complet nepregătit pentru un asemenea tablou. Erau tinere... incredibil de frumoase... şi clocoteau de mînie.

Femeia care stătea cel mai aproape de el avea un aer grav, stînd cu mîinile împreunate în poală. Părul negru, lung, îi cădea în bucle mari pe umeri, încadrînd un ten de porțelan şi nişte ochi de un verde limpede care-l țintuiau printre gene negre şi dese.

Femeia avea o ținută cu adevărat regală, un rafinament aristocratic, care sugera o creştere aleasă. Era îmbrăcată într-o rochie de stradă roz cu nasturi de perle, dar gulerul de dantelă care-i îmbrobodea gîtul delicat era uşor uzat la margini.

Lîngă ea pe pat se afla o pălărie de pai cu boruri mari şi cu funde roz, iar pe borul pălăriei se odihnea o pereche de mănuşi de un alb strălucitor.

Şi-a pus pălăria ca să vină la închisoare, şi-a zis Cole zîmbind în sinea lui. Numai o femeie cu creştere aleasă ar face aşa ceva. Avea privirea directă, curioasă, deloc arogantă, şi a simţit în ea o blîndeţe care putea face faţă oricărei situaţii.

Lîngă ea se afla cea mai încîntătoare frumuseţe văzută vreodată de Cole. Făcea un contrast îndrăzneţ cu rochia ei bogată, de un albastru de safir.

Trăsăturile îi erau fără de cusur – piele de alabastru, buze roşii, pline, nas patrician şi ochi albaştri. Îşi ţinea bărbia uşor ridicată, într-un gest trufaş de dispreţ.

Părul ei auriu era prins la spate într-un nod sever care ar fi redus mult frumuseţea oricărei femei, dar care pe a ei o accentua.

O asemenea perfecţiune ar tăia răsuflarea majorităţii bărbaţilor.

Ea ştia perfect ce efect are asupra lui. I-a aruncat o privire nerăbdătoare, sugerîndu-i să înceteze să se mai holbeze la ea şi să termine odată cu toată treaba asta. Obişnuită, evident, să întoarcă lumea capul după ea, adoptase o atitudine de plictiseală şi respingere. Ultima dintre cele trei femei era seducătoare. Şi ea avea părul de culoarea scorţişoarei, prins la spate, dar cîteva şuviţe rebele îi cădeau delicat de ambele părţi ale feţei ovale.

Încruntătura îi estompa cei cîțiva pistrui de pe nas, iar ochii pătrunzători, migdalați, îl străpungeau cu privirea.

Era îmbrăcată într-o rochie de culoarea levănțică, cu mînecile suflecate pînă la cot, semn clar că fusese întreruptă de la o treabă ca să fie adusă la închisoare.

Privirea îi era tulburătoare şi, dincolo de focul mocnit din ea, Cole a sesizat o pasiune ce nu putea fi înăbuşită... ceea ce era şi mai impresionant.

Pe genunchii ei stătea un îngeraş cu părul numai bucle, curios, dar fără să fie afectat de neaşteptatul eveniment din viața lui. Părea mulțumit că stă în brațele mamei sale şi era indiferent la ceea ce se întîmpla în jurul lui.

Femeile parcă se aşteptau să fie legate. Ostilitatea pe care o degajau toate trei ar fi doborît din picioare un bărbat ceva mai slab.

Dacă privirile ar fi putut ucide, cele trei femei frumoase ar fi aruncat acum pămînt peste mormîntul lui, şi-a zis Cole.

După fețele lor palide se vedea că nu se simt bine, iar şeriful federal era sigur că sînt şi speriate, ceea ce făcea să aibă remuşcări.

A revenit la realitate şi a înaintat să descuie uşa. În clipa cînd a făcut primul pas, băiețelul s-a întors şi şi-a ascuns căpşorul la sînul mamei.

– Îmi pare sincer rău pentru acest inconvenient, doamnelor, a spus deschizînd uşa. Ştiu că aţi prefera să fiţi acasă.

Prima s-a ridicat femeia cu părul auriu, urmată imediat de celelalte două.

– Cine eşti? a întrebat ea.

– Cole Clayborne. Şerif federal Cole Clayborne.

– Eşti cel care conduce toată treaba asta?

– Nu, doamnă, şeriful federal Ryan este şeful.

– El ştie că şeriful din acest oraş este complet imbecil?

Întrebarea l-a făcut pe Cole să zîmbească.

– A început să-şi dea seama de lucrul ăsta, doamnă.

Onestitatea lui le-a mai atenuat ceva din ostilitatea acumulată.

– Atunci nici dumneata şi nici şeriful federal Ryan nu aţi dat ordin să fim închise ca nişte criminali ordinari?

– Şeriful Sloan este un avid de putere şi un ignorant. Ceea ce constituie o combinaţie periculoasă. S-a uitat la celelalte două femei, apoi a dat din cap. Bine atunci, ne vom păstra mînia pentru şeriful oraşului. Permite-mi să mă prezint, şerif federal Clayborne. Numele meu este Rebecca James şi, în mod grosolan, şeriful mi-a ordonat să cobor din pat unde zăceam bol-

navă. A făcut o adevărată scenă în hol şi am fost teribil de stînjenită, simţindu-mă foarte prost în momentul acela. Scumpa doamnă din stînga mea este Grace Winthrop. A venit aici, bătînd atîta drum tocmai din Anglia, pentru că a auzit multe lucruri minunate despre minunata noastră ţară. Şi care este ospitalitatea pe care i-o arată acest oraş? Ei bine, o bagă în închisoare!

– Domnişoară James, dacă v-aţi calma...

L-a întrerupt cu o mişcare a mîinii.

– Şi în ultimul rînd, dar nu cel mai puţin important, aş vrea să ţi-i prezint pe Jessica Summers şi pe fiul ei, Caleb. Era tocmai pe punctul de a-şi hrăni pruncul, cînd a fost smulsă din căminul ei şi tîrîtă aici.

– Sînt sigur că nu a fost nici smulsă, nici tîrîtă, a contrazis-o el, deşi nu s-ar fi mirat dacă Sloan ar fi făcut aşa ceva. După cum am spus mai devreme, îmi pare sincer rău pentru neplăcerea suferită.

– Neplăcere? Este o atrocitate! i-a aruncat răcnind Rebecca.

Grace Winthrop şi Jessica Summers au aprobat-o dînd din cap.

Pentru Cole era evident că în timpul cît au stat acolo, închise împreună, Rebecca şi-a asumat rolul de purtător de cuvînt pentru toate.

Grace şi Jessica păreau mulţumite să o

use să vorbească în numele lor. Era, de asemenea, evident că cele trei femei erau unite în ultragiul ce le-a fost adus.

– Eşti sigur că nu şeriful federal Ryan a dat ordin să fim închise?

– Nu, nu eu am dat acest ordin, a răspuns Ryan din cadrul uşii. Cole a remarcat că se holba surprins la cele trei femei, reacționînd evident la fel ca şi el în clipa în care le-a văzut.

– Doamnelor, dacă nu vă supărați, v-aş fi recunoscător dacă ați mai rămîne în celulă cîteva minute.

Rebecca a făcut un pas înainte şi a răspuns în numele lor:

– Ba categoric ne supărăm! Haideți, doamnelor, să părăsim locul ăsta dezgustător.

Cole a observat că Ryan avea puşca în mînă numai cînd Rebecca a încercat să treacă de el. A întins brațul ca să o oprească.

– Ar fi bine să mai aşteptați puțin aici, le-a spus Cole.

– Nu pot să cred că există atîta grosolănie, a declarat ea înainte să le întoarcă spatele.

Atunci a încercat Jessica să treacă de el, dar Cole i-a blocat calea cu trupul său.

Erau acum față în față. Ea nu s-a retras, iar Cole i-a aruncat o privire al cărei mesaj era clar să nu se pună cu el. Ea i-a aruncat o privire similară.

La toți dracii, era mai bună ca el la asta!.

Nici măcar nu a clipit. Putea să descurajeze cu privirea şi un şarpe cu clopoței, şi-a zis Cole, şi – Dumnezeule! – mirosea atît de bine! A aer proaspăt şi a flori.

A renunțat să se mai încrunte la ea. Oricum, nu avea nici un efect şi asta din cauza lui, pentru că nu se putea concentra, părea că nu poate să ignore faptul că femeia din fața lui are ochi atît de frumoşi.

– Cole, afară, în fața închisorii a apărut o mică situație. Aş avea mare nevoie de ajutorul tău, i-a spus Ryan.

Băiețelul s-a uitat pe furiş la Cole; acesta i-a făcut cu ochiul, apoi a închis uşa în nasul mamei lui. A încuiat-o şi a pornit spre biroul din față, furia ei continuînd să-i răsune în urechi.

Capitolul 12

Mica situație de care a vorbit Ryan s-a dovedit a fi o mulțime adunată în fața închisorii. Ryan a lăsat deschisă uşa de la intrare şi a rămas pe trotuar cu puşca în mînă.

Încerca să convingă vreo 40-50 de bărbați furioşi să se întoarcă la casele lor.

– Vă ordon să vă împrăştiați, striga Ryan. Duceți-vă acasă acum şi lăsați-ne să ne facem treaba.

Un bărbat care se afla cam pe la mijlocul grupului a strigat:

– Dați-ne femeile! Le facem noi să vorbească!

– Şi cum anume aveți de gînd să procedați? i-a întrebat Cole curios.

– O să le spînzurăm, iată cum o să facem, a zbierat omul.

- Asta da logică, a murmurat el către Ryan.

– Nu poți vorbi logic cu o mulțime furioasă, i-a răspuns acesta.

– Nu sînt furioşi, doar puțin nervoşi. Asta-i

tot. Dacă vrei furie, du-te şi dă-le drumul femeilor ălora – or să te jupoaie de viu!

Ryan şi-a ascuns un zîmbet.

– Bine atunci. Ocupă-te tu de mulţimea asta, iar eu am să mă îngrijesc de femei.

– S-a făcut, a fost Cole de acord. A făcut un pas înainte şi s-a adresat mulţimii.

– Nimeni nu va spînzura pe nimeni. Ce-aţi auzit nu sînt decît vorbe goale. Nu avem nici un martor.

– Am citit în ziar că aveţi, a răcnit un bărbat din faţă.

– Ziarul greşeşte.

– Atunci de ce le-a închis şeriful pe femeile alea? a strigat altul.

– Întrebaţi-l pe el, le-a replicat Cole. Acum duceţi-vă acasă!

– De ce nu plecaţi acasă tu şi celălalt şerif federal, şi să-l lăsaţi pe şeriful nostru să se ocupe de femei? Le face el să vorbească.

Înainte să apuce Cole să le răspundă, din mulţime a ieşit un bărbat care s-a întors cu faţa spre prietenii şi vecinii săi.

A ridicat braţele în sus cerîndu-le să facă linişte.

– Eu ştiu sigur că doamna cu accent ciudat a fost în bancă înainte să aibă loc jaful. Am stat la rînd cu ea şi am auzit-o vorbind cu casierul.

– Atunci trebuie să fie una din celelalte

două, s-a strigat totuşi din mulţime. Le-a văzut cineva pe vreuna dintre ele în bancă?

– Eu, a răspuns un bărbat aflat ceva mai în spate. Am văzut-o pe femeia cu păr blond cînd primeam restul de la Malcolm. Mi-o amintesc bine pentru că a fost cel mai frumos lucru pe care mi-au căzut ochii.

S-a auzit un chicotit colectiv.

– Şi femeia cu copilul?

– Am văzut-o eu, a răcnit altcineva. Băieţelul l-a înfuriat pe MacCorkle pentru că se urcase pe portiţa batantă să se joace, iar mama lui a fost nevoită să-şi părăsească rîndul ca să-l la de acolo. L-a muştruluit zdravăn pe MacCorkle pentru că a ridicat vocea la copilul ei.

– Dacă toate cele trei femei au fost văzute în bancă, atunci se pare că n-avem nici un martor, a conchis tipul împăciuitor, dînd din mîini în faţa mulţimii.

– Poate că vreuna dintre ele s-a furişat în spate ca să se ascundă sub birou, a sugerat cineva.

– Oamenii ăştia sînt chiar tîmpiţi? i-a şoptit Cole lui Ryan.

– I-a incitat Sloan, i-a răspuns acesta.

– Gata, a răcnit Cole. Uite ce o să se întîmple acum. Vă duceţi toţi acasă şi vreau să vă gîndiţi bine la ce aţi făcut în ziua în care a avut loc jaful. Dacă vreunul dintre voi a văzut

sau a auzit ceva neobişnuit, atunci să vină aici, la închisoare, mîine dimineaţă, şi să spună.

– N-aveţi dreptul să ne porunciţi ce să facem, a răcnit un bărbat de undeva, din marginea grupului.

Cole l-a recunoscut.

Era reporterul de la „Rockford Falls Gazette", cel care nu voia ca trupurile celor morţi să fie acoperite cu cearşafuri. De la bun început i-a displăcut tipul.

Reporterul a făcut un pas în faţă. Îşi plimba ochii de la mulţime la cei doi şerifi federali şi înapoi.

– Asta-i o problemă locală. Şeriful Sloan trebuie să se ocupe de ea!

– Au fost furaţi bani federali, a răcnit Ryan, ceea ce face ca lucrurile să ne privească pe noi. Faceţi aşa cum v-a ordonat şeriful federal Clayborne. Duceţi-vă la casele voastre şi lăsaţi-ne să ne facem treaba.

– Nu plec nicăieri pînă nu stau de vorbă cu femeile astea, a zbierat reporterul.

Cole nu mai era dispus să discute în contradictoriu. Nici n-a apucat tipul să clipească, că el a scos pistolul şi i-a zburat pălăria de pe cap.

– N-ai nici un drept să faci aşa ceva! a ţipat omul.

– Ba să fii sigur că am, i-a răspuns Cole.

Şeriful federal Ryan mi-a explicat că nu pot fi judecat pentru crimă, acum că sînt şerif federal, dar că pot să împuşc pe oricare dintre voi şi să nu pățesc nimic. Este ultima oară cînd vă spun: duceți-vă acasă.

– Cole, l-a strigat în şoaptă Ryan. Cole i-a răspuns cu atenția concentrată asupra mulțimii.

– Da?

– Eu am inventat regula asta.

– Ei nu ştiu, i-a replicat Cole zîmbind.

Cei doi şerifi federali au rămas pe poziție pînă cînd mulțimea, protestînd, s-a dispersat. Apoi Ryan le-a dat drumul doamnelor.

Zece minute mai tîrziu a apărut Sloan furişîndu-se pe după colț.

Le escortase pe doamne acasă şi se întorcea cu un anunț din partea lor – dacă tot trebuia să fie supuse unui interogatoriu, cel mai bine era să termine în seara asta, ca să nu mai fie nevoite să-şi facă nici un fel de probleme.

Ryan şi Cole au decis să le facă această favoare. Şi au început cu Rebecca James. Rebecca locuia la hotelul *Rockford Falls,* unde aveau camere şi cei doi şerifi federali.

Clădirea veche, cu patru etaje, era situată nu departe de închisoare, spre nord, pe Elm. Street.

O verandă înconjura hotelul pe trei părți. O cameristă a fost trimisă să o anunțe pe Re-

becca că este aşteptată pe verandă de cei doi şerifi federali.

Soarele apunea şi o briză răcoroasă adia binevenită după căldura înăbuşitoare a zilei.

– N-o să aflăm nimic important, a prezis Cole. Ştim deja că toate cele trei femei au fost văzute în bancă la începutul după-amiezii. Este o pierdere de vreme să mai vorbim cu ele. Ce ar fi putut să vadă?

– Nu vom şti răspunsul la această întrebare decît după ce vom fi stat de vorbă cu ele. N-o să dureze mult.

O jumătate de oră mai tîrziu a trebuit să-şi revizuiască părerea.

Rebecca i-a lăsat să aştepte pînă mult după ora opt.

Cole umbla pe verandă cu paşi mari, ca un tigru, iar Ryan stătea răsturnat într-unul din scaunele de răchită cînd Rebecca a catadicsit în sfîrşit să apară.

Nu şi-a cerut scuze că a întîrziat şi, după expresia de pe faţă cînd a traversat veranda să vină lîngă ei, era clar că clocotea încă.

Ryan s-a ridicat în picioare de cum a zărit-o.

A aşteptat-o să se aşeze, apoi şi-a tras şi el un scaun pentru a lua loc în faţa ei.

Cole s-a sprijinit de balustradă şi şi-a încrucişat braţele la piept.

Rebecca s-a aşezat pe marginea scaunului.

cu spatele drept şi mîinile împreunate în poală. Era evident furioasă şi dacă se mai supără puţin, şi-a zis Cole, s-ar putea să înceapă să-i iasă fum pe urechi.

S-a rezemat de stîlp, bucuros să-l lase pe Ryan să o chestioneze, în timp ce el o cerceta cu privirea.

Ştia că este nepoliticos, dar nu-i păsa. Femeia era superbă.

Îi căuta un defect cît de mic, sperînd că, dacă-i găseşte măcar unul, ar putea să depăşească fascinaţia ce l-a cuprins.

Şi Ryan o privea cu insistenţă, iar Cole s-a întrebat dacă nu cumva face şi el acelaşi joc.

– Apreciem cooperarea dumneavoastră, a început Ryan, şi ne cerem amîndoi scuze pentru neplăcerea pricinuită mai devreme.

– Nu cred că vă pot fi de prea mare ajutor în ancheta voastră, a spus ea. Dar voi fi bucuroasă să vă răspund la întrebări. Apoi am să părăsesc oraşul ăsta îngrozitor fără ca măcar să privesc în urmă. Oraşul este încîntător, trebuie să recunosc, iar cascada este spectaculoasă, dar oamenii sînt un pic cam... înapoiaţi şi, întrucît zvonul a apărut în ziar, situaţia este foarte dificilă. Sînt fericită că mă întorc acasă.

– Şi unde anume? a întrebat-o Ryan.

– În St. Louise. Intenţionam să plec acum vreo două zile, să mă întîlnesc cu nişte prieteni

la Salt Lake City, dar m-am îmbolnăvit şi am fost nevoită să-mi amîn plecarea.

– Acum vă simțiți mai bine?

– Ceva mai bine, mulțumesc. Doctorul mi-a spus că am fost norocoasă pentru că am contactat o formă uşoară de gripă.

– Sînteți chiar din St. Louise? a întrebat-o Cole.

– Am crescut în est, i-a explicat ea. M-am mutat la St. Louise ca să fiu aproape de nişte prieteni buni. După care s-a întors spre Ryan. Am crezut că doriți să discutăm despre jaf.

– Aşa este, i-a răspuns Ryan. Vă amintiți la ce oră v-ați dus la bancă?

I-au trebuit cîteva secunde să răspundă.

– Ca să fiu sinceră, îmi amintesc. Am intrat în bancă la ora două, plus sau minus zece minute. M-am aşezat la rînd, dar nu-mi aduc aminte de nici unul dintre ceilalți oameni care erau acolo. Sînt sigură că cineva îşi va aminti că m-a văzut. Scrieți acolo fiecare cuvînt pe care-l spun?

Ryan şi-a ridicat privirea şi a zîmbit.

– Încerc să o fac, i-a răspuns el.

– De ce?

– Au avut loc atîtea jafuri, încît este singurul mod în care pot păstra în mod corect informațiile primite. Vă deranjează?

– Nu, a spus ea clătinînd din cap, mi s-a

părut pur şi simplu curios, asta-i tot. Nu m-am gîndit...

Discuţia le-a fost întreruptă de şeriful Sloan, care urca cu greutate treptele verandei.

Arăta spăşit şi, de îndată ce a văzut expresia ostilă a celor doi şerifi federali, s-a întors dînd să plece.

– Aşază-te, a strigat Ryan după el. Sloan s-a supus comenzii ca un cîine dresat. A înşfăcat cel mai apropiat scaun şi s-a prăbuşit pe el.

– Ai provocat probleme considerabile, şerif Sloan, i s-a adresat Rebecca. Din cauza dumitale oamenii din oraş cred că există un martor la jaful şi crimele petrecute în bancă. Am citit articolul din ziar. Sînt sigură că l-a citit toată lumea. Eşti citat acolo de nenumărate ori. Îţi dai seama ce ai făcut? Dacă cei care au comis crimele citesc „Rockford Falls Gazette" sau aud zvonurile pe care dumneata le-ai lansat, or să se întoarcă aici să ne ucidă pe mine, pe Jessica şi pe Grace. Dumnezeule, chiar nu-ţi dai seama de ce sînt capabili monştrii ăia? Au omorît deja femei. Cu siguranţă că n-ar sta nici o clipă pe gînduri să mai omoare încă trei.

– Doamnă, nu cred că banda Blackwater se mai întoarce aici. Probabil că au părăsit demult teritoriul.

Atitudinea lui arogantă a înfuriat-o.

– Martorii nu trăiesc mult, a strigat el. Toată lumea ştie ce s-a întîmplat cu sărmanul ăla din Middleton. Parcă criminalii ăia i-au ucis şi soția, nu-i aşa? Dacă Grace sau Jessica ar fi fost în bancă în timpul atacului, chiar crezi că ar recunoaşte vreuna din ele? Dacă ar face-o, şi-ar semna condamnarea la moarte!

– Sincer îmi pare rău de situația în care vă aflați, a spus Sloan, roşu la față şi stînjenit. Dar nu aş fi îngrijorat că vreunul din bandă ar citi mica noastră gazetă. Nu o citeşte nimeni în afară de cei din Rockford, a adăugat el într-o încercare nu prea reuşită de a o linişti. Cît despre interviu, n-am avut de ales. Reporterul ăla m-a bătut la cap să-i dau detalii, iar în acest oraş eu sînt autoritatea. Aveam datoria să-i spun ce ştiu, dar sînt sigur că nu i-am spus decît că, întîmplător, şerifii federali au găsit o poşetă sub unul dintre birouri. Iar el s-a grăbit să tragă singur concluziile.

După această explicație, şeriful s-a ridicat şi s-a scuzat.

– Am promis unei prietene că ieşim să ne plimbăm şi mă aşteaptă. Mai aveți nevoie de mine pe aici, şerif Ryan?

– Nu.

Rebecca a aşteptat pînă cînd Sloan a părăsit veranda la braț cu o femeiuşcă ce chicotea prosteşte, după care a continuat:

– Şeriful ne-a arătat la toate trei poşeta. Nu-mi aparţine. Eu nici nu port poşetă, a adăugat ea. Acum pot să mă retrag? Sincer, aş vrea să mă duc la culcare. A fost o zi epuizantă.

– Nu mai am alte întrebări pentru moment, a spus Ryan. A închis blocnotesul şi s-a uitat la Cole. Tu mai ai ceva?

– Doar o întrebare. Cît mai rămîneţi în oraş?

– Pînă poimîine, cînd trece din nou diligenţa pe aici.

Ryan i-a oferit Rebeccăi mîna pentru a o ajuta să se ridice de pe scaun.

A părut uluită de gestul lui cavaleresc şi a acceptat-o şovăind.

– N-o să le mai deranjaţi pe Jessica şi Grace în seara asta, nu-i aşa? Este deja trecut bine de opt. Amîndouă erau foarte obosite azi după-amiază. Nici una nu se simţea bine, a mai adăugat ea. Ar trebui să le lăsaţi să se odihnească ca lumea o noapte înainte să le hărţuiţi cu întrebări. Noapte bună, domnilor.

Au rămas cu ochii după ea, fiecare pierdut în propriile-i gînduri, cînd Rebecca s-a oprit în pragul uşii, întorcîndu-se spre ei.

Lacrimile îi brăzdau obrajii.

Avînd în vedere stăpînirea de sine de care a dat dovadă în cursul dimineţii, această manifestare emoţională i-a surprins.

– Oare o să-i prindeți pe oamenii ăia îngrozitori? Aveți totuşi vreun indiciu cît de cît? Şeriful mi-a spus că nu, dar sper să se fi înşelat.

Umerii lui Ryan s-au prăbuşit neputincioşi.

– Nu, nu avem deocamdată nici un indiciu, dar lucrurile se pot schimba.

– Un lucru este sigur, a intervenit Cole. O să-i prindem. Nu este decît o chestiune de timp, să fiți sigură de asta.

– Da, firește că o să-i prindeți. Dacă mai aveți şi alte întrebări, mă găsiți aici.

Odată intrată în hotel, Cole a tras în surdină o înjurătură.

– Nu-mi place să fiu şerif federal. Este deprimant.

– Ştii care-i de fapt problema cu tine? Îți pare rău pentru cele trei femei, nu-i aşa?

– Da, aşa-i. Mulțumită incompetenței lui Sloan, aceste doamne au fost aruncate într-un cazan care clocoteşte. N-ar fi trebuit să fie speriate. În plus, e aproape sigur că nici una dintre ele nu a fost în bancă în timpul jafului, dar toată lumea din oraş crede că a fost totuşi una. Oamenii de pe aici nu prea înțeleg cum stau lucrurile, nu? Nu mi-a plăcut deloc că am văzut-o pe Rebecca atît de speriată.

– N-o pot condamna pentru faptul că-i este teamă, a spus Ryan. Ştie de ce sînt în stare cei din banda Blackwater.

– Crezi că s-ar putea ca vreunul dintre ei să se întoarcă în Rockford Falls? Şi-ar asuma un asemenea risc din cauza unui zvon?

– Oamenii cred ce citesc în ziar. Ar fi un noroc pentru noi dacă s-ar întoarce. Nu te mai uita la mine aşa, Cole. Nu fac altceva decît să fiu sincer. Ar fi o şansă, şi Dumnezeu ştie cîtă nevoie am de aşa ceva. Putem să protejăm femeile. Vino, hai să vorbim cu Jessica Summers şi cu Grace Winthrop.

– Mie mi se pare inutil. N-au văzut nimic.

– Trebuie să o facem, a insistat cu încăpăţînare Ryan. Şi, apropo, ar trebui să faci şi tu însemnări în timpul interogatoriilor.

– O faci tu. Mie nu-mi place birocraţia. În plus, îmi amintesc fiecare cuvînt spus.

– Poate că acum, dar mai tîrziu, după încă unul sau mai multe jafuri, încep să se amestece toate numele şi datele.

– Atunci cred că ar fi mai bine să-i prindem pe ticăloşi înainte de altă lovitură. Flămînd şi obosit, l-a urmat bombănind pe Ryan. Rebecca a spus că Jessica şi Grace sînt epuizate, ţi-aminteşti? Poate că ar trebui să aşteptăm pînă mîine ca să vorbim cu ele.

– Nu, vreau să vorbim cu ele acum.

Cole a renunţat să se mai certe cu el; pînă acum, găsea munca de şerif federal incredibil de frustrantă. Simţea dorinţa să acţioneze.

Examinarea unui vraf de chitanțe și reci-pise, și discuțiile cu un potențial martor semăna cu punerea la locul lor a pieselor într-un joc de puzzle.

Pentru asta trebuia să ai răbdare, iar Cole nu prea învățase cum să dovedească o asemenea calitate.

PARTEA A DOUA

Zilele ce-i ţin pe-ndrăgostiţi departe,
Lumina care scade şi noapte ce tot creşte;

Capitolul 13

Pensiunea lui Tilly MacGuire se afla la capătul străzii Elm, un drum şerpuit, mărginit de copaci bătrîni de o sută de ani. Intrarea hotelului în care locuia Rebecca era practic vizavi de intrarea din faţă a pensiunii, dar, din cauza meandrelor drumului şi a copacilor, era imposibil să vezi o clădire din cealaltă.

Bătrîna casă tocmai fusese proaspăt zugrăvită în alb. Obloanele ferestrelor şi uşilor erau de un roşu-închis la culoare, ce se asorta cu scaunele de pe verandă.

Casa era aşezată dincolo de gardul din scînduri albe care înconjura proprietatea şi, cu toate că şi gardul era proaspăt vopsit, mlădiţe tenace de iederă îşi croiau deja drum pe stîlpi în sus.

Atît casa, cît şi peluza în pantă din faţă erau umbrite de nucii bătrîni ce se înălţau de o parte şi de alta a verandei.

Uriaşele santinele cu coroană bogată îi vegheau pe ocupanţii casei.

O briză uşoară adia printre crengile grele ce se arcuiau peste acoperişul ţuguiat.

Casa lui Tilly MacGuire era un loc încîntător şi idilic pentru a creşte aici o liotă de copii, lucru pe care ea îl şi făcuse.

Vioaia femeie de 65 de ani s-a căsătorit la 14, a dat naştere la opt vlăstare – toate fete –, iar după ce s-a căsătorit şi mezina şi s-a mutat la casa ei, şi după ce i s-a stins din viaţă şi cel de-al treilea soţ, Tilly a transformat casa cu şase dormitoare în pensiune.

Nu avea nevoie de bani, ci de companie. Era o proprietăreasă discriminatorie şi nu primea în pensiune decît pe acele doamne de care se simţea atrasă.

Se lăuda cu faptul că era un vajnic apărător al regulilor. Bărbaţii nu aveau voie la etaj, indiferent care ar fi fost motivul; pensionarele ei trebuia să fie acasă pînă la ora zece în fiecare seară, inclusiv sîmbăta; duminica dimineaţă trebuia să meargă la biserică cu ea şi nici una nu putea lipsi de la cină.

Pensionarele ei acceptau aceste reguli pentru simplul motiv că, atîta vreme cît le respectau, erau nu bine îngrijite, ci de-a dreptul răsfăţate. Mîncarea era întotdeauna delicioasă şi din abundenţă; dormitoarele erau spaţioase şi frumos aranjate, iar lenjeria era schimbată din două în două zile.

Mai importantă decît toate aceste răsfățuri era însă chiar Tilly.

Era o femeie cu un suflet bun, care-şi trata pensionarele alese pe sprînceană ca pe adevărati membri ai familiei demult pierdute.

Ca să spunem adevărul, sub exteriorul ei dur se ascundea o inimă nici că se putea mai simțitoare.

Încălcase deja una dintre regulile ei bătute în cuie permițîndu-i Jessicăi şi fiului ei să locuiască în pensiune.

De cînd se făcuseră mari copiii ei, Tilly nu a mai acceptat prunci sau copii în pensiune din cauza deranjului pe care-l făceau, dar micuțul Caleb s-a dovedit a fi pentru ea o excepție.

Prichindelul, adevărat argint viu, i-a furat pe loc inima în clipa în care şi-a zgîit imenşii ochi căprui şi a scos limba la ea.

Rîdea de strîmbăturile copilului cînd au bătut la uşă şerifii. Tilly era un dop de femeie, cu ochi strălucitori şi riduri adînci.

Şi-a păstrat zîmbetul pe buze pînă cînd le-a văzut insignele.

Cu Caleb de mînă, s-a îndreptat încet spre uşă.

– Ați venit să le chestionați pe fetele mele, nu?

– Da, doamnă, de asta am venit, a răspuns Ryan.

Femeia s-a încruntat şi mai tare.

– Amîndouă sînt îngrijorate şi speriate, şi de-abia sculate din pat după gripă. Săraca Jessica se făcuse aproape bine cînd a apucat-o din nou. Miercuri a vomitat aproape toată seara. Este o ruşine că fetele astea au fost speriate în asemenea hal. Puteţi să intraţi. Sînt amîndouă în bucătărie, spală vasele. De obicei nu permit locatarelor mele să pună piciorul în bucătărie, dar fetele pe care le-am angajat s-au îmbolnăvit amîndouă şi în seara asta nici eu nu mă simt prea bine, aşa că am încălcat propria-mi regulă. Pot să fac lucrul ăsta, a adăugat ea în grabă, pentru că este casa mea. Vreţi să vorbiţi cu amîndouă deodată? Puteţi să vă aşezaţi la masa din bucătărie dacă vreţi, vă dau voie.

Pruncul, proaspăt îmbăiat, ţinea de păr o păpuşă de cîrpă şi se uita în sus la Cole.

Şi-a smuls mîna din strînsoarea lui Tilly şi a vîrît degetul în gură.

– Am prefera să vorbim separat cu fiecare, a spus Ryan. Dacă vreţi să o anunţaţi , e Jessica Summers să vină pe verandă, noi o aşteptăm aici.

– Du-te şi cheam-o pe mama ta, băieţaş, i-a ordonat ea copilului.

Copilul a scos degetul din gură suficient ca să răcnească „Nu“, apoi s-a răsucit şi a luat-o

la goană spre fundul casei. Tilly a zîmbit.

– „Nu“ este cuvîntul favorit al copilaşului ăsta. Dacă nu-l spune de o sută de ori pe zi nu-l spune niciodată. Nu este totuşi prost, ci doar încăpățînat.

S-a uitat în spate ca să fie sigură că pruncul n-o mai aude, după care a continuat:

– Aşa cum vă spuneam, Jessica şi Grace sînt speriate ca nişte iepuri şi totul numai din cauza zvonului ăla lansat de nu ştiu cine, cum că una dintre ele a fost martoră la crimele comise la bancă. S-a scris chiar şi în ziar. Sînt sigură că fetele mele n-au văzut nimic, pentru că altminteri mi-ar fi spus. Nu vreau să aud că le speriați şi voi cu întrebările voastre. M-ați înțeles?

– Da, doamnă, v-am înțeles, i-a răspuns Cole. Nu le vom speria cu întrebările noastre.

– Acum mă duc să v-o trimit pe Jessica. După aceea am să urc cu o cană de ceai pe care Grace are amabilitatea să mi-o facă, dar am să cobor ca la ora zece punct să încui uşa. Cred că pînă atunci o să terminați, nu-i aşa?

– Da, doamnă, i-a răspuns Ryan.

Tilly nu terminase însă de spus tot ce avea pe suflet.

Mai voia să le zică şerifilor cîteva, iar cînd îşi punea ea ceva în cap, apoi o şi făcea direct, convinsă că timpul este prea prețios ca să-l

irosească învîrtindu-se în jurul unui subiect delicat.

– Este o ruşine strigătoare la cer felul în care se poartă oamenii din oraşul ăsta. Fetele mele sînt ținta tuturor zvonurilor numai pentru că nu sînt de multă vreme în oraş. Îmi pare rău şi pentru sărmana Rebecca James. Pe ea ați chestionat-o deja?

Ryan nu i-a răspuns la întrebare.

– Cînd ați cunoscut-o pe Rebecca?

– Duminică, la biserică. Am avut o discuție plăcută după slujbă şi mi-a spus că se gîndeşte să se mute la mine pentru că la hotel camera este foarte mică. Ar fi fost binevenită. Sînt eu cusurgioaică la vîrsta mea, dar mi-a plăcut imediat de ea. Are un suflet bun. A fost amabilă pînă şi cu ciudatul ăla de Lemont Morganstaff. L-a făcut să roşească cu complimentele pe care i le-a adus pentru grădina lui cu flori.

– Cîte pensionare puteți găzdui? a întrebat Cole.

– Există loc pentru cinci, dar în prezent nu am decît două. Doar Grace şi Jessica. Şi copilul, bineînțeles.

Caleb a trecut în fugă pe lîngă Tilly, a deschis uşa şi a țîşnit înainte să apuce ea să-l înşface.

Micuțul era îmbrăcat într-o cămaşă de noapte albă din pumbac ce-i venea pînă la

glezne. Era în piciorele goale şi foarte pornit pe răutăți.

– Am să vă las băieți, să aveți grijă de zvîrluga asta în timp ce mă duc după Jessica. Apoi am să-l iau pe Caleb sus pentru că i-am promis o poveste.

S-a întors să plece, cînd Cole a oprit-o din drum cu o întrebare:

– Doamnă? Unde este tatăl băiatului?

– Bună întrebare şi dacă aş avea libertatea să vorbesc despre asta ți-aş spune unde cred eu că este; dar i-am dat Jessicăi cuvîntul meu de onoare că n-am să scot nici o vorbă. Pot să-ți spun însă că mama acestei dulcețe de copil a murit dîndu-i naştere. Soțul nu a fost totuşi alături de ea. Nu, domnule, nu a fost.

– Jessica nu este mama copilului? a întrebat Daniel.

– Caleb crede că este mama lui pentru că are grijă de el de atîta vreme, dar nu este mama lui naturală.

– Tatăl lui Caleb este în viață sau este mort? a întrebat Cole.

– Sincer, nu ştiu, a răspuns Tilly încruntîndu-se. Dar tot sincer sper ca băutura să-l fi omorît pînă acum. N-am să mai scot un cuvînt despre el. Va trebui să o întrebați pe Jessica dacă vreți detalii.

A dispărut în sufragerie.

Cole şi Ryan s-au întors amîndoi să se uite după copil.

Caleb stătea în picioare lîngă scara de la intrare, privind în sus la ei şi zîmbindu-le.

Brusc, s-a lăsat în patru labe şi a început să meargă de-a buşilea. Cînd să o ia pe scară în jos, i s-a dezlegat scutecul pe care îl avea pe sub cămaşă.

– Unde crezi că te duci? l-a întrebat Cole aplecîndu-se şi ridicîndu-l de subsuori. Ryan i-a prins capetele scutecului înainte de a-i a'unеca de pe fundulеț şi le-a legat din nou cu rapiditate. Caleb a dat drumul păpuşii de cîrpă şi s-a întins după insigna lui.

– Ai făcut-o de parcă te pricepi la aşa ceva, a remarcat Cole, fără să ia în seamă zvîrcoleala copilului care cerea să fie lăsat jos.

– Am avut puțină experiență.

– Nepoate şi nepoți?

– Nu, o fiică. L-a mîngîiat uşor pe băiețel înainte să se depărteze. Miroase a mere şi săpun. Asta-mi trezeşte amintiri.

A traversat veranda şi s-a sprijinit de un stîlp, privind afară, în întuneric.

– Sînt obosit în seara asta, a spus el.

– N-am ştiut că ai fost căsătorit.

– N-ai întrebat niciodată.

În voce i s-a simțit o încordare, o sugestie implicită de a nu zgîndări acest subiect.

Cole era prea curios ca să accepte aluzia.

– Cît timp ai fost căsătorit?

– S-ar fi făcut şapte ani luna trecută.

– S-ar fi făcut?

– Amîndouă sînt moarte, a spus Ryan dînd din cap.

În mintea lui Cole au început să se învălmăşească întrebările.

– Cînd ziceai că ai început să lucrezi la ancheta asta?

– N-am spus.

– Bine, nu mi-ai spus. Deci cînd ai început?

– Am fost numit să conduc forţa specială însărcinată cu această misiune după unul dintre jafuri.

– Încetează să mai fii atît de evaziv. Spune-mi după care.

– După Dillon. După jaful din Dillon.

– Oraşul tău natal!

– Da, oraşul meu natal.

Între cei doi s-a lăsat o tăcere, Cole rememorîndu-şi toate relatările pe care le-a auzit despre Dillon.

– Soţia şi fiica ta au fost bolnave? a întrebat el în cele din urmă.

– Încetează să mai pui atîtea întrebări, Cole.

– Au fost? a insistat el.

– Nu, a răspuns Ryan dînd din cap, n-au

fost bolnave. Pur şi simplu au fost în locul nepotrivit în momentul nepotrivit.

– Oh... la dracu', Daniel. Despre ele este vorba, nu-i aşa?

Capitolul 14

Jessica Summers stătea în fața bufetului de bucătărie şi privea pe fereastră visînd cu ochii deschişi.

Încerca să-şi aducă aminte cum este să nu ai nici o grijă. Nu-şi putea aminti.

În seara asta era obosită şi cu siguranță ăsta era motivul pentru care părea să o copleşească poverile şi grijile. S-au petrecut atîtea schimbări în viața ei de doi ani încoace, iar în ultima vreme erau momente cînd se simțea o femeie bătrînă.

Acum era unul dintre aceste momente. Nu se compătimea pe ea – pur şi simplu în ziua ei atît de plină nu avea timp pentru o asemenea autocompatimire prostească – şi, oricît de obosită era, putea încă să-i mulțumească Celui de Sus pentru fericirea pe care i-a dăruit-o dîndu-i-l pe micuțul Caleb. Nu-şi putea imagina viața fără el, oricît de haotică părea uneori.

Impunîndu-şi să se întoarcă la treaba pe care o avea de făcut, a luat un spălător şi a

început să se ocupe de farfuriile de porțelan ale lui Tilly.

I-a sărit apă pe fustă. Uitîndu-se la ea, a remarcat pentru prima dată cît de veche şi de decolorată era rochia ei. Nici nu-i mai venea ca lumea; corsajul era prea strîns peste piept.

Dar tot ce avea de făcut era să-i mute nasturii, dacă şi cînd o să găsească timp pentru asta, şi atunci rochia va fi aproape nouă.

Cu siguranță n-o s-o arunce, aşa cum i-a sugerat Tilly, pentru că asta ar însemna o risipă, iar acum nu-şi putea permite nici cea mai mică risipă.

În plus, rochia era bună şi-i plăcea foarte mult culoarea. Din cauza purtatului îndelung şi a numeroaselor spălări culoarea materialului, de un violet luminos, devenise mult mai pală.

Tilly i-a spus că arată ca o rochie veche, ce se cere a fi aruncată, iar Jessica a dat indiferentă din umeri. Rochia era decentă şi asta era tot ce conta.

Dumnezeule, cum s-au schimbat prioritățile! Şi-a amintit de o altă rochie care i-a plăcut – parcă trecuse un secol –, cînd asemenea lucruri frivole chiar aveau importanță pentru ea.

A remarcat rochia în vitrina unui magazin şi şi-a zis că este cea mai superbă creație pe care a văzut-o în viața ei. Rochia era din brocart alb, cu un şal lat de catifea roşie.

A zîmbit amintindu-şi cum îşi jurase să economisească bani ca într-o zi să cumpere rochia aceea atît de nepractică.

Visele ei erau cu totul altele acum, firește. Nu se mai gîndea la petitori sau la dans, sau la petreceri. Atunci era o fată prostuță, fără nimic în cap. Acum era un adult cu responsabilități. Singurul ei vis era să fie cea mai bună mamă pe care ar fi putut-o avea Caleb vreodată.

Tilly a readus-o la realitatea prezentă anunțînd-o că şerifii federali vor să vorbească cu ea.

– Te aşteaptă pe verandă.

– Mă duc imediat, a promis ea.

Cinci minute mai tîrziu stătea tot în picioare în fața dulapului din bucătărie. Ştia că este nepoliticoasă făcîndu-i pe şerifi să aştepte, dar era atît de nervoasă şi de speriată, încît se părea că nu putea să se mişte din loc.

Amîna inevitabilul cît mai mult posibil, insistînd să o ajute pe noua ei prietenă, Grace Winthrop, să termine de spălat vasele.

Grace n-avea nici o legătură cu bucătăria. Jessica era sigură că, pînă nu s-a mutat în pensiunea lui Tilly, nici nu a intrat în vreuna, dar ce-i lipsea ca experiență compensa prin entuziasm.

Era hotărîtă să învețe cum să pregătească o masă decentă şi nici o treabă nu era sub demnitatea ei.

Ieri, şi-a scos pălăria şi mănuşile, şi-a pus în faţă unul din şorţurile vechi ale lui Tilly şi s-a aşezat în genunchi să frece podeaua. Ca timp i-a luat de două ori mai mult decît i-ar fi trebuit Jessicăi, dar, cînd a terminat, podeaua strălucea. Cele două femei au devenit bune prietene. Acum făceau treabă una lîngă alta, fiecare pierdută în propriile-i gînduri.

– Mi-e frică, a şoptit Jessica. Nu vreau să vorbesc cu ei.

– Şi mie mi-e frică, a recunoscut Grace. După ce vor termina cu tine or să vrea probabil să vorbească şi cu mine. Poate că-i convinge Tilly să vină mîine.

Jessica a clătinat din cap.

– În cazul ăsta n-aş putea să dorm toată noaptea de îngrijorare. Vreau să termin acum.

– Te-ai gîndit la propunerea mea? Domnul Nelson vrea să ştie dacă am de gînd să-i cumpăr sau nu căruţa. I-am promis că-i spun dimineaţă. M-a lăsat să o aduc aici, a adăugat ea.

– Ştiu, am văzut-o de la fereastra mea pe cîmpul din spatele curţii. Da, m-am hotărît. Dacă eşti sigură că nu-ţi vom fi o povară, ne-ar plăcea, mie şi lui Caleb, să mergem cu tine.

– Îţi sînt atît de recunoscătoare! a exclamat Grace suspinînd. Fireşte că nu-mi veţi fi o povară. Uite, recunosc acum deschis că nu cred

că aş putea să mă descurc cu caii fără ajutor.

– O să ne descurcăm împreună, i-a promis Jessica.

Tilly a venit în bucătărie să vadă de ce-i trebuie atîta vreme Jessicăi, zicîndu-şi că este de datoria ei să o impulsioneze puţin.

– N-au de gînd să plece, fată dragă, a început ea. Ar fi bine să te duci să stai de vorbă cu ei, iar în timp ce le răspunzi la întrebări poate ai să vrei să remarci ce bărbaţi frumoşi sînt şerifii. A trecut multă vreme de cînd n-am mai văzut asemenea bărbaţi înalţi, bine făcuţi şi degajînd atîta masculinitate. S-ar putea ca la prima vedere să te cam înspăimînte înfăţişarea lor atît de dură, dar dacă-i priveşti în ochi ai să descoperi acolo bunătate şi o să-ţi dispară orice teamă. Amîndoi băieţii ăştia au nişte ochi albaştri cu adevărat frumoşi.

Jessica s-a străduit să zîmbească în încercarea de a-şi ascunde nervozitatea.

– De ce să vreau să observ cît de bine arată?

Exasperată, Tilly şi-a pus mîinile în şolduri şi a început să ţîţîie din buze.

– Pentru că ai de crescut fărîma aia de băiat şi nu ţi-ar prinde deloc rău să ai un bărbat puternic care să te ajute..

Jessica a pus spălătorul de vase, împăturit, pe bufet.

– Ştiu că eşti bine intenţionată, dar n-am nevoie de un bărbat să mă ajute să-l cresc pe Caleb. Ne descurcăm destul de bine aşa cum sîntem.

– Prostii, i-a replicat Tilly. Ştiu că ai curajul şi sufletul să faci ceea ce este bine pentru băiatul ăsta, dar un bărbat ţi-ar putea uşura povara. Asta-ţi tot spun eu. Dacă aş avea cu 40 de ani mai puţin, m-aş lega eu de unul din şerifi. Mi-ar fi totuşi al naibii de greu să mă hotărăsc care din ei aş vrea să-şi pună ghetele sub patul meu. Nu-ţi sugerez altceva, Jessica, decît să te uiţi bine şi să observi, şi vreau ca şi tu, Grace, să faci la fel, pentru că un bărbat bun ar fi răspunsul dat rugilor înălţate de familia ta. Jessica, scoate-ţi panglica aia din păr. Stă strîmb.

– Da, doamnă. Şi Jessica şi-a desfăcut panglica, trecîndu-şi în grabă degetele prin părul castaniu, bogat. Nu încerca să arate mai atrăgătoare, ci, pur şi simplu, voia să-i facă pe plac lui Tilly.

– Ai un păr atît de frumos, Jessica! Ar trebui să-l pui în valoare şi n-ai să mori dacă ai să flirtezi şi tu puţin în timp ce stai de vorbă cu ei. Pun pariu că nici măcar nu ştii s-o faci. Trebuie să încerci, totuşi. Oh, ştiu că au venit aici pentru a discuta o chestiune serioasă, dar sînt bărbaţi în primul rînd şi or să vă remarce pe amîndouă. Grace, cît îţi aştepţi rîndul, ai putea

să-ți scoți toate acele alea din păr şi să-l perii bine. Bărbaților le plac femeile care-şi poartă părul liber, pe umeri ,nu ridicat şi prins în sus ca o profesoară bătrînă şi pedantă.

Jessica şi Grace ştiau că nu avea nici un sens să o contrazică. Tilly era într-unul dintre acele momente de încăpățînare, gen ştiu-eu-ce-trebuie-cel-mai-bine. Grace i-a zîmbit lui Tilly, dar Jessica a observat că era îmbujorată de jenă.

– Cred că ar trebui să mă duc, a spus ea.

– Şi eu cred la fel, a fost de acord Tilly. Du-te şi te bagă în pat. Am eu grijă de Caleb.

– Iar eu îți fac ceaiul şi ți-l aduc imediat, a adăugat Grace. Caleb poate să stea în bucătărie cu mine, Jessica. Am să fiu cu ochii pe el.

Jessica a tras adînc aer în piept şi a expirat lent.

– Dumnezeule, aş vrea să nu fiu atît de nervoasă!

– Mă simt de parcă aş fi făcut ceva rău, dar n-am făcut, a spus Grace clătinînd din cap. Oh, aş fi vrut să nu fi venit niciodată în oraşul ăsta. Mi-am făcut atîtea speranțe...

– Ştiu că ți-ai făcut, a spus Jessica. Dar este vina fiului domnului Wells că nu a onorat promisiunea tatălui. Ar fi trebuit să-şi vîndă păşunea, aşa cum a convenit tatăl său. Cuvintele unui om trebuie să fie sacre.

– Tînărul domn Wells pare să nu ştie lucru ăsta, a replicat Grace.

– Ai să găseşti ferma pe care o doreşti, i-a promis Jessica. O să vedem mai întîi proprietatea de lîngă Denver şi, dacă nu este exact ceea ce-ţi doreşti, am auzit că se găsesc terenuri cu păşuni frumoase în California.

– Sînt atîtea de făcut, iar timpul parcă zboară. Mi-au mai rămas numai şapte luni ca să cumpăr pămîntul şi vitele, altfel va trebui să-mi recunosc înfrîngerea şi să mă întorc acasă. Dacă n-aş fi irosit atît de mult timp aici, aş fi putut să fiu acum la Denver.

– Mă bucur că ai venit la Rockford Falls. Dacă n-ai fi venit, nu te-aş fi cunoscut şi cred că am devenit prietene bune.

Grace i-a luat Jessicăi mîna.

– Oh, da, am devenit bune prietene.

– Iar acum eu şi Caleb vom merge cu tine în Colorado. Poate să iasă ceva bun din asta, nu?

– Fetelor, încetaţi să vă mai purtaţi ca două neghioabe. Jessica, du-te pe verandă!

Nerăbdarea lui Tilly a descurajat conversaţia fetelor. Îndreptîndu-şi umerii, Jessica a pornit grăbită spre uşa din faţă.

Se simţea de parcă ar fi mers la propriul ei proces, ceea ce era ridicol, firește. Nu trebuia să facă altceva decît să-i convingă pe şerifi că

nu a fost martoră la nimic. Mîna îi tremura cînd a pus-o pe clanță.

– Bună seara. Îmi pare rău că v-am făcut să așteptați. A rămas în cadrul ușii, părînd liniștită, și totuși strîngea cu putere clanța, gata să se retragă în orice clipă. Experiența îl învățase pe Daniel Ryan că oamenii legii îi sperie pe cei cu care au de-a face. I-a ieșit repede în întîmpinare și a încercat să o facă să se simtă în largul ei.

– N-o să dureze decît cîteva minute, i-a explicat el.

Jessica se uita de la un șerif la altul. Nici unul din ei nu zîmbea. Șeriful Ryan părea mai zelos, dar șeriful Clayborne arăta plictisit, stînd sprijinit de balustradă. Dumnezeule, Tilly a avut dreptate; amîndoi bărbați debordau de masculinitate!

– Asta este rutina, a spus Cole.

– Da, înțeleg, a răspuns ea dînd din cap.

– Ar fi probabil mai ușor dacă ai veni pe verandă, a zîmbit el.

Jessica a tras scurt aer în piept și și-a impus să înceteze să mai tremure în timp ce se îndrepta spre unul din scaunele de răchită, așezîndu-se. Și-a împreunat mîinile în poală și și-a strîns genunchii și gleznele cît a putut ca să nu mai tremure. Apoi a așteptat ca unul din cei doi șerifi să înceapă.

– Cred că ar trebui să ne prezentăm mai întîi, a spus Ryan. A tîrît un scaun de-a latul verandei pentru a se aşeza în faţa ei.

– Nu cred că este nevoie. Ştiu cine sînteţi. Dumneata eşti şeriful federal Cole Clayborne. Ne-am cunoscut la închisoare, vă amintiţi?

Ryan a încălecat pe scaunul său, iar Cole a rămas în picioare, ceva mai în spate. Jessica se holba la el.

– Nu arăţi ca un om al legii, i-a dat ea drumul aproape fără să vrea. După care şi-a întors privirea spre Ryan. Şi nici dumneata.

– Cum să arătăm? a întrebat-o Cole.

– Ca nişte oameni în afara legii!

– Noi arătăm ca nişte oameni în afara legii? a întrebat Cole rîzînd.

Zîmbetele lor au fost de folos, iar Jessica a început să se relaxeze. Ar fi vrut ca şi Cole să stea pe scaun. O intimida cu înălţimea lui, iar barba nerasă de o zi îl făcea şi mai ameninţător. Daniel arăta la fel de dur. A trebuit să-şi repete că amîndoi erau şerifi şi, ca atare, era datoria lor să-i sperie şi să-i protejeze pe cetăţenii nevinovaţi. Nu trebuia decît să le spună că face parte din acest grup.

– Nu am făcut nimic rău.

– Ştim că n-ai făcut, a spus Daniel. Oamenii legii îi fac nervoşi pe cei cu care stau de vorbă. Nu ştiu de ce.

– Eu ştiu, a replicat ea. Aveţi puterea de a mă închide în închisoare.

– Nu, dacă nu avem un motiv legal întemeiat, a contrazis-o el.

– Aşa să fie? a întrebat ea ridicînd dintr-o sprînceană. Azi după-amiază am fost vîrîtă în închisoare şi în mod categoric nu a existat nici un motiv legal întemeiat pentru acest lucru.

– Nu ştiu de ce şeriful Sloan a mers atît de departe, a spus Cole.

– Era convins că una dintre noi minte, dar asta nu este un motiv întemeiat pentru a vîrî pe cineva în închisoare, nu-i aşa? A remarcat că Daniel a scos un blocnotes şi un creion din buzunar şi toată atenţia ei s-a concentrat asupra lui.

– Ştim că ai fost în bancă în ziua în care a fost jefuită, a început el.

– Da, am fost. Şi Caleb a fost cu mine.

– Întîmplător, îţi aminteşti ce oră era?

În timp ce i-a răspuns, îşi netezea cu grijă rochia, ţinînd privirea aţintită în poală.

– Ca să fiu sinceră, îmi amintesc. Am fost acolo la ora două, plus sau minus zece minute. Am intrat şi m-am aşezat la rînd, dar n-am remarcat pe nici unul dintre ceilalţi oameni care erau înăuntru. Nu...

– Nu le-ai acordat atenţie? a întrebat Cole.

– Da, exact. N-am acordat atenţie nimănui.

– N-ai remarcat pe nici unul dintre cei care stăteau la rînd cu tine? a întrebat-o Ryan cu o umbră de scepticism.

– Eram foarte ocupată cu supravegherea lui Caleb. Este foarte năzdrăvan. Îl fascinase portița batantă şi tot încerca să se dea huța cu ea. Dl. MacCorkle s-a supărat foarte tare şi a țipat la copil. A făcut o adevărată scenă. Eram foarte ocupată şi pur şi simplu n-am avut timp să remarc pe nimeni altcineva.

În timp ce dădea toată această explicație se uita în sus la Cole ca să-i vadă reacția. Şi-a dat cu siguranță seama cît de nervoasă este după graba cu care a rostit răspunsul.

Ia-o mai încet, şi-a zis ea strîngînd mîinile împreunate. Ia-o mai încet şi calmează-te, altminteri amîndoi or să creadă că ascunzi ceva!

Cole nu arăta deloc să creadă că ar fi vinovată de ceva. Dacă ar fi fost întrebată, ar fi spus mai degrabă că întrebările de rutină îi dădeau o stare de somnolență. S-a întors spre inchizitorul ei.

– Îmi pare rău că nu pot să vă fiu de mai mult folos.

– Copiii nu dorm după-amiaza? a întrebat-o Cole. Sora mea mai mică dormea întotdeauna.

– Da, de obicei şi Caleb doarme imediat după masa de prînz, dar în ultima vreme tot programul lui a fost dat peste cap. Eu am fost

bolnavă de gripă şi din cauză că doarme în dormitorul meu, l-am ţinut treaz toată noaptea. Dimineaţa s-a trezit tîrziu şi s-a mai culcat o dată după aceea. De asta este atît de vioi. Dau din gură ca o proastă, şi-a zis în sinea ei, ofe-rindu-le mult prea multe informaţii inutile şi plic-ticoase.

– Şeriful Sloan ţi-a arătat poşeta pe care a găsit-o?

– Da, ne-a arătat-o. Ne-a spus că a găsit-o sub unul dintre birouri. Nu este a mea, a adău-gat emfatic. Eu nici nu port poşetă.

Ryan a închis blocnotesul şi l-a vîrît înapoi în buzunar, împreună cu creionul.

Jessica a remarcat că nu a scris nici măcar un singur cuvînt.

– .Eşti sigură că ai fost în bancă la ora două? a intervenit Ryan.

– Plus sau minus zece minute, a spus ea.

Cei doi şerifi federali au făcut schimb de priviri. Ryan a început să-şi maseze ceafa.

– Intenţionezi să părăseşti Rockford Falls? a întrebat el.

– Da, vreau să plec cît mai repede posibil. De fapt vreau să plec cu Caleb mîine. O să-mi fie dor de Tilly, dar am să fiu bucuroasă că mă aflu departe de oraşul ăsta. Din clipa în care au început zvonurile, am fost foarte îngrijorată că cei care i-au omorît pe sărmanii oameni nevi-

novaţi se vor întoarce aici. Ar putea să creadă că vreuna dintre noi i-a văzut şi sînt sigură că ştiţi ce s-a întîmplat cu martorii la alte jafuri.

– Da, ştim, a răspuns Cole. Şi unde vreţi să plecaţi?

– Spre Colorado.

Orice altă informaţie pe care ar fi vrut s-o mai adauge a fost uitată în clipa în care Caleb a apărut alergînd spre verandă. Copilul a văzut păpuşa de cîrpă lîngă scară şi a smuls-o apucînd-o de un picior. Alergînd spre Cole, s-a lipit de piciorul lui şi a ridicat căpşorul zîmbindu-i.

Jessica nu a fost surprinsă. Caleb era întotdeauna la început timid în prejma străinilor, dar nu-i trebuia niciodată prea mult ca să-şi învingă timiditatea. Îi plăceau bărbaţii. Jessica era convinsă că-l fascinau înălţimea şi vocile lor.

– Este timpul să mergi la culcare, Caleb, i-a spus ea cu o voce ca o şoaptă mîngîitoare.

Clătinînd din cap, Caleb a scos degetul din gură suficient ca să înalţe braţele în sus spre Cole şi să ceară să fie ridicat. Cînd a simţit că mama lui înaintează spre el, a lăsat să-i scape păpuşa din mînă şi şi-a încolăcit braţele de gîtul lui Cole, strîngîndu-l cît putea.

– Nu cred că băiatul ăsta vrea deocamdată să meargă la culcare, a remarcat Cole.

Jessica era foarte aproape de el şi a încercat să-i desfacă mîinile fiului ei din jurul gîtului

lui Cole, dar nu prea era atentă la ceea ce făcea. Tilly a avut dreptate. Şeriful federal avea ochii frumoşi. Ar fi vrut ca draga de ea să nu fi făcut atît tapaj despre înfăţişarea celor doi oameni ai legii, pentru că acum Jessica nu se gîndea decît la cît de bine sînt făcuţi amîndoi. Dacă Tilly nu i-ar fi atras atenţia, cu siguranţă că n-ar fi observat.

Nu era în căutarea unui soţ. Amintindu-şi lucrul ăsta, i-a fost mai uşor să se concentreze asupra problemei imediate de rezolvat.

– Caleb merge întotdeauna imediat la culcare de îndată ce-i pun în braţe păpuşa, i-a explicat ea. Trece printr-o perioadă dificilă şi crede că trebuie să facă un adevărat tărăboi cînd vine vremea culcatului. Totuşi, este un băiat foarte bun. Nu-i aşa, Caleb?

Copilul a dat din căpşorul lipit de gîtul lui Cole, care se uita la Jessica cu o lumină jucăuşă în priviri. Fata s-a întrebat dacă el îşi dă seama oare că o face să nu se simtă deloc în largul ei. S-a gîndit că o fi conştient de lucrul ăsta şi, oh, cum a putut să-l creadă ameninţător? Avea mîini mari şi totuşi atît de delicate în timp ce-l mîngîia pe Caleb pe spate, într-o mişcare ritmică, circulară. Caleb îşi freca degetul mic de năsuc, cuibărindu-şi mai bine căpşorul sub bărbia lui Cole. Copilul părea mulţumit.

– Te pricepi la copii, a remarcat ea.

– Doamnă Summers? Vreți să o rugați pe Grace Winthrop să vină pe verandă?

Vocea şerifului Ryan a adus-o la realitate, făcînd-o să tresară.

– Da, fireşte, s-a bîlbîit ea.

– Jessica, a răspuns întorcîndu-se să plece. Grace este în bucătărie. Dacă vreți, puteți intra şi lua loc la masă în timp ce-i veți pune întrebări.

– Ar fi grozav, a răspuns Daniel. A luat-o înainte ca să-i deschidă uşa, iar Cole a venit în urma lui Caleb. Cînd au ajuns la picioarele scărilor, a trecut copilul somnoros în brațele Jessicăi.

– Bucătăria este în capătul holului, a spus ea.

Daniel a luat-o înainte, iar Cole a rămas pe loc, urmărind-o pe Jessica cum urca scările. Îi plăcea felul în care se mişca. Era sexi, şi feminin, şi foarte atrăgător. Îi plăcea şi vocea ei. Era o voce de dormitor, plină şi răguşită.

Şi-a zis că nu era nimic rău în faptul că remarcase cît de bine arată şi ce voce frumoasă avea; nu e o crimă să apreciezi o femeie atît de atrăgătoare. Asta nu înseamnă că are de gînd să aibă o legătură cu ea.

Acum era un om al legii şi probabil nici nu putea şi nici nu trebuia să flirteze cu o potențială martoră. Pur şi simplu n-ar fi fost indicat.

În plus, Jessica Summers venea cu obligații.

Tocmai ducea una dintre ele cu ea în pat. Orice bărbat care s-ar încurca cu ea ar trebuj să se angajeze pe viață. Pentru totdeauna. Noțiunea asta nu prea făcea casă cu el.

Lui îi plăcea să umble de colo-colo şi nimeni n-o să-l priponească. Era, de asemenea, inocentă, iar politica lui față de femeile fără experiență era aceea de a-şi ține mîinile acasă. Jessica era, în mod categoric, genul de femeie care se mărita. El nu.

Limpede ca lumina zilei.

– Cole, vii?

Dînd din cap, l-a prins pe Daniel din urmă în capătul holului.

– Ce a fost asta? a întrebat Daniel făcînd un gest cu capul spre picioarele scărilor.

Cole ştia ce îl întreabă. A răspuns ridicînd din umeri.

– Mă uitam şi eu. Atîta tot.

Capitolul 15

Grace Winthrop stătea în picioare lîngă plită. Cînd a intrat în bucătărie s-a întors cu fața spre ei.

Daniel a înțepenit pe loc, apoi a făcut involuntar un pas înapoi, ciocnindu-se de Cole. Şi-a revenit repede.

– Jessica a spus că nu crede că v-ar deranja dacă...

– Oh, vă rog, intrați. Tocmai făceam ceaiul. Dumneavoastră şi şeriful Clayborne nu doriți o ceaşcă cu ceai?

– Ar fi grozav, a spus Daniel, trăgînd un scaun la masă. Cole s-a aşezat vizavi de el, cu fața spre uşă.

– Domnilor, ați luat cina?

– Nu, doamnă, n-am luat-o, a răspuns Cole.

– Nu ne este foame, a spus Daniel în acelaşi timp.

– Ba da, ne este, l-a contrazis Cole.

Grace s-a dus la dulap şi s-a întors cu o farfurie cu nişte şuncă pe ea.

A pus-o pe masă lîngă un coş cu pîine proaspăt coaptă şi un bol cu unt. Un minut mai tîrziu, aşeza farfurii şi tacîmuri.

Cole a început să mănînce. Daniel nu s-a atins de mîncare.

Atenţia lui era concentrată asupra lui Grace, care-şi ştergea nervoasă mîinile de şorţ.

Nu voia sau nu putea să-l privească în ochi. Ceştile zăngăneau în farfurioare cînd le-a pus pe masă. A turnat în ele un lichid negru, gros, care semăna mai mult a cremă de ghete decît a ceai.

– Vreţi zahăr şi lapte?

Cole se uita suspicios în ceaşcă, în timp ce Daniel nu-şi dezlipea privirile de Grace.

– Ăsta este ceai? a întrebat Cole.

– Da, s-a grăbit ea să răspundă. Este ceva în neregulă cu el?

– Nu, nu, sînt sigur că este grozav. A luat o sorbitură şi nu şi-a putut ascunde reacţia. Avea gust de tonic pentru păr.

– Nu-i trebuie decît puţin zahăr, a minţit el.

– L-am fiert cam mult, nu-i aşa? a întrebat Grace. Da, aşa am făcut. Trebuia să-l ţin mai puţin pe foc. Am să fac imediat altul.

– Aş prefera nişte apă, a spus Cole.

Daniel încerca să nu zîmbească.

Nu voia să o facă să se simtă şi mai prost, pentru că Grace a văzut grimasa lui Cole atunci

cînd a gustat din ceai, iar dacă ar fi izbucnit şi el în rîs, asta n-ar fi făcut decît să-i sporească jena.

– Nu cred că trebuie să fierbi şi frunzele de ceai, i-a spus el.

Cu un gest pe care Daniel l-a găsit foarte feminin, Grace şi-a dat buclele negre peste umăr.

– Gătitul este o treabă mult mai dificilă decît ţi-ai putea imagina, a remarcat ea.

– La tine acasă cine găteşte? a întrebat-o Cole.

Grace a părut surprinsă de întrebare.

– Bucătăreasa, a răspuns ea. Şi ajutoarele ei, firește. Uneori mai dau o mînă de ajutor şi fetele din casă. Cel puţin aşa cred. Nu vrei cîteva felii de murătură, şerif Ckayborne? Sînt foarte bune.

– Ba da, mi-ar face plăcere, a răspuns el. Te rog, spune-mi Cole, iar lui – Daniel, a adăugat cu un gest spre Ryan.

– Atunci voi trebuie să-mi spuneţi Grace. Insist să o faceţi.

A început să taie murătura cu un cuţit ascuţit de bucătărie. ţinînd lama cu briciul întoarsă spre încheietura mîinii. Treabă care l-a scos din minţi pe Daniel. S-a întins şi a prins-o de amîndouă mîinile.

– Cînd tai ceva, ţine întotdeauna lama aple-

cată spre partea opusă mîinii, a instruit-o el. Uite aşa. Şi a tăiat încet o felie de murătură. Este mai sigur aşa.

Întrucît nu i-a dat drumul imediat şi mîinii drepte, Grace a rămar cu ochii la mîinile lui mari, aşteptînd.

– Mulţumesc, Daniel. Am să încerc să ţin minte data viitoare.

Ryan a observat o serie de tăieturi pe degetele ei.

– Nu prea eşti obişnuită cu treaba în bucătărie, nu-i aşa? a întrebat-o dîndu-i drumul şi lăsîndu-se pe spătarul scaunului.

– Nu, dar învăţ.

Şi s-a apucat din nou să taie murătura. Strîmbînd din nas şi strîngîndu-şi buza de jos de concentrare, a lucrat cu prudenţă pînă cînd a aranjat pe farfurie o jumătate de duzină de felii de murătură. Apoi, cu un zîmbet triumfător, s-a spălat pe mîini şi şi-a pus opera în faţa lor.

Ryan nu-şi putea lua ochii de la ea, atît de fascinat era de femeia asta delicată. Deşi era nepricepută, nefiindu-i de fel locul în bucătărie, nu se dădea bătută şi nu era nici măcar descurajată.

A trebuit să facă eforturi ca să se ocupe de problema pentru care se afla acolo. Şi-a scos blocnotesul din buzunar l-a pus pe masă şi şi-a luat creionul.

– Ce-ar fi să începem.

– Sigur, a fost ea de acord.

– Cam pe la ce oră te-ai dus la bancă în ziua jafului?

– Eram acolo la ora două, plus sau minus zece minute, a răspuns cu ochii ațintiți pe fața de masă.

Cole era pe punctul să muşte un sandviş cînd a dat răspunsul. A pus felia înapoi pe farfurie şi a aruncat o privire lui Daniel ca să-i vadă reacția.

– Eşti sigură că era ora două? a întrebat Daniel, părînd doar puțin curios.

– Da, sînt sigură. Am văzut ora în timp ce-mi aşteptam rîndul la coadă. Pe peretele din spatele ghişeelor casierilor se afla un ceas mare.

– Ai mai remarcat vreo altă persoană care stătea la coadă? a întrebat-o Cole. Ea a chibzuit îndelung asupra întrebării şi apoi a clătinat din cap.

– Realitatea este că nu, n-am remarcat pe nimeni altcineva. N-am acordat prea multă atenție.

Ce Dumnezeu se petrece?

Era tocmai pe punctul de a-i pune această întrebare lui Grace, cînd Daniel i-a făcut semn din cap să n-o facă.

Evident, nu voia să pună în evidență faptul

că răspunsul ei era identic cu cel al Jessicăi şi al Rebeccăi – aproape cuvînt cu cuvînt. Să fi repetat oare ce trebuia să spună în timp ce s-au aflat toate trei acolo, în celulă? Iar dacă da – de ce? Daniel a închis blocnotesul şi l-a pus înapoi în buzunar.

– Ai observat ceva neobişnuit?

– Nu, n-am observat.

– Te-ai aşezat la coadă...

– Da, aşa am făcut. Şi am aşteptat să-mi vină rîndul, dar nu m-am uitat în jur. Mă gîndeam la lucrurile pe care le aveam de făcut.

Nemulţumirea lui Daniel creştea, dar avea grijă să nu se lase să se vadă lucrul ăsta.

– Poşeta pe care şeriful Sloan v-a arătat-o, a început el, nu este a ta, nu-i aşa?

– Nu, nu este. Eu nici nu port poşetă. Toate rochiile mele au buzunare.

– Cea de pe tine nu are, a spus Cole.

– Pardon? Era, evident, uluită de spiritul lui de observaţie şi încerca să vină cu o explicaţie plauzibilă.

– Rochia pe care o porţi, nu are buzunare, a repetat Cole.

– Nu, nu are, a fost ea de acord. Dar cea pe care am purtat-o la bancă avea... două. Mai vrei puţin ceai?

Cole s-a uitat la ceaşca plină ochi din faţa lui şi s-a întrebat unde naiba crede ea că ar

putea să mai pună. A clătinat din cap, dar Grace a părut că nu observă.

S-a întors şi a pornit grăbită spre plită, de unde a adus ceainicul, punîndu-l pe masă, lîngă ceaşca lui Cole. O expresie de imensă uşurare i-a apărut pe faţă cînd a intrat în bucătărie Jessica.

Surprinsă să-i găsească pe şerifi încă acolo, Jessica s-a oprit în prag.

– Îmi pare rău. N-am vrut să deranjez. Am crezut că aţi terminat şi voiam să o ajut pe Grace să spele farfuriile. O să le spălăm mai tîrziu. A dat să plece, dar Daniel a strigat-o:

– Vino şi stai cu noi, i-a propus el.

Grace dădea cu frenezie din cap. Privirea Jessicăi era aţintită spre Cole. Părea iritat şi deloc în apele lui, iar ea a crezut că asta se datorează faptului că i-a întrerupt.

– Nu, mulţumesc. Mă mai duc puţin sus.

– Insistăm să rămîi cu noi. Cole nu avea de gînd să accepte un refuz. S-a ridicat şi a tras scaunul de lîngă el. S-a ridicat şi Daniel şi a invitat-o pe Grace să ia loc.

Cele două femei au făcut un schimb de priviri înainte să dea curs invitaţiei. Apoi Cole a fost cel care a început să pună întrebări.

– Grace, ai de gînd să pleci mîine la Rockford Falls, nu-i aşa?

– Da, aşa este. Şi-a împreunat mîinile pe

masă şi a încercat să pară calmă. De unde ştii că plec?

– Intuiția, i-a răspuns el sec. Şi unde te duci?

– în Colorado.

– Jessica ne-a spus că şi ea merge tot în Colorado, a intervenit Daniel.

– Da, aşa este, a spus Grace. Vrem să călătorim împreună.

– Ați venit la Rockford Falls împreună? a întrebat Cole.

– Dumezeule, nu, a spus Grace zîmbind. Eu am venit de la Londra, din Anglia, acum cîteva luni. M-am oprit în Kentucky, Missouri şi în Kansas înainte să vin aici. Caut o proprietate, s-a gîndit ea să adauge.

– O proprietate? a întrebat Cole.

– Sper să pun pe picioare o fermă, a explicat ea. Caut un pămînt cu păşune bună...

– Pentru vitele pe care o să le cumpere, a intervenit Jessica.

– Da, pentru vite, a aprobat-o Grace.

– Dar familia domnului Wells s-a decis să nu mai vîndă proprietatea, a continuat Jessica.

– Cine este domnul Wells? a întrebat Cole.

– Domnul cu care am corespondat de la Londra. Am auzit de la nişte prieteni care-l cunoşteau că vrea să-şi vîndă pămîntul şi că era exact ceea ce căutam eu.

– Şi ce este? a întrebat-o Cole.

– Ba da. Acri întregi de pămînt cu păşuni bogate. Este perfect, aşa cum mi-au spus prietenii mei. I-am făcut deja o ofertă de la Londra, dar cînd am ajuns în Kentucky pentru a semna actele oficiale, am constatat că sărmanul domn Wells murise. Fiul lui a refuzat să onoreze promisiunea tatălui.

– Grace a văzut o reclamă în „Rockford Falls Gazette" care anunţă că există pămînt disponibil lîngă Denver şi ne ducem împreună acolo să vedem.

– Ştii ceva despre creşterea vitelor? a întrebat-o Daniel.

– Nu, dar intenţionez să angajez oameni care ştiu, i-a răspuns Grace. Şi am să învăţ şi eu. Ştiu că o să fie o muncă dură, dar nu mă tem de asta.

Cole încerca din răsputeri să nu lase ca Grace să vadă cît de uluit era.

– Doamnă, creşterea vitelor este o treabă foarte grea, a avertizat-o el încercînd să fie diplomatic.

Daniel, în schimb, a fost cît se poate de direct.

– Eşti nebună? Nu poţi să conduci o fermă de vite!

Grace a devenit rigidă.

– Nu, nu sînt nebună şi te asigur că-mi voi

atinge țelul. Poate că n-am experiență, dar sînt foarte hotărîtă.

Daniel era prea uluit ca să mai discute în contradictoriu. Cole a clătinat din cap.

– Cum o să plecați mîine? a întrebat el. Diligența nu trece pe aici decît poimîine.

– Nu luăm diligența, i-a explicat Jessica.

– Plecăm cu căruța, a spus Grace. Este pe cîmpul din spatele casei. Cu siguranță ați observat-o cînd ați venit încoace.

– Ar trebui să ne punem valizele în ea încă din seara asta, a spus Jessica.

– Da, şi să pornim dimineață devreme, a aprobat-o Grace. Este o idee bună.

– Cine conduce atelajul? a vrut Cole să ştie.

– Noi, a răspuns Grace. Expresia feței ei denota clar că nu-şi imagina de ce pune o asemenea întrebare.

Cole se uita cu insistență la mîinile Jessicăi. S-a întins, i-a luat una şi a întors-o cu palma în sus.

– Ai mîinile fine.

Parcă era o acuzație, iar femeia şi-a retras imediat mîna.

– Am să port mănuşi.

– Ai mai condus vreun atelaj pînă acum? a întrebat Daniel.

– Nu tocmai, a recunoscut ea.

Uluit de planurile lor imposibile, Daniel a

aruncat o privire spre Cole, sperînd să fie el în stare să le bage mințile în cap.

Cole era la fel de uluit, dar a încercat să fie diplomatic.

– Voi două... şi copilul veți fi nevoite să străbateți singure unul dintre cele mai accidentate şi mai periculoase terenuri din țară. Ați priceput?

Grace şi Jessica au dat amîndouă din cap. Cole şi-a pierdut răbdarea.

– V-ați pierdut mințile, doamnelor?

Întrucît se uita la Jessica, femeia a presupus că aşteaptă ca ea să răspundă la acestă întrebare grosolană.

– Nu, nu ne-am pierdut mințile. Ne-am gîndit la totul şi vă asigur că ştim ce facem.

– Da, ştim, a aprobat-o şi Grace. Întorcîndu-se apoi spre Daniel, a adăugat: Nu vom călători singure. O să ne alăturăm unui convoi.

– Pînă cel tîrziu luni trebuie să fim la Gramby, a spus Jessica.

Daniel se uita cu insistență la Grace. Femeia ar fi vrut să-i spună să înceteze. Era nepoliticos şi în acelaşi timp îi distrăgea atenția. Avea senzația că încerca să-i pătrundă în minte, ceea ce era absurd, şi-a zis în sinea ei. N-avea cum să-i citească gîndurile!

– De ce ne puneți atît de multe întrebări personale? a sărit ea.

– N-am făcut nimic rău, a insistat Jessica.

– Aţi terminat cu întrebările despre bancă?

– Amîndouă avem treabă, le-a spus Grace iritată şi hotărîtă.

– Dacă vreuna din voi are vreo informaţie despre jaf şi nu vorbeşte, asta se cheamă obstrucţie. Şi este un delict care se pedepseşte, doamnelor, le-a informat Daniel cu furie evidentă în expresie şi în voce.

– Încerci să ne intimidezi? l-a întrebat Jessica.

Cei doi şerifi federali au ignorat întrebarea. Daniel s-a întors spre Grace.

– Mai am o singură întrebare pentru tine. Întîmplător, pe Jessica ai văzut-o cînd a fost la bancă?

Grace s-a uitat spre Jessica înainte să răspundă.

– Da, am trecut pe lîngă ea cînd am ieşit; ea tocmai intra.

– Dar pe Rebecca? a întrebat-o Cole. Te-ai ciocnit cumva şi de ea?

Furia celor doi şerifi clocotea în aerul dintre ei. Probabil că a mocnit tot timpul cît a chestionat-o, şi-a zis Grace. Cu siguranţă că i-a deranjat ceva din cele spuse de ea. A plecat capul cînd a răspuns:

– Cînd am intrat eu, Rebecca tocmai pleca.

Şi Jessica le simţise ostilitatea şi era con-

vinsă că ea a spus ceva care a declanşat furia şerifilor. Era epuizată din cauza încordării de a-şi cîntări fiecare cuvînt şi ştia că dacă mai zice ceva, o să înrăutăţească şi mai mult lucrurile.

S-a hotărît să-i trimită pe şerifi la plimbare cît mai repede posibil. Împingîndu-şi scaunul înapoi, s-a ridicat şi s-a îndreptat spre uşă. S-a oprit pe loc cînd a auzit ordinul lui Daniel.

– Rămîneţi amîndouă în oraş mîine!

S-a răsucit pe călcîie şi s-a ciocnit de Cole, nici nu s-a scuzat şi nici n-a făcut un pas înapoi.

– De ce trebuie să rămînem? a întrebat supărată.

– Nu ne puteţi obliga să rămînem aici, nu-i aşa? a întrebat Grace. Nu cunosc legile acestei ţări, dar nu este bine să faci pe cineva să facă ce nu-şi doreşte... nu-i aşa?

– Da, aşa este, i-a răspuns Jessica. Cole, nu poţi...

– Ba da, a întrerupt-o el, pot să te oblig să rămîi. O să folosim biroul din partea din faţă a închisorii. Doamnelor, ştiţi unde este. Mîine la opt să fiţi amîndouă acolo. O să vină şi Rebbeca.

Jessica şi Grace s-au făcut mici. I-au urmat supuse pe oamenii legii spre ieşire.

– Nu este drept, a şoptit Grace.

Daniel a auzit-o şi s-a întors din prag.

– Nu, pe toţi craciii că nu este drept, dar o să rezolvăm totul mîine, nu-i aşa, Grace?

Cole s-a întors şi i s-a adresat Jessicăi:

– Nu ştiu ce fel de joc vreţi să faceţi, doamnelor, dar gata, s-a terminat. Am fost destul de clar? Nu a aşteptat nici un răspuns. Jessica tremura din cap pînă în picioare cînd a închis şi a încuiat uşa după ei. S-a răsucit şi s-a rezemat de ea.

Ochii lui Grace s-au umplut de lacrimi.

– Oh, Dumnezeule... ştiu!

Capitolul 16

Turnura întortocheată a evenimentelor le-a trezit celor doi şerifi federali nedumerire şi iritare.

– Cînd au fost împreună în celulă au pus la cale şi au repetat ce să ne spună, a remarcat Cole pe drum spre hotel.

– Pe toţi dracii, este clar că au pus totul la cale. Dar de ce au făcut-o?

– Toate trei au fost foarte încordate. Rebecca a ascuns cel mai bine lucrul ăsta, dar mi-am dat seama după ochi.

– Şi după mîini, a spus Cole. Şi le tot frîngea.

– Da, aşa făcea, şi-a amintit şi Daniel. A ridicat mîna şi a început să-şi maseze ceafa, încercînd să mai scape de încordare.

– Acum sînt sigur că am greşit, a spus Cole. Am crezut că discuţia cu Jessica şi Grace o să fie o pierdere de timp. Oare ce joc fac?

– Nu ştiu, a replicat Daniel. Şi eu eram aproape sigur că o să fie o pierdere de vreme.

Am urmat numai procedura, sperînd că vreuna dintre ele să fi remarcat ceva neobişnuit. Şi s-a complicat totul al dracului de rău, nu-i aşa?

– Da, aşa este, a fost de acord Cole. Şi nu are nici o logică. Toate ştiu că au fost văzute în bancă la începutul acelei după-amieze. Toate au stat la rînd cu oameni care or să-şi amintească de ele. De ce şi-au mai dat osteneala să repete ceea ce urmau să spună?

– Da, nu are nici un sens. Care dintre ele minte?

– S-ar putea să mintă toate trei. Evident, sînt al naibii de hotărîte să se protejeze una pe alta.

– Ori...

– Ori ce?

– Ori protejează pe altcineva, cineva de care nu ştim încă nimic.

– Cum o să descoperim adevărul?

– Or să ni-l spună ele, a zis cu hotărîre Daniel. Mîine, într-un fel sau altul, Jessica, Grace şi Rebecca or să ne spună ce ştiu.

– Şi dacă nu ne spun?

– N-o să-mi stea oameni în drum, fie el bărbat sau femeie. Vocea lui Daniel era încărcată de emoţie. Pe Dumnezeul meu, dacă voi fi nevoit, am să le închid!

– Să nu faci vreo nebunie. Cole şi-a dat seama de ironia remarcii lui şi a izbucnit într-un

rîs dur. Cred că insigna asta începe să se schimbe. De obicei eu sînt cel care face lucruri nebuneşti, iar acum eu te avertizez pe tine. Ştiu cît de mult îţi doreşti să-i prinzi pe oamenii ăia. La toţi dracii, şi eu simt la fel, dar trebuie să fac totul legal.

– Am de gînd să-i prind, indiferent cum. Nu-mi pasă dacă este legal sau nu. Mă ajuţi? Da sau ba?

– Ţi-am spus deja că te ajut.

Conversaţia a luat sfîrşit cînd au ajuns la hotel şi au urcat în camerele lor. Cole a deschis larg ferestrele ca să scape de mirosul de igrasie, apoi s-a dezbrăcat, s-a spălat şi s-a întins pe pat. Punîndu-şi mîinile sub cap, a început să se gîndească la răspunsurile pe care le-au dat femeile întrebărilor puse de ei. Un gînd a dus inevitabil la altul şi s-a trezit dintr-o dată în minte cu Jessica. Pe toţi dracii, era o femeie foarte atrăgătoare. A adormit rugîndu-se la Cel de Sus ca nu ea să se fi ascuns sub nenorocitul de birou.

Daniel nu s-a dus imediat la culcare. Mai întîi şi-a petrecut o oră bună umblînd de colo-colo în camera lui cît o cutie de pantofi, simţindu-se ca un animal în cuşcă. Încerca să se concentreze asupra investigaţiei, dar în faţa ochilor îi tot apărea Grace Winthrop.

Era uluit de efectul pe care l-a avut asupra

lui şi, sincer, nu ştia cum să procedeze. Pînă în seara asta de-abia dacă arunca o privire spre o femeie şi era cum nu se poate mai sigur că fizic n-a dorit nici una. Totuşi, Grace a pus stăpînire pe el şi i se părea cu totul necinstit din partea lui să aibă asemenea gînduri deşănțate despre ea.

Nu-şi dădea seama de ce-l atrăgea femeia asta. Adevărat, era drăguță şi avea una dintre cele mai frumoase fețe pe care a văzut-o de foarte, foarte multă vreme. Era şi bine făcută. Neîndoielnic, arăta foarte bine, dar nici pe departe nu se compara cu dulcea lui Kathleen. Nici o altă femeie nu se va putea măsura vreodată cu ea. Fiica binecunoscută a unui fermier, soția lui avea gusturi simple şi o dorință nestăvilită de viață.

A fost atras de rîsul ei sănătos şi de caracterul ei generos şi imediat s-a îndrăgostit pînă peste cap de ea. Cît s-a mai minunat de superbul dar făcut de Dumnezeu şi deseori o urmărea discret în timp ce eaî şi vedea de treburile zilnice.

Mîinile ei puternice şi hotărîte lucrau neobosite în cursul zilei, dar noaptea, cînd îl mîngîiau, erau moi şi delicate.

Grace era o femeie micuță şi plăpîndă; deabia dacă-i ajungea cu creştetul capului pînă la umeri. Provenea dintr-o familie bogată şi avea

un anume statut social, mişcîndu-se evident într-o lume total străină lui. Şi totuşi avea o naivitate şi o gentilețe care îl făceau să-şi dorească să fie aproape de ea.

Dar ea nu era Kathleen. Oh, Dumnezeule, ce dor îi era de soția lui! Era mistuit de o dorință dureroasă de a o cuprinde în brațe şi a mai face o dată dragoste cu ea. Tînjea să o audă cîntîndu-i fetiței lor, ca să le audă rîzînd, să atingă...

Şi-a impus să nu se mai gîndească la trecut. Viața lui s-a sfîrşit în clipa în care i-au fost luate soția şi copila, împuşcate precum animalele, dar trebuia să meargă mai departe... să nu se lase, să continue cercetările pînă cînd îi va prinde pe toți monştrii răspunzători de asta. Numai după aceea se va putea opri.

Cu un suspin obosit, s-a pregătit de culcare şi a mai trecut o dată, metodic, prin însemnările de peste zi. Îşi dorea să sesizeze ceva ce-i scăpase înainte, lucru care nu s-a întîmplat însă.

Nemulțumit, a aruncat cît colo blocnotesul şi s-a lăsat pe perne.

Oh, Kathleen, dacă tot trebuia să moară unul dintre noi, de ce n-am fost eu acela?

A adormit cu gîndul la soția lui, dar a visat-o pe Grace.

Capitolul 17

Cole nu şi-a dat seama ce l-a trezit. Acum dormea dus, visînd cum leagă vitele, ca în clipa următoare să fie complet treaz şi încordat ca un arc. Avea un somn uşor, chiar şi cînd era acasă, la Rosehill, în propriul său pat, şi întotdeauna auzea pînă şi cel mai mic zgomot.

Acum nu a auzit nimic neobişnuit, dar s-a întins după pistol şi a pornit spre uşă.

Aşa cum se aştepta, pe coridor nu era nimeni. A închis uşa şi s-a dus la fereastră ca să se uite jos, în stradă, gîndindu-se că cineva care o fi băut prea mult face tătăboi. Strada era pustie.

O briză uşoară i-a mîngîiat faţa. A căscat cu zgomot şi se gîndea să se culce la loc, cînd a zărit în depărtare o uşoară strălucire portocalie şi şi-a dat seama că se crăpa deja de ziuă. Soarele îşi croia încet drum pe cerul întunecat. La dracu', dar repede a mai venit dimineaţa! Îi era încă somn şi avea impresia că de-abia închisese ochii.

Începea să îmbătrînească, şi-a zis în sinea lui. S-a întins şi s-a dus să bea o gură de apă înainte să se îmbrace. Pentru că în camera era încă întuneric, a aprins lampa de gaz. Ceasul de buzunar era pe măsuţă, lîngă busolă, şi numai cînd a văzut cît era ora şi-a dat seama că este încă miezul nopţii. „Ce dracu'?" – a bombănit el.

S-a întors să se uite din nou la razele de lumină... şi în clipa următoare a luat-o la fugă, îmbrăcîndu-se din mers.

– Trezeşte-te Daniel, avem probleme.

Uşa s-a deschis imediat şi Daniel s-a năpustit în coridor cu pistolul în mînă. Era pe jumatate îmbrăcat şi pe jumătate adormit.

– Ce este?

– Foc.

– Unde? a întrebat Daniel întorcîndu-se şi alergînd în cameră să se îmbrace.

– Poate să fie în munţi, dar n-aş crede... lumina este prea aproape. S-ar putea să fie ceva mai în jos, pe stradă... Oh, Dumnezeule, pensiunea... Doar nu crezi că... a răcnit luînd-o la goană pe scări.

Daniel era în spatele lui. Recepţionerul de noapte dormea tun în scaunul lui, cu braţele şi capul sprijinite de birou, cînd Daniel a sărit peste balustradă şi i-a strigat să tragă clopotul de incendiu. Uluit de zgomotul brusc, omul s-a lovit

de o lampă şi a răsturnat scaunul cînd a sărit în picioare.

– Ce... ce-ai spus? a răcnit el.

– Clopotul pentru incendii, a strigat Daniel traversînd holul şi ţîşnind pe uşă în urma lui Cole. Trage clopotul pentru incendii!

L-a ajuns din urmă pe Cole la colţ. Alergau unul lîngă altul, singurele zgomote fiind cele făcute de cizmele lor pe drum şi răsuflarea grea, amîndoi făcînd eforturi disperate. Erau la jumătatea drumului pe stradă în jos cînd au început să simtă mirosul de fum. Alergînd de parcă îi ardea focul din spate, au dat cotul şi au văzut clar totul. Etajul casei era iad de flăcări; tăciuni roşii strălucitori, ca ochii unor demoni, ţîşneau prin ferestrele deschise şi pluteau pe cerul întunecat. Resturi din perdelele de dantelă, înnegrite de fum, erau aruncare afară cu fiecare izbucnire a fumului gros, iar lemnul alb proaspăt vopsit trosnea şi pocnea din cauza căldurii.

Afară nu era nimeni. Cole şi Daniel au sărit gardul în acelaşi timp, alergînd peste peluză. Daniel s-a îndreptat spre spatele casei, sperînd să găsească o cale de a trece prin flăcări, în timp ce Cole cerceta partea opusă. Uşa din faţă s-a deschis scîrţîind şi au văzut-o pe Jessica ieşind încet. Era aplecată de la mijloc în jos, tîrînd-o pe Grace după ea.

Prietena ei nu mişca. Daniel a ajuns pe ve-

randă înaintea lui Cole şi a ridicat în braţe femeia inconştientă. La lumina flăcărilor a văzut un şuvoi de sînge ce-i curgea din tîmpla stîngă. Ceva o lovise puternic şi, judecînd după umflătura care se ridicase deja, şi-a zis că era al naibii de norocoasă că mai era în viaţă.

A strîns-o la piept şi a coborît în goană treptele, ieşind în curte, unde a lăsat-o delicat pe iarbă. Jessica l-a urmat pe trepte, apoi s-a oprit. Strigîndu-l pe Caleb, se învîrtea în cerc căutîndu-i disperată pe copil şi pe Tilly, cînd Cole a sărit de pe balustrada verandei şi a trîntit-o la pămînt, tăindu-i răsuflarea. Nu putea să respire şi nu înţelegea ce se întîmplă sau de ce. Nu se putea gîndi decît la Caleb şi cum să ajungă la timp la el. Unde era?

A încercat să se întoarcă într-o parte ca să se poată ridica şi să-şi caute copilul, dar Cole a ţintuit-o brusc la pămînt. Apoi a început să bată cu palmele în jurul picioarelor ei, strigînd la Daniel să-i ajute. Jessica a început să ţipe şi să se zbată ca să-l dea jos de pe ea.

Flăcările îi cuprinseseră tivul fustei, întinzîndu-se lacome. Cole încerca să le stingă şi să scoată rochia de pe ea înainte să fie înghiţită toată de flăcări. În clipa în care a reuşit să o răsucească pe burtă, Daniel a fost lîngă el, ajutîndu-l. Cei doi bărbaţi îi smulgeau hainele de pe ea. Strigîndu-l întruna pe Caleb, se zbătea

să se ridice, dar ei n-au lăsat-o să se mişte pînă cînd Cole nu i-a smuls rochia de pe umeri, iar Daniel i-a scos-o complet. Cole a ridicat-o în picioare. Jessica l-a apucat de cămaşă strigînd:

– Nu-l găsesc pe Caleb! Trebuie să mă ajuți să dau de el. Este cu Tilly... L-a luat să-l scoată afară, în timp ce eu o căutam pe Grace. Erau lîngă mine, sus. Unde sînt? Trebuie să-i găsesc!

S-a smuls de lîngă el încercînd să se întoarcă în casă, dar Cole a înşfăcat-o din spate. A început să se lupte ca o pisică sălbatică pentru a se elibera, zgîriindu-l pe brațe şi lovindu-l în picioare.

– Îl găsesc eu. i-a promis Cole. Mă auzi, Jessica? Îl găsesc eu. Tu rămîi cu Grace. Poți să faci asta?

Vocea lui calmă i-a potolit accesul de isterie.

– Da, da, am să stau cu Grace. Te rog, grăbeşte-te.

– Doamna bătrînă şi copilul sînt înăuntru, i-a strigat lui Daniel. A răsucit-o pe Jessica cu fața spre el. Unde sînt camerele lor?

Ea a arătat spre fereastra din centru, de deasupra verandei.

– Camera lui Tilly este la mijloc. A mea şi a lui Caleb este lîngă a ei... în stînga... lîngă copac

Danie' era deja pe acoperiş. S-a agăţat de o creangă de deasupra verandei şi cu călcîiul cizmei a spart geamul ferestrei din mijloc, retrăgîndu-se pentru a se feri de flăcările şi de fumul care năvăleau afară.

Apoi s-a aruncat înăuntru, cu capul înainte. Acoperişul de deasupra verandei s-a prăbuşit o secundă mai tîrziu.

Cole a fugit în cealaltă parte a casei pentru a încerca să intre printr-una dintre ferestrele de la etaj, dar nu s-a putut apropia suficient pentru că prin fereastră se revărsa o căldură mult prea intensă.

Îl usturau şi-i lăcrimau ochii; s-a retras spre copacul noduros cel mai apropiat de casă. Crengi groase se încovoiau peste jgheabul de scurgere şi spera să se poată apropia suficient ca să sară de pe acoperiş.

S-a urcat în copac, a înaintat în mîini pe o creangă, după care a sărit pe acoperiş. Daniel a apărut la fereastră cu Tilly înfăşurată într-o pătură şi aruncată pe umăr. Înainte să ajungă la Cole ca să le vină în ajutor, Daniel a ieşit prin deschizătură şi a pornit spre cealaltă parte a acoperişului. Acolo crengile erau mai joase şi era mai uşor să se prindă de ele.

– Caleb nu era cu Tilly. Ieşi de aici, i-a strigat Daniel. Acoperişul se prăbuşeşte.

Neluînd în seamă avertismentul, Cole s-a

îndreptat spre fereastra pe care i-a arătat-o Jessica. Limbi de foc sîsîiau spre el prin fereastra fără geam, dar teama l-a întărit. Era atît de speriat că n-o să găsească pruncul în viață, încît a urmat fără să se gîndească exemplul lui Daniel şi a plonjat cu capul înainte.

A fost surprins să constate că planşeul era încă la locul lui. A aterizat cu o bufnitură pe umărul stîng, s-a rostogolit şi s-a ridicat. Un val gros de fum l-a culcat înapoi, în genunchi. Fața i s-a umplut de cenuşă. Ochii îl usturau atît de tare, încît nu vedea nimic, nu putea să respire, iar căldura din dormitor era atît de mare, încît avea impresia că o să i se topească pielea. S-a trîntit pe podea şi a inspirat o gură de aer rece. Apoi a început să înainteze tîrîndu-se pe burtă. Între podea şi zidul de fum dens, mortal, era o distanță de vreo jumătate de metru în care aerul era prins ca într-o capcană. Inspirînd din nou adînc, l-a strigat pe Caleb.

Sunetul vocii s-a pierdut în infernul de pîrîituri şi trosnituri. Înainta încet. Nu vedea nimic, dar spera să dea de o debara pentru haine. Orice dormitor are o asemenea debara, iar Cole ştia că sora lui mai mică, ori de cîte ori îi era teamă, acolo se ascundea.

Spera din tot sufletul ca şi Caleb să fi făcut la fel. Patul era cea de-a doua opțiune a lui, dar de el s-a lovit mai întîi. S-a aşzat de-a lungul lui

şi a căutat dedesubt întinzînd cît a putut el de mult braţul, dar fără nici un rezultat.

Fiecare secundă care trecea apropia tot mai mult copilul de moarte. Se ruga în gînd şi implora ajutorul Domnului întinzînd pentru o ultima dată mîna şi descriind un cerc larg sub pat. Tocmai se retrăgea cînd Caleb l-a apucat de mînă.

Copilul i-a dat drumul imediat. Atunci Cole şi-a vîrît umărul sub cadrul patului, l-a ridicat şi s-a întins după el. Caleb se ghemuise lîngă tablia de la capul patului. Cole a găsit un picioruş şi a tras cu prudenţă. L-a auzit scîncind şi sugîndu-şi cu zgomot degetul mare, iar în clipa aceea şi-a zis că sînt cele mai frumoase sunete pe care le-a auzit vreodată, pentru că asta însemna că băiatul n-a păţit nimic.

L-a luat în braţe şi s-a ridicat în genunchi. Caleb s-a smucit şi şi-a luat păpuşa de cîrpă de pe podea. În clipa în care Cole l-a tras înapoi, din podea a ţîşnit o flacără cu două limbi.

– Hai să ieşim de aici, i-a şoptit copilului cu vocea răguşită din cauza fumului.

A vrut să-l înfăşoare pe Caleb în pătura de pe pat, dar cînd s-a întins să o ia a văzut cum din tavan cădea o ploaie de tăciuni direct peste ea. Pătura s-a aprins arzînd cu repeziciune. Disperat, Cole a vîrît capul copilului sub bărbia lui, l-a înfăşurat cu braţele şi s-a aplecat deasu

pra, ferindu-l cu propriul trup. Şi-a dat seama că nu mai are la dispoziţie decît cîteva secunde ca să iasă de acolo.

Dormitorul se strîngea parcă peste el. Flăcări ţîşneau din podea şi plonjau din tavan. Apoi au început să se mişte pereţii, de parcă au prins dintr-o dată viaţă; auzea cum în spatele lor bate inima focului devastator; pulsa şi palpita, aspirînd şi ultima picătură de aer.

A îngenunchiat pe podea, a tras adînc aer în piept, s-a ridicat şi a pornit spre fereastră. Monstrul după el. A auzit o pocnitură în spate şi a simţit cum se mişcă podeaua sub picioare; a sărit prin fereastră exact în clipa în care podeaua s-a prăbuşit. O clipă mai tîrziu, pereţii camerei au explodat. Forţa exploziei l-a aruncat înainte, dar el s-a răsucit în aer astfel încît să aterizeze pe spate şi să nu zdrobească copilul din braţe.

Acoperişul încins îi ardea pielea şi şi-a dat seama că în cîteva secunde se va prăbuşi întreaga casă. S-a ridicat clătinîndu-se, s-a uitat într-o parte, apoi în cealaltă, căutînd o cale de a ajunge jos. Flăcările, ca nişte şerpi, se tîrau spre el. Focul îi tăiase calea pe care s-a retras Daniel cu Tilly şi şi-a dat seama că nu putea să coboare nici pe unde venise, pentru că crengile erau mult prea sus ca să ajungă la ele cu un copil în braţe.

Era prins în capcană. Din depărtare, a auzit clopotul care anunța incendiul. Apoi a auzit un fluierat strident. S-a întors în direcția de unde venea sunetul exact în clipa în care Daniel fluiera din nou. Chinuindu-se să vadă ceva prin fumul negru, l-a zărit pe Daniel călare pe o creangă groasă a copacului.

Era prea departe. Imposibil de ajuns. Dar nu avea de ales.

– Ține-te bine, Caleb, a şoptit el. Trăgînd adînc aer în piept, a scos un răcnet şi a sărit peste cercul de foc din fața lui. Simțea lemnul trosnind sub picioare şi auzea cum se prăbuşesc bîrnele în urma lui, dar a continuat să alerge pînă a simțit că-i explodează plămînii.

Daniel îl urmărea cum se apropie. Cînd a văzut că a ajuns la jumătatea acoperişului, s-a întins pe creanga groasă, s-a proptit cu picioarele de alta şi şi-a trecut brațul stîng de după cea pe care stătea coborînd încet pe ea cît a putut de mult; după care a întins în jos mîna dreaptă.

A fost un salt la noroc! Distanța de la marginea acoperişului pînă la mîna lui Daniel era considerabilă. Cole parcă zbura şi, timp de o clipă scurtă, chiar asta a făcut. A făcut un salt în noapte, ca să ajungă la Daniel.

Mîinile s-au prins. Şi au ținut. Cole a închis ochii şi a scos un suspin de uşurare.

Daniel gemea din cauza greutății, dar îl ținea zdravăn. Cînd Cole a încetat să se mai balanseze, iar Daniel a fost sigur că nu-l va scăpa, a întins încet cealaltă mînă ca să-l apuce pe Caleb, dîndu-i drumul lui Cole, care a căzut pe o creangă de mai jos. Copilul răcnea în timp ce Daniel trăgea încet în sus, luîndu-l, în sfîrşit, în braţe. Cîteva secunde mai tîrziu erau cu toţii pe pămînt, fugind spre un loc sigur.

Jessica alerga spre Daniel ca să-l ia pe Caleb, dar a interceptat-o Cole. Trecîndu-şi braţul de după talia ei, a ridicat-o pe sus şi a continuat să alerge.

Exact în clipa în care au ajuns la Grace şi la Tilly, zidurile şi acoperişul casei s-au prăbuşit. Oamenii care alergau încolo şi încoace cu găleţi cu apă în mînă s-au oprit brusc pentru a privi uluitorul spectacol de artificii. Scîntei şi tăciuni ţîşneau la mare înălţime şi coborau apoi plonjînd în spirală, în trosnete şi pocnete, totul atît de impresionant, încît smulgea exclamaţii de uimire.

A fost o noapte pe care nici unul dintre ei nu o va uita vreodată.

Reporterul alerga de colo-colo încercînd să găsească pe cineva căruia să-i poată lua un interviu, în timp ce John Cletchem, fotograful, îşi instala aparatul ca să poată surprinde înainte ca flăcările să se stingă.

Tilly stătea pe iarbă plîngînd înăbuşit. Grace era încă inconştientă, dar Tilly o ridicase în aşa fel, încît i se odihnea acum în braţe. Plîngea şi o mîngîia delicat pe frunte. Daniel a îngenunchiat lîngă cele două femei; a bătut-o stîngaci pe Tilly pe spate în încercarea de a o alina, dar atenţia îi era concentrată asupra lui Grace.

Respira, iar el îi mulţumea lui Dumnezeu de fiecare dată cînd vedea cum trage aer în piept.

Părea atît de tînără şi de inocentă, şi de vulnerabilă!

A răcnit să se ducă cineva să aducă un doctor. Vocea lui a speriat-o pe Grace, care a tresărit. Daniel era aproape convins că inima îi este imună; dar în clipa aceea Grace a deschis ochii şi l-a privit. Inima a început să-i bată năvalnic şi l-au podidit lacrimile de uşurare.

Ce Dumnezeu se întîmplă cu el? Nu se putea abţine să nu o atingă. A luat-o delicat în braţe şi s-a ridicat.

– Daniel? Eşti murdar pe faţă.

– Da, ştiu. Cum te simţi?

– Mă doare capul. Nu prea ştiu de ce, a adăugat ea cu o expresie de nedumerire. A întins mîna şi şi-a plimbat degetele pe obrazul lui. Cum te-ai murdărit în halul ăsta?

Daniel s-a întors ca să poată vedea şi ea ce a mai rămas din casă. Grace nu se uita însă decît la el. Aşa că a fost nevoit să-i explice.

– A fost un incendiu.

Atunci şi-a întors capul, strîmbîndu-se din cauza durerii provocate de mişcare.

A făcut ochii mari, nevenindu-i să creadă şi, dintr-o dată, capul i s-a limpezit complet.

– Unde sînt Jessica, şi Caleb, şi Tilly?

– Sînt bine, a liniştit-o el. Toată lumea a ieşit din casă la timp. Nu a fost rănit nimeni... cu excepția ta. Îți amintești ce s-a întîmplat?

Grace şi-a lăsat capul pe umărul lui.

– Nu, nu-mi amintesc. Te rog, lasă-mă jos. Trebuie să...

– Trebuie să te vadă un doctor. Şi-a aruncat ochii peste mulțime şi era pe punctul să strige din nou după doctor, cînd omul a apărut brusc lîngă cei care urmăreau focul. Rebecca îl tîra către Tilly şi Grace.

– Daniel? a şoptit Grace, captîndu-i din nou atenția. Cum am ieşit din casă?

– Jessica te-a scos. Dacă nu te-ar fi... Eu şi Cole nu am fi reuşit să te găsim la timp.

– Mi-a salvat viața.

– Da.

Grace a început să plîngă, iar Daniel a strîns-o în brațe, încercînd să o aline.

Jessica plîngea şi ea. Îl strîngea la piept pe Caleb şi era atît de fericită şi de recunoscătoare că pruncul ei era nevătămat că-l săruta întruna, aproape să-l sufoce.

Revenit complet după aventură, Caleb se zbătea vrînd să se elibereze ca să se joace.

În sfîrşit, Rebecca le-a găsit.

– Dumnezeule, Jessica, ai fi putut să fii omorîtă, a strigat ea, ridicînd copilul. Ai pățit ceva?

Jessica a făcut eforturi să se oprească din plîns pentru a-i răspunde prietenei sale.

– Nu, eu n-am nimic, dar Grace este rănită. Cred că a lovit-o o bîrnă la cap, i-a explicat ea.

– Chiar în clipa asta o consultă doctorul, i-a spus Rebecca. Îți amintești ceva?

– Nu ştiu, i-a răspuns Jessica. Vrei să ai tu grijă de Caleb? Nu-l scăpa din ochi. Trebuie să găsesc pe cineva.

– Jessica, trebuie să pui ceva pe tine mai întîi. Unde-ți este rochia?

– S-a aprins de la foc, i-a spus Jessica pornind să-l caute în mulțime pe Cole.

– Caut eu ceva să pui pe tine, i-a promis Rebecca.

Jesica nu a auzit-o. L-a zărit, în sfîrşit, pe Cole şi s-a grăbit spre el. Stăteaea destul de departe de mulțime şi privea cum flăcările devorează casa. Părea epuizat şi era acoperit din cap pînă în picioare de funingine.

Jessica şi-a zis că este cel mai frumos bărbat pe care l-a văzut vreodată.

– Cole?

S-a oprit şi a rămas pur şi simplu cu ochii la el. I s-a părut dintr-o dată uriaş. Silueta lui, profilată pe fundalul flăcărilor, parcă era aureolată. Era ca şi cum Dumnezeu îl binecuvînta pentru curajul pe care l-a arătat în faţa unui asemenea pericol.

– Doreşti ceva? a întrebat-o el, nedumerit de bucuria şi încîntarea de pe faţa ei.

A alergat spre el cu intenţia de a-i mulţumi pentru că i-a salvat viaţa lui Caleb, dar cînd a ajuns, în sfîrşit, i s-a părut că un simplu mulţumesc nu este suficient.

S-a aruncat în braţele lui; s-a clătinat datorită impactului şi, instinctiv, a strîns-o la piept. Ridicîndu-se pe vîrfuri. Jessica şi-a încolăcit braţele de gîtul lui, i-a şoptit „mulţumesc" şi l-a sărutat cu pasiune.

N-a fost nici pe departe un sărut cast, iar Cole nu era să lase să-i scape prilejul fără să profite din plin.

Nu s-ar fi oprit dacă n-ar fi simţit-o cum îi tremura în braţe. S-a retras şi a încercat să se depărteze de ea. dar Jessica l-a strîns mai tare, iar lui nici nu i-a trebuit mai mult. A sărutat-o încă o dată şi a strîns-o puternic la piept.

Jessica şi-a cuibărit capul la gîtul lui şi a început să plîngă, explodînd parcă toată emoţia pe care o acumulase pînă atunci.

Cole şi-a sprijinit bărbia de creştetul ei, în

timp ce ea continua să şoptească mulţumesc. A sărutat-o delicat pe frunte.

– Cu plăcere, i-a răspuns el.

Momentul nu va fi dat niciodată uitării, pentru că fotograful a surprins pe hîrtie cuplul care se îmbrăţişa cu atîta pasiune: el plin tot de funingine, iar ea – îmbrăcată într-o cămaşă de noapte foarte subţire.

În dimineaţa următoare, fotografia era pe pagina întîi a ziarului local -„Rockford Falls Gazette".

Capitolul 18

Rebecca a simțit că i se face rău cînd a văzut-o pe Grace.

Avea tîmpla stîngă foarte umflată în urma loviturii primite în cap. Era un miracol că prietena ei a supraviețuit.

Daniel a aşezat-o pe o pătură adusă de unul dintre vecini şi a îngenunchiat alături de ea, în timp ce doctorul o examina. Rebecca nu era din fire impresionabilă, dar gravitatea rănii i-a tăiat răsuflarea.

Daniel a crezut că o să leşine şi i-a spus să se aşeze, dar Rebecca era hotărîtă să vorbească mai întîi cu Grace.

– Cum te simți? a întrebat-o în şoaptă, vocea tremurîndu-i de teamă.

Grace a ridicat privirea spre femeia aplecată asupra ei. Nu s-a putut abține să nu remarce că nu avea în neorînduială nici măcar un fir de păr.

Rebecca nu a alergat să vadă focul, aşa cum ar fi făcut toți ceilalți, în halate şi papuci.

Nu, ea era complet îmbrăcată şi aranjată. Rochia neagră fără nici un fel de bodoabă era potrivită pentru această ocazie; dar la faţă era albă ca varul.

– Mă simt mult mai bine acum, a răspuns Grace. O să mă fac bine, Rebecca; nu trebuie să fii îngrijorată din cauza mea.

Rebecca şi-a ridicat puţin fusta şi a îngenunchiat lîngă doctorul Lawrence.

Doctorul a bătut-o uşor pe Grace pe mînă.

– O să fie bine, i-a promis el. Ai avut mare noroc. Nu-mi dau încă seama cum te-ai lovit, dar cred că s-a prăbuşit plafonul peste tine.

Doctorul s-a ridicat şi i s-a adresat de data asta lui Daniel:

– Ar fi putut să fie omorîtă, şerifule.

Rebecca s-a aplecat deasupra lui Grace.

– Îţi aminteşti ce s-a întîmplat? a întrebat-o ea.

– Nu, după cît se pare nu pot să-mi amintesc absolut nimic.

Rebecca a dat din cap cu simpatie.

– Este mai bine că nu-ţi aminteşti, altminteri ai fi avut coşmaruri îngrozitoare. Sărmana Jessica, a înfruntat vîlvătaia în plină dezlănţuire, dar slavă Domnului că aţi scăpat.

Ochii lui Grace s-au umplut de lacrimi.

– Mi-a salvat viaţa. dacă n-ar fi fost ea aş fi fost moartă acum.

– Te rog nu plînge, i-a şoptit Rebecca luîndu-i mîna. S-a terminat acum şi toată lumea este în siguranță.

– Unde este Jessica? a întrebat Grace.

– S-a dus la căruță cu şeriful federal Clayborne ca să-şi ia nişte haine curate, i-a răspuns doctorul Lawrence. Ar trebui să o examinez şi pe ea.

Grace a dat să se ridice, dar Daniel s-a repezit să o ajute. Capul îi pulsa încă atît de tare, încît de-abia se putea concentra.

– Slavă Domnului că ne-am împachetat lucrurile aseară. Tot ce avem este în căruță, cu excepția hainelor cu care urma să ne îmbrăcăm mîine. Căruța nu a luat foc, nu?

– Nu, nu, n-a luat foc, a linişti-o Rebecca.

Focul continua să ardă, dar în rest era întuneric. Cineva din mulțime a aprins o torță. Caleb stătea pe genunchii lui Tilly cînd străinul s-a îndreptat spre curte cu torța luminînd puternic. Speriat, Caleb a început să o strige pe mama lui. Rebecca a fugit imediat la el şi l-a luat în brațe, strîngîndu-l la piept şi încercînd să-l liniştească.

Daniel l-a apostrofat pe omul cu torța, spunîndu-i să se îndepărteze. Grace încerca să stea în picioare. S-a prins de brațul doctorului ca să nu cadă, dar, Dumnezeule, era atît de amețită, încît totul se învîrtea în jurul ei.

– Ce vrei să faci? a bombănit Daniel. Stai jos înainte să leşini din nou.

– Eşti albă ca hîrtia, a intervenit doctorul. Fă cum îți spune şeriful şi stai jos. Ai nevoie de odihnă.

– Vreau s-o găsesc pe Jessica, trebuie să vorbesc cu ea.

– O găsesc eu, i-a spus Daniel.

A pornit spre cîmpul din spatele casei şi a văzut-o pe Jessica venind spre ei. L-a auzit pe fiul ei plîngînd pentru că a aruncat hainele pe care tocmai le luase din căruță şi a alergat spre el.

Cole venea în urma ei; a observat că pămîntul era acoperit cu cenuşă şi i-a strigat să fie atentă pe unde calcă; cu papucii ăia subțiri s-ar putea tăia în cioburile împrăştiate prin iarbă. Daniel l-a strigat pe Cole, apoi s-a oprit la marginea cîmpului. Privirea i-a căzut pe două sticle de lapte goale. Plouase zdravăn toată săptămîna şi totuşi sticlele erau curate, fără strop de pămînt sau noroi pe ele. Curios, s-a aplecat şi a ridicat una. Mirosul de gaz era încă puternic, iar cînd s-a uitat mai bine a văzut rest pe fundul sticlei. I-a arătat amîndouă sticlele lui Cole, care a mirosit una şi a clătinat din cap.

– Cînd am ajuns prima dată aici, am remarcat că nu părea să existe un punct de unde să

fi izbucnit focul. Spatele casei ardea la fel de puternic ca şi în faţă, de parcă toată casa s-a aprins deodată.

– Cine a făcut treaba asta a turnat probabil gaz de jur împrejurul casei.

– Crezi că banda Blackwater este de vină? Or fi văzut articolul în ziar, iar un foc în toiul nopţii poate fi o modalitate sigură de a scăpa de doi posibili martori? Norocul Rebeccăi că nu a apucat să se mute şi ea la pensiune.

– Ar putea fi următoare pe lista lor, a spus sumbru Daniel. Va trebui să le supraveghem îndeaproape pe toate trei şi, după ce vor dormi puţin, or să ne spună adevărul.

– Ai de gînd să le dezvălui că focul a fost pus?

Daniel a luat sticla din mîna lui Cole şi le-a pus pe amîndouă lîngă copac.

– Nu încă, a răspuns el. Nu vreau să le sperii mai mult decît sînt deja.

– Ce noapte de iad, a murmurat Cole privind spre casă.

– Hai să ne îngrijim ca toată lumea să fie cazată, a spus Daniel. Sînt prea mulţi oameni aici şi nu-mi place deloc aglomeraţia.

Revenind pe peluza din faţa casei, cei doi şerifi au auzit-o pe Rebecca dînd ordine. A preluat cu hotărîre conducerea şi părea un comandant militar care nu acceptă nici un refuz, în

timp ce oamenii cărora le poruncea reacționau întocmai ca niște recruți; făceau tot ce le spunea să facă.

Jessica şi Grace nu ştiau ce s-ar fi făcut dacă n-ar fi fost prietena lor să-i organizeze pe toți oamenii aceia veniți să vadă sinistrul. Vecinii au fost trimişi acasă să aducă pături pentru femei şi copil, doctorul Lawrence a fost sfătuit să-i acorde adăpost lui Tilly pînă cînd femeia va putea face alte aranjamente, cîțiva bărbați au fost trimişi să ducă la hotel căruța şi a fost creată o echipă care să aducă apă pentru a stinge focul înainte să se întindă la cîmpul din spate. Nimeni nu a fost lăsat să stea cu brațele în sîn. Era treabă de făcut, iar Rebecca era hotărîtă să vadă totul terminat cît mai repede posibil.

O jumătate de oră mai tîrziu, grupul se îndrepta spre hotel. Deşi Grace a protestat vehement, Daniel a insistat să o ducă în brațe. Cole îl ducea pe Caleb, care a adormit rapid, înainte să ajungă în stradă. Rebecca a făcut propunerea ca Jessica şi Caleb să ia una din camerele şerifilor federali pentru noaptea asta, iar Grace pe cealaltă. Pentru că hotelul era plin, şerifii puteau să doarmă foarte bine afară.

Cole şi Daniel aveau însă alte intenții. Nu aveau de gînd să scape femeile din ochi. Daniel o să facă de pază în holul hotelului, iar

Cole o să stea sus, să supravegheze coridoarele; au schimbat însă planurile cînd au dat ochii de şeriful Sloan, care ieşea pe furiş din hotel.

Daniel i-a spus ce s-a întîmplat şi a poruncit să stea de pază în faţa uşii Rebeccăi. Sloan a acceptat fără să crîcnească pentru că se simţea extrem de stînjenit că nici măcar n-a ştiut de incendiu. A fost ocupat cu altceva şi, după expresia de mulţumire şi satisfacţie de pe faţa lui, cei doi şerifi federali şi-au dat seama exact ce trebuie să fi făcut.

Recepţionerul de noapte s-a speriat cînd a văzut grupul de femei şi bărbaţi acoperiţi de funingine, dar a fost în acelaşi timp extrem de plin de solicitudine.

A trezit imediat două cameriste pentru a-l ajuta să aranjeze camerele. Toată lumea a făcut baie. Caleb nu numai că s-a trezit din cauza băii, dar mai era şi plin de energie. Puiul de somn pe care l-a tras pe drum îl refăcuse, evident. Jessica şi Grace cădeau din picioare de somn şi au adormit de îndată ce s-au urcat în pat.

Daniel şi-a proptit scaunul de uşa lui Grace, adormind şi el imediat cu mîna pe patul pistolului. Cole era vizavi.

S-a întins în scaun şi s-a sprijinit cu spatele de uşa Jessicăi.

L-a auzit pe Caleb vorbind pe limba lui şi, după cîteva minute, a încercat să o ia la goană.

Cole a pus mîna pe el să-l ducă înapoi la mama lui, dar de cum a păşit pragul s-a oprit brusc; Jessica dormea pe burtă, cu braţele întinse în lături.

Era clar că a fost prea obosită ca să mai tragă pătura pe ea, iar cămaşa de noapte i se ridicase peste genunchi. Dumnezeule, ce fund şi ce picioare bine făcute avea! A remarcat că pînă şi labele picioarelor erau frumoase şi s-a întrebat dacă s-o gîdila.

Faţa îi era întoarsă spre razele de lună care se strecurau pe fereastra deschisă. Ochii i-au căzut pe gura ei, amintindu-şi cît de moi îi erau buzele cînd l-a sărutat. O mai simţea şi acum lipită de el şi nu-şi dorea altceva decît să se bage în pat lîngă ea şi...

Şi-a alungat gîndurile ce-i alergau prin minte. Sărmana femeie trecuse în noaptea asta printr-un adevărat calvar, iar pe el mintea îl ducea cu gîndul la nebunii. În plus, era şerif federal, iar funcţia implica anumite responsabilităţi. Nu putea să acţioneze sub impulsul simţămintelor, oricît ar fi fost ele de irezistibile. În clipa aceea Caleb a început să i se zvîrcolească în braţe, trezindu-l la realitate. Copilul era ud.

A găsit iute scutece şi l-a aşezat pe marginea patului, lîngă Jessica.

– Nu, o ținea întruna Caleb. A început să dea din picioare, lovindu-l peste brațe şi a încercat să se răsucească în aşa fel încît să alunece jos, pe podea.

– Oh, nu, n-ai să faci asta, a şoptit Cole. O să te schimb, după care ai să te culci. l-a legat bine scutecul, l-a ridicat, a înşfăcat păpuşa de cîrpă şi i-a îndesat-o în brațe. L-a aşezat în pătuțul aranjat special pentru el şi s-a îndreptat fără zgomot spre uşă.

Cînd să iasă, s-a trezit cu Caleb în spatele lui. Jessica l-a auzit trăgînd o înjurătură pe înfundate şi şi-a acoperit gura cu mîna ca el să nu-şi dea seama că rîde. A fost îngrozită cînd l-a simțit în cameră, dar cînd l-a auzit vorbind în şoaptă cu fiul ei a înțeles că intențiile îi erau absolut onorabile. Cole era un om bun, iar ea şi fiul ei sînt în perfectă siguranță cu el.

A adormit cu gîndul lăudabil de a-l ajuta pe Cole.

Caleb a sfîrşit prin a dormi vreo două ore bune pe genunchii lui Cole; s-a trezit şi a gîngurit o vreme, după care s-a culcat din nou, de data asta pe umărul lui Daniel. Inutil de spus că cei doi şerifi federali n-au prea avut parte de odihnă.

Capitolul 19

A doua zi dimineață, la ora şapte, Daniel a fost convocat la telegraf. Cole s-a întîlnit cu Sloan în holul hotelului şi i-a ordonat să găsească doi adjuncți pentru a-i ajuta să le păzească pe femei. A aşteptat la hotel pînă cînd şeriful s-a întors, cîteva minute mai tîrziu, cu Robert York şi John Carver.

Cei doi bărbați erau serios înarmați şi păreau periculoşi. L-au convins pe Cole că ştiu meserie, iar el i-a pus la punct rapid cu ceea ce se aştepta de la ei.

Jessica şi Rebecca urmau să rămînă în camerele lor pînă cînd se întorc şerifii federali ca să stea de vorbă cu ele. Grace trebuia să stea în pat pînă cînd o să vină doctorul să o vadă, în cursul după-amiezii.

– Nu lăsați pe nimeni să urce, în afară de doctorul Lawrence, le-a ordonat el. York, tu stai la uşa Jessicăi. Carver la cea a Rebeccăi, iar tu, Sloan. veghezi la uşa lui Grace.

– Dar nu mi-am luat nici măcar cafeaua de

dimineață. Pot să mă duc în restaurant să mănînc ceva? s-a plîns Sloan.

– Nu, i-a răspuns aspru Cole. Ai să stai în fața uşii lui Grace.

Lipsa de somn îl făcea pe Cole şi mai morocănos ca de obicei, iar Sloan a fost destul de deştept ca să nu-l provoace. A luat cheia închisorii de la şerif şi a plecat. Biroul era înăbuşitor, aşa că a lăsat uşa larg deschisă ca să intre puțin aer proaspăt. Totul îi mirosea a fum şi probabil că din cauza asta nu avea nici poftă de mîncare.

Era aproape ora opt cînd a apărut Daniel. Într-o mînă avea o cană de cafea, iar în cealaltă un vraf de telegrame. I-a relatat imediat lui Cole tot ce a aflat.

– A fost capturat unul din banda Blackwater.

– Unde l-au prins?

– Se ascundea într-o peşteră, în Texas, imediat lîngă frontieră. L-au dus la Blackwater.

Cole s-a ridicat, a luat o cană curată din raftul de pe peretele opus, şi-a turnat nişte cafea, a sorbit o gură şi apoi a întrebat:

– Este viu?

– Aproape, i-a răspuns Daniel. Şeriful din Maple Hills a vîrît în el două gloanțe. A fost un noroc că a dat peste el. Omul era foarte bolnav de gripă, dar şi aşa a opus rezistență. Mă rog la Dumnezeu să trăiască suficient ca să fie ju-

decat. La toți dracii, aş vrea să fiu acolo. Ard de nerăbdare să vorbesc cu el.

– Doar nu crezi că ți-ar spune ceva?!

– O, ba da, sînt convins de asta. O să-mi spună tot ce vreau să ştiu.

– Intenționezi să stai de vorbă cu el sau mai ai şi altceva în gînd? l-a întrebat Cole rar.

– Asta depinde de felul în care merge procesul. N-o să scape. A clătinat din cap şi a adăugat: Judecătorul Rafferty n-o să lase să se întîmple aşa ceva. Dacă omul este unul dintre băieții bandei Blackwater, o să-l spînzure.

– Vorbeşti de parcă l-ai cunoaşte personal pe judecătorul ăsta.

– Îl cunosc, i-a răspuns Daniel. Toată lumea din Texas îl cunoaşte, sau cel puțin a auzit de el. Rafferty are reputația de a fi foarte aspru. Oamenii cred că judecătorul Cyrus Burns, zis Spînzurătoare, pare un sfînt în comparație cu el. Dacă l-ai supărat pe Rafferty, s-a terminat cu tine. Şi mai are şi un interes personal în toată treaba asta. În cursul unui jaf în Kansas, Rafferty a pierdut un bun prieten. Cei doi erau împreună de multă vreme, iar judecătorul a fost foarte afectat de moartea lui. Şi vrea să se răzbune.

– Atunci este implicat personal. Un avocat bun ar putea pleda pentru un alt judecător.

– Poate, dar ar pierde. În vestul Texas-ului,

Rafferty este legea. Din fericire, este un om onest. Pe toți dracii, dacă n-ar fi, l-ar fi predat pînă acum pe bandit mulțimii ca să-l linşeze.

– Crezi că au avut probleme?

– Da, aşa cred.

– Ce scrie în celelalte telegrame? l-a întrebat Cole după ce s-a gîndit o vreme.

– Sînt toate de la Rafferty. Probabil că se afla în biroul telegrafului şi avea chef de vorbă. A vrut să ştie dacă avem ceva indicii şi i-am telegrafiat spunîndu-i că există o vagă posibilitate să avem un martor. La care a reacționat imediat şi a vrut amănunte. I-am spus că s-ar putea ca o femeie să se fi ascuns în bancă şi că noi credem că este una dintre cele trei, dar nici una dintre ele nu va recunoaşte lucrul ăsta...

– Şi el ce a zis la asta?

– Vrea să le ducem pe toate trei la Blackwater. Spune că scoate el adevărul de la ele.

– Are autoritatea să ne oblige să le ducem?

Daniel s-a rezemat de zid.

– Da şi nu, a răspuns el. Noi sîntem într-o misiune specială, aşa că nu sîntem obligați să-i urmăm instrucțiunile.

– Dar?

– Rafferty are prieteni puternici la Washington. Ar putea să exercite presiuni suficiente încît să ne forțeze să facem ce vrea el. Nu vreau

să-l irit, aşa că l-am lăsat să creadă că vom coopera. I-am promis că astăzi o să ştim sigur dacă avem sau nu un martor.

– Şi o să ştim astăzi?

– Pe toţi dracii, da, o să ştim.

– S-ar putea ca Grace să nu se simtă încă în stare să vorbească. Am putea fi nevoiţi să aşteptăm.

– O să vorbim totuşi cu ea după-amiază. Pînă la sfîrşitul zilei o să ştim dacă avem sau nu un martor.

Cole a tras o înjurătură. Tocmai a zărit-o pe Rebbeca pe trotuarul de vizavi. Era îmbrăcată într-o rochie roz, cu umbreluţa de soare în dungi roz şi alb.

Era atît de frumoasă, încît oprise practic traficul, pentru că bărbaţii se uitau cu gura căscată la ea.

Gardianul ei, Carver, o urma îndeaproape, cu ochii ca un vultur în toate direcţiile.

– Uite, vine Rebecca, a spus Cole. Ah, la toţi dracii, s-a oprit să vorbească cu reporterul.

– Tipul s-a tot învîrtit pe lîngă telegraf în timp ce eram eu înăuntru, i-a spus Daniel uitîndu-se şi el afară. Iar cînd am ieşit, el a intrat în grabă. Probabil că acum ştie deja totul, iar după expresia feţei Rebeccăi bănuiesc că tocmai îi spune că a fost prins unul dintre bandiţi.

– Cum ştiu?

– Să ştie ce? s-a întors Daniel spre el.

– Că omul pe care l-au prins este unul din bandă?

– Avea asupra lui o mare sumă de bani.

– Ei şi? O mulțime de oameni umblă cu o mulțime de bani la ei cînd călătoresc.

– Este adevărat, a recunoscut Daniel. Dar au găsit asupra lui şi un exemplar din „Rockford Falls Gazette". Era datat din ziua în care a avut loc jaful.

– Totuşi, este o dovadă indirectă, nu-i aşa?

– Ți-am spus oare că a încercat să-l împuşte pe şerif înainte să fie prins?

– Nu, asta nu mi-ai spus. Atunci n-o să scape. Îl vor condamna pentru tentativă de omor.

– Dar eu vreau să fie condamnat pentru jafuri. Dacă este unul din bandă, atunci o să stea de vorbă cu mine şi o să-mi spună totul. Vreau toate celelalte nume.

– Cum crezi că ai să-l convingi să vorbească?

– Găsesc eu ceva, i-a replicat Daniel. Ar fi mai uşor dacă ar exista un martor care să-l recunoască...

– Eu nu mi-aş face prea mari speranțe, Daniel. S-ar putea ca femeile astea să ne fi spus aceeaşi poveste dintr-un cu totul alt motiv. Nici nu mai ştiu ce să cred. Mi-am dat seama că nu

ştim nimic relevant despre ele şi părerea mea este că ar trebui să le cercetăm puţin trecutul.

– N-am să iau drept bun nimic din ce spun pînă cînd n-am să verific.

– Perfect, a replicat Cole. S-a uitat din nou pe fereastră exact la timp să o vadă pe Rebecca cum îl loveşte pe reporter peste braţ cu umbreluţa de soare. Chiar şi de la distanţa asta putea să vadă cît este de palidă şi de tulburată. Fără să fie atentă la ce face, şi-a ridicat puţin fusta şi a pornit în grabă să traverseze strada, cît pe ce să intre într-o trăsură. Într-o fracţiune de secundă Carver a tras-o înapoi.

Un minut nai tîrziu, a intrat în fugă în birou, poruncindu-i gardianului să rămînă afară şi să vegheze la uşă. Cole şi Daniel au aşteptat să-şi recapete suflul. Daniel i-a oferit un scaun, dar ea a refuzat invitaţia de a se aşeza şi a început să umble cu paşi mari de-a lungul şi de-a latul biroului. Era cît se poate de evident că era foarte agitată.

– De ce aţi pus un om să mă urmărească pas cu pas? a întrebat ea.

– Pentru protecţie, i-a răspuns Cole.

– Dar de ce credeţi că aş avea nevoie de protecţie?

– După tot ce s-a întîmplat aseară, cînd s-au adunat atîţia oameni în faţa închisorii, am considerat că cel mai bine ar fi ca toate trei să fiţi

în permanență păzite pentru a fi siguri că nu vă deranjează nimeni.

– Te-a supărat cumva omul nostru? a întrebat-o Cole.

– Nu. Nu din cauza domnului Carver sînt supărată. El nu-şi face decît datoria.

– Atunci ce te supără? a insistat Cole.

– Tocmai am auzit cea mai uluitoare ştire de la reporterul ăla dezgustător. Mi-a spus că a fost prins unul din banda Blackwater. A mințit sau a spus adevărul?

Pentru că s-a uitat la Daniel, i-a răspuns el:

– Da, este edevărat. A fost prins unul dintre ei.

– Viu sau mort? a întrebat speriată.

– Viu, dar grav rănit.

– Sper să moară, a şoptit, după care şi-a plecat capul la pămînt. Nu, n-ar fi trebuit să spun lucrul ăsta. Numai că au fost ucişi atîția oameni, iar dacă e răspunzător, trebuie să plătească pentru crimele lui. Ştiu cum îl cheamă?

– Nu ştiu dacă autoritățile îi cunosc numele sau nu, i-a răspuns Daniel. N-am întrebat asta.

– Îl aduc înapoi la Rockford Falls să fie judecat?

– Nu, l-au dus la Blackwater, în Texas.

– Este departe de aici?

– Da, i-a răspuns Cole.

– Perfect, a şoptit ea părînd uşurată. Nu tre-

buie să-mi fac probleme că o să scape şi o să vină după Jessica, Grace sau după mine. S-a lăsat să cadă pe scaun şi a început să-şi facă vînt cu batista. Criminalul şi-a recunoscut crimele, nu?

– Nu, nu le-a recunoscut.

– Dar sînt siguri că este unul dintre ei? N-or să-i dea drumul, nu-i aşa?

A părut îngrozită de această posibilitate. Daniel a liniştit-o repede.

– N-or să-i dea drumul.

Rebecca şi-a privit mîinile, pe care le ţinea împreunate în poală.

– Oh, Dumnezeule, îmi tremură mîinile! Nu sînt obişnuită cu asemenea emoţii şi agitaţie, iar săptămîna asta a fost un adevărat calvar. Mai întîi au fost criminalii la bancă, apoi a apărut în ziar numele meu ca martor, iar noaptea trecută – incendiul... Este prea mult. Pur şi simplu este prea mult. Vocea i s-a frînt. Daniel s-a aşezat pe marginea biroului ca să fie în faţa ei.

– Ştiu cît de îngrijorător este, dar...

– Nu, nu ştii, a răcnit ea. Sînt... atît... de speriată! După ce a recunoscut lucrul ăsta în şoaptă, a izbucnit în lacrimi şi şi-a îngropat faţa în mîini. Am fost atît de laşă, dar acum am să fac ceea ce trebuie. Nu este nevoie să le mai deranjaţi pe Jessica şi pe Grace, pentru că...

Nu a continuat. Daniel s-a aplecat spre ea şi a încercat să pară înţelegător, în timp ce Cole i-a pus în mînă un pahar cu apă.

– Poftim, bea asta, i-a sugerat el.

Rebecca şi-a şters faţa cu batista şi şi-a ridicat privirea spre el.

– Încercaţi să înţelegeţi. N-am vrut să ştie nimeni... Sînt logodită cu cel mai minunat om din lume. Este un om de afaceri respectat şi foarte preocupat de aparenţe. Un scandal l-ar distruge. I-au trebuit cinci ani ca să-şi adune curajul să mă ceară în căsătorie. Am crezut că mă pot întoarce acasă ca şi cum nimic nu s-ar fi întîmplat. I-aţi fi prins în cele din urmă. Logodnicul meu se învîrte într-o societate foarte sofisticată, de oameni bogaţi. Înţelegeţi de ce am vrut să păstrez tăcerea?

– Rebecca, ce încerci să ne spui? a întrebat-o calm Cole.

– Eu sînt martorul vostru! Eu m-am ascuns sub birou cînd a intrat în bancă banda Blackwater. Poşeta pe care aţi găsit-o este a mea.

Cei doi şerifi au încercat amîndoi să-şi controleze reacţia la auzul acestui lucru. Cole a fost cuprins de o mare uşurare şi s-a simţit vinovat pentru asta. Era atît de fericit că n-a fost Jessica!

Daniel a simţit o explozie de surescitare în vene.

A fost acolo şi, slavă Domnului, i-a văzut pe toţi!

– Or să încerce să ne omoare, nu-i aşa? a întrebat în şoaptă.

– Te vom proteja, i-a promis hotărît Cole.

– O să mă protejaţi voi, dar ei tot o să găsească o cale să mă reducă la tăcere.

– N-o să lăsăm pe nimeni să-ţi facă nici un rău, s-a angajat Daniel.

Înainte să vorbească din nou, Rebecca şi-a şters lacrimile.

– Ştiu că ar fi trebuit să vorbesc mai curînd, dar am fost foarte înspăimîntată. Am vrut pur şi simplu să mă port ca şi cum nu s-a întîmplat nimic şi am tot sperat că o să-i prindeţi... în cele din urmă. Îmi pare foarte rău că am mințit. Nu este felul meu să mă port cu atîta laşitate.

– Ai fost speriată, a intervenit Cole.

– Da, a şoptit ea. Iar acum sărmanele Jessica şi Grace au fost tîrîte în tot acest coşmar. Nici una din ele nu a fost în bancă la ora închiderii. Ştiu, pentru că eram acolo şi dacă aş fi avut curajul să vorbesc mai curînd, n-ar trăi acum cu teama de ce li s-ar putea întîmpla.

– Ai fost văzută în bancă mai devreme în acea după-amiază, a remarcat Cole.

– Da, am fost, dar am revenit. Aveam de terminat nişte treburi. Am crezut iniţial că doar intru în bancă şi... O expresie de înfrîngere i-a

trecut pe față. Am să merg la Blackwater cu voi ca să-l văd pe cel prins. Dacă este unul din banda Blackwater am să-l recunosc şi am să depun mărturie la tribunal. Şi-a şters încă o lacrimă de pe obraz înainte să continue: Vă implor! Lăsați-le pe Jessica şi pe Grace să-şi vadă de viețile lor. Vor să plece din oraş în după-amiaza asta, cît de repede pot, şi cred că ar trebui să li se permită. N-ar trebui hărțuite sau pedepsite din cauza laşității mele. Nu trebuie să vă mai faceți probleme că cei din bandă s-ar întoarce după ele. M-am gîndit îndelung la treaba asta şi cred că am găsit soluția perfectă ca ele să fie lăsate în pace.

– Şi care anume? a întrebat-o Daniel.

– Am să-i spun reporterului, pentru ziar, că eu sînt martorul. Sînt sigură că o să publice ştirea pe prima pagină, în ediția de mîine dimineață. Cum plec de aici, mă duc direct la el, la redacție.

Daniel a clătinat din cap. Cole a pus cana de cafea pe birou şi a făcut un pas spre ea.

– Nu te putem lăsa să faci lucrul ăsta.

– Nu mă puteți opri! a strigat la ei. Am să le protejez pe Jessica şi pe Grace cît am să pot eu mai bine. Este vina mea că au fost implicate în coşmarul ăsta. Să sperăm că unul din banda Blackwater o să citească interviul şi că o să le lase pe sărmanele femei nevinovate în pace.

– Ba te pot opri, a contrazis-o Daniel. N-ai să vorbeşti cu nici un reporter. M-ai înțeles?

– Dar trebuie să ştie toată lumea că Grace şi Jessica n-au fost acolo. Nu înțelegeți? Sînt tratate ca nişte leproase în oraşul ăsta şi n-au făcut nimic rău!

Părea să fie pe punctul unei crize de isterie. Cole a încercat iute să o calmeze.

– Nici tu n-ai făcut nimic rău, Rebecca. Ai fost pur şi simplu în locul nepotrivit la momentul nepotrivit.

– Jessica şi Grace ştiu că ai venit să ne vorbeşti? a întrebat-o Daniel. Cînd Sloan v-a încuiat pe toate trei în celulă, le-ai spus că tu eşti martorul? De asta ne-ați turnat toate aceeaşi poveste?

A părut surprinsă.

– Amîndouă erau înspăimîntate. Îmi amintesc că le-am spus că am de gînd să vă relatez vouă. De ce? Şi ele v-au spus exact acelaşi lucru?

Nici unul din şerifi nu i-a răspuns la întrebare.

– Le-ai spus că ai văzut jaful şi cum au fost comise crimele? a insistat Cole.

– Nu, nu le-am spus, dar cred că ştiau. Nespunîndu-vă ce bănuiau, mă protejau pe mine. Amîndouă sînt nişte doamne cu suflet foarte mare şi au vrut să mă ajute. Pot să îm-

pachetez şi să fiu gata de plecare într-o oră. Vreau să plecăm cît mai repede posibil.

Cu un gest al capului, Daniel i-a arătat lui Cole să iasă puțin afară cu el.

Au lăsat uşa deschisă, dar au vorbit în şoaptă, ca Rebecca să nu audă.

– Nu trebuie să se apropie de reporterul ăla, a murmurat Daniel.

– Sînt de acord, a spus Cole. Totuşi, are dreptate în legătură cu plecatul. Ar fi bine să o scoatem cît mai repede din oraş.

– Voiam să aşteptăm...

– Ce? a întrebat Cole.

– Şeriful Cooper şi doi şerifi adjuncți vin de la Salt Lake City ca să ne ajute. Trebuie să sosească din clipă în clipă şi vreau să-i las să aibă grijă de Jessica şi de Grace, în timp ce noi doi o escortăm pe Rebecca la Blackwater.

– Şi dacă Jessica şi Grace vor să plece între timp din Rockford Falls? Or să fie în siguranță?

– Da, a răspuns Daniel. Cooper şi adjuncții lui le vor însoți ca să fie siguri că nimeni n-o să le facă nici cel mai mic rău.

– Ai încredere în acest Cooper?

– Sigur că da. Este un om bun. Am mai lucrat cu el şi la alte cazuri. Ai încredere în mine. Ştie ce face.

Rebecca a izbucnit din nou în plîns, iar cei

doi şerifi au fost imediat lîngă ea.

– Or să vină după mine, nu-i aşa?

Cole a vrut să o mintă, dar Daniel a fost mai rapid şi dureros de sincer.

– Da, probabil că vor veni, dar n-o să-i lăsăm să se atingă de tine.

– Trebuie să plec acum, a cerut ea. Nu mai rămîn aici nici un minut. Este prea periculos, a adăugat cuprinsă de panică.

– Înainte de orice decizie, trebuie să ne spui exact ce s-a întîmplat din clipa în care ai intrat în bancă.

– Nu, trebuie să plecăm imediat. Vă spun tot ce vreți să ştiți în tren, cînd am să mă simt în siguranță.

– Rebecca, trebuie să aflăm detaliile acum, a insistat Daniel.

Suspina şi tremura toată. Frîngîndu-şi mîinile, a început să vorbească aproape în şoaptă.

– A fost îngrozitor! Îmi amintesc că mă grăbeam şi nu mi-a plăcut că eram nevoită să stau din nou la rînd. N-am vorbit cu nici unul dintre ceilalți clienți cît am aşteptat. Banca urma să se închidă, iar casierii erau foarte înceți. Eram îngrijorată că n-am să reuşesc să-mi termin toate cursele. Oh, Dumnezeule, Franklin m-a ajutat, iar acum este mort. L-am cunoscut la biserică şi era un om foarte bun.

În clipa aceea a intrat pe uşă un mesager

de la hotel. Era un băiat înalt şi slab, cu urme de vărsat pe faţă.

– Şerif federal Ryan? Îmi pare rău că vă întrerup, dar mesajul pe care trebuie să vi-l înmînez este urgent.

I-a dat plicul sigilat lui Daniel, cu ochii ţintă la Rebecca.

– De ce plînge? a întrebat el. Nu i-a răspuns nimeni. Doamnă, pot să fac ceva pentru dumneavoastră ca să vă simţiţi mai bine? a întrebat-o el.

Rebecca a clătinat din cap. Băiatul a ridicat din umeri, apoi l-a întrebat pe Daniel dacă vrea să ducă vreun răspuns. Daniel a citit mai întîi conţinutul plicului.

– Spune-i domnişoarei Winthrop că am să vin ceva mai tîrziu.

– A spus că este urgent, a repetat mesagerul. Vrea să părăsească oraşul. Mi-a spus-o cu gura ei chiar înainte să intre doctorul ca să o consulte.

– Du-te la hotel şi spune-i că am să vin de îndată ce am să termin aici cîteva lucruri.

– Şi nu este domnişoara Winthrop, a spus mesagerul pornind spre uşă. Este Lady Winthrop. Are titlu nobiliar, a adăugat el cu importanţă. Mi-a spus recepţionerul de noapte.

Daniel nu i-a acordat nici o atenţie băiatului. Rebecca îşi ştergea lacrimile cu batista lui

Cole. De îndată ce mesagerul a închis uşa în urma lui, Daniel a început să o bombardeze cu întrebări:

– Cîți erau?

– Şapte. Erau şapte bărbați. Nu i-am văzut pe toți la față.

– Ia-o de la început şi spune-ne totul, i-a cerut Cole.

Rebecca şi-a aplecat capul, a închis ochii şi apoi le-a prezentat o relatare concisă a ceea ce s-a întîmplat la bancă. Cînd a terminat, plîngea din nou cu sughițuri şi s-a agățat de mîna lui Cole.

– Retrăirea acestui coşmar este aproape la fel de îngrozitoare ca şi cum ai fi acolo...

– Ştim cît de greu a fost să faci lucrul ăsta, i-a spus Cole bătînd-o cu înțelegere pe spate.

– Ne-ai fost de un imens ajutor, a apreciat Daniel.

– Mai ai vreo întrebare? l-a chestionat Cole.

– Nu, ne-a spus tot ce trebuia să ştim.

Rebecca s-a ridicat, a tras adînc aer în piept ca să se liniştească, după care a spus:

– O să-i prindeți pe toți, nu-i aşa? Promite-ți că o să-i prindeți.

– Promitem, i-a răspuns Cole.

– Aş zice să te odihneşti puțin înainte să te apuci de împachetat, a sfătuit-o Daniel conducînd-o spre uşă.

– Vă place sau nu, eu părăsesc astăzi oraşul ăsta, a ameninţat ea. Dacă aveţi vreo brumă de decenţă, nu-i spuneţi Jessicăi şi lui Grace că eu sînt martorul, pentru că asta n-o să facă altceva decît să le supere şi nu vreau să mă urască pentru că n-am vorbit mai curînd.

– Sînt sigur că amîndouă ar înţelege de ce n-ai vorbit, dar nu-ţi face probleme. Eu şi Cole nu avem de gînd să le spunem. Şi vom pleca astăzi, i-a promis Daniel.

– Mulţumesc. Am să fiu gata într-o oră.

Escorta o aştepta să o conducă înapoi la hotel. Omul a sugerat să schimbe ruta la întors şi să meargă pe o stradă paralelă cu hotelul. Era înarmat pînă în dinţi şi Daniel a remarcat felul în care a cercetat strada înainte de a porni, ceea ce l-a convins că Rebecca se afla pe mîini bune.

– Ce vrea Grace de-i atît de urgent? l-a întrebat Cole.

– Nu-mi scrie decît că doreşte să vorbească cu mine înainte de a părăsi oraşul. Îşi închipuie că este în stare să coboare din pat în situaţia ei şi să mîne un atelaj. Femeia asta n-are nici un pic de minte!

– Este în schimb hotărîtă, a remarcat Cole. Am sentimentul că ar putea să se descurce dacă am lăsa-o.

– N-o s-o lăsăm să plece nicăieri singură.

Cooper va sta cu amîndouă pînă cînd vor fi prinşi toţi membrii bandei Blackwater.

– Asta ar putea să dureze al dracului de mult!

– Nu cred. Dacă află despre Rebecca, vor veni după ea şi, cu voia Domnului, o să-i prindem pe toţi.

– Ai de gînd să o foloseşti ca momeală, nu?

– Am de gînd să o duc vie la Blackwater.

Cole a dat aprobator din cap.

– M-am gîndit eu că Rebecca este martorul, dar nu era decît o bănuială. Nu, nu este adevărat. Am sperat să nu fie Jessica. În timp ce vorbea, Cole privea afară pe fereastră. N-ai zis că Grace voia să te duci să o vezi la hotel? a întrebat întorcîndu-se spre Daniel.

– Aşa scria în biletul pe care mi l-a trimis.

– Tocmai traversează strada cu Sloan, încins tot, în urma ei.

– La toţi dracii!

Daniel a ţîşnit pe uşă exact în clipa în care Grace cobora pe trotuar. A înşfăcat-o de mînă şi a tras-o în birou.

– Pentru numele lui Dumnezeu, de ce te-ai dat jos din pat?

Grija pentru starea sănătăţii ei era absolut evidentă pe faţa lui. Şi-a zis că arăta de parcă este un mort viu şi se aştepta să leşine în orice clipă. Era încă uşor umflată în partea stîngă a

feței. A simțit dorința să o ridice în brațe şi să o aducă înapoi în hotel. A tras-o lîngă el, uitîndu-se afară, pe stradă. Sloan se rezemase de perete gîfîind.

– Trebuia să te văd, i-a explicat Grace. Şeriful îşi luase micul dejun în restaurant, aşa că m-am furişat pe uşa din spate.

– Am văzut-o cu coada ochiului coborînd scările, a intervenit Sloan. A trebuit să las farfuria plină cu mîncare ca să fug după ea.

Grace încerca să dea dovadă de răbdare.

– Daniel, trebuie să-ți vorbesc. Îmi pare rău că te deranjez, dar este teribil de important. S-a uitat în jur, în birou, apoi a întrebat: Jessica nu a ajuns încă? Ne-ai spus să fim toate aici în cursul dimineții.

– York a condus-o acasă la doctorul Lawrence ca să o vadă pe Tilly, a intervenit Sloan. A luat şi băiatul cu ea.

– Ce dracu' este în capul vostru, femeilor? a izbucnit Cole. Trei potențiali martori se plimbă prin oraş fără nici o grijă. Pînă şi sfinții şi-ar ieşi din minți! Mă duc la locuința doctorului Lawrence să o duc pe Jessica înapoi la hotel. Şi, uitîndu-se la Sloan, a adăugat: Şi dacă am să fiu nevoit să o tîrăsc, pe Dumezeul meu că am s-o fac!

Şeriful s-a ferit din calea lui, petrecîndu-l cu privirea cum traversează strada. În clipa aceea,

Daniel i-a trîntit uşa în nas lui Sloan, ca să poată vorbi în particular cu Grace.

– De ce este atît de supărat Cole?

– Este supărat pentru că tu, Rebecca şi Jessica ne faceţi imposibilă sarcina de a vă apăra.

– Dar nu crezi că ziua în amiaza mare ar putea încerca cineva să...

– Te duc înapoi la hotel, a întrerupt-o el.

– Nu, a insistat Grace. Trebuie să-ţi spun ceva. Este important, Daniel. A încercat să-şi impună să nu-l mai ţină de mînă, considerînd o slăbiciune faptul că se crampona de omul legii, dar îi era greu să se hotărască. Era atît de speriată, încît abia îşi putea aduna gîndurile. Ce avea de gînd să facă urma să-i schimbe irevocabil viitorul, iar toate visele ei aveau să se prăbuşească. Nu avea totuşi de ales. Trebuia să facă ceea ce se cuvenea. Daniel a cedat.

– Bine, Grace, ce vrei să-mi spui?

– Eu sînt martorul tău, a reuşit ea să articuleze. Eu sînt cea care m-am ascuns sub birou.

În afara faptului că-i tresălta muşchiul maxilarului încleştat, Daniel nu a avut nici o altă reacţie.

– Tu eşti martorul? a întrebat el.

– Da, îmi pare rău că n-am avut curajul să

vorbesc mai curînd, dar am fost înspăimîntată. Jessica şi Rebecca părăsiseră deja banca. Ţi-au spun adevărul. Eu nu, iar acum le-am provocat atîtea neplăceri. Acum ai să le laşi să plece, nu?

Daniel nu i-a răspuns. Intuiţia lui îi spunea că minte. Cu fiecare clipă devenea tot mai furios.

– Cîţi au fost?

– Şapte, a răspuns pe loc.

Ochii au început să-i strălucească de lacrimi, iar Daniel a simţit dorinţa de a o alina şi a o zgîlţîi în acelaşi timp.

N-a cedat însă nici unuia din cele două impulsuri.

– Bine, te duc înapoi la hotel şi poţi să-mi povesteşti totul.

– Dar sînt îngrijorată pentru Rebecca şi Jessica, a strigat ea. Cred că am găsit o cale pentru a fi sigură că vor fi lăsate în pace.

Daniel bănuia ce urmează şi a lăsat să-i iasă un muget.

– Ah, la toţi dracii, doar n-ai vorbit cu reporterul, nu?

Întrebarea a surprins-o, pentru că tocmai în clipa aceea i-a trecut prin cap ideea.

– Nu, dar vreau să vorbesc. M-am gîndit să mă duc la redacţie şi să le cer gentlemenilor de acolo să publice tot adevărul în ziarul de mîine.

Sînt sigură că reporterul va fi bucuros să asculte ce am de spus.

– N-ai să vorbeşti cu reporterul, i-a poruncit răstit şi a strîns-o de mînă ca să înţeleagă că vorbeşte serios.

Grace a fost uluită de izbucnirea lui mînioasă. Era furios, şi-a dat seama de asta, pentru că ochii lui albaştri au devenit reci ca gheaţa.

– Am crezut că o să te bucure mărturia mea. Nu înţeleg de ce eşti furios, Daniel?

Daniel a tras aer în piept, după care a întrebat-o:

– Grace, spui adevărul?

Ea şi-a smuls mîna dintr-a lui şi a încercat să treacă pe lîngă el.

– Mai este ceva ce trebuie să ştii.

– Da?

– Focul... n-a fost un accident. Îmi amintesc ce s-a întîmplat şi... da, îmi aduc aminte de mere.

– Mere? a repetat el, neînţelegînd evident absolut nimic.

– Nu puteam să dorm. Nu este ceva neobişnuit la mine. Am avut impresia că aud de jos un zgomot ciudat. Ca un clinchet de pahare.

– Nu înţeleg.

– Ştii... cînd se rosteşte un toast şi se ciocnesc pahare. Ăsta era sunetul pe care am avut impresia că-l aud.

– Şi ce ai făcut?

– Tilly nu se simțea prea bine şi n-am vrut să o deranjez, aşa că mi-am pus halatul şi papucii, şi am coborît să văd despre ce este vorba. Dacă bate cineva la uşa din față, mi-am zis, n-am să-i deschid, fireşte. Aveam de gînd să spun oricui ar fi fost să vină a doua zi dimineața. Cînd am ajuns în hol am observat că ferestra de la sufragerie era larg deschisă. Vîntul mişca perdelele. Am început să mă îngrijorez, pentru că îmi aminteam perfect că eu am închis ferestrele înainte să mă culc, fiind ultima care a urcat.

– Şi ce ai făcut atunci? a întrebat-o Daniel.

– Am intrat în sufragerie să închid fereastra şi în clipa aceea am simțit miros de petrol lampant. Am pus mîna pe pervazul ferestrei şi mi-am dat seama că era plin de gaz. Ca şi cum tocmai îl turnase cineva.

– Şi apoi ce s-a întîmplat?

– După cină, Tilly a pus un coşuleț cu mere pe masa din bucătărie. I le dăduse una din fiicele ei.

– Ce legătură au merele cu focul?

– Am simțit miros de măr. Ştiu că pare o prostie, dar cred că cineva mînca din măr. Am vrut să fug sus să le trezesc pe Jessica şi pe Tilly, dar dintr-o dată mi-a fost frică să mă mai mişc. Am simțit curentul făcut de deschiderea

uşii care leagă bucătăria de sufragerie şi am auzit scîrţîitul balamalelor. Ştiam că cineva vine spre mine; îl simţeam venind. M-am întors şi am început să ţip, dar nu ştiu dacă am scos sau nu vreun sunet.

– Asta a fost clipa în care ai fost lovită, nu?

– Nu-mi amintesc cînd am fost lovită. Îmi amintesc numai că m-am întors şi apoi pe tine aplecat deasupra mea, şi eram afară... în iarbă. Dacă Jessica nu m-ar fi găsit şi nu m-ar fi tîrît afară, aş fi murit în flăcări. Eu sînt martorul tău, a şoptit din nou. Nu vreau să le facă rău Jessicăi sau Rebeccăi. Ele sînt nevinovate.

Daniel nu s-a putut abţine să n-o atingă. A întins mîna şi i-a şters o lacrimă de pe obraz.

– Şi tu eşti nevinovată, Grace.

S-au privit îndelung în ochi. Daniel era copleşit de dorinţa de a o şti în siguranţă. A dat greş cu soţia şi cu fiica lui pentru că nu a fost acolo să le protejeze. Şi în clipa aceea s-a hotărît că n-o va scăpa pe Grace din ochi.

Cine va încerca să-i facă rău, va trebui să treacă întîi de el.

– Daniel, te simţi bine?

– Da, mă simt bine.

– Arăţi... îngrozitor de furios.

– Nu vreau să ţi se întîmple ceva, Grace.

A prins-o de umeri, strîngînd-o cu putere, protector. O durea, dar Grace ştia că dacă i-ar

fi spus lucrul ăsta, Daniel s-ar fi simțit îngrozitor. I-a îndepărtat delicat mîinile şi le-a ținut într-ale ei.

– N-o să mi se întîmple nimic.

– Am să te protejez.

– Da, a fost ea de acord. Iar eu trebuie să-i protejez pe Jessica şi pe Caleb.

– De ce? a întrebat-o ridicînd dintr-o sprînceană.

– Fiindcă şi-a riscat viața pentru mine!

– Şi Rebecca? Te simți răspunzătoare şi pentru ea?

– Într-un sens, da. A fost atît de bună şi de atentă cu mine!

Daniel i-a înconjurat umerii cu brațul.

– Vino, am să te duc acasă, Miss Winthrop. Nu, nu este corect, a tachinat-o el. Lady Winthrop, nu-i aşa?

– Nu, Daniel. Grace. Pur şi simplu Grace.

– Oh, Grace! Nimic nu este simplu cînd este vorba de tine. Absolut nimic!

Capitolul 20

Copilul era în bătaia puştii. Ar fi vrut să-l omoare pe el mai întîi, dar nu a cedat tentației pentru că în cazul ăsta mama ar fi avut timp să fugă şi ea era ținta principală. Trebuia neapărat să moară. Alături de ea mergea un şerif adjunct, înarmat pînă în dinți şi foarte vigilent.

Johnson şi-a schimbat poziția pe burtă, hotărît să aştepte pînă cînd traversează toți trei strada. De pe acoperişul magazinului universal unde era cocoțat, avea o deschidere clară spre drum, iar cu Winchester-ul nu avea cum să rateze. Răbdare, şi-a zis simțind cum îl cuprinde un val de înfrigurare. Mai întîi escorta, apoi femeia, apoi copilul. Unu, doi, trei – simplu ca bună ziua.

Anticiparea îl amețea. Fiorul care-l cuprindea înainte de a ucide era asemenea celui pe care-l simțea cînd se afla cu o femeie. Ba nu, chiar mai grozav, şi-a zis, mult mai grozav.

Cei trei nu se grăbeau, mergeau alene pe trotuar, absurd de indiferenți şi, din fericire, in-

conştienți de faptul că nu mai aveau decît cîteva secunde de trăit. Călăul lor a chicotit fericit ca un adolescent, aşteptînd momentul propice.

Jessica se ciondănea cu escorta ei în legătură cu destinația. Ea voia să meargă la închisoare, dar York era hotărît să o ducă înapoi la hotel. Adjunctul angajat de Sloan era un om şters, care avea o singură mîndrie – mustața în furculiță! Mustățile lungi şi negre erau răsucite în sus, de ambele părți ale nasului. Folosea o pomadă care fixa şi întepenea fiecare fir de păr, astfel încît atunci cînd vorbea mustața nici nu se clintea.

Jessica l-a luat pe Caleb de mînă, coborînd de pe trotuar pe stradă. York a susținut-o de cot, încercînd să o ghideze să traverseze. În spatele lor nu era nici un fel de trafic, pentru că, după cotitură, strada se termina cu o înfundătură. Cînd Caleb a vrut să o ia la fugă înainte, Jessica s-a asigurat mai întîi că nu este nici un pericol şi numai după aceea i-a dat drumul de mînă.

Copilul a început să alerge. S-a poticnit de vreo două ori, dar şi-a recăpătat rapid echilibrul şi a continuat. Jessica şi York au mărit pasul ca să țină ritmul cu el.

Caleb sporovăia singur pe înțelesul lui, iar Jessica zîmbea ca o mamă mîndră de isprăvile pruncului ei. Cînd s-a apropiat de Cole, Caleb a

ridicat brațele şi a cerut „sus“ atît de tare, încît a răsunat întreaga stradă. Johnson s-a ridicat în genunchi, şi-a aşezat Winchesterul în poziție şi a tras.

Escorta Jessicăi a căzut pe loc. Jessica a țipat. York era deja cu fața în jos, în praf. Glonțul i-a pătruns în inimă, exact aşa cum a plănuit Johnson. Niciodată nu a ratat.

Jessica s-a lăsat în genunchi şi a încercat să-l întoarcă pe York cu fața în sus ca să-l ajute. Era tot plin de sînge.

– Domnule York, l-a strigat ea. Nu... Nu... Domnule York...

A întins mîna după pistolul din toc trăgîndu-l afară şi, exact în clipa aceea, o altă împuşcătură a muşcat pămîntul chiar lîngă ea. A țipat din nou, a lăsat să-i cadă arma din mînă, după care a ridicat-o iarăşi.

– Culcă-te la pămînt, a răcnit Cole alergînd cît îl țineau picioarele. Împuşcăturile veneau de pe acoperişul magazinului general, dar Cole nu putea să vadă poziția exactă a trăgătorului. Răcnea întruna la Jessica să iasă dracului de pe stradă şi să se ascundă, dar ea nu-l asculta.

A ridicat pistolul cu amîndouă mîinile şi s-a uitat spre acoperiş încercînd să tragă. Tremura atît de tare, încît aproape a scăpat din nou arma, iar cînd, în sfîrşit, a tras, glonțul a spart geamul de la fereastra etajului clădirii. Pocnetul

împuşcăturii l-a înspăimîntat pe Caleb, care s-a întors şi acum alerga spre mama lui.

– Nu! a strigat Jessica din toate puterile.

Johnson o urmărea cum aleargă în întîmpinarea copilului. Se juca cu ea. Se distra atît de bine, încît nu se putea abține să nu se joace puțin de-a şoarecele şi pisica.

Pentru că-i făcea o plăcere imensă să vadă groaza în stare pură pe fața femeii, voia să prelungească momentul. Copilul a intrat rapid din nou în bătaia armei lui.

Grozav! Johnson a zîmbit gîndindu-se din nou să-l omoare pe băiat înaintea mamei ca să se poată desfăta cu expresia ei. Trebuia să fie ceva de neuitat!

Femeia se mişca prea repede după placul lui. Nu putea lăsa lucrurile aşa, şi-a zis cu un chicotit, trăgînd din nou un glonț chiar în fața ei. Femeia a împietrit pe loc. „Aşa-i mai bine", a şoptit el, dar în clipa aceea ea s-a mişcat din nou, încît a fost nevoit să mai tragă un glonț la picioare ca să o oprească. Fața femeii s-a umplut de praful împrăştiat de impactul glonțului.

Dacă o ia din nou la fugă s-a terminat. Domnul o să fie cu ea – şi va avea curînd acest prilej, şi-a zis Johnson, dacă se va duce direct în rai. Să fie oare atît de pură precum pare? Johnson se îndoia sincer de lucrul ăsta. Nu exista femeie pură şi n-avea de gînd, deocam-

dată, să o trimită pe femeia asta nici în rai, nici în iad. Ea trebuia să sufere mai întîi. După regulile lui, nu ale Celui de Sus; dar în mintea lui era la fel de atotputernic pentru că şi el avea puterea să hotărască cine să trăiască şi cine să moară.

– Gata, a şoptit ţintindu-i direct inima.

Numai cîteva secunde trecuse de la prima împuşcătură, dar lui Cole i s-a părut o veşnicie pînă cînd a reuşit să ajungă la Jessica. S-a aruncat înainte culcînd-o la pămînt. S-a rostogolit pe spate acoperind-o cu trupul său, cu pistolul deja în mînă, căutînd din priviri ţinta.

Acolo... în colţul acoperişului... o lucire metalică.

– Al meu eşti, a murmurat cu o fracţiune de secundă înainte să tragă.

Al doilea glonţ a lovit din plin. Banditul a zvîcnit, a căzut în genunchi, apoi s-a prăbuşit la pămînt. Cole a mai tras trei gloanţe în el în timp ce cădea.

Cu atenţia concentrată asupra banditului, s-a ridicat încet în picioare şi a început să înainteze. Era peste măsură de furios.

În urechi îi răsunau urletele lui Caleb. Copilul stătea jos în praf şi plîngea după mama lui.

Ridicîndu-se cu greu în picioare, Jessica a pornit spre el. Era prea slăbită ca să-l ia în braţe şi s-a lăsat în genunchi lîngă el. Copilul

s-a prins de fusta ei şi i s-a aruncat la piept. Jessica şi-a încolăcit braţele în jurul lui şi a început să se legene, plîngînd cu sughiţuri.

Daniel a auzit împuşcăturile de la închisoare şi alerga spre casa doctorului Lawrence. I-a văzut pe Jessica şi pe Caleb în mijlocul străzii, s-a oprit să se asigure că n-au păţit nimic, după care şi-a continuat drumul spre Cole, care se afla lîngă banditul mort. Gîfîind, Daniel a ajuns exact în clipa în care Cole îl întorcea pe bandit, cu piciorul, cu faţa în sus. Nu mai avea întreg nici un oscior al feţei. Era atît de desfigurat de impactul cu pămîntul, încît nici măcar propria-i mamă nu l-ar mai fi recunoscut.

– Ştii cine este? l-a întrebat Daniel.

– Poate ne spune Rebecca... dacă-l poate recunoaşte. Probabil că este unul din bandă.

– Da, probabil. Ei bine, Grace tocmai mi-a spus că ea a fost în bancă în timpul jafului. Se jură că ea este martorul.

Cole a fost luat prin surprindere de această veste.

– Care dintre ele spune adevărul? a întrebat el.

– Al naibii să fiu dacă ştiu, a bombănit Daniel. S-a aplecat lîngă cadavru şi a început să-l scotocească în buzunare căutînd ceva după care să-l identifice.

Cole a rămas pe loc un minut sau două,

pînă cînd a fost sigur că îşi poate controla furia. Apoi a pornit încet spre Jessica, care stătea jos, cu fiul ei în braţe.

A prins-o de umeri şi a ridicat-o.

Ea a încercat să se depărteze de el. Cole i-a văzut atunci pistolul în mînă şi i l-a smuls, aruncîndu-l jos, în spatele lui.

Caleb a întins braţele spre el, dar Jessica îl ţinea strîns. Tremura încă şi respira sacadat.

– De ce dracu' nu te-ai culcat la pămînt cînd ţi-am spus eu? a întrebat-o cu o voce dulce ca mierea.

Întrebarea şi felul în care i-a pus-o au derutat-o. Nu-şi dădea seama dacă era sau nu furios.

– Ce ai spus?

– Ţi-am cerut să-mi explici de ce nu te-ai aruncat la pămînt ca să te fereşti atunci cînd ţi-am poruncit să o faci, a repetat el rar.

– Eşti furios.

– Da, sînt.

– Vrei să răcneşti la mine, nu?

– Da, aşa este, a recunoscut Cole. Dar n-am s-o fac. L-aş tulbura pe Caleb, iar răcnetele nu ajută la nimic. Data viitoare, Jessica, să faci aşa cum îţi spun eu. Nu te pot proteja dacă tu nu o faci.

– Data viitoare? a răcnit ea. Caleb a izbucnit din nou în lacrimi.

– Ah! La toți dracii, uite ce-ai făcut acum, a bombănit Cole. Daniel s-a apropiat de ei, fără să se gîndească ce face, a luat copilul din brațele Jessicăi, întorcîndu-se în aşa fel încît Caleb să nu vadă cadavrul din spatele lui.

– Dragul de tine, a şoptit el bătîndu-l cu delicatețe pe Caleb pe spate.

Împăcat cum se cuvine, copilul a pus capul pe umărul lui Daniel şi şi-a vîrît degetul mare în gură.

– Ai găsit vreun act de identitate? l-a întrebat Cole.

– Nu, i-a răspuns Daniel. Avea buzunarele goale.

Jessica i-a luat mîna lui Cole; a înțeles, în sfîrşit, ce i-a spus mai devreme.

– N-am făcut ce mi-ai poruncit pentru că nu gîndeam. Nu voiam altceva decît să ajung la fiul meu ca să-l protejez de nebunul ăla.

– Înțeleg, dar, Jessica, nu pot...

– Îmi pare rău dacă felul în care mă port te supără sau te ofensează, l-a întrerupt ea strîngîndu-l de mînă, dar îți jur că aşa aş proceda din nou. Nimeni n-o să-i facă nici un rău fiului meu. Sfinte Dumnezeule, nu mă gîndesc la altceva decît la ceea ce se putea întîmpla. Caleb ar fi putut fi omorît!

Cole n-a trebuit să se întindă după ea; i s-a cuibărit singură în brațe, simțind nevoia dispe-

rată de a fi alintată. A strîns-o puternic la piept.

– N-ai să izbucneşti din nou în plîns, nu? a întrebat-o morocănos. Ai să-l sperii pe Caleb.

– Nu, n-am să plîng, dar tu n-ai cum să înţelegi, i-a spus în şoaptă. Este vina mea că domnul York este mort. Era un om atît de bun! Dacă n-aş fi fost eu, el ar mai fi fost în viaţă.

– Gata acum. Nimic din ceea ce s-a întîmplat nu este din vina ta. Sărmanul copilaş! Acum s-a terminat totul. Ştiu că a fost îngrozitor.

– Tu nu înţelegi.

– Ce nu înţeleg, iubito?

A fost mai uluit el decît a părut să fie ea de faptul că a folosit această dezmierdare. Ce l-a uimit şi mai tare a fost uşurinţa cu care a rostit cuvîntul.

– N-am ştiut să folosesc pistolul.

– Te-ai descurcat foarte bine.

– Ba nu este adevărat, l-a contrazis ea. Şi trebuie să ştiu să-l folosesc.

– Jessie, ştiu că am intervenit în ultimul moment, dar l-am doborît pe ticălos. Pot să te protejez. Ai puţină încredere în mine şi lasă-mă să-mi fac treaba.

– Am încredere în tine, dar trebuie să ştiu cum să-mi protejez fiul.

Daniel i l-a adus pe Caleb şi l-a dat mamei sale.

– A pățit ceva? l-a întrebat el pe Cole.

– Nu, este doar puțin zdruncinată.

– Eu am fost, a spus ea brusc. Eu am fost acolo.

– Poftim? a întrebat Daniel, înțelegînd dintr-o dată ce tot încearcă ea să-i spună.

– Lasă-mă să ghicesc, a mormăit el.

Jessica şi-a ridicat privirea spre Daniel, peste umărul lui Cole.

– Eu sînt martorul tău.

– Oh, la toți dracii! a înjurat Daniel oftînd.

Caleb a repetat imediat înjurătura.

Cole a strîns-o mai tare la piept pe Jessica. A venit de bunăvoie la el şi nu avea de gînd să-i dea drumul aşa uşor.

– Ce se întîmplă aici? a întrebat Daniel tot mai furios.

– Ştii ce cred eu? a spus Cole strîngînd-o şi mai tare pe Jessica la piept. A dracului înghesuială a mai fost sub biroul ăla!

Capitolul 21

Biroul din clădirea închisorii era înțesat de oamenii legii. Şeriful federal Jack Cooper, şeriful operațiunilor din Salt Lake City, şi doi şerifi adjuncți, pe nume Specer şi Cobb, tocmai sosiseră în Rockford Falls. Cei trei bărbați au făcut un drum greu şi erau obosiți şi plini de praf.

Cooper era prieten bun cu Daniel. Au mai lucrat împreună la cîteva anchete în trecut, deşi în nici una dintre el nu a fost implicată vreo femeie, toate fiind mult mai puțin complicate şi întortocheate.

Ca şi Daniel, Cooper nu era deloc străin de comportamentul periculos sau bizar al criminalilor. A escortat odată un reverend autoproclamat, cu o vorbă mieroasă, şi care a ucis şi mutilat cu brutalitate 16 bărbați cu părul roşu, convins fiind că ăsta este un semn că sînt progeniturile diavolului.

Nebunul cita în permanență greşit din Scriptură, susținea că în fiecare zi fix la ora prînzului aude vocea Domnului şi nu a acceptat avocat.

O să vină să depună mărturie pentru el însuşi Dumnezeu, susţinea lunaticul. Ca o ironie a sorţii, judecătorul căruia i s-a încredinţat cazul s-a întîmplat să aibă un păr portocaliu-morcoviu şi nu i-a trebuit prea mult să recomande juriului ca omul vinovat să fie spînzurat.

Cooper făcuse şi văzuse multe la viaţa lui. Foarte bronzat, cu linii adînci sub ochii castanii şi cu părul prematur presărat cu fire argintii, arăta mai mult a senator decît a om al legii. Nimic nu-l impresiona.

După ce a citit însemnările lui Daniel, a pus blocnotesul pe birou şi s-a aşezat. Cei doi adjuncţi stăteau rezemaţi de perete, în spatele lui.

– Am impresia că femeile astea trei vă conduc investigaţia, a remarcat întinzîndu-şi picioarele lungi şi încrucişîndu-şi gleznele.

Cole tocmai intra pe uşă şi a auzit afirmaţia lui. Daniel l-a prezentat şerifului federal şi adjuncţilor lui.

– El este şeriful federal Clayborne. Este nou în meserie.

Adjuncţii s-au grăbit să-i strîngă mîna. Plin de admiraţie, Spencer l-a întrebat:

– Numele mic este Cole? Sînteţi acel Clayborne?

– Da, i-a răspuns Cole.

– Am aúzit totul despre dumneavoastră, domnule!

– De bine? l-a întrebat Cole, gîndindu-se ce o fi auzit.

– Da, domnule. S-a uitat la celălalt adjunct şi i-a spus în şoaptă: Clayborne este o legendă în Montana.

Cobb a fost impresionat. Cooper l-a văzut pe Cole că îşi ridică ochii spre tavan într-un gest de exasperare şi a zîmbit.

– Băieţi, ce-ar fi să vă duceţi acum la hotel şi să vă curăţaţi. După ce mîncaţi, preluaţi o vreme schimbul de la şerif şi oamenii lui.

Cei doi s-au îndreptat spre uşă, dar, înainte să iasă, Spencer s-a întors, s-a oprit şi s-a uitat la Cole.

– Şerif Clayborne, este adevărat ce s-a întîmplat la Springfield?

– Să nu crezi tot ce auzi, i-a replicat Cole.

– Dar este adevărat, nu? I-aţi împuşcat pe toţi cei patru membri ai bandei Murphy înainte ca vreunul dintre ei să apuce măcar să scoată pistolul, nu-i aşa?

– Dă-i drumul Spencer, i-a ordonat Cooper. Îl pui într-o situaţie neplăcută pe şeriful federal Clayborne.

Cole a izbucnit în rîs.

De îndată ce adjuncţii au închis uşa după ei, a spus:

– Arată îngrozitor de tineri.

– Sînt tineri, a intervenit Cooper. Dar sînt

luți cu pistolul şi vor să devină oameni ai legii. Sînt mai duri decît par.

– Am decis să schimb planurile, i s-a adresat Daniel lui Cole. O duce Cooper pe Rebecca la Blackwater, iar noi doi pe Grace şi Jessica. Ne despărțim şi ne întîlnim toți la Red Arrow, joi. Asta dacă nu intervine ceva neprevăzut.

– Pentru mine este perfect, a spus Cole.

– Eu am fost de părere că ar trebui să călătorim împreună, a intervenit Cooper, dar Daniel crede că este mai sigur dacă merge fiecare cu alt tren.

– Trei femei frumoase la un loc ar atrage cu siguranță atenția, a spus Cole.

– Cooper tocmai mi-a spus că are un ordin semnat de judecătorul Abbot, l-a anunțat Daniel.

– Cine este Abbot?

– Un judecător din Salt Lake. Judecătorul din Blackwater i-a telegrafiat lui Abbot, cerîndu-i să-l ajute să obțină cooperarea noastră. Pentru că noi sîntem în misiune specială, nu sîntem obligați ce facem ce zic ei, dar cred că ar trebui să fim de acord. Una dintre femeile astea i-a văzut pe criminali şi, pe Dumnezeul meu!, va depune mărturie.

– Judecătorul din Blackwater este foarte furios şi nu-l condamn pentru asta, a intervenit Cooper. Întîi, Daniel îi telegrafiază şi-i spune că

s-ar putea să aibă un martor. Apoi, femeile spun că n-au fost acolo, după care se răzgîndesc şi spun că, ba da, au fost. Aţi aflat care dintre ele a fost într-adevăr în bancă în momentul jafului?

– Nu încă, i-a răspuns Daniel. Am crezut că am să-mi dau seama după ce-mi relatează fiecare detaliile a ceea ce s-a întîmplat.

– Dar? l-a îmboldit Cooper.

– Fiecare are versiunea ei. Este de-a dreptul înebunitor.

– Dar voi, personal, care dintre ele credeţi că a fost într-adevăr acolo?

– Rebecca, au spun într-un glas Daniel şi Cole.

– Interesant, a rostit gînditor Cooper.

– Detaliile pe care ni le-a dat ea sînt convingătoare. I-a putut descrie pe unii dintre ei şi ne-a dat chiar vreo două nume.

– Jessica nu a putut să ne spună chiar atît de multe. Este încă destul de zdruncinată după schimbul de focuri.

– Vă spun un lucru, li s-a adresat Cooper. Femeile astea chiar mă intrigă. Pot să înţeleg de ce au negat toate că au fost acolo. Erau speriate şi cu siguranţă au auzit despre martorul pe care membrii bandei Blackwater l-au măcelărit. Nu pot să înţeleg însă de ce s-au răzgîndit toate şi spun acum că au fost.

– Daniel crede că şi-au unit forţele. Şeriful

Sloan le-a pus pe toate într-o celulă, iar părerea lui Daniel este că atunci şi-au pus ele la cale planul.

– Ce ştiţi despre femeile astea? Le-aţi cercetat trecutul?

– Nu ştim prea multe... deocamdată, a spus Daniel. Am pus să se facă cercetări în legătură cu fiecare. Totuşi, este un proces lent şi probabil vor fi la Blackwater înainte să ne parvină informaţiile cerute. Ştim cîte ceva, dar ceea ce ştim nu a fost verificat.

– Cum ar fi? a întrebat Cooper.

– După cum afirmă oamenii pe care i-am cunoscut în Rockford Falls, Rebecca s-a născut la New York şi a locuit cu părinţii şi verii ei într-un apartament; nouă suflete în două camere. Amîndoi părinţii beau de sting. Rebecca este autodidactă şi acum vreo trei ani s-a mutat la St. Louis, rupînd legăturile cu rudele ei. A cunoscut un om de afaceri şi intenţionează să se căsătorească cu el în toamnă. Merge la biserică în fiecare duminică şi lucrează la o bibliotecă.

– Dacă e îndrăgostită, încearcă probabil să-şi protejeze iubitul. Ştie probabil că banda s-ar putea folosi de el ca să ajungă la ea, a comentat Cooper. Şi despre Grace şi Jessica ce ştiţi?

– Despre Grace nu ştim deocamdată altceva decît că a venit din Anglia şi vrea să-şi

cumpere o fermă. Am telegrafiat la Londra, unor contacte, dar n-am primit nici un răspuns.

– Iar Jessica?

– Mama ei a murit acum doi ani. Tatăl şi-a părăsit familia cînd ea nu era decît o copilă. Jessica a venit în Rockford Falls, din Chicago, ca să o ajute pe mătuşa ei, care aştepta un copil. Era vorba despre sora mamei ei şi singura familie pe care o mai avea.

– Vorbeşti de parcă ar fi moartă, a remarcat Cooper.

– Da, a murit la vreo două ore de la naşterea copilului în urma unei hemoragii, i-a explicat Daniel. Era căsătorită de 15 ani şi rămăsese, în sfîrşit, însărcinată. Soţul ei nu şi-a dorit totuşi copilul. A părăsit oraşul a doua zi după naşterea lui şi nu mai ştie nimic de el de atunci.

– Ce s-a întîmplat cu copilul?

– L-a luat Jessica, i-a răspuns Daniel. Este foarte tînără, dar se descurcă perfect cu creşterea lui.

– Asta-i o povară grea pentru o femeie singură, a remarcat Cooper.

– Face faţă sarcinii, este foarte puternică, i-a răspuns Daniel.

– Totul indică lucrul ăsta, a fost de acord Cooper. Copilul este pentru ea un motiv categoric întemeiat să păstreze tăcerea, dacă ea este martorul vostru.

– Probabil că şi Grace are pe cineva pe care încearcă să-l protejeze, a intervenit Cole.

– Aşa este, a răspuns Daniel. Îi protejează pe părinţii ei.

– De unde ai obţinut toate informaţiile astea?

– De la Tilly MacGuire, i-a explicat Daniel. Aşa cum am spus, nu au fost verificate. Femeia este o adevărată comoară de informaţii. Pare să ştie totul despre orice din acest oraş, precum şi despre oamenii care sînt în trecere pe aici. Ne-a fost foarte utilă.

– Cînd aveţi de gînd să plecaţi spre Blackeater? i-a întrebat Cooper, ridicîndu-se şi întinzîndu-şi bine braţele.

– Eu nu pot să plec pînă mîine. Doctorul ţine ca Grace să mai rămînă în pat încă o zi. Păcat că nu poţi să tragi un pui de somn înainte să pleci. Arăţi ca dracu', i-a spus el lui Cooper.

– Nici tu nu arăţi prea bine, Daniel.

– N-am nimic, i-a replicat el. Cole, tu cînd pleci cu Jessica?

– Stai puţin, a zis Cole. Nu pot să-l iau pe Caleb cu noi. Nici nu se pune problema.

– Şi ce o să faci cu el? l-a întrebat Daniel, absolut de acord.

Cole se gîndise deja la problemă.

– Nu vreau să-l las aici. Toată lumea ştie al

cui este. Vreau să-l duc undeva la adăpost şi cred că am găsit locul perfect.

– Te gîndeşti la Rosehill?

– Ce este Rosehill? a întrebat Cooper.

– Ferma mea, i-a răspuns Cole. Mama Rose este în Scoţia acum, cu sora mea şi cu soţul ei, şi nu se întorc înainte de o lună.

– Atunci unde-l duci pe Caleb?

– La Tom şi Josey Norton.

– Da, este bine, a zîmbit Daniel. Tom va avea grijă să nu i se întîmple nimic băiatului, dar Josey ar putea să-l omoare cu mîncărurile gătite de ea.

– Este un risc pe care trebuie să ni-l asumăm. Am de gînd să-i spun lui Tom să dispară cu Caleb o vreme. Dacă Jessica este martorul, nu vreau ca unii din banda Blackwater să pornească după fiul ei. S-a îndreptat spre harta întinsă pe biroul lui Daniel. Unde este Red Arrow? a întrebat el. N-am auzit pînă acum de localitatea asta.

– Este o mică gaură în pămînt şi punctul unde întorc trenurile. Oraşul are un saloon, un bordel şi un grajd. În Red Arrow trebuie să dormi sub cerul liber pentru că nu există nici un hotel. Este un loc numit de Dumnezeu.

– Şi este înconjurat de peşteri foarte adînci, a adăugat Daniel. Este pustiu, dar frumos.

– Cred că ar trebui să o las pe Jessica cu

Cobb şi Spencer pînă îl duc pe Caleb la familia Norton. După care mă întorc aici după ea.

– N-o să țină, a spus Daniel.

– Este mai sigur pentru Jessica.

– Tot n-o să țină.

– De ce nu? a întrebat Cole.

– Pentru că Jessica o să meargă cu tine.

Lui Cole nu-i plăcea cîtuşi de puțin ideea.

– O să mă încetinească pe drum, a spus el. Şi, aşa cum am zis, este mai sigur. După ce-l las pe Caleb la Nortoni, am de gînd să o iau pe scurtătură, peste un teren foarte accidentat şi dificil. Este greu de călărit.

– Nu eşti căsătorit, nu-i aşa, fiule? l-a întrebat Cooper.

– Nu, nu sînt căsătorit şi sînt al dracului de sigur că nu-ți sînt fiu. Oi fi tu mai mare, Cooper, dar nici chiar aşa.

Cooper a izbucnit în rîs.

– Nici eu n-am fost căsătorit, a recunoscut el. Daniel nu m-ar fi primit să particip la ancheta asta dacă aş fi fost un familist. El nu vrea decît burlaci, în caz că este împuşcat vreunul dintre noi. Fratele meu este căsătorit, totuşi.

– Este adevărat? a întrebat Cole, mirîndu-se de ce îi vorbeşte Cooper despre familia lui.

– Da, este, i-a răspuns Cooper. Are cinci fete şi doi băiați, şi jur că, dacă ai încerca să-i iei unul dintre cei şapte copii mamei lor, ar fi un

adevărat iad pentru tine. Cum crezi că ai să-l iei pe Caleb de lîngă mama lui?

Cole nu anticipase nici un fel de probleme.

– Îi explic pur şi simplu situaţia. S-a oprit cînd a văzut expresia de îndoială de pe faţa lui Cooper, după care a continuat să-şi apere poziţia. Ştiu că Jessicăi n-o să-i placă să fie despărţită de fiul ei şi mă aştept să întîmpin rezistenţă, dar în cele din urmă o să accepte. Am ajuns să o cunosc destul de bine în aceste ultime două zile şi, după ce am să-i explic situaţia, sînt sigur că va fi înţelegătoare.

Capitolul 22

Ea l-a amenințat că-l omoară. A fost orice, numai înțelegătoare nu. Cole a crezut că, fiind șerif federal, ea o să facă tot ce-i spune. Asta a fost prima lui greşeală.

A doua – a fost că a lăsat-o să se apropie prea mult de pistolul lui. Nu şi-a dat seama ce arogant a fost în presupunerile sale cînd, în clipa în care ea a înşfăcat pistolul, l-a amenințat că-i găureşte inima aia neagră, dacă îndrăzneşte să se atingă de fiul ei.

Cole şi-a împachetat lucrurile, apoi s-a dus şi a bătut la uşa camerei ei, la hotel; după ce l-a dat drumul – ținînd uşa deschisă, ca adjunctul însărcinat cu paza să poată spune că nu s-a întîmplat nimic ce nu s-ar fi cuvenit, i-a explicat repede că îl duce pe Caleb în nord, iar ea să-l aştepte în Rockford Falls pînă cînd se întoarce – după care vor pleca în Texas.

Din fericire, Caleb a dormit tot timpul discuției purtate în şoaptă care a urmat. Copilul era făcut ghem în pătuțul lui, cu bărbia udă de

cît sporovăise pe limba lui. Arăta ca un înger – dar flăcările ce țîşneau din ochii mamei lui erau orice numai angelice nu! S-a purtat ca o ursoaică hotărîtă să-şi protejeze progenitura.

– Nu eşti zdravăn la cap, dacă tu crezi că am să te las să-mi iei fiul.

– Jessica, încetează să mai agiți arma aia. S-ar putea să pornească glonțul. Dă-mi-o înapoi.

Adjunctul Spencer a intrat în cameră.

– Şerife, aveți nevoie de ajutor?

– Nu, totul este în ordine.

Jessica stătea la picioarele patului dublu, ținînd acum pistolul ațintit spre podea. Era încordată şi nervoasă, şi avea cearcăne mari sub ochi. Tensiunea începuse să-şi spună clar cuvîntul.

– Trebuie să fii înțelegătoare, i-a cerut Cole.

– Nu merg în Blackwater, i-a răspuns dînd din cap, hotărîtă, iar tu n-ai să te atingi de Caleb.

– Ştiu că-ți este greu să mi-l încredințezi, dar îți promit că va fi în siguranță şi bine îngrijit.

– Ieşi afară!

Cole nu i-a luat în seamă porunca şi s-a dus să se aşeze pe scaunul de vizavi de pat.

A atins-o în mod deliberat cu brațul cînd a trecut pe lîngă ea şi i-ar fi putut smulge cu uşurință pistolul, dar n-a făcut-o.

– Ţi-am spus să pleci!

– Nu plec nicăieri dacă nu gîndeşti raţional.

Jessica s-a uitat de la adjunct la Cole şi înapoi. Cole avea un pistol în tocul de la brîu, ceea ce-l făcea să fie înarmat şi periculos, iar Spencer era cu mîna pe patul armei.

– Nu mă pot hotărî pe care din voi o să-l împuşc mai întîi.

Spencer s-a uitat la Cole să vadă ce are de gînd să facă la această ameninţare. Cole nu l-a luat în seamă, ţintind-o cu privirea pe Jessica.

– Vă rog, plecaţi înainte să apuc să fac ceva ce-aş regreta pe urmă.

– Spencer, i-a spus Cole, închide uşa. Vreau să discut în particular cu Jessica.

– Ba nu, i-a cerut Jessica în şoaptă.

– Sînteţi sigur că nu vreţi să rămîn, şerif Clayborne? l-a întrebat Spencer cu mîna pe clanţă.

– Da, sînt sigur.

Spencer a părut dejamăgit. Cole a aşteptat pînă cînd el a închis uşa, apoi i-a poruncit Jessicăi să se aşeze. Ea a clătinat din cap şi a rămas în picioare, ţintuindu-l cu privirea.

Cole i-a zîmbit. Sincer, nu-şi putea lua ochii de la ea. Şi-a schimbat rochia şi arăta chiar mai drăguţă decît cu o oră în urmă.

Era îmbrăcată într-o rochie veche, de culoarea mierii stinse, care probabil la vremea ei

a fost aurie. Răritã la coate şi la manşete, rochia era probabil de la vechituri, dar pe ea era încă frumoasă.

Îşi legase părul la ceafă cu o fundă albă, îngustă. Cîteva şuviţe rebele i se încolăceau pe după urechi. Întruchipa senzualitatea şi feminitatea, iar cînd a făcut un pas spre el a simţit o adiere de parfum de liliac.

La toţi dracii, era tare frumoasă!

– La ce te holbezi? l-a întrebat ea.

– La tine. Eşti o femeie foarte frumoasă, Jessica.

Complimentul a mai îmbunat-o. De data aceasta, Cole nu i-a mai poruncit să se aşeze, ci a invitat-o.

– Vreau să asculţi ceea ce am să-ţi spun, iar după ce termin, dacă ai să mai doreşti, n-ai decît să mă împuşti, îţi dau voie.

– Ştii că n-am să te împuşc, a mormăit dîndu-i înapoi pistolul. Mi-ar face plăcere, s-a grăbit să adauge, dar n-am s-o fac. Zgomotul ar putea trezi copilul.

– Nu-i decît vorba de tine, Jessica, a spus el rîzînd.

– Nu mă poţi obliga să merg în Texas.

– Ba da, pot, a contrazis-o cu o voce fermă, serioasă. Ea şi-a îngropat faţa în mîini.

– N-am făcut nimic rău. De ce nu ne laşi, pe mine şi pe Caleb, în pace?

– Ştii că nu pot să fac asta.

Şi-a rezemat capul de umărul lui şi a început să plîngă înăbuşit.

Cole şi-a scos batista şi i-a dat-o; nu i-a spus să nu mai plîngă, înţelegînd că are nevoie să se descarce de tensiunea cumulată, dar nu-i plăcea deloc faptul că şi el era unul dintre motivele care o făceau atît de nefericită.

Au trecut minute lungi înainte să-şi recapete controlul. Cole a ţinut-o strîns la piept, remarcînd cît de moale o simţea!

– Ştiu că n-ai făcut nimic rău, i-a şoptit el. Judecătorul din Texas vrea să mergi la Blackwater.

– Dar Rebecca şi Grace? a strigat ea. Ele...

– Sst, ai să trezeşti copilul! Nu vreau să-ţi faci probleme în legătură cu prietenele tale. Va avea grijă de ele Daniel.

– Cum pot să nu-mi fac probleme?

– Ai încredere în mine, i-a spus el.

– Am să încerc. Dar nu pot să nu mă gîndesc la Rabecca şi la Grace. Sînt în pericol din cauza mea, nu-i aşa?

– Da, sînt. Numele lor au apărut în ziare ca martori potenţili şi nu cred că cei care i-au omorît pe oamenii aceia nevinovaţi nu se vor opri pînă cînd nu vă vor da gata pe toate trei. Înţeleg de ce nici una dintre voi nu vrea să recunoască că a fost acolo, dar...

Jessica a început să plîngă. Văzîndu-i lacrimile, Cole s-a simțit slab. S-a întors spre ea, apoi s-a oprit.

– Nu-mi plac femeile care plîng, a spus el.

– Atunci probabil că pe mine mă urăşti. Plîng tot timpul. Nu plîng totuşi în fața lui Caleb, pentru că lucrul ăsta l-ar tulbura. Uneori... noaptea, tîrziu, trag pătura peste cap ca să nu mă audă numeni şi plîng zdravăn.

I-a înconjurat umerii cu brațul şi a tras-o alături de el.

– Nu-mi place să aud aşa ceva. Ce te face să plîngi noaptea?

– Mi-e frică.

– De ce?

– Să nu dau greş.

– Ai o viață grea, Jessie.

– Oh, nu, am o viață minunată cu Caleb, a spus ea în şoaptă. Sînt foarte mulțumită. Numai că... uneori obosesc. Totul a mers foarte bine pînă în ziua în care am intrat în bancă. Dacă vrei, sînt gata să-ți spun tot ce s-a întîmplat. Atunci ai să mă crezi. Ştiu că te-am mințit, n-ar fi trebuit să-ți spun că n-am fost acolo, dar încercam să-l protejez pe Caleb.

– Am să te ajut să-l protejezi pe fiul tău. Am găsit un loc sigur pentru el, Jessica. Nu poți să-l iei cu tine la Blackwater şi ştii că trebuie să mergi.

În cele din urmă a acceptat inevitabilul.

– Da, ştiu. Nu-l putem lăsa cu Tilly? Ea îl iubeşte şi va avea grijă de el. Caleb o ştie, nu i-ar fi teamă şi nici nu s-ar simți abandonat.

Cole nici nu a vrut să audă de aşa ceva.

– Jessie, toată lumea ştie al cui copil este Caleb şi ar fi uşor pentru ei să-l ia de la Tilly. Este o femeie bătrînă. Nu vreau să-l laşi la Rockford Falls.

– De ce să vrea cineva să-l ia?

– Luarea ca ostatec a fiului tău este o bună modalitate de a te face să nu spui nimic în timpul procesului.

– Oh, Dumnezeule!

– Jessica, cuplul la care m-am gîndit va avea grijă de el. Lasă-mă să-ți spun cîte ceva despre ei. Sînt mai în vîrstă... ca nişte adevărați bunici...

Şi-a petrecut 15 minute întregi spunîndu-i tot ceea ce ştia despre Tom şi despre Josey Norton. I-a dat multe amănunte despre trecutul lui Norton, subliniind faptul că a avut o bună reputație de om care ştie să mînuiască iute pistolul, că acum este un om al legii; dar a avut grijă să nu menționeze lipsa de pricepere a lui Josey într-ale bucătăriei.

Cînd a terminat ce a avut să-i spună, Jessica n-a mai părut atît de rezistentă la idee.

– Ai spus că şi-au dorit întotdeauna copii?

– Da.

– Dacă tu ai avea un fiu, l-ai lăsa cu familia Norton?

– Da, a spus el din nou.

– Trebuie să-i cunosc înainte să iau o decizie. Dacă nu-i plac şi am sentimentul că nu vor avea grijă cum trebuie de Caleb, n-am să-l las cu ei!

Era hotărîtă să meargă cu el şi nimic din ceea ce ar fi putut să spună sau să facă el n-o putea clinti în hotărîrea ei.

– Cînd plecăm? l-a întrebat. Spre nord, cu Caleb?

– Oh, Jessie, nu începe să plîngi din nou! Totul o să fie bine. Vrei să ştii că este în siguranță, nu-i aşa?

– Da, da, fireşte că asta vreau. Numai că nu-i cunosc pe Nortoni şi...

– Nu lua multe lucruri, Jessica, i-a spus el pornind spre uşă. Un singur bagaj pentru tine şi unul pentru Caleb.

– Trebuie să vorbesc cu Grace înainte să plec.

– Nici nu se pune problema.

– Ne întoarcem în Rockford Falls după ce-l ducem pe Caleb?

– Nu, mergem direct în Texas.

– Şi lucrurile mele? Tot ce am se află împachetat în căruța lui Grace.

– Am să o duc la grajdul-pensiune. O să aibă grijă de ea proprietarul. Ştii să călăreşti, nu?

– Da, i-a spus fără să adauge însă că nu călărea prea bine. Aş vrea să cumpăr un pistol înainte să plecăm şi să mă înveți cum să-l folosesc. Vreau să am precizie.

Lui Cole nu i-a plăcut deloc să audă că vrea o armă.

– Ţinteşti pur şi simplu şi tragi. Şi, oricum, n-ai nevoie să porți o armă cu tine.

– Ba da, l-a contrazis ea. Mă înveți cum să-l folosesc?

– Ai tras deja cu arma lui York.

– Vreau să am precizie, a insistat ea.

Cole nu şi-a mai pierdut timpul dezbătînd această problemă.

– Plecăm imediat ce se trezeşte Caleb. Acum ce mai este? a întrebat-o cînd a văzut-o clătinînd din cap spre el.

– Trebuie să mănînce mai întîi.

– Bine. După ce mănîncă, plecăm. Ar trebui să iei şi ceva mîncare, ceva ce ştii că-i place, s-a gîndit el să adauge.

– Cît ne trebuie să ajungem la familia Norton?

– Nu mult, i-a promis el. Şi, Jessie, nu vreau să spui nimănui unde îl ducem pe Caleb. Nici măcar să nu mai pronunți numele familiei Nor-

ton, pentru că s-ar putea să te audă cineva. Ai înțeles?

– Da.

Tocmai ieşea pe uşă cînd l-a strigat din nou.

– Cole?

– Da?

– Promite-mi că n-ai să laşi să i se întîmple ceva fiului meu.

– Promit!

PARTEA A TREIA

Şi vremi de tristă amintire-s mîhniri uitate,
Înghețurile-s fum, iar florile renasc!

Capitolul 23

Rebecca stătea pe banca de piatră din grădinița aflată în spatele hotelului. Valizele, cu toate lucrurile împachetate, erau jos, lîngă ea.

Era la loc sigur şi liniştit, foarte pustiu la această oră a zilei, pentru că nici unul dintre ceilalți oaspeți nu s-ar fi aventurat aici, afară, în soarele fierbinte al după-amiezei.

Grădina era înconjurată din toate părțile de un zid înalt de cărămidă şi de brazi înalți şi groşi.

Spencer şi Cobb stăteau lîngă uşa ce dădea în hol, în timp ce superiorul lor, şeriful federal Cooper, umbla de colo-colo agitat.

Nerăbdător să pornească, aştepta trăsura particulară pe care o comandase.

Era îngrijorată că Grace şi Jessica ar putea să o vadă plecînd. După ce a verificat cît este ora, s-a uitat spre uşă.

– Mă simt îngrozitor că nu-mi iau rămas bun de la Jessica şi Grace, dar nu vreau să ştie că mă duc în Texas ca să-l văd pe omul pe care

l-au arestat. Vor fi îngrijorate pentru mine. Sper să nu ne ciocnim de ele cînd vom părăsi hotelul.

– Nu trebuie să-ți faci probleme în legătură cu asta, i-a spus Cooper. Nici una din doamne nu te va vedea plecînd.

– Cum de eşti atît de sigur?

– Grace are poruncă să rămînă în pat pînă mîine, iar şeriful federal a pus pază la uşa ei. N-are voie să iasă şi nu are voie să primească vizitatori.

– Iar Jessica?

– Ea a plecat cu şeriful federal Clayborne acum vreo două ore.

– Cum adică a plecat? Unde s-a dus? a întrebat aproape strigînd Rebecca. Are de făcut ceva cumpărături. Se întoarce astăzi?

– Nu.

– Unde este?

– În mîini bune, i-a răspuns Cooper. N-ar trebui să-ți faci probleme în legătură cu ea.

– Cînd a plecat? Ai spus acum vreo două ore?

– Da, i-a răspuns el. Ar fi trebuit să plecăm şi noi, dar ne-a luat ceva timp să găsim o trăsură decentă. Eşti sigură că nu poți să mergi călare pînă la gară?

– Categoric. Am fost crescută la oraş, şerifule, şi, aşa cum ți-am explicat şi mai devreme,

n-am nici un fel de experienţă cînd este vorba de călărit. Mi-aş rupe gîtul.

– Bine atunci. Trăsura trebuie să sosească din clipă în clipă. N-avem decît să aşteptăm.

– Nu mi-ai spus încă unde s-a dus Jessica.

Cooper şi-a făcut curaj înainte să o privească direct pe Rebecca. Nu voia ca femeia să-şi dea seama ce efect avea asupra lui, dar, Dumnezeule mare!, îi era foarte greu să nu se mai holbeze la ea.

Era o femeie incredibil de frumoasă, iar cu soarele ce-i scălda în raze părul auriu arăta de parcă ar fi avut un halou. Cînd i-a văzut prima dată faţa angelică, i s-au tăiat genunchii.

Zău, Daniel ar fi trebuit să-l avertizeze ca să se pregătească pentru ce-l aştepta.

Spencer şi Coob erau clar fermecaţi de toate cele trei femei. De cînd le-au întîlnit, se purtau ca nişte băieţandri care tocmai au descoperit existenţa sexului opus. Era al naibii de dezgustător! Coborîndu-şi încet privirea, i-a cerut Rebeccăi să repete întrebarea.

– Vreau să ştiu unde au plecat Jessica şi Cole.

– Nu cunosc destinaţia lor.

– Spre nord, s-a scăpat Spencer.

Cooper i-a aruncat adjunctului o privire care îl avertiza limpede să nu mai scoată nici un cuvînt.

– Cole şi Jessica au dus copilul la un prieten.

– La unul dintre prietenii lui Cole? a întrebat ea. Probabil că da, a adăugat după aceea. În afară de mine şi de Grace, toţi prietenii Jessicăi sînt la Chicago. Noi sîntem prietenele ei bune. De ce trebuie să-l ducă atît de departe pe Caleb? Şi de ce nu-mi spui unde se duc? Eşti şerif federal, pentru Dumnezeu, trebuie să ştii!

– Îmi pare foarte rău, dar nu ştiu, i-a replicat Cooper.

– Pur şi simplu sînt îngrijorată din cauza ei.

– Voi trei aţi devenit apropiate, nu-i aşa?

– Ne-au unit împrejurări tragice şi am constatat că avem multe lucruri în comun.

Lui Cooper îi părea rău de Rebecca. Părea atît de singură şi arăta atît de al naibii de vulnerabilă!

– O să le revezi curînd pe amîndouă prietenele tale, i-a promis el.

– Cînd? a întrebat nerăbdătoare.

– Jessica cu Cole şi Daniel cu Grace or să ne ajungă din urmă.

S-a încruntat derutată.

– Nu înţeleg. Îmi spui de fapt că Jessica şi Grace vin şi ele în Texas?

– Da.

– Dar de ce? Eu sînt martorul.

– Am înţeles asta, a replicat Cooper. Totuşi,

trebuie să le ținem în siguranță şi pe celelalte două femei pînă după proces. După ce ai să depui mărturie, calvarul se va fi terminat. Pînă atunci însă, toate trei aveți nevoie de pază. În plus, judecătorul Rafferty vă vrea pe toate trei.

– Cînd o să le văd?

– Ne întîlnim cu toții la Red Arrow, i-a răspuns el. Noi o să ajungem probabil acolo înaintea lui Cole şi a Jessicăi, dar s-ar putea să ne facă o surpriză şi să ne aştepte la tren.

– Red Arrow este atunci ultima oprire? Asta înseamnă că va trebui să merg călare pînă la Blackwater?

Îngrijorarea ei l-a făcut să zîmbească.

– Poți să călătoreşti cu mine, dar am să găsesc eu vreo trăsurică pe undeva. Şi-a coborît privirea examinîndu-şi mîinile şi a şoptit:

– Totul este anapoda. Dacă aş fi vorbit mai devreme, Grace şi Jessica n-ar fi trăit acum cu frică.

– De ce n-ai spus adevărul de la început? Ți-a fost teamă?

– Da, a răspuns ea.

– Doamnă, poți să dai serios de bucluc pentru că ai mințit un om al legii, a intervenit adjunctul Cobb. Prietenul lui, Spencer, l-a aprobat, dînd din cap.

– Poți să faci închisoare pentru un asemenea delict, a adăugat şi Spencer.

– Ce mai contează? a spus Rebecca. Am dat deja de necaz. Am să fiu vînată de criminalii ăia şi va fi un miracol dacă am să supraviețuiesc. Nu înțeleg de ce n-au încercat încă nimic. Ce aşteaptă? De ce n-au încercat să mă reducă la tăcere?

– Au fost ocupați, de aceea, i-a răspuns Daniel la întrebare din pragul uşii.

A coborît treptele şi i-a întins lui Cooper o telegramă.

– A fost jefuită încă o bancă, a spus el. La 60 de mile sud-est de aici. Cooper a tras o înjurătură.

– S-a petrecut curat sau nu?

– Nu, i-a răspuns Daniel sumbru.

– Ce-ai vrut să spui cînd l-ai întrebat pe Daniel dacă s-a petrecut „curat"? a întrebat Rebecca.

– M-a întrebat dacă au fost pierderi omeneşti, i-a răspuns Daniel întorcîndu-se spre ea. Rebecca a pălit.

– Cîți oameni au murit?

– Trei. Toți erau angajați ai băncii.

– Sărmanii oameni! a murmurat ea.

Daniel i-a făcut semn lui Cooper să-l urmeze în colțul grădinii şi cu voce groasă i-a spus:

– De data asta a fost cu totul diferit.

– Ce anume? a întrebat Cooper.

– Toate birourile din bancă au fost răsturnate cu susul în jos, iar pe perete au prins un exemplar din „Rockford Falls Gazette“, tot acoperit cu sînge.

– Ne-au avertizat în felul ăsta că ştiu că avem un martor.

Daniel a dat din cap.

– Hai să plecăm dracului de aici.

Capitolul 24

Călătoria cu un copil mic nu a fost deficilă, ci un adevărat coşmar. Copilul habar nu avea ce înseamnă să tacă.

Aproape nimic din ceea ce spunea nu avea sens, dar aştepta totuşi şi cerea, oricum, răspunsuri, iar Cole a fost sigur că a vorbit aproape tot timpul doar ca să-şi audă ecoul vocii prin pădure. Cuvîntul lui preferat continua să fie „nu".

L-a şoptit, l-a răcnit, l-a spus plîngînd, tînguit, l-a cîntat, iar cînd s-au oprit pentru noapte, Cole era sigur că l-a rostit de cel puțin 200 de ori.

Soarele era aproape la apus cînd s-au oprit, în sfîrşit, să se instaleze pentru noapte, într-o zonă ferită într-un mic lac în formă de potcoavă.

În timp ce Cole s-a îngrijit de cai, Jessica i-a dat lui Caleb masa de seară. Copilul era mult mai interesat să exploreze împrejurimile decît să mănînce, iar mama lui a fost nevoită să facă

eforturi considerabile pentru a-l convinge să coopereze. Cole nu era cîtuşi de puțin îngrijorat de zgomotul pe care-l făcea copilul, pentru că ştia că nu au fost urmăriți.

S-a întors de două ori din drum tocmai pentru a fi sigur de lucrul ăsta. Copilul simțea nevoia să alerge şi să se joace. Aproape toată ziua a stat în brațele mamei lui, dar acum părea hotărît să compenseze timpul pierdut.

Plin de vitalitate, alerga în cercuri de la un capăt al luminişului la celălalt, fără să înceteze sporovăiala. Din cînd în cînd, izbucnea în hohote de rîs – pentru vreo glumă pe care numai un prunc o putea aprecia, şi-a zis Cole. I se zguduiau umerii micuți de rîs şi veselie.

Copilul a fost încîntător chiar şi cînd a făcut un adevărat tărăboi, pentru că Jessica nu a vrut să-l lase să intre în apă. Îşi folosea toată energia pentru a-i atrage atenția lui Cole, dar, în mod ciudat, cînd acesta îi spunea să facă ceva, Caleb se conforma.

Cole i-a spus să stea jos, iar piciul s-a aşezat imediat. Caleb îşi scosese deja ghetuțele şi ciorapii, şi stătea acum cocoțat pe una dintre şei, urmărindu-l pe Cole cum țesăla caii.

Cămăşuța i se ridicase pînă peste burtică, scutecul îi alunecase aproape de genunchi şi era atît de fericit, cum numai un copil putea să fie.

Mama lui, pe de altă parte, arăta ca naiba. Era evident epuizată. Îi amintea lui Cole de păpuşa de cîrpă a surorii lui, după ce a fost lăsată multă vreme în ploaie şi soare. Părul îi atîrna fără nici un fel de formă, bluza albă era toată acoperită de praf şi gem de căpşuni pus pe ea de Caleb în timp ce-şi mînca biscuiţii, iar pe faţă era numai pete. Cu toate astea, şi-a zis că arăta prea al naibii de sexi pentru binele ei... şi liniştea lui.

Jessica era prea obosită ca să mănînce, pînă ce a convins-o el că trebuie să îngurgiteze ceva. A folosit cam aceleaşi metode de convingere pe care ea le-a folosit faţă de Caleb, dar Cole a fost destul de isteţ încît să nu-i spună Jessicăi asta. În actuala ei stare de spirit, nu s-ar fi amuzat prea mult!

În schimb, el era mort de foame şi s-a servit cu două porţii de şuncă, fasole, biscuiţi şi prăjituri. În tot timpul mesei nu şi-a dezlipit ochii de la ea. Categoric, nu era prea bine dispusă, judecînd după încruntăturile frunţii. După ce a suportat tăcerea ei cîteva minute, nu a mai rezistat şi a întrebat-o ce o deranjează.

– De ce nu mi-ai spus că o să dormim afară în noaptea asta? Ar fi trebuit să mă avertizezi.

– Ai fi făcut ceva diferit dacă ţi-aş fi spus?

– Nu ştiu, dar aş fi insistat să alegi un loc mai sigur.

– Locul ăsta este cel mai sigur pe care l-am găsit. Nimeni nu se poate apropia de noi din spate şi aud cel mai mic zgomot dacă ar veni cineva pe potecă.

– Nu asta vreau să spun. Iar acum ai făcut şi focul. Nu pot fi în trei locuri deodată.

Nu-şi dădea seama ce o irita. S-a sprijinit de stîncă şi s-a uitat la ea.

– Avem nevoie de foc ceva mai tîrziu, i-a spus el. Se face rece în toiul nopții. Întotdeauna noaptea e frig aici sus, în munți.

Jessica şi-a trecut degetele prin păr şi a închis ochii.

– Chiar era nevoie să ne aşezăm lîngă lac?

– Caii au nevoie de apă, Jessie, şi noi la fel.

Nu i-a păsat dacă explicația lui era sau nu logică.

– Nu-ți dai seama ce pericol prezintă apa pentru Caleb? N-am să închid ochii toată noaptea de îngrijorare. Dacă se trezeşte noaptea şi o porneşte la plimbare? Ar putea să se piardă în pădure, să se înece sau să calce pe vreun şarpe...

– Jessica, linişteşte-te. Am să am eu grijă să nu i se întîmple nimic.

Ea a continuat să vorbească de parcă nici nu l-ar fi auzit:

– Ar putea să cadă peste foc sau să calce pe un tăciune încins. Ce a fost în capul tău?

Deşi nu-i înțelegea îngrijorările, se simțea puțin ofensat că nu avea încredere în el că poate să aibă grijă de fiul ei.

– Am să am eu grijă să nu se ardă, să nu se înece, să nu fie muşcat sau să se piardă.

– Sînt totuşi îngrijorată, a spus ea în şoaptă. S-a uitat spre Caleb ca să se asigure că totul este în regulă şi l-a văzut scormonind în pămînt cu un băț. Şi-a întors privirea înapoi spre lac. În lumina care se stingea, apa părea în flăcări.

– Ştii ce cred eu? a spus Cole.

– Nu, ce? a întrebat suspinînd obosită.

– Ai nevoie de o baie.

– Pardon? a exclamat întorcîndu-se spre el.

– Am spus că ai nevoie de o baie. Scoate-ți hainele şi du-te să înoți. Eşti încinsă şi obosită, iar apa o să te facă să te simți mai bine. Du-te! Eu am să intru cu Caleb. Am să stau cu spatele dacă ai vreo jenă, dar oamenii de aici trebuie să fie practici.

– Nu despre jenă este vorba. Ştiu că n-ai să profiți de situația în care ne aflăm. Nu poți.

Dacă n-ar fi adăugat ultimele cuvinte, Cole ar fi luat spusele ei drept un compliment, pentru că, în mintea lui, Jessica tocmai a recunoscut că are încredere în el.

– Nu pot? a întrebat curios. De ce nu pot? Care ar fi problema?

– De ce nu poți să profiți de situație?

– Da.

Zîmbetul ei îți putea opri în loc bătăile inimii. Femeia asta era foarte frumoasă, iar în clipa aceea Cole şi-a dat seama cît de greu îi era să se abțină să nu o atingă.

– Pentru că eşti şerif federal, i-a amintit ea cu răbdare.

– Şi asta înseamnă? a îmboldit-o el.

– Înseamnă că ai depus un jurămînt. Eşti aici ca să mă protejezi, nu... A vrut să spună „nu pentru a flirta", dar s-a răzgîndit... nu pentru ştii tu ce.

Cole nu ştia dacă să rîdă sau să înjure. A strîns din dinți dezamăgit, pentru că, în sfîrşit, a înțeles ce-i spunea. Hotărî să-i dea o lecție.

– Jessica, contrar celor ce-ți trec ție prin cap, şerifii federali nu sînt obligați să renunțe la sex cînd depun jurămîntul. Renunțarea la sex nu face parte din îndatorile pe care le implică funcția lor.

Ea a făcut ochii mari.

– Vrei să spui că...

– Pe toți dracii că sînt!

Cole se aştepta să roşească sau cel puțin să încerce să schimbe subiectul.

Ea a ridicat însă din umeri.

– N-am de ce să-mi fac probleme. S-a uitat lung spre lac, după care a adăugat nervoasă: Ar trebui?

Cu cît se gîndea mai mult la conversaţie şi la opiniile ei bizare, cu atît era mai exasperat.

– Am să-ţi spun eu cînd să-ţi faci probleme, bine?

– Da, bine, a acceptat ea izbucnind în rîs.

– Te duci să înoţi sau nu? Caleb a renunţat să mai scurme în pămînt şi vine încoace.

Copilul aruncase băţul şi venea alergînd. Cole l-a aşezat pe genunchi şi i-a scos cămăşuţa.

– Apa este adîncă? a întrebat Jessica.

– Nu ştiu, i-a răspuns Cole desfăcîndu-l scutecul lui Caleb. Probabil că este în mijloc. De ce, nu ştii să înoţi?

– Nu foarte bine, a recunoscut ea. N-am exersat prea mult.

– Nu te duceai să înoţi cînd erai copilă?

– Nu era timp pentru o asemenea frivolitatea, a spus dînd din cap.

– De ce nu era timp? a întrebat-o ridicîndu-şi privirea spre ea.

– Eram ocupată.

Şi-a dat seama după vocea ei că nu voia să vorbească despre felul în care a crescut. Dacă ar fi fost un bărbat sensibil, ar fi înţeles sugestia nerostită şi ar fi schimbat subiectul.

Sensibilitatea nu făcea totuşi parte dintre atributele sale.

– Să faci ce? a insistat el.

Jessica a oftat.

– O ajutam pe mama în magazinul la care lucra... un magazin de îmbrăcăminte al unei doamne, i-a explicat ea. Cînd eram mai mică, stăteam cu vecinii sau dădeam o mînă de ajutor la şcoală. Nu prea era timp de joacă.

– Aţi fost numai voi două, nu-i aşa? Tatăl tău v-a părăsit.

– Da, ne-a părăsit.

– Ştii unde este?

– Am auzit că a murit, dar nu ştiu dacă este adevărat sau nu.

– Acum intri în apă cu Caleb?

– Da.

– Ai să-l ţii bine? Este foarte alunecos cînd este ud.

Cole şi-a scos cămaşa şi a aruncat-o într-o parte. Apoi şi-a desfăcut centura pentru pistol şi s-a ridicat. Jessica s-a grăbit să-şi întoarcă atrenţia spre lac, dar nu înainte de a remarca ce piept şi braţe musculoase avea.

Era foarte bronzat, ceea ce denota că a stat ore întregi la soare, dezbrăcat. O dîră de păr blond-închis cobora în jos, spre butonul curelei de la pantaloni şi oh!, Doamne, n-ar fi trebuit să se uite!

Cole era un bărbat chipeş. Ar fi trebuit să fie oarbă să nu-i remarce ochii de un albastru oţelit, dar cel mai mult o atrăgea la el felul în care

se purta cu fiul ei. Avea răbdarea unui sfînt. Era blînd şi vorbea delicat cu Caleb, şi nimic din ceea ce făcea micuțul părînd să nu-l deranjeze.

Ar fi un tată minunat! A renunțat la gînd chiar în clipa în care i-a trecut prin minte. Nu avea nevoie de el şi nici de un alt bărbat, şi-a spus din nou. Ea şi Caleb se descurcă perfect aşa cum sînt.

– Aş fi vrut să pot vorbi cu Grace înainte să plecăm. I-am promis că o ajut să-şi găsească o fermă. Mi-a oferit o slujbă şi ar fi fost un loc ideal să-mi cresc fiul. Ar fi avut spațiu să alerge.

– Ce-ai putea să faci tu la o fermă?

– O mulțime de lucruri, a spus devenind deodată rigidă. Nu m-am temut niciodată de muncă grea.

– Nu trebuie să te superi. Nu te-am insultat şi nici nu te-am aprobat. Eram pur şi simplu curios.

– Grace ar fi trebuit să ştie ce se petrece. Ar fi trebuit să-i spun să plece fără mine şi că o s-o ajungem din urmă la Denver. Este extraordinar de presată, iar timpul fuge pentru ea.

Cole nu înțelegea , dar Jessica a refuzat să-i explice.

– Dacă Grace vrea ca tu să-i cunoşti problemele personale, o să-ți spună singură. Ar fi tre-

buit să-mi iau lucrurile din căruță. Sper că Grace n-o să se simtă obligată să aibă grijă de ele.

– Încetează să-ți mai faci probleme! i-a poruncit el. Grace o să fie mai bine şi ai s-o vezi curînd.

Atenția ei era concentrată asupra lui Caleb, care i s-a aruncat în brațe. Era gol-puşcă şi tare murdar.

– Am să-ți dau săpunul, a spus Jessica.

– Jessie?

– Da? i-a răspuns, dînd drumul copilului.

– Poate că ar fi bine să închizi ochii un minut.

Nu a întrebat de ce. Pur şi simplu a strîns cît a putut din ochi. Dar curiozitatea a învins şi în cele din urmă a vrut să ştie.

– Doar nu ți-ai scos totul de pe tine, nu?

– Ba sigur că da, i-a răspuns el vesel. Eu şi Caleb sîntem goi-puşcă. Simțea dorința să deschidă ochii. Şi-a zis pur şi simplu că este curioasă pentru că nu a văzut în viața ei un bărbat gol. Trebuia să vadă, nu, doar era mamă. S-a uitat pe furiş, dar numai cu un ochi; a fost dezamăgită pentru că a aşteptat prea mult. Nu i-a văzut decît spatele şi coapsele, Cole intrînd deja în apă. I s-a părut foarte ciudat că spatele lui, inclusiv fundul, erau bronzate. Ce a făcut omul ăsta? A muncit gol în aer

liber? Posibilitatea era atît de ridicolă, încît a zîmbit.

Caleb şi-a încolăcit braţele de gîtul lui Cole şi-i tot sporovăia la ureche. Nu părea să-i fie frică deloc, iar Jessica a simţit brusc dorinţa de a fi în apă cu ei. S-a dus în schimb să aducă săpunul. În timp ce căuta în valiză a auzit un plescăit puternic, urmat de un ţipăt de încîntare al copilului. Părea că nimic nu-l înspăimîntă pe Caleb, ceea ce însemna că se simte în siguranţă, s-a gîndit Jessica.

„Pînă acum toate bune", şi-a zis ea în şoaptă. Lui Caleb nu i se întîmplase nimic din cauza lipsei ei de îndemînare în calitate de mamă. Cu fiecare zi învăţa cîte ceva şi spera că pînă se va face copilul de cinci ani sau şase ani se va simţi confortabil în rolul pe care şi-l asumase.

Întotdeauna o să-şi facă probleme, a presupus ea, dar oare nu toate mamele îşi fac? Avea de gînd să facă tot ceea ce trebuia ca fiul ei să crească cu amintiri dragi şi cu un simţ puternic al propriei valori. Spre deosebire de alţi bărbaţi din viaţa ei, Caleb va avea un set de valori.

– Jessie, adu săpunul.

A tresărit la vocea lui Cole. Înşfăcînd săpunul cu miros de trandafir făcut de ea, s-a grăbit spre mal.

– Să-l arunc?

– Sigur.

A ţintit bine, dar a ratat cu o distanţă destul de bună. Cole a reuşit să recupereze săpunul înainte să se ducă la fund.

– Arunci ca o fată, i-a strigat el.

– Păi sînt fată, i-a răspuns descălţîndu-se şi aşezîndu-se pe malul acoperit de iarbă. Şi-a scos ciorapii, dar nu va merge mai departe atîta vreme cît Cole este în lac. Nu se cuvenea să facă ceea ce ar fi vrut ea.

– Mamele nu sînt de capul lor. Aşa că s-a uitat cum îl freacă pe fiul ei cu săpun din cap pînă-n picioare, cum se joacă cu el, dorindu-şi din toată inima să fi luat şi ea parte la toate zbenguielile lor.

A simţit că i se opreşte inima cînd Cole l-a aruncat pe Caleb în aer şi l-a lăsat să cadă în apă. Nici nu a apucat să-l avertizeze pe Cole, că el l-a şi ridicat, a aşteptat pînă ce copilul a scuipat toată apa, după care l-a aruncat din nou în sus.

Caleb se bucura cum n-a mai făcut-o niciodată. Jessica a stat pe mal cu călcîiele în apa rece pînă cînd aproape că s-a întunecat. Temperatura scădea rapid.

A adus un prosop pentru Caleb şi a aşteptat pînă cînd Cole a venit înot să-i dea copilul. Caleb avea buzuţa de jos vînătă şi-i tremura, dar a continuat să se zbată cînd l-a ridicat din

apă. Copilul voia să se întoarcă în lac. Jessica l-a dus lîngă foc şi l-a pregătit iute pentru culcare. Întinsese deja o pătură, în mijlocul căreia a pus păpuşa de cîrpă, şi imediat ce l-a aşezat şi pe el, Caleb a înşfăcat păpuşa, şi-a vîrît degetul în gură şi a închis ochii.

– Am eu grijă de el dacă vrei să intrj şi tu în apă, i-a spus Cole din spate.

– Mulțumesc, i-a răspuns ea în şoaptă.

Se simțea o urmă de rîs în voce cînd i-a spus că poate să se uite la el.

– Sînt îmbrăcat.

Nu prea, şi-a zis ea în gînd. Nu avea pe el decît o pereche de pantaloni din piele de capră, foarte strînşi pe trup. Părul ud era lins pe spate, iar pe brațe şi pe piept luceau picături de apă.

O baie suna minunat. A aşteptat pînă cînd a adormit Caleb, apoi şi-a luat haine curate, săpun şi un prosop. S-a depărtat destul de mult de locul de popas, a întins hainele pe un tufiş foarte bogat şi a început să se dezbrace încet. O durea fiecare fibră a gîtului şi a umerilor şi brusc s-a simțit atît de obosită, încît de-abia se putea concentra asupra a ceea ce făcea.

A oftat adînc în timp ce înainta cu prudență în apă, tatonînd drumul cu degetele ca să fie sigură că fundul stîncos nu-i fugea de sub picioare.

Era absolut divin! N-a simțit frigul, dar cînd

a terminat cu totul, după ce s-a frecat bine cu săpun şi şi-a spălat părul, vîrfurile degetelor i se învineţiseră complet.

Ar fi fost plăcut să-şi poată pune cămaşa de noapte, dar nu se cuvenea să facă lucrul ăsta, cu Cole acolo, firește, aşa că şi-a pus o cămaşă, o bluză curată şi o fustă verde-închis, de două ori mai mare decît măsura ei. Ca majoritatea celorlalte haine ale ei, şi fusta asta era de la haine vechi. Jessica n-a avut timp să o strîmteze pentru că întotdeauna era prea obosită seara, după ce alerga toată ziua după Caleb. În timp ce-şi trăgea fusta peste cap, s-a jurat că va deveni mai organizată, apoi s-a îndreptat spre tabăra lor de noapte.

Caleb dormea dus, cu spatele lipit de Cole. A crezut că şi Cole doarme. Era întins pe spate şi ca pernă folosea una dintre şei. S-a aşezat vizavi de el, şi-a scos pantofii şi şi-a vîrît picioarele sub ea, după care a început să-şi pieptene părul.

Adora aceste momente ale nopții, cînd totul părea atît de liniştit şi îşi putea permite să folosească cîteva minute pentru propria-i persoană. Ştia că trebuia să se culce pentru că a doua zi urma să fie la fel de epuizată ca şi cea de astăzi, dar se bucura de liniște şi singurătate prea mult ca să facă ce trebuia. Căldura focului îi încălzea fața. Şi-a dat părul pe spate,

după care s-a aplecat spre foc pentru a şi-l usca.

– Ai să iei foc, a spus Cole.

Jessica a tresărit şi s-a tras înapoi.

– Am crezut că dormi, a vorbit ea în şoaptă ca să nu-l deranjeze pe Caleb.

– Nu trebuie să vorbeşti în şoaptă. Fiul tău doarme dus. Acum nu-l mai deranjează nimic.

– A avut o zi lungă, a zis ea zîmbind.

Au trecut cîteva minute în tăcere, după care Cole a vorbit din nou:

– Eşti o mamă bună, Jessica.

– Nu, nu sînt, dar încerc. N-am avut copii în jurul meu cînd am crescut şi ştiu că am făcut greşeli cu Caleb. Acum sînt mult mai relaxată cu el şi sper să nu fi făcut nimic de natură să-l afecteze permanent. Totuşi, l-am răsfăţat, dar nu-mi pare rău. Copiii trebuie răsfăţaţi.

– Băiatul are nevoie de un tată. Ai de gînd să-i găseşti unul?

Răspunsul ei a fost pripit şi forţat:

– Nu, nu am de gînd. Caleb a avut un tată care l-a părăsit.

– Aşa cum te-a părăsit tatăl tău?

Jessica nu i-a răspuns la întrebare.

– N-am de gînd să mă mărit vreodată. Ar fi prea complicat.

– Ai idee cît este de greu să-l creşti singură pe Caleb?

– O să ne descurcăm.

Cole a privit multă vreme flăcările focului, gîndindu-se la Jessica. Era prea tînără ca să aibă asemenea păreri despre bărbaţi şi despre căsătorie.

– Nu toţi bărbaţii fug.

– Cei mai mulţi o fac.

– Nu, cei mai mulţi nu fac aşa ceva, a contrazis-o el. Ai curaj, trebuie să recunosc asta, dar trebuie să fii practică în acelaşi timp. Eşti o femeie frumoasă şi bărbaţii or să te dorească.

Eşti făcută pentru dragoste, şi-a zis în gînd, fără să o spună însă şi cu glas tare.

Nu voia să-i dea impresia falsă că ar fi interesat de ea.

La drept vorbind, era interesat să facă dragoste cu ea şi ştia că ar fi fost o noapte de neuitat, dar nu-l interesa căsătoria.

– Ce te face să crezi că am nevoie de ajutor să-l cresc pe Caleb?

– Îmi place culoarea părului tău, i-a spus ignorîndu-i întrebarea.

Complimentul a uimit-o.

– Chiar îţi place? Majoritatea bărbaţilor nu agreează părul castaniu.

– De unde ţi-a venit ideea asta tîmpită? Cînd un bărbat remarcă o femeie, oricum nu la părul ei se uită mai întîi.

– Atunci la ce se uită?

– La totul, i-a răspuns el zîmbind. La fiecare curbă de la gît în jos.

A roşit toată şi a făcut eforturi să nu izbucnească în rîs.

– N-ar trebui să vorbeşti aşa.

– Cum adică? Ţi-am răspuns la întrebare. Şi apropo, părul tău nu este castaniu. Este de culoarea scorţişoarei.

Nu-i plăcea că este centrul atenţiei lui.

Nu era drept din partea lui să-i împuie capul cu tot felul de remarci dulci care nu erau adevărate.

Nu era o femeie bine, aşa cum a spus el. Era o femeie ştearsă, sensibilă.

– De ce nu te-ai căsătorit? l-a întrebat.

– Nu mi-am dorit niciodată lucrul ăsta. În plus, în munca mea nu se pune problema căsătoriei.

– Dar de ce nu ţi-ai dorit să o faci? a insistat.

– Nu-mi place ideea de a fi priponit. Nu vreau nici un fel de obligaţii.

– Înţeleg, a spus ea dînd din cap. Nici eu nu vreau aşa ceva.

– Tu eşti prea tînără ca să fii atît de pornită.

– Vrei să spui că sînt cinică? Sînt, ştiu asta.

– Omul potrivit o să-ţi schimbe părerile.

– Femeia potrivită ţi le-ar schimba pe ale tale, l-a contrazis ea.

A privit-o intens cîteva secunde, după care şi-a aţintit ochii asupra flăcărilor.

Avea o expresie profund gînditoare, care a nedumerit-o, făcînd-o să se întrebe ce o fi acum în capul lui.

S-a ridicat, şi-a pus peria la locul ei şi a căutat în valiză o panglică, după care s-a întors şi s-a aşezat lîngă Caleb.

– Am hotărît să-l leg pe fiul meu de încheietura mîinii mele. Dacă încearcă să se ridice, atunci mă va trezi.

– Jessie, nu este nevoie, am să-l aud eu.

Nu a vrut să rişte. A legat panglica galbenă de încheietura stîngă a lui Caleb şi apoi de a ei.

După care s-a întins şi a închis ochii, spunînd:

– N-am să pot dormi deloc de grija lui.

Un minut mai tîrziu dormea dusă. Cole a mai pus cîteva crengi pe foc, apoi s-a întins şi a desfăcut panglica de pe încheietura copilului.

Jessica lăsase o bucată destul de lungă între ea şi Caleb, astfel încît copilul să se poată mişca, dar Cole era îngrijorat ca nu cumva, în somn, copilul să se răsucească şi panglica să ajungă să i se strîngă în jurul gîtului.

Nu voia să rişte.

Cînd era departe de casă, Cole nu dormea niciodată ca lumea noaptea şi auzea pînă şi cel mai mic zgomot.

Jessica a suspinat în somn şi s-a întors pe o parte, cu faţa spre el.

S-a uitat îndelung la faţa ei frumoasă, ştiind în adîncul sufletului său că dacă exista femeia potrivită pentru el, atunci Jessica este aceea, lucru care l-a înfuriat.

Lucrurile se puteau complica, iar el ura complicaţiile.

S-a întins din nou pe spate, a închis ochii şi a lăsat aerul rece al nopţii să-i potolească focul interior, repetîndu-şi în acelaşi timp propria filozofie fundamentală a vieţii.

Nici un fel de obligaţie!

Capitolul 25

Şeriful Tom Norton şi soţia lui, Josey, locuiau într-o casă cu etaj, acoperită cu şindrilă, pe Grand Lane, la două străzi depărtare de piaţa oraşului Middleton, unde se afla amplasată închisoarea lui Tom.

Trei trepte din piatră duceau la uşa din faţă, iar pe verandă erau scaune din trestie vopsite recent în negru.

Capul scărilor era flancat de ambele părţi de două ghivece mari, negre, cu flori roz şi roşii de vară.

Pereţii erau acoperiţi de iederă. Casa, deşi mică, era încîntătoare.

Afară se lăsase întunericul, iar Cole a insistat să meargă la uşa din spate. Îl ducea pe Caleb în braţe, iar în mîna liberă aproape că o tîra pe Jessica după el.

– Sînt sigură că s-au dus la culcare, este tîrziu.

– Nu este chiar atît de tîrziu, a contrazis-o el. Şi n-ar fi lăsat toate luminile aprinse dacă

s-ar fi dus la culcare. Haide, Jessica, trebuie să o facem.

S-a smuls din mîna lui cînd a încercat să o împingă înainte, pe poteca pavată cu piatră.

– Dacă nu-mi plac oamenii ăştia, nu-l las pe Caleb cu ei, ne-am înțeles?

– Am discutat despre asta, i-a răspuns răbdător. Am fost de acord acum două ore, îți amințeşti?

– Am vrut pur şi simplu să nu uiți.

I-a înconjurat umerii cu brațul liber şi a strîns-o lîngă el.

– Totul o să fie bine, aşa cum ți-am promis.

Se pregătea tocmai să bată la uşă, cînd i-a cerut să aştepte puțin. Apoi s-a întins şi şi-a trecut degetele, ca un pieptăne, prin părul lui Caleb. Copilul i-a respins imediat mîna.

– Eşti gata?

– Da, i-a răspuns după ce a tras adînc aer în piept. Sper că nu-i deranjăm. Este tîrziu, a adăugat încă o dată cu încăpățînare.

Norton-ii au fost încîntați să aibă oaspeți, nesimțindu-se cîtuşi de puțin deranjați.

Josey tocmai termina de spălat vasele după cină cînd a bătut Cole în uşă, iar Tom stătea la masă, bîndu-şi cea de-a doua cafea.

A fost nevoit să o împingă uşor pe Jessica, pentru ca, urmată de el cu copilul în brațe, să intre în bucătăria vopsită în culori luminoase.

Josey s-a repezit imediat la copil, care, brusc, a fost cuprins de timiditate, ascunzîndu-şi căpşorul în gîtul lui Cole.

– Ce băiat frumos! Ia te uită la buclele astea, Tom. N-am ştiut că ai familie, Cole, iar această doamnă drăguță trebuie să fie soția ta. Îmi pare bine să te cunosc, a adăugat ea.

– Nu sînt soția lui, le-a explicat Jessica. Dar el este copilul meu. Îl cheamă Caleb.

Tom i-a ieşit în întîmpinare să-i strîngă mîna lui Cole, apoi a tras un scaun pentru el şi unul pentru Jessica.

– Luați loc şi spune-mi ce Dumnezeu cauți înapoi în Middleton. Doar nu crezi că s-ar putea să aibă loc un alt jaf aici, nu?

– Nu, i-a răspuns Cole, aşezîndu-se şi punîndu-l pe Caleb pe genunchi. Am venit să stăm de vorbă cu tine.

– Zău? Ieri sau alaltăieri m-am gîndit la tine. Văd că porți încă steaua. Te-ai obişnuit deci cu ideea să fii şerif federal, nu?

– Pentru moment, i-a răspuns Cole. I-a mulțumit lui Josey pentru ceaşca de cafea pe care l-a pus-o în față şi s-a întors iarăşi spre Tom.

– Nu sînt şerif federal de suficientă vreme ca să-mi dau seama dacă-mi place sau nu. Apoi s-a uitat la Jessica. Aceasta o scruta îndeaproape pe Josey, părînd să cîntărească fiecare mişcare pe care o făcea femeia.

Caleb s-a întins după cafeaua fierbinte. Înainte ca Jessica sau Cole să apuce să facă vreo mişcare, Josey a mişcat ceaşca, băiatul nemaiputînd să ajungă acum la ea.

– Micuțul are voie să mănînce o prăjitură? Tocmai am făcut cîteva proaspete. Totuşi, am pus în ele alune, iar unor copilaşi nu le plac alunele. Ce zici de puțin lapte? Am din belşug.

– Sînt sigură că i-ar plăcea puțin lapte şi o prăjitură, a răspuns Jessica. Dar o să facă deranj. Vă supărați?

– Nu, cum să mă supăr. E prea mic ca să nu facă firîmituri cînd mănîncă, a adăugat Josey. Voi ați mîncat de seară? Pot să frig...

– Nu, am mîncat, a intervenit iute Cole. Dar îți mulțumim pentru ofertă.

– Mie nu mi-e foame deloc, mulțumesc, a răspuns şi Jessica.

– Tom, aş putea să schimb două vorbe între patru ochi cu tine? a întrebat Cole.

Şeriful l-a invitat în camera de zi. Caleb era încrezător în mediul care-l înconjura şi nu voia să se despartă de Cole. I l-a dat Jessicăi, i-a făcut cu ochiul şi a ieşit.

Jessica l-a luat în brațe şi l-a strîns protector la piept. Bucătăria era curată. A remarcat că nu era nici urmă de mizerie pe nicăieri.

Josey era evident o femeie curată, dar dacă ea şi Tom acceptă să aibă grijă de Caleb, va

putea să facă față copilului? Şi va avea oare răbdare?

Şi-ar fi dorit să dispună de mai mult timp ca să afle tot ce voia să ştie. Avea încredere în judecata lui Cole, dar el era bărbat şi nu putea să fie la fel de grijuliu ca o mamă. Cole avea încredere în Norton-i. Ea nu, cel puțin nu încă, şi nu avea de gînd să lase un copil nevinovat în mîinile unor ticăloşi.

Totuşi, nu erau nişte monştri. Bunătatea din ochii lui Josey îi spunea clar că iubeşte copiii. A cucerit-o deja Caleb, care a început să se împrietenească repede cu ea. E drept că ținea încă degetul în gură, dar îi zîmbea.

Ce ştie el?

El nu este decît un copilaş. Ea era cea care trebuia să se asigure că va fi bine îngrijit şi, oh, pentru Dumnezeu! Cum să-l lase cu altcineva? Nimeni nu putea să-l iubească cum îl iubeşte ea.

Josey a pus pe masă o farfurie cu prăjituri. A umplut două pahare cu lapte, unul cît mai înalt pentru Jessica şi unul mai mic pentru Caleb, apoi s-a aşezat vizavi de ea şi a oftat cu zgomot.

– A fost căldură mare astăzi, nu-i aşa?

– Da, a fost, a răspuns Jessica. I-a zîmbit şi cînd copilul a vrut să se dea jos din brațele ei, l-a strîns mai tare la piept.

– Aveți o casă frumoasă.

– N-ai văzut decît bucătăria, i-a replicat Josey cu un uşor chicotit.

– Aveți copii?

– Nu, nu avem. Ne-am dorit întotdeauna o familie numeroasă, dar pur şi simplu nu am fost binecuvîntați. Am avut grijă de o groază de nepoate şi nepoți, şi ştiu să mă port cu copiii, dar în adîncul sufletului meu am tînjit întotdeauna să cresc şi eu propriul meu copil.

– Mai puteți încă avea copii. Cîți ani aveți?

Era o întrebare îndrăzneață, dar pe Josey n-a deranjat-o.

– Sînt prea bătrînă ca să mai fac copii. Luna viitoare împlinesc 47 de ani. Mi se pare puțin cam ciudat să pui o astfel de întrebare.

– A fost nepoliticos din partea mea şi-mi cer scuze dacă par puțin cam directă şi brutală. Dar am atît de puțin timp la dispoziție să hotărăsc, iar eu...

Nu a mai putut continua. O să izbucnească în plîns dacă încearcă să-i explice. A tras de cîteva ori aer adînc în piept pentru a-şi controla sentimentele înainte de a continua să o chestioneze pe Josey.

Josey a privit-o cercetător. A remarcat cît de palidă era şi ce ochi trişti avea.

A vrut să o întrebe dacă are necazuri şi dacă da, ce pot să facă ei, Tom şi Josey, ca să

o ajute, dar Jessica a vorbit înainte să apuce ea să scoată un cuvînt:

– Considerați că sînteți o femeie plină de răbdare?

– Pardon?

– Aveți răbdare?

– Tom pare să creadă că da.

– Ce faceți cînd vă supărați?

Josey s-a lăsat pe spătarul scaunului. Întrebările ciudate pe care i le punea musafira ei au lăsat-o complet perplexă.

– Curăț!

– Poftim? a întrebat Jessica, neînțelegînd.

– Curăț, a repetat Josey. Cînd mă înfurie ceva, frec podele, spăl pereții, fac tot ce este de făcut pînă mă liniştesc. Apoi stau de vorbă cu Tom. Nu vrei să-mi spui de ce-mi pui toate întrebările astea?

Ochii Jessicăi se umplură de lacrimi.

– Da, am să vă explic de îndată ce termină Cole de vorbit cu soțul dumneavoastră. Țineți leşie sub dulap?

– Ce să țin?

– Dacă țineți leşie sub dulap.

– Dumezeule, nu! Aşa cum ți-am spus, am avut în grijă cîțiva nepoți şi nepoate. Vreo doi dintre ei erau de vîrsta pruncului dumitale. Pot să se vîre în tot felul de drăcii, dar nu ştiu însă să deosebească binele de rău. Leşia i-ar putea

omorî, aşa că o ţin sus, unde nu pot să ajungă ei. Ai probleme, nu-i aşa, Jessica?

– Da, a spus ea şoptit. Îmi pare rău că am fost atît de suspicioasă... dar trebuia să ştiu.

– Să ştii ce?

– O să vă explice Cole, i-a replicat ea. Dar vă promit că nu vă mai supăr cu nici un fel de întrebare.

Josey a întins mîna şi a bătut-o protector pe spate.

– Ai alături un bărbat bun şi puternic care să te ajute să treci prin acest necaz.

– Cole este şeriful federal şi problema mea i se datorează în parte lui. Dacă n-ar fi el, n-aş pleca acum în Texas.

Josey s-a încruntat.

– Cred că atunci ar trebui să aştept să-mi explice Tom despre ce este vorba. Copilul ăsta încearcă de vreo cinci minute bune să ajungă la prăjitură, a adăugat ea schimbînd în mod deliberat subiectul pentru că Jessica părea din nou pe punctul de a izbucni în lacrimi. De ce nu-i dai puţin drumul din strînsoare şi să-l laşi totuşi să ia una? Poate să bea lapte din pahar?

Jessica şi-a concentrat atenţia asupra fiului ei. A împins paharul spre el şi l-a îndemnat să-i arate lui Josey cum ştie el să bea din pahar.

Şi-a dat seama că s-a lăudat în clipa în care copilul a vărsat laptele. Josey a izbucnit în rîs.

– Tom al meu face în mod curent aşa ceva. A şters laptele cu o cîrpă, apoi i-a ţinut ea paharul şi copilul a luat o înghiţitură.

În cele din urmă, Caleb a vrut să coboare din braţe şi să exploreze bucătăria. Jessica l-a lăsat jos, dar s-a ţinut după el şi a avut grijă să nu deschidă dulapurile şi să le golească.

– Stai jos şi lasă-l să se joace, i-a sugerat Josey.

– O să vă distrugă bucătăria, a avertizat-o ea. Caleb este un copil foarte curios.

Josey a deschis uşile dulapului.

– Nepoatele şi nepoţii mei adoră să se joace cu cratiţele şi tigăile. Bravo! a aprobat ea cînd Caleb s-a aplecat şi a luat o lingură de lemn.

Jessica s-a aşezat din nou lîngă Josey şi în timp ce ele stăteau de vorbă, Caleb bătea cu lingura în crătiţi, distrîndu-se. În zece minute s-a împrietenit suficient cu Josey, încît s-o lase să-l ia în braţe şi să-l sărute.

Bărbaţii s-au întors în cameră, iar Cole a dat scurt din cap spre Jessica.

– Josey, a început Tom, o să ţinem o vreme băieţelul ăsta la noi.

Josey l-a bătut uşor pe Caleb pe spate şi s-a uitat la Jessica.

– Nu este de mirare că mi-ai pus toate întrebările alea. Am să am bucuroasă grijă de el. Eu

şi Tom o să veghem să nu i se întîmple nimic.

– Jessica este martor şi trebuie să meargă în Texas să depună mărturie, i-a explicat Tom lui Josey. Cole crede că nu-i o idee bună să ia copilul cu ei.

– Cînd crezi că vă veţi întoarce? l-a întrebat Josey pe Cole.

– Nu ştiu, a răspuns el. În două săptămîni... ori poate mai mult.

– N-o să-şi mai aducă aminte de mine. Toată lumea s-a întors spre Jessica.

– Ba cu siguranţă o să-şi aducă, i-a spus Josey. N-o să-l lăsăm noi să uite.

Tom a propus ca Jessica şi Cole să petreacă noaptea cu ei, ca să fie mai uşoară adaptarea pentru Caleb. Jessica a lăsat-o pe Josey să-i facă baie copilului, dar s-a învîrtit în jur ca o cloşcă. Josey ştia cum să se poarte cu copiii. A umplut un lighean cu apă şi l-a lăsat să se bălăcească şi să stropească totul în jur, în timp ce ea îl săpunea zdravăn.

– Eşti foarte bună cu el, i-a spus Jessica. A urmat-o pe Josey pe scări, în camera de oaspeţi. Caleb, înfăşurat într-un prosop gros, se uita la maică-sa peste umărul lui Josey.

– Doarme întotdeauna cu o păpuşă de cîrpă, care este în valiza lui, a spus Jessica. Oh, şi nu-i plac morcovii. Îi scuipă dacă încerci să-l forţezi.

– N-o să-l forțez, a spus Josey. Nici mie nu-mi plac morcovii. Ştiu că ai să fii îngrijorată, oricîte asigurări ți-aş da eu, dar îți promit că am să-l iubesc ca pe propriul meu copil. Ce-ar fi să cobori acum şi să-l laşi pe Caleb să se obişnuiască puțin cu mine? Te strig eu dacă am nevoie de tine.

– Da, este o idee bună, a spus Jessica.

Şi era în acelaşi timp un test. Ca să-l culci pe Caleb, era nevoie de energie şi răbdare. Cîteodată, cînd era foarte obosit, făcea un adevărat tărăboi.

Acum era surescitat şi era clar că o să urmeze o scenă. Jessica a lăsat valiza pe pat şi a închis uşa după ea.

Cînd a coborît, l-a găsit pe Cole in camera de zi, lîngă fereastră, uitîndu-se afară. I-a aruncat o privire piezişă înainte să-i întoarcă spatele.

– Acum ce s-a mai întîmplat? a întrebat-o el.

– Nu este decît vina ta, a spus ea în şoaptă, umblînd cu paşi mari de colo-colo. Nu-ți dai seama că lucrul ăsta îmi sfîşie inima?

Cole a dat să pornească spre ea, dar Jessica a ridicat mîinile, ținîndu-l la distanță.

– Nu pot să-l las. Îmi pare rău, dar asta este. O să se simtă pierdut fără mine şi o să-i fie frică, şi o să fie nefericit, şi...

Ca pentru a o contrazice, de sus s-au auzit hohotele de rîs ale lui Caleb.

Cole a dat din cap.

– Nu pare deloc nefericit.

– N-am de gînd să fac lucrul ăstă! M-am hotărît. S-a întors să urce scările, dar Cole a apucat-o de mînă şi a tras-o spre el.

– Tom? a strigat el. Eu şi Jessica ieşim să facem o mică plimbare.

Felul în care a strîns-o de mînă îi spunea clar să nu se împotrivească. L-a lăsat să o tîrască afară, în curte, pe uşa din spate. Cole nu s-a oprit pînă cînd nu a ajuns lîngă un pîlc de copaci care-i fereau de privirile indiscrete din stradă şi le oferea o oarecare intimitate.

– Acum, ascultă la mine... a început el.

Jessica l-a întrecut scurt:

– Să nu îndrăzneşti să foloseşti tonul ăsta cu mine. N-am să-mi las copilul cu nişte străini. Îmi pare rău, Cole, dar asta este.

A încercat să-şi smulgă mîna din strînsoare, dar nu i-a dat drumul şi a tras-o mai aproape, pînă cînd a lipit-o de pieptul lui. Faţa îi era foarte aproape de a ei. O să-i ţină acum o predică aspră pentru că era atît de încăpăţînată: dar în clipa aceea i-a văzut lacrimile din ochi şi a lăsat-o mai moale. Nu era timp de predici.

– Ştiu cît îţi este de greu...

– Nu, nu ştii. Tu nu eşti mamă.

– Nu, nu sînt, a fost el de acord. Dar trebuie să fii înțelegătoare. Îl cunosc pe Tom Norton şi-ți spun că este demn de toată încrederea. Cînd Luke MacFarland şi soția lui au fost omorîți, Tom şi Josey au vrut să le ia copiii şi să-i crească ei.

– Şi de ce nu i-au luat?

– Nu i-au lăsat rudele lui Luke. Au împărțit copiii între ei.

– I-au separat pe frați? a întrebat ea în şoaptă.

– Da, dar Tom a vrut să-i crească el împreună pe toți. Îți spun că este un om bun. La fel şi soția lui. Josey m-a îngrijit cînd am fost bolnav. Eram un străin pentru ea, dar m-a îngrijit pînă cînd m-a pus pe picioare. Norton-ii n-or să permită să se întîmple nimic rău fiului tău. Îl iubesc, Jessie, şi nu-l putem lua pe Caleb cu noi. Ştii asta, nu?

– N-am să merg în Texas!

– De ce te încăpățînezi atît în legătură cu asta? Ştii că nu depinde de tine. Trebuie să mergi, iar Caleb trebuie să rămînă aici.

– Urăsc toată treaba asta! a strigat ea.

A prins-o în brațe şi a strîns-o la piept.

– Ştiu că o urăşti.

– Încep să te urăsc şi pe tine, Cole Clayborne. Numai tu eşti de vină pentru tot.

– Bine, este vina mea. Şi-a sprijinit bărbia

de creştetul capului ei şi a ţinut-o strîns lipit de el, mîngîind-o pe spate, pînă cînd s-a calmat. Nu s-a putut abţine să nu remarce cît de bine se simţea în braţele lui.

Jessica nu şi-a putut lua gîndul de la pericolul în care s-a aflat Caleb cînd monstrul ăla l-a omorît pe omul care o păzea. Ar fi putut fi ucis şi fiul ei!

Norton-ii o să-l ţină în siguranţă. În sufletul ei ştia că aşa este.

S-a depărtat brusc de Cole.

– Nu este absolut deloc vina ta. Tu nu-ţi faci decît treaba. Şi ai dreptate. Caleb trebuie să rămînă departe de orice necaz.

Şi-a îndreptat umerii, s-a întors şi a pornit spre casă.

Josey aştepta la masa din bucătărie. Voia să-i spună că fiul ei a adormit imediat, dar, cînd a văzut suferinţa de pe faţa sărmanei mame, s-a ridicat şi i-a ieşit în întîmpinare.

– Am să am mare grijă de băiatul tău. Îţi promit, Jessica. Eu şi Tom îl vom trata ca pe propriul nostru fiu.

– Vreau să vă mulţumesc pentru că aţi acceptat să aveţi grijă de el şi ştiu că nu am dreptul să cer...

– Poţi să ceri orice doreşti. Dacă pot să fac, fac.

– Dacă nu mă întorc...

– Nu vorbi aşa, a întrerupt-o Josey.

– Ai să te întorci, l-a auzit pe Cole din spate.

Jessica nu i-a luat în seamă pe nici unul.

– Dacă nu mă întorc, Josey, îmi promiți că ai să-l creşti tu pe fiul meu?

Josey s-a uitat peste capul Jessicăi spre Cole. El i-a făcut un semn scurt.

– Da, eu şi Tom îl vom creşte. Îți dau cuvîntul meu!

– Mulțumesc, le-a spus Jessica cu voce calmă. Aş vrea, de asemenea, să-i schimbați legal numele ca să nu se simtă ca un intrus. Vreau să facă parte dintr-o familie.

– Jessica, pentru Dumnezeu, nu mai vorbi aşa! N-o să ți se întîmple nimic.

– Trebuie să fac aranjamentele astea pentru orice eventualitate. Îi datorez asta lui Caleb.

Josey a înțeles.

– O să legalizăm totul, i-a promis ea. Ai cuvîntul meu de onoare!

Jessica i-a luat mîna.

– O ultimă promisiune, Josey, şi după aceea pot să plec liniştită. Te rog, nu-l părăsi niciodată!

Capitolul 26

Daniel era sfîşiat între responsabilități. Principala sa obligație era de a o escorta pe Grace în Texas, şi exact asta făcea; în acelaşi timp ar fi vrut să se ducă în orăşelul Clarckston, unde a avut loc ultimul jaf, pentru a căuta dovezi care l-ar fi putut ajuta în investigația lui.

Nu-l putea trimite pe Cooper în locul lui, pentru că acesta o escorta pe Rebecca, pentru a fi sigur că va ajunge vie şi nevătămată în Texas.

Cei doi au plecat spre gară cu o oră în urmă, dar nu înainte ca şeriful federal Cooper să-i trimită pe cei doi tineri şi neexperimentați adjuncți ai săi la Clarckston pentru a-l ajuta pe şeriful de acolo. Rebecca a insistat să trimită o telegramă la hotelul din Salt Lake City pentru a anula rezervarea pe care o făcuse cu o zi în urmă şi pentru a-şi anunța prietenii că şi-a schimbat planurile şi, imediat ce a ieşit de la telegraf, a fost urcată în trăsură, împreună cu Cooper, pornind spre gară.

Cooper a sugerat că el şi Rebecca să aştepte pînă cînd Grace va fi în stare să călătorească pentru a escorta el amîndouă femeile, iar Daniel să se poată duce la Clarckston, dar Daniel a refuzat.

Fiecare din cele două femei pretindea că ea este singura care a fost martoră la jaf şi era hotărît să le țină departe una de alta în călătoria pînă la Red Arrow, pentru că nu voia să aibă posibilitatea să-şi mai facă şi alte planuri în comun. Deşi el personal credea că Rebecca era martorul adevărat – le-a prezentat descrieri şi detalii pentru a dovedi că a fost acolo – o să-l lase pe judecătorul din Blanckwater să decidă care dintre ele spune adevărul.

Nu l-a mai văzut pe Cole de cînd acesta a părăsit oraşul cu Jessica şi Caleb. Au plecat cam la circa o oră după ce banditul a încercat să o împuşte. Daniel nu cunoştea încă numele omului mort, dar era sigur că este unul din banda Blackwater, altul era acum mort, mulțumită iuțelii şi agerimii lui Cole, iar cinci se găseau încă liberi undeva... aşteptînd un prilej, credea Daniel, de a le reduce la tăcere pe cele trei femei.

Mai exista un motiv pentru care Daniel nu voia ca şeriful federal Cooper să o ia pe Grace cu el, dar pe care nu l-ar fi recunoscut nici în ruptul capului.

Deşi avea totală încredere în faptul că şeriful şi-ar face treaba cum se cuvine, Daniel nu voia să o lase pe Grace să-i scape de sub ochi. În mintea lui nimeni n-o putea proteja aşa cum ar face-o el. Mai exista şi faptul că era atras de ea şi spera ca, pînă să ajungă la Red Arrow, să depăşească această bizară şi inexplicabilă atracţie.

Daniel a rămas la Rockford în noaptea aceea şi a dormit pe un scaun în faţa uşii lui Grace. A coborît a doua zi dimineaţă devreme, dar nu intenţiona să părăsească oraşul decît după-amiază tîrziu, cînd urma să sosească trăsura.

Grace avea cu totul alte idei. Daniel de-abia s-a întors de la baia publică, unde s-a spălat şi s-a schimbat în haine curate, iar acum stătea pe verandă de vorbă cu doctorul Lawrence, că Grace a şi coborît. Îmbrăcată într-o fustă roz-pal şi cu bluza asortată, cu mănuşile albe şi pălăria în mînă, s-a îndreptat direct spre biroul recepţionerului pentru a-l informa că pleacă. Sloan se tîra în urmă cu valiza ei.

Lui Daniel nu i-a plăcut deloc aglomeraţia din holul hotelului. Mulţi plecau şi era un adevărat haos. A apărut rapid lîngă Grace, ordonîndu-i să se ducă imediat sus.

– Te poţi odihni pînă după-amiază, cînd soseşte trăsura.

– Nu vreau să mă mai odihnesc. Mă simt perfect, a insistat ea. Te-ai răzgîndit să mă mai duci în Texas?

– Nu.

– N-am crezut nici măcar o clipă că te-ai fi răzgîndit, dar m-am văzut obligată să te întreb. Trebuie să stăm de vorbă, Daniel.

– Sus!

– Nu, nu sus. Acum, în clipa asta, apoi n-ai decît să mă duci la închisoare.

– Te duc în Texas, i-a şuierat la ureche trăgînd-o într-un colţ.

– Şeriful Sloan tocmai mi-a spus că ţin închis un bărbat la Blackwater şi că se crede că este unul din bandă. Este adevărat?

– Da.

– Şi de ce nu mi-ai spus? Niciodată n-aş...

– Niciodată n-ai fi făcut ce?

– Te-am minţit! a exclamat ea. Nu sînt eu martorul tău. Am spus asta numai ca să le protejez pe Rebecca şi pe Jessica. Am greşit şi îmi pare rău. Te rog să nu fii supărat pe mine. Va trebui să stau mult în închisoare?

– N-ai să mergi la închisoare, a bombănit el.

– Dar am minţit un om al legii.

– Toate trei n-aţi făcut decît să minţiţi. Sincer să fiu, nici nu mai ştiu pe cine să cred.

– Acum îţi spun adevărul. Nu am fost acolo.

– Acum chiar că nu-mi mai pasă dacă ai

fost sau nu. Judecătorul a ordonat ca toate trei să fiți duse la Blackwater şi acolo plecăm de îndată ce soseşte trăsura.

– Celelalte de ce merg?

– Tocmai ți-am explicat că judecătorul Rafferty doreşte să mergeți toate trei.

– O să mă bage în închisoare pentru că am mințit?

Gîndul de a o vedea în spatele gratiilor era atît de revoltător, încît furia i s-a mai temperat puțin.

– Ai lucruri mai importante de făcut, decît închisoarea. Haide! Te duci sus şi aştepți în camera ta pînă cînd vine trăsura.

– Dacă trebuie să merg...

– Trebuie!

– Nu vreau să aştept trăsura. Nu putem să mergem călare? Şeriful mi-a spus că am ajunge mai repede pentru că am lua-o pe scurtături.

Prin mulțime, o femeie în vîrstă, solidă, îşi croia drum către Grace. Daniel a observat-o cu coada ochiului şi şi-a schimbat poziția pentru a se aşeza în fața lui Grace.

– Scuză-mă, i s-a adresat femeia. Te rog să te dai la o parte din calea mea. Vreau să vorbesc cu Lady Winthrop.

Grace a făcut un gest scurt din cap către Daniel şi a ieşit în față.

– Bună dimineața, a spus ea.

Femeia a încercat să dea dovadă de curtoazie.

– Este o onoare pentru mine să vă cunosc, a spus ea. Numele meu este Winifred Larson, a adăugat roşind toată. Şi n-am putut să nu remarc frumoasa dumneavoastră pălărie. Mi-ați putea spune de unde ați cumpărat-o? Aş vrea să-mi iau şi eu una la fel. V-ar deranja dacă m-aş uita mai îndeaproape la ea?

Grace i-a zîmbit şi i-a dat pălăria. Borul de pai era acoperit de dantelă şi flori, iar într-o parte avea înfipte două pene purpurii.

– Este încîntătoare! a declarat Winifred. Trebuie să am şi eu una exact la fel. Ştiți, am o rochie purpurie şi ar merge minunat cu ea.

Li s-a alăturat un bărbat înalt şi slab, cu păr rar. Femeia l-a prezentat imediat.

– Este soțul meu, Lionel. Şi i-a şoptit destul de tare bărbatului să se încline în fața Lady-ei Winthrop.

– Nu este nevoie, a spus Grace.

– V-ar deranja dacă mi-ați spune de unde ați cumpărat această minunată creație? a întrebat din nou Winifred.

– Am cumpărat numai pălăria simplă, de pai, i-a explicat Grace şi am decorat-o eu.

– Atunci înseamnă că nu mai există alta la fel în toată lumea asta?

– Ştiu unde o să ajungă, a spus bărbatul chicotind.

– Pardon? a întrebat Grace fără să înțeleagă ceva.

– Cînd Winifred îşi vîră în cap că-şi doreşte ceva...

– Aş putea să o cumpăr de la dumneavoastră? nu s-a mai putut abține Winifred. Ar fi extraordinar pentru mine să am o creație *Lady Winthrop*. Trebuie neapărat să fie a mea. Cît cereți pe ea? Cinci dolari este bine?

Grace aproape că nu putea să creadă. S-a uitat spre Daniel să vadă cum reacționează şi a zîmbit pentru că el părea sincer încurcat.

– De fapt, doamnă Larson, nu m-am gîndit să o vînd...

– Este un original, mamă, i-a spus tare Lionel lui Winifred. Trebuie să oferi mai mult.

– Da, da, ai dreptate. Zece dolari, atunci. Aşa este bine?

Daniel a decis că este timpul să intervină. Grace s-a înroşit toată la față, iar el şi-a zis că probabil se simte stînjenită.

– Nu cred că doamna doreşte să...

– Adjudecată, a izbucnit Grace. Pentru zece dolari.

Lionel a plătit imediat. Grace a vîrît banii în buzunar, i-a urat lui Winifred să o poarte cu plăcere şi şi-a luat rămas bun de la cei doi.

– N-ar trebui să mergem la grajduri? l-a întrebat pe Daniel.

După scînteile din ochii ei, Daniel a ştiut că era hotărîtă să-şi impună punctul de vedere.

– Nu poţi să călăreşti. Ar trebui să mergi cu o trăsură ca să te odihneşti.

– N-am nevoie de odihnă.

S-a simţit obligat să mai discute cîteva minute în contradictoriu cu ea înainte de a ceda. Undeva, în străfundul minţii lui, s-a gîndit că dacă ar lua-o pe scurtătură, ar putea ajunge la gară la timp pentru a prinde trenul de după-amiază. Dacă nu ajung, următorul tren era tocmai a doua zi dimineaţă.

Ezita, studiind-o. Părul îi cădea liber de ambele părţi ale feţei. l-a dat delicat deoparte o şuviţă ca să-i vadă vînătaia de lîngă tîmplă. Nu mai arăta la fel de rău ca seara trecută. Şi-a plimbat uşor degetele peste obrazul ei.

– Eşti sigură, Grace?

– Sînt sigură, i-a răspuns îndepărtîndu-i cu blîndeţe mîna.

Daniel a privit-o intens, iar Grace şi-a zis că s-ar putea ca el să caute o urmă de slăbiciune din partea ei; aşa că şi-a îndreptat umerii, a zîmbit şi i-a sugerat din nou că ar trebui să plece.

– Am timp să mă opresc la căruţă? Trebuie să-mi iau altă pălărie, i-a explicat ea. O

doamnă nu trebuie să apară niciodată în public cu capul neacoperit. Pur şi simplu nu se face.

– Atunci de ce ai vîndut-o pe cea pe care ai avut-o?

– Daniel, erau zece dolari!

– Te-a luat prin surprindere, nu? a întrebat-o zîmbind.

– Nu tocmai, a recunoscut ea. Este a treia pălărie pe care o vînd de cînd sînt aici şi nici măcar n-am încercat lucrul ăsta. Bietele doamne de aici nu au magazinele pe care le avem noi la Londra. Trebuie să le comande prin catalog, dar de cele mai multe ori una comandă şi cu totul altceva primeşte. Ceea ce te poate dezamăgi foarte mult.

– Sînt sigur de asta, a spus el sec.

– Pălăriile sînt importante pentru femei, dar nu şi pentru bărbaţi, a remarcat rîzînd. Nu-i aşa?

– Hai să mergem. Căruţa a fost dusă la grajduri. Poţi să-ţi scoţi acolo o altă pălărie din cutiile tale.

A luat-o de braţ şi a dat să pornească spre ieşire. Ea s-a smuls din strînsoarea lui.

– Ar fi nepoliticos să plec fără să-mi iau rămas bun de la Jessica şi de la Rebecca.

– Ele au plecat deja. Jessica a plecat ieri cu Cole să-l ducă pe Caleb la un prieten, iar Rebecca a plecat cu şeriful federal Cooper. Ai să

le revezi la Red Arrow, i-a explicat luîndu-i valiza, înşfăcînd-o de braţ şi îndreptîndu-se din nou hotărît şi cu paşi mari spre uşă.

– Ai de gînd să o ţinem într-o goană pînă la grajduri?

Daniel a încetinit imediat pasul. Odată afară, întreaga lui atenţie s-a concentrat asupra străzii.

– Crezi că le-am putea prinde din urmă pe Rebecca sau pe Jessica?

– Nu.

– Ar fi fost bine dacă am fi călătorit în tren împreună cu ele.

– Chiar dacă am fi luat acelaşi tren, nu v-aş fi lăsat să staţi la un loc.

– De ce nu?

– Am să-ţi explic mai tîrziu.

Grace şi-a retras braţul din strînsoarea lui.

– Daniel, este nepoliticos să te uiţi în altă parte cînd vorbeşti cu cineva.

A zîmbit cînd i-a auzit severitatea din voce. Parcă era o profesoară care explică bunele maniere unui copil.

– Grace, încerc să mă asigur că nimeni nu are de gînd să îndrepte vreun pistol asupra ta, dar dacă preferi să mă uit la tine...

– Nu, nu, aş prefera să fii atent la stradă. Crezi că s-ar putea să fie cineva care să aştepte să mă împuşte?

– În afară de mine?

– Nu este deloc vesel!

Cîteva clipe mai tîrziu au ajuns la grajduri. Căruța era în spate. Grace a răscolit prin cufere pînă cînd a găsit alte trei pălării pe care le-a luat cu ea.

A pus două în valiză, iar una a luat-o în mînă.

Daniel a avertizat-o să nu stea în uşă cît timp se duce după cal.

A apărut proprietarul, un bărbat mic şi îndesat, cu gît gros şi burtă rotundă, ca să se prezinte. Avea un zîmbet sincer şi mirosea a cai.

– Mă numesc Harry şi v-aş strînge mîna, domnişoară, dar sînt murdar. Vă pot fi de folos cu ceva?

– Da, mi-ai putea fi de folos, a răspuns zîmbindu-i tînărului plin de solicitudine.

– Doamna are nevoie de un cal blînd, a strigat Daniel dinspre boxe; îşi înşăua calul, un frumos armăsar sur, dar era în acelaşi timp cu ochii şi pe Grace. Părea că nu se potriveşte deloc cu locul în care se afla.

– La dracu'! a exclamat în şoaptă. Locul ei era într-un salon elegant, aşa îmbrăcată cum era, cu pălăria aia feminină ridicolă şi cu pantofii de piele fini şi nepractici. Categoric, Harry o plăcea. Avea o expresie de încîntare şi tot încerca să se apropie de ea. Probabil pentru că

mirosea atît de bine, şi-a zis Daniel. Dar nu-i păsa ce motiv avea Harry; el voia pur şi simplu să stea departe de Grace.

– Ce-ai zice să-i aduci doamnei un cal, Harry? a strigat cu voce aspră, aşa cum şi intenționa.

– Soțul dumneavoastră pare foarte posesiv, l-a şoptit Harry înainte să se întoarcă spre Daniel. Am să aduc soției dumneavoastră cel mai bun cal pe care îl am.

Cîteva clipe mai tîrziu, Harry a apărut aducînd de căpăstru un cal cu umblet legănat, care, şi-a zis Grace de îndată ce l-a văzut, cu siguranță nu mai avea nici un dinte în gură. Sărmanul, se vede că era pe punctul de a da în primire.

S-a uitat la bietul animal şi a refuzat politicos.

– Nu, mulțumesc.

Harry şi-a frecat bărbia gîndindu-se ce cal să-i arate.

– De-abia am moştenit grajdul ăsta de la fratele meu şi nu-i cunosc bine. Dar parcă este acolo o iapă mică şi drăguță. O să vă placă, i-a promis întorcîndu-se şi pornind în grabă spre boxele din fund.

Grace a refuzat politicoasă şi iapa micuță.

– Asta ce are? a vrut să ştie Harry.

– Pur şi simplu n-o să reziste, i-a replicat

Grace. Ar trebui scoasă la păscut. Cu picioarele astea subțiri n-o să facă față la o călătorie mai lungă. Pot să mă uit eu la ceilalți cai?

– Nu, nu se poate. Rămîneți pe loc să vi-l aduc pe cel mai bun pe care îl am.

Grace s-a gîndit că ar fi o idee grozavă să-i amintească lui Harry că a adus deja ce a avut „cel mai bun" în lot.

A aşteptat cu răbdare şi cînd i-a arătat un alt cal cu mers legănat, a clătinat din nou din cap.

Harry a ridicat din brațe neputincios.

– Mergeți şi uitați-vă, doamnă! Vă las să vă luați tot ce vă place.

Nu i-au trebuit decît două minute ca să găsească un cal bun.

Era o iapă frumoasă, ascunsă de Harry într-una din boxele din spate. Omul a încercat imediat să o descurajeze.

– Este bine făcută, dar vă asigur că este nervoasă, i-a explicat el. Nu v-ar plăcea deloc ca doamna să o călărească, i s-a adresat el lui Daniel.

– Grace?

– Da, Daniel?

– Poți să te descurci cu ea?

– Da, pot.

– Da, vă duce unde doriți, dar... a mai încercat Harry.

Grace a ridicat mîna înmănuşată şi a bătut animalul pe spate.

– Oh, este frumoasă! O să se poarte perfect. Cum o cheamă?

– Damnation.

– Harry! a exclamat Grace făcînd ochii mari, dacă nu vrei să mi-o vinzi, spune-mi pur şi simplu. Nu este nevoie să înjuri.

– Nu este o înjurătură. Aşa o cheamă, a insistat el. Proprietarul care mi-a vîndut-o mi-a spus numele numai după ce am încheiat tîrgul. Vă spun că o cheamă Damnation.

– Nu, nu merge. Am să-i zic Daisy.

Harry şi-a ridicat ochii spre tavan exasperat la culme.

– Cred că nu înțelegeți, doamnă. Puteți să-i spuneți cum vreți dumneavoastră, dar ea n-o să răspundă decît la numele de Damnation. Doriți să o luați totuşi?

– Da, te rog. Daniel, nu-i aşa că este frumoasă?

Daniel a încercat să nu izbucnească în rîs... Cînd Harry i-a spus numele calului, obrajii lui Grace s-au îmbujorat la fel ca bluza de pe ea.

Era convinsă că Damnation este frumoasă, iar el a fost de acord numai ca să plece odată.

După ce a dat banii pentru cal şi şa, Harry a început parcă să se răzgîndească.

– Sînteți sigur că soția dumneavoastră se

poate descurca cu un animal atît de nervos?

– Este sigur, a răspuns Grace înainte să apuce Daniel să scoată o vorbă. Harry n-a avut încotro şi a renunțat.

– Am să vă aduc atunci o biciuşcă. O să aveți nevoie mare de ea cu calul ăsta care face ca toți dracii.

– Nu, mulțumesc, l-a refuzat Grace.

– Vă spun eu, n-o să facă ce vreți decît dacă o să-i ardeți cîteva. Categoric, o să aveți nevoie de o biciuşcă.

Dacă n-ar fi intervenit Daniel, discuția ar fi escaladat. Harry, şi-a dat el seama, nu era omul potrivit pentru slujba asta. Omului îi era frică să se apropie de cai. Daniel a înşeuat rapid iapa şi i-a dat-o lui Grace.

– Este timpul să plecăm, a anunțat el. I-a legat valiza în spatele şeii, apoi a săltat-o pe ea ca să poată aranja scările.

Grace se simțea uşoară ca un fulg. Daniel nu şi-a putut ascunde zîmbetul cînd a văzut-o că îşi pune din nou pălăria de pai pe cap. Panglicile albe îi atîrnau pe spate. Şi-a zis că arată de parcă urma să facă o plimbare de duminică prin parc.

Ştia însă că înfățişarea exterioară poate fi înşelătoare.

L-a surprins dovedindu-i că ştie atîtea lucruri despre cai, iar felul în care stătea în şa

era un indiciu clar că nu a exagerat deloc cînd i-a vorbit despre experiența ei într-ale călăriei.

– De ce zîmbeşti? l-a întrebat.

– S-ar putea să ajungem la tren totuşi, i-a răspuns el. La asta mă gîndeam.

Daniel avea o pată pe bărbie. Fără să se gîndească, a întins mîna şi i-a şters-o cu tandrețe.

El a reacționat ca şi cum tocmai i-ar fi tras o palmă zdravănă: a tresărit şi s-a depărtat imediat.

– Să mergem, a poruncit. Harry, deschide-ne uşile din spate. O să ieşim pe acolo.

– Cît facem pînă în Texas? a întrebat Grace.

Daniel era tocmai pe punctul de a se urca în şa.

S-a întors spre ea şi, aşa cum stătea, cu un braț pe şa, cu capul uşor înclinat într-o parte, Grace şi-a zis că seamănă leit cu unul dintre pistolarii ăia sălbatici şi duri ai Vestului, despre care a citit ea tot felul de istorii.

Oamenii Vestului Sălbatic, cum li se spunea, aveau o măreție a lor şi nu puteau să stea prea mult într-un loc.

Ei străbăteau în lung şi în lat ținutul în căutarea aventurii şi a pericolului, lăsînd numai inimi frînte în urma lor.

Oare aşa să fie şi Daniel? s-a întrebat ea.

Poate că da; părea exact genul care nu se va aşeza niciodată la casa lui.

– N-am de unde să ştiu, i-a răspuns Daniel întrebîndu-se de ce se încruntă atît de tare. De ce vrei să ştii?

– Am şi alte obligaţii. De natură personală. Ai putea măcar să estimezi, Daniel? Zău că trebuie să ştiu.

– Ne trebuie o săptămînă sau două pînă ajungem în Blackwater, depinde ce probleme vor apărea. Apoi va trebui să rămînem după terminarea procesului şi pînă cînd vor fi prinşi şi toţi ceilalţi membri ai bandei...

– De ce? l-a întrerupt ea. Asta ar putea să dureze luni de zile.

– Nu pot să te las să pleci pînă cînd nu voi fi sigur că nici unul dintre membrii bandei nu mai poate veni după tine.

– Bine atunci. Cu alte cuvinte, s-ar putea să fiu nevoită să stau în Texas cel puţin cîteva săptămîni sau cel mult două luni.

– Sau poate mai mult.

Reacţia ei l-a surprins. I s-au umplut din nou ochii de lacrimi.

– Atunci totul este clar.

– Ce este clar? a întrebat-o, derutat cu tristeţea din vocea ei.

Era atît de deprimată, încît nici măcar nu se mai putea gîndi la ce avea de făcut.

– S-a terminat, a spus în şoaptă.

– Grace, ce tot spui acolo?

– Nu te învinuiesc, Daniel. Sincer, nu pe tine te învinuiesc.

– Vrei să vorbeşti limpede? Explică-mi de ce eşti atît de supărată.

– Viitorul meu! a exclamat ea. Este distrus. O singură lună şi tot este prea mult. Nu înțelegi? Nu, fireşte că nu, dar nu contează. Este numai vina mea că mi-am făcut atîtea visuri prosteşti. Am pierdut deja prea mult timp şi n-am să mă pot pune niciodată pe picioare în timpul care mi-a mai rămas. A oftat îndelung şi trist. Trebuie să mă opresc la telegraf înainte să plecăm în oraş.

– Nu, i-a replicat Daniel.

– Îmi pare rău, dar trebuie să insist.

– Spune-mi de ce.

– Cînd cineva se teme îngrozitor de un anumit lucru, nu este bine să se grăbească să rezolve lucrul respectiv cît mai repede posibil pentru a scăpa de teama ce-l chinuie?

Daniel nu avea nici cea mai mică idee la ce se referea. Se pare însă că Harry a înțeles, pentru că a făcut un pas înainte şi şi-a exprimat părerea.

– Cum ar fi, de exemplu, să scoți un dinte? a întrebat el.

– Da, exact aşa, a fost de acord Grace.

– Vă spune că trebuie să trimită o telegramă, acum, pe loc, ca să înceteze să o mai chinuie teama, i-a explicat el lui Daniel.

– N-am nevoie de interpret, s-a răstit Daniel. Poți să trimiți telegrama din Blackwater. Şi acum hai să plecăm.

Grace a clătinat din cap.

– Aşteptarea nu face decît să întîrzie inevitabilul.

După această sentință, a întors iapa şi a încercat să iasă pe uşa din față. Daniel a tras o înjurătură înainte de a porni după ea. Harry a prins însă iapa de frîu şi a ținut-o strîns, oprind-o pe loc.

– Soțul dumneavoastră s-a enervat, doamnă. Ce naiba aveți de făcut atît de al dracului de important, încît nu suferă amînare?

Grace a izbucnit în lacrimi.

– Trebuie să mă mărit!

Capitolul 27

– Nu doresc să vorbesc despre asta.

– Nu-mi pasă cîtuşi de puţin dacă doreşti sau nu, s-a răstit el. Să faci bine să-mi spui de ce trebuie să te măriţi?

Grace s-a decis să nu-l ia în seamă. S-a sprijinit de bancheta tapisată a compartimentului şi a privit pe fereastră peisajul schimbător. Trenul mergea cu o viteză ameţitoare şi, pentru că se aflau în ultimul vagon, compartimentul se balansa violent de fiecare dată cînd încetinea pentru a lua o curbă.

Mişcarea îi provoca senzaţii de vomă şi, judecînd după felul în care Daniel strîngea din fălci, precum şi după expresia lui sumbră, şi-a zis că probabil şi lui îi este rău din cauza acestui balans.

– Te simţi bine?

– Perfect! s-a răstit el.

– Nu trebuie să fii urîcios cu mine, Daniel.

Stăteau faţă în faţă în micuţul compartiment.

De fapt, compartimentul era destinat pentru patru adulți, dar Daniel ocupase aproape tot spațiul.

Şi-a întins picioarele lungi în față, fiind astfel imposibil pentru Grace să iasă fără a fi nevoie să se mişte el mai întîi.

Nu avea totuşi de gînd să plece nicăieri. Iar uşa era încuiată din interior ca să nu poată intra nimeni.

– Nu este deloc un lucru decent, a remarcat ea.

– Ce nu este decent?

– Să călătorim împreună. În Anglia nu se cuvine ca un bărbat şi o femeie care nu sînt căsătoriți să împartă singuri un compartiment, fără însoțitor.

– Eu sînt un om al legii, i-a amintit Daniel. Asta schimbă lucrurile.

– Totuşi, eşti bărbat.

– Cel puțin cînd m-am uitat ultima oară eram, i-a spus el cu un zîmbet. Grace şi-a întors din nou privirea pe fereastră, dar nu înainte ca Daniel să-i vadă zîmbetul.

– Eşti gata să-mi spui de ce trebuie să te măriți?

– Nu, nu sînt gata să-ți spun.

– Ai necazuri, Grace?

– Da, aşa cred, i-a răspuns fără să-l privească.

Mintea lui sărea de la o posibilitate la alta, dar Grace nu era tipul de femeie care să lase un bărbat să o atingă înainte de căsătorie.

Era inocentă şi dulce, şi neatinsă.

– Doar nu eşti însărcinată!?

– Dumnezeule mare, nu! s-a bîlbîit ea. Cum poți să crezi că eu...

– Ai spus că trebuie să te măriți şi ai mai spus că ai necazuri. Pur şi simplu am făcut nişte legături, apoi m-am răzgîndit. Este drum lung pînă în Texas, Grace, şi pînă la urmă ai să-mi spui tot ce vreau să aflu. Aşa că ar fi bine să o faci acum.

– Daniel, habar n-am avut că bărbații pot fi atît de pisălogi. Ei bine, ai cîştigat. Le-am promis părinților că dacă nu-mi ies aici treburile am să mă căsătoresc cu lordul Nigel Edmonds. Şi nu-mi ies, a adăugat ea.

– Tot nu înțeleg. De ce nu-ți ies?

– Părinții mei sînt nobili şi, ca atare, au o poziție înaltă în societate. Sînt însă şi foarte săraci şi le este foarte greu să salveze aparențele. S-au împrumutat garantînd cu pămîntul şi n-au putut să-i plătească ratele bancherului. Au fost teribil de umiliți.

– I-a sugerat cineva tatălui tău că poate ar fi trebuit să se gîndească să-şi ia o slujbă?

– Oh, nu, nu se face aşa ceva. Este nobil! a repetat ea.

– Faptul că eşti nobil nu-ţi aduce mîncare pe masă.

– Nu, aşa este, a fost Grace de acord.

– Dacă nu vrea sau nu poate să muncească, atunci să-şi vîndă pămîntul şi ce mai are el de valoare.

– Tocmai de asta mă mărit.

– Tot nu înţeleg!

– Sînt ce i-a mai rămas tatălui meu, Daniel...

– Vrei să-mi spui că te vinde pe tine? a întrebat-o aplecîndu-se spre ea.

– Nu, nu, fireşte că nu. Pur şi simplu a angajat o căsătorie convenabilă pentru mine.

– Şi căsătoria asta îi va rezolva lui problemele financiare?

– Da, i le va rezolva.

– Atunci te vinde!

– Nu, nu mă vinde, s-a răstit ea. De secole au loc căsătorii aranjate, avantajoase pentru ambele familii. Tatăl meu nu face nimic rău. De fapt, a fost extrem de răbdător cu mine. I-am cerut o perioadă de graţie de un an şi speram... visam, de fapt, oricît de prostesc era visul meu... că aş putea să realizez ceva aici. Am vrut să cumpăr pămînt cu moştenirea lăsată de un unchi...

– Şi să cîştigi suficient ca să-ţi întreţii părinţii aşa cum sînt ei obişnuiţi?

– Nu, te-ai pripit să tragi concluziile greşite. Părinţii mei sînt destul de în vîrstă. Erau trecuţi de 40 de ani cînd m-am născut, i-a explicat ea. Dar nu se cramponează de modul lor de viaţă. Dacă, punînd pe picioare ferma, i-aş putea întreţine, ar părăsi Anglia şi ar veni aici, la mine. Nu ar fi o aventură pentru ei? Ţi-ar plăcea părinţii mei, Daniel. Sînt practici, lucru care vă este comun.

– Nu eşti destul de matură ca să-ţi asumi asemenea responsabilităţi.

– Vîrsta nu are nici o legătură cu asta. Viitorul meu a fost hotărît din ziua în care m-am născut.

– De ce?

– Pentru că m-am născut o lady.

– Ştiu că eşti o lady, i-a replicat el zîmbind.

– Nu, nu înţelegi. M-am născut lady Grace Winthrop. Titlul comportă anumite responsabilităţi şi i-aş face de rîs pe părinţii mei dacă nu le-aş respecta dorinţele.

Daniel era intrigat de diferenţele culturale mari dintre ei.

Ce era important în Anglia, nu conta absolut deloc în Statele Unite.

– Titlurile nobiliare nu înseamnă nimic aici.

– Ştiu. Ce este important aici? Banii?

– Pentru unii, a recunoscut el.

– Pentru tine ce are importanţă?

– Onoarea.

– Bine, dar tocmai asta încerc să-ți spun! Este în joc onoarea mea. Trebuie să fac ceea ce se cuvine.

– În Statele Unite, cuvîntul unui om este mai important decît poziția lui în societate.

– Pentru mine este extrem de important să-ți respecți responsabilitățile, l-a contrazis ea. Am anumite îndatoriri.

– Cum ar fi să te laşi legată de un bărbat cu bani şi cu putere?

– Dacă asta îmi ajută familia, da!

– Nu-ți place prea mult lucrul ăsta, nu-i aşa?

A refuzat să-i răspundă.

– Nu, nu-ți place chiar deloc. N-ai fi cerut o amînare dacă ai fi fost de acord cu părinții tăi. Îl iubeşti pe bărbatul care ți-a fost ales?

– Cu siguranță că am să învăț să-l iubesc. Pare un om decent.

– Pare decent?

– Nu-l cunosc prea bine, a spus ea roşind. De fapt nu l-am întîlnit decît o singură dată. I-am fost prezentată la un bal de caritate şi recunosc că nu mi-a făcut o impresie prea grozavă. N-ar trebui să vorbesc în felul ăsta, nu-i aşa?

– Nu este nimic rău în a fi sincer, i-a spus Daniel. Tu, în schimb, trebuie să-i fi făcut o impresie grozavă.

– Aşa se pare. Chiar a doua zi i-a trimis o scrisoare tatălui meu cerîndu-i o întrevedere. Mama mi-a spus că Nigel s-a îndrăgostit pe loc de mine, dar eu nu cred în asemenea prostii.

– Pun pariu că a fost dorinţă carnală la prima vedere!

– Cred că nu ar trebui să mai discutăm despre asta. Pare că te deranjează.

– Nu mă deranjează deloc, s-a răstit el. Numai că mi se pare un lucru barbar din partea tatălui tău.

– Daniel, căsătoriile aranjate sînt un lucru absolut obişnuit în unele societăţi.

– Iar tu eşti o fiică ascultătoare.

– La drept vorbind, sînt, a spus înţepată. A fost absolut minunat din partea părinţilor mei să-mi acorde un an... de răgaz. Au vrut să-mi dea şansa de a-mi împlini visul. Au mare încredere în mine.

– Dar tu nu ai prea mare încredere în tine însuţi, nu-i aşa, Grace?

– Ba fireşte că am.

– Atunci de ce cedezi cu atîta uşurinţă?

– Pentru că merg în Texas! Nu pot să fiu în două locuri deodată. Au trecut deja patru luni, iar acum mersul ăsta în Texas ar putea să-mi mănînce încă două. Nu prea pot să fac nimic pînă cînd n-o să-i prindeţi pe toţi membrii bandei ăleia îngrozitoare pentru că ai să insişti să

mă protejezi, iar asta ți-ar putea lua luni şi luni.

– Cedezi, a repetat el.

A atins prea aproape de rană, iar lui Grace nu i-a plăcut deloc.

Daniel o făcea să recunoască ceea ce ea încerca din răsputeri să ignore.

Ori de cîte ori pe drum apăreau obstacole, era gata să-l părăsească.

– Nu sînt un om care renunță uşor.

– Ba mie mi se pare că da.

– Oh, ce ştii tu? Pentru tine lucrurile sînt diferite.

– Pentru că eu trăiesc în Statele Unite.

– Pentru că eşti bărbat, a spus ea. Tu nu trebuie să te căsătoreşti dacă nu vrei s-o faci şi, sincer, mă îndoiesc că o vei face vreodată. Nu eşti genul de om care să se aşeze la casa lui şi să-şi întemeieze o familie.

Daniel şi-a schimbat poziția pe banchetă în aşa fel încît să aibă spațiu pentru a-şi întinde picioarele.

– Am fost căsătorit.

– Ai fost?

Grace era de-a dreptul uluită.

– Da, timp de aproape şapte ani. Am avut o fiică pe care o chema Bridget.

Grace nu i-a mai pus nici o întrebare, dar tăcerea nu l-a făcut să se simtă deloc bine.

Nu-şi dădea seama de ce a simțit nevoia

să-i povestească despre trecutul lui, dar cuvintele i-au țîşnit aproape fără voie.

– Au murit amîndouă... acum doi ani.

– Îmi pare rău.

– Da, şi mie.

Parcă vorbea despre cineva străin, cu toată emoția din vocea lui, durerea din priviri era însă evidentă – şi era devastatoare.

Grace a simțit dorința de a-l lua în brațe şi a-l alina aşa cum putea ea, iar singurul motiv pentru care s-a abținut a fost că era sigură că el n-ar fi acceptat.

Nu a vrut să vadă cît de impresionată era, aşa că s-a întors să privească din nou pe fereastră. După cîteva minute de tăcere l-a întrebat:

– Cum o chema pe soția ta?

– Kathleen.

– Frumos nume! Ai iubit-o foarte mult, nu-i aşa, Daniel?

– Da, i-a răspuns fără nici o ezitare. Am iubit-o. O mai iubesc încă.

– Crezi că ai să mai te căsătoreşti vreodată?

– Nu.

– Cu timpul...

– Să nu-mi spui că timpul vindecă rănile, a izbucnit clătinînd vehement din cap. Nu înțelegea de ce a devenit dintr-o dată atît de arțăgos.

– Nu asta aveam de gînd să-ți spun.

– Atunci ce?

– Cu timpul vei putea să zîmbeşti cînd ai să te gîndeşti la Kathleen şi la Bridget, pentru că îți vei aminti de vremurile fericite pe care le-ai avut cu ele. Durerea nu va dispărea niciodată, dar nu va mai avea aceeaşi intensitate.

– De unde dracu' ştii tu asta?

Grace a încercat să nu ia în seamă ostilitatea.

– Nu ştiu din experiență personală. Este numai o speranță pe care o am pentru tine.

– Este cald aici, nu?

Grace a fost de acord dînd din cap şi s-a întins să deschidă fereastra, dar nu a reuşit.

– Cred că este blocată, a spus ea.

Cu forța lui, Daniel a deschis-o imediat. În compartiment a năvălit o briză fierbinte.

– Spune-mi cum era Kathleen? a întrebat Grace.

– De ce?

– Sînt curioasă, atît.

Daniel şi-a proptit picioarele pe bancheta de vizavi, pe locul de lîngă Grace, s-a sprijinit de peretele compartimentului şi a închis ochii. Cu brațele încrucişate la piept, părea pregătit să doarmă.

– Era exact opusul tău. Ca înfățişare şi ca dispoziție.

– Cum arăta?

– Era înaltă, avea păr castaniu şi ochi căprui, şi o mulțime de pistrui. Îşi făcea tot timpul probleme în legătură cu greutatea, dar inutil, pentru că aşa cum era – era perfectă. Kathleen a fost o femeie frumoasă, atît pe dinăuntru, cît şi pe dinafară. La fel şi fiica noastră. Arăta exact ca mama ei.

S-au scurs cîteva minute bune în tăcere înainte ca Grace să pună o altă întrebare:

– Cum ai cunoscut-o?

– În drum spre Dillon, m-am oprit la ferma tatălui ei; ea lucra în grădină. Stătea în genunchi jumulind nişte buruieni în bătaia soarelui şi n-a trebuit să facă altceva decît să ridice privirea la mine şi să zîmbească. Cred că atunci, pe loc, m-am îndrăgostit de ea.

– Şi mie îmi place să lucrez în grădină, a spus Grace crezînd că ea şi Kathleen au împărtăşit totuşi un interes comun. Aveam cele mai frumoase flori, toate culorile curcubeului.

Daniel a clătinat din cap.

– Grădina lui Kathleen era plină de legume. A trăit la o fermă şi nu avea timp să crească flori. Cultivau cereale şi legume ca să aibă ce pune pe masă. Tu ai fost crescută la oraş, nu?

– Am avut şi la țară o casă unde mergeam cînd la oraş căldura devenea insuportabilă.

Daniel s-a încruntat la idee.

– Kathleen nu a fost privilegiată şi cu siguranță nu a avut timp să-şi facă probleme în ceea ce priveşte căldura şi societatea. Muncea din zori şi pînă-n noapte, indiferent cum era vremea. Ea nu a avut un dulap plin cu haine de bal, dar a avut în schimb onoare, şi curaj, şi loialitate.

– Iar eu nu am, nu? Asta vrei să spui, Daniel? Kathleen, ai spus, era exact opusul meu. Ea a avut onoare, iar eu nu?

– Nu spun decît că tu eşti altfel.

L-a privit direct în ochi şi l-a întrebat:

– Mă răneşti intenționat, nu?

Daniel nu i-a răspuns. Grace a privit pe fereastră ca el să nu vadă cît de jignită se simțea de insultele lui indirecte. Ce a făcut de are o părere atît de proastă despre ea?

Şi oare de ce conta atît de mult părerea lui despre ea? A strîns cît a putut din ochi ca să nu izbucnească în plîns.

Era sigură că dacă vede fie măcar şi o singură lacrimă, o să creadă că este slabă; iar ea nu era aşa, era puternică.

Este adevărat, nu a arat niciodată un cîmp şi nici nu a cultivat o grădină de legume, dar asta nu înseamnă că nu poate să o facă.

Furia i-a mai atenuat puțin durerea. Cum îndrăzneşte să facă asemenea judecăți pripite în ceea ce o priveşte?

– Îmi pare rău, Grace. N-am vrut să te jignesc.

– Ba da, ai vrut, i-a răspuns fără să-l privească.

– La dracu', doar n-ai de gînd să plîngi, nu?

– Nu, n-am, s-a răstit uitîndu-se de data asta la el. Dar să nu mă minți. Ai vrut să mă rănești şi ai putea cel puțin să recunoşti lucrul ăsta.

– Bine, am vrut să te rănesc. Închide fereastra, vrei? Începe să fie rece.

– Ba este cald ca într-un cuptor, l-a contrazis ea.

– Închide fereastra!

S-a ridicat să facă ce i-a poruncit, apoi s-a întors din nou spre el.

– Ți-e rău?

– Nu, nu mi-e rău, a mormăit el. Sînt doar obosit.

– Acum cinci minute îți era prea cald, iar acum ți-e frig.

S-a aşezat lîngă el, strecurîndu-se între el şi peretele vagonului. Înainte ca el să o poată opri, s-a întins şi i-a atins fruntea cu dosul mîinii...

– Ai febră Daniel, cred că faci gripă. S-a mutat înapoi pe bancheta ei. Acum înțeleg de ce eşti atît de urîcios. Nu te simți bine.

Trenul tocmai lua o nouă curbă; comparti-

mentul a început să se balanseze, iar Daniel a simțit cum i se revoltă stomacul.

– Nu sînt urîcios, a bombănit el. Am spus toate lucrurile alea ca să stai departe de mine. A fost stupid şi crud din partea mea, dar trebuie să păstrezi distanța, Grace. De ce naiba trebuie să meargă atît de repede trenul ăsta?

– Nu merge repede, tocmai încetineşte; şi cum Dumnezeu să stau departe de tine? Sîntem închişi amîndoi în compartimentul ăsta, iar tu nu mă scapi din ochi o clipă. Ce am făcut de te-am ofensat în halul ăsta?

– Oh, Grace, n-ai făcut nimic rău. Numai că eşti al naibii de frumoasă şi de dulce!

Grace nu mai ştia ce să creadă. Cuvintele o flatau, dar modul în care le-a spus le făceau să pară ca nişte acuzații. De ce să-l înfurie faptul că este frumoasă şi dulce?

– Daniel, nimic din ceea ce spui nu are sens.

Daniel a simțit cum i se ridică bila în gît. A tras adînc aer în piept ca să nu vomite.

– Ştii, este foarte simplu.

– Zău? s-a mirat ea calmă.

– Da, a gemut el. De la soția mea, n-am mai dorit nici o femeie, dar în ultimul timp... oricum, de cînd te-am cunoscut pe tine, eu...

A aşteptat să continue, apoi n-a mai avut răbdare şi l-a stimulat.

– Tu ce?

Daniel şi-a dat seama că avea la dispoziție cel mult 15 secunde ca să ajungă la toaleta de la capătul vagonului.

– Te doresc, Grace. Acum ai înțeles? Încuie uşa în urma mea şi nu lăsa pe nimeni să intre.

A fost atît de uluită, încît nu s-a putut mişca. A răcnit la ea să facă ce i-a cerut, apoi a rămas afară, în fața uşii, pînă cînd a auzit clinchetul zăvorului.

Prima dată a vomitat la toaletă. Apoi n-a mai reuşit să ajungă. A vomitat pe podea şi în găleata pe care i-a adus-o însoțitorul de vagon. A avut impresia că a vomitat şi pe Grace, dar se ruga la Cel de Sus să nu fi fost decît o închipuire. Era sigur că niciodată nu s-a simțit atît de rău.

Aproape că nu-şi putea ridica capul şi, indiferent cîte pături a pus Grace pe el, nu se putea încălzi deloc.

Grace i-a aranjat un pat. A stat de veghe toată noaptea, ținîndu-i capul în poală, punîndu-i comprese reci pe frunte, iar Daniel a fost sigur că, fără ea, ar fi murit.

Spre miezul nopții a încetat să mai vomite şi chiar a adormit. L-a trezit în zori să-i spună că au ajuns în gară şi că trebuie să schimbe trenurile. Sincer, nu ştie cum a reuşit să treacă dintr-un tren în altul şi a fost surprins să vadă

că au fost transferate şi valizele. Ea le-o fi cărat? Nu, n-ar fi putut, pentru că a avut mîinile ocupate încercînd să-l facă să se ţină pe picioare.

El nu i-a fost de nici un ajutor, iar cînd şi-a dat seama ce ţintă uşoară a fost Grace cînd au trecut dintr-un tren în altul, l-au apucat din nou frisoanele.

De îndată ce uşa a fost închisă în urma lui, a adormit din nou.

S-a trezit cu capul în poala lui Grace, care stătea rezemată de fereastră, cu ochii închişi şi părea foarte paşnică şi liniştită. Daniel a încercat să nu facă zgomot ca să n-o deranjeze. După ce s-a spălat şi şi-a schimbat cămaşa, s-a aşezat pe bancă vizavi de ea. Atunci a remarcat că se schimbase şi ea.

Era îmbrăcată în bluză albă, cu o broşă frumoasă la gît, şi cu fusta de un albastru-închis. Îşi schimbase şi pantofii care se asortau cu fusta.

Cînd a avut timp? s-a întrebat el. Şi de ce o fi făcut-o oare?

– Bună dimineaţa, Daniel. Te simţi mai bine astăzi?

– Da, mă simt mai bine. Te-ai trezit?

– Nu, nu dormeam. Mă odihneam pur şi simplu. N-aş zice că te simţi mai bine. Aplecă-te să-ţi pun mîna pe frunte.

– Nu te mai preocupa de mine, Grace. Mă simt bine, i-a răspuns ursuz. Purtarea lui n-a impresionat-o cîtuşi de puţin.

– Unde am mai auzit eu oare lucrul ăsta?

– Ce anume?

– Toată noaptea ai spus că te simţi bine, dar, fireşte, nu erai bine deloc. Acum aplează-te.

A simţit duritatea din porunca ei şi a sfîrşit prin a se supune ca să nu o supere.

– Eşti o femeie încăpăţînată, a bombănit el.

Şi-a lipit dosul mîinii de fruntea lui şi s-a încruntat.

– Nu ştiu ce să zic, a recunoscut ea. Dacă mai ai febră, este mică. Nu trebuie să mănînci şi să bei încă nimic, altfel o să ţi se facă iarăşi rău. Ai avut mare noroc.

Daniel s-a întins din nou şi şi-a încrucişat braţele la piept.

– Cum aşa?

– Ai făcut o formă uşoară de gripă. Putea să fie mult mai rău. Jessica a vomitat, cu intermitenţe, timp de trei zile. Am crezut că o să-şi dea şi sufletul.

– Şi eu am avut azi-noapte momente cînd aş fi vrut să mor, a recunoscut. Apropo, mulţumesc pentru... ştii pentru ce.

– Cu plăcere.

– De ce ţi-ai schimbat hainele? a întrebat-o

curios. Ți le-am mototolit? Probabil că asta a fost. Mi se pare totuşi inutil. Nu te vede nimeni în afară de mine.

– A trebuit să o fac.

– De ce?

– Ai vomitat pe mine, i-a răspuns ea cu un oftat.

– Oh, Grace, îmi pare rău!

– Daniel, n-ai făcut-o intenționat.

– Însoțitorul de vagon te-a ajutat să ...

Nu şi-a terminat propoziția pentru că Grace a început să clatine din cap.

– Nu l-am lăsat să intre în compartiment pentru că m-ai pus să-ți promit să nu las pe nimeni înăuntru, ți-aminteşti?

– Nu, a recunoscut el. Nu-mi amintesc. Dacă nu a intrat el, cine a curățat podeaua.

– Eu.

Arăta îngrozitor şi, brusc, Grace a regretat că i-a spus adevărul.

– Ce-ar fi să vorbim despre altceva?

– Cum ar fi?

– Despre vreme, a sugerat ea.

– Glumeşti.

– A fost singurul lucru care mi-a venit pe moment. Te deranjează dacă deschid fereastra ca să intre puțin aer proaspăt?

Daniel s-a ridicat şi a deschis fereastra.

Briza i-a mîngîiat obrazul.

S-a aşezat la loc şi s-a uitat din nou la ea.

– Vrei să bei sau să mănînci ceva?

– Stomacul tău ar rezista dacă aş mînca în faţa ta?

– Poate că ar trebui să mai aştepţi puţin.

Grace nu mîncase nimic de o zi şi, deşi murea de foame, a dat din cap că este de acord.

– Am să mai aştept bucuroasă.

– Nu vrei un pahar cu apă? Eu aş vrea puţină.

– N-ai să primeşti, i-a spus ea cu vocea aceea poruncitoare care începuse să-i displacă atît de mult.

– De ce nu?

– Ştii tu de ce. O să ţi se facă din nou rău de la stomac. Nu am chef să curăţ iarăşi mizeria.

– Acum de ce eşti urîcioasă?

Daniel vorbea de parcă era un urs. Ba chiar şi semăna cu un urs, cu barba aia nerasă, cu părul răvăşit, cămaşa scoasă din pantaloni şi expresia clar ameninţătoare. Cu toate acestea, ea continua să-l admire cît de chipeş este.

Daniel o dorea.

Grace ar fi vrut să poată discuta cu el despre lucrul ăsta, dar nu îndrăznea să spună un cuvînt, cel puţin nu atîta vreme cît era în starea asta de spirit, reacţionînd iritat la orice.

S-a gîndit că ar trebui să mai aştepte puţin pînă să abordeze subiectul şi poate că, pînă atunci, o să înţeleagă de ce recunoaşterea de către el a acestui lucru a uluit-o în aşa măsură şi i-a tăiat răsuflarea.

Nu, nu va aborda lucrul ăsta acum pentru că ar fi nedelicat. Daniel nu a avut însă nici un fel de rezervă în privinţa asta.

– Apropo de ce am spus ieri...

– Ce anume?

– Ştii tu... că te doresc!

Grace şi-a împreunat mîinile în poală.

– N-ai vorbit serios. Asta vrei să-mi spui, nu? Febra a fost cea care a vorbit.

– Nu, am vorbit foarte serios.

– Zău!? a exclamat în şoaptă, uimită că este atît de direct. Tocmai i-a oferit o cale de ieşire, dar Daniel nu a profitat de ea.

– Da. Însă nu am de gînd să fac nimic în legătură cu asta, aşa încît să nu ţi se urce la cap.

Grace a rămas cu gura căscată.

– Pardon?

Daniel şi-a dat seama că a cam sărit peste cal în clipa în care i-a văzut flăcările din privire.

– Am vrut să spun că s-ar putea să iei vorbele mele drept un compliment, dar să nu-ţi faci gînduri prea mari, pentru că nu intenţionez să întreprind nimic în direcţia asta.

– O, da, chiar că a fost un compliment. Mi-ai spus că mă doreşti, după care ai vomitat imediat pe mine!

– Îmi pare sincer rău, Grace, şi-a cerut el scuze izbucnind în rîs.

– Oh, du-te şi bagă-ţi capul într-o găleată ca să te răcoreşti.

– Te-am enervat rău de tot, nu? a întrebat-o rîzînd din nou. N-am crezut că poţi să te înfurii, dar acum chiar că eşti furioasă! Sub stratul ăsta gros de miere eşti plină de temperament, lady Winthrop! Mă întreb ce ar crede bătrînul şi bunul Nigel despre lucrul ăsta.

– Chiar este nevoie să fii atît de exasperant?

– Tot mai vrei să trimiţi telegrama aceea prin care să accepţi să te căsătoreşti cu Nigel?

– Vrei să schimbăm subiectul, te rog?

– Sigur. Vrei să vorbim din nou despre vreme?

– N-am vorbit deloc despre vreme, dar nu, nu despre asta vreau să vorbim acum. Mă gîndesc la Jessica şi la Rebecca. Am sperat să ne întîlnim cu ele cînd am schimbat trenul, dar nu le-am văzut pe nici una.

– Cole şi Jessica n-ar fi avut timp să ne ajungă. Sînt cu o zi în urma noastră, iar Cooper şi Rebecca au plecat ieri.

– Dar am recuperat din timp mergînd că-

lare, iar ei ar fi putut să piardă trenul de ieri.

– Poate, dar este puțin probabil. Şi eu m-am uitat după ei, dar nu i-am văzut.

– Cum puteai să-i vezi? Erai prăbuşit tot peste mine. De-abia puteai ține ochii deschişi.

– Sînt sigur că prietena ta este bine. Nu-ți face nici o problemă. Cooper va avea grijă să fie în siguranță.

– Crezi sincer lucrul ăsta?

– Da. Încetează acum să-ți mai faci griji. Aşa cum îl cunosc eu pe Cooper, probabil că a învățat-o deja să joace poker. Pun pariu că Rebecca se distrează grozav.

Capitolul 28

Rebecca era teribil de agitată. Era convinsă că o să-şi piardă mințile dacă mai stă mult închisă cu şeriful federal Cooper în compartimentul ăsta mic. Oricît de atrăgător şi de atent era, tot o scotea din sărite. Cooper a încercat în aşa fel, încît timpul să treacă mai repede. Au jucat cărți cîteva ore, au stat de vorbă şi au mîncat prînzul adus de însoțitorul vagonului, într-o cutie. Apoi a cuprins-o plictiseala şi nu-şi dorea altceva decît să fie singură cîteva minute.

Disperată, a găsit în cele din urmă un motiv plauzibil să-l trimită afară. L-a rugat să-i aducă valiza mare pe care însoțitorul vagonului a pus-o în compartimentul cu bagaje, pentru că voia să-şi ia de acolo un medicament. Plîngîndu-se de durere de cap, a insistat că dacă nu-şi ia medicamentul acum, înainte ca durerea să se intensifice, va fi nevoită ca la următoarea stație să coboare din tren şi să se instaleze în pat.

S-a simțit vinovată că-l mințea, pentru că se dovedise foarte simpatic şi înțelegător.

– Ştiu că ar fi trebuit să-mi pun medicamentul respectiv în valiza de mînă, dar am uitat.

– Chiar te doare atît de rău? a întrebat-o Cooper, evident îngrijorat.

– Începe să devină insuportabilă, i-a răspuns ea. Dacă nu iau ceva acum, o să mă țină o săptămînă.

Cooper nici că putea fi mai plin de solicitudine. După ce i-a promis că se va grăbi, i-a spus să încuie uşa după el, iar Rebecca exact asta a făcut. A rămas apoi în mijlocul cubului claustrofobic şi a suspinat profund fericită că, în sfîrşit, avea tot spațiul pentru ea şi era atîta linişte. Avea nevoie să fie singură pentru a se gîndi la viitor şi a-şi formula planurile. Numai Dumnezeu ştie cîte mai erau de făcut într-un timp atît de scurt!

Sperase ca şeriful Cooper să lipsească cel puțin 15 minute, dacă nu mai mult. Bagajele erau la trei vagoane distanță şi, odată ajuns acolo, trebuia să scotocească pentru a da de valiza ei. Şi totuşi la mai puțin de un minut după plecarea lui, s-a auzit o bătaie în uşă.

– Ce dracu' o mai fi acum? a bombănit, gîndindu-se că şeriful şi-o fi zis că trebuie să-i mai dea un ordin înainte să pornească să facă ce i-a cerut. S-a forțat să arboreze o expresie zîmbitoare, a ridicat zăvorul şi a crăpat puțin uşa.

În clipa aceea uşa parcă a explodat trîntindu-se de perete. Nici măcar n-a apucat să ţipe. Tot ce a văzut cînd s-a dat, clătinîndu-se, înapoi a fost ţeava unui pistol negru, strălucitor. Îndreptată spre ea.

A căzut pe bancă, strîngînd mîinile la piept. Gîfîind de teamă, a strigat:

– Ce cauţi aici?

Drept răspuns, omul cu pistolul a intrat iute în compartiment şi a trîntit uşa cu călcîiul după el. Era într-un costum negru de om de afaceri şi avea pantofi negri, bine lustruiţi. Nu arăta cîtuşi de puţin a ucigaş.

– Ridică-te, tîrfă, a şuierat el.

Rebecca nu s-a mişcat destul de repede. Atunci, a înşfăcat-o de braţ şi a tras-o spre el, ţintindu-i pistolul în burtă. Cînd i-a dat drumul, Rebecca a încercat să facă un pas înapoi, clătinînd din cap într-o implorare mută de a nu-i face rău, dar el a rămas indiferent la frica ei.

– Te rog, l-a implorat ea în şoaptă.

Rugămintea l-a excitat şi mai mult.

– Aşa, tîrfă, imploră-mă! Vreau să cerşeşti!

A întins mîna şi i-a sfîşiat rochia pînă la brîu, zîmbind cînd i-a auzit ţipătul.

Înainte ca ea să apuce să se acopere, i-a cuprins un sîn strîngînd-o dureros.

– Nu, să nu faci asta, l-a implorat în şoaptă.

Omul a aruncat pistolul pe banchetă, rîzînd

acum, şi a tras-o la piept. Şi-a înfipt degetele în părul ei, posedîndu-i în acelaşi timp gura. A fost un sărut umed, fierbinte şi crud. A muşcat-o de buza de jos pînă la sînge, după care a început să lingă sățios picăturile cu limba.

A sărutat-o iarăşi şi iarăşi, ținîndu-şi bine prizoniera în brațe, în timp ce ea se zbătea din răsputeri şi cînd, în sfîrşit, s-a retras, a privit-o adînc şi pătrunzător în ochi, luîndu-i mîna şi forțînd-o să-l mîngîie intim prin pantaloni.

– Te doresc!

Rebecca a închis ochii într-o capitulare, fericită că s-a lipit de el. A izbucnit într-un rîs plin de încîntare.

– Întotdeauna mă doreşti.

A strîns-o mai tare la piept, gîfîind la urechea ei. Sunetul a excitat-o. Şi-a încolăcit brațele de gîtul lui şi a început să se frece îndrăzneață de el.

– Mi-ai distrus bluza. Eşti prea dur.

– Îți place.

Rebecca s-a înfiorat de plăcere.

– Da, îmi place, i-a şoptit ea. Bărbatul a început să o sărute pe gît, iar ea torcea ca o pisică mulțumită. N-ar trebui... Şeriful o să se întoarcă de îndată. Oh, Dumnezeule, ce bine este! S-a lăsat pe spate ca el să-i poată vedea ochii. Înțeleg că ai primit telegrama mea. Băieții sînt cu tine?

A sărutat-o încă o dată înainte de a-i răspunde.

– Johnson este în Rockford Falls aşteptînd prilejul să le omoare pe cele două femei. Ceilalţi sînt deja înainte, la Red Arrow. Dacă Johnson dă greş, atunci o să le facă ei de petrecanie cînd vor coborî din tren. Eşti sigură că femeile merg la Red Arrow, nu?

– Da, sînt sigură, i-a răspuns plină de ea.

– Ţi-ai dat seama care din ele a fost în bancă?

– Nu. Amîndouă sînt speriate ca nişte şoricei şi nici una nu mi s-a destăinuit. Păcat că n-au murit în incendiu, a adăugat trecîndu-şi degetele cu tandreţe prin părul lui. Am trecut prin mari necazuri.

– Nu te îmbufna, a alintat-o el. Dacă nu reuşeşte Johnson, or să aibă grijă de ele băieţii mei de la Red Arrow.

– Şi atunci martora sînt eu.

Rîsul ei răguşit l-a stîrnit şi mai tare.

– Da, da, a spus în şoaptă. Oh, ce bine, ce grozav!

Rebecca îşi plimba mîna pe pieptul lui, coborînd tot mai jos pînă cînd a început să-l mîngîie din nou intim. Ştia ce efect avea asupra lui şi fremăta fericită că are o asemenea putere.

Bărbatul s-a întins spre fusta ei; Rebecca a clătinat din cap.

– Nu, n-ar trebui, a şoptit cînd a început să-i desfacă nasturii. Nu este timp şi este prea periculos.

– Ne facem timp. Te doresc, Rebecca, acum!

A cedat şi a făcut un pas înapoi ca să se dezbrace. Bluza era ruptă şi a scos-o imediat; apoi şi-a descheiat nasturii fustei, pe care a lăsat-o să cadă pe podea.

– Sîntem nebuni că riscăm atît, Donald, i-a spus în timp ce-şi desfăcea corsetul.

Privind-o cum se dezbrăca, bărbatul a început să gîfîie. A aşteptat pînă ce trupul ei auriu a rămas acoperit numai cu o cămăşuţă din dantelă şi mătase, după care nerăbdarea a pus stăpînire pe el. S-a repezit, şi-a vîrît mîna între coapsele ei şi a trîntit-o fără nici un fel de menajamente pe banchetă.

Rebecca şi-a scos chiloţii şi i-a aruncat deoparte, s-a întins pe bancheta tapisată şi şi-a desfăcut larg picioarele, invitîndu-l să o posede. Bărbatul îşi umezea nerăbdător buzele privindu-i pofticios sînii. A pus un genunchi între picioarele ei. Nu mai putea aştepta nici o clipă, ştiind că va exploda dacă nu va fi a lui pe loc.

– Ştii să mă scoţi din minţi, nu, ticăloaso?

– O, da, ştiu, a şoptit ea rîzînd. Cine ar fi crezut că un domn atît de manierat şi de pe-

dant poate să aibă un apetit atît de violent!

– Cît timp avem?

– Cel puțin 15 minute.

Donald tocmai se ocupa de nasturii de la pantaloni cînd a auzit o bătaie în uşă. A încuiat-o oare? Nu-şi amintea. A sărit şi s-a răsucit exact în clipa în care Cooper deschidea uşa.

– Rebecca ți-am spus să încui... a început deschizînd larg uşa. A fost atît de uluit să o vadă goală, încît a înțepenit pe loc. Părea că nu-şi dă seama ce se întîmplă.

Donald era în spatele uşii, aşteptînd ca şeriful să intre. Îşi căuta cu disperare pistolul prin buzunare.

– Ce dracu'? a bombănit Cooper făcînd un pas înainte.

Rebecca s-a sprijinit într-un cot, inima bătîndu-i cu putere, şi s-a uitat spre Donald, implorîndu-l mută să acționeze. Cooper i-a urmat privirea şi s-a întors exact în clipa în care Donald înainta.

– Ticălosule! a răcnit Cooper.

Rebecca a intrat în panică. A văzut pistolul lui Donald pe bancă, la o lungime de braț de ea, s-a răsucit pe o parte, a înşfăcat arma şi a tras.

Cooper tocmai ducea mîna spre pistol cînd l-a lovit glonțul. Impactul a fost atît de puternic, încît a fost aruncat afară pe coridor, lovindu-se

de marginea ferestrei; geamul a zăngănit în urma buşiturii.

Rebecca a sărit în picioare. Ca să nu ţipe, şi-a acoperit gura şi a tras din nou. A doua oară a ţintit prea sus. Cooper era deja grămadă pe podea.

Glonţul l-a ratat, dar a spart geamul, care a căzut în ploaie peste trupul ghemuit al şerifului.

– Oh, Dumnezeule... oh, Dunmezeule! se tot văita. L-am omorît? Vezi dacă l-am omorît. Grăbeşte-te, Donald!

Mugind în gît ca un animal, Donald a ieşit repede pe coridor. S-a uitat mai întîi într-o parte şi în alta ca să fie sigur că nu este nimeni.

– Dacă n-a murit, o să moară, a bombănit el. Încetează cu plînsul şi îmbracă-te. Trebuie să coborîm din tren.

– Da, da, a şoptit înainte să se întoarcă să facă ce i-a poruncit.

Donald l-a tîrît repede pe şeriful inconştient spre capătul vagonului, lăsînd o dîră de sînge în urma lui. Cînd a deschis uşa, trenul tocmai încetinea pentru a lua o curbă deasupra unui lac ce se deschidea ca un hău negru dedesubt.

În depărtare, de cealaltă parte a lacului, a zărit luminiţele unui oraş.

S-a aplecat, l-a ridicat cam pe jumătate pe Cooper, gemînd din cauza greutăţii, apoi l-a împins şi i-a făcut vînt cu piciorul.

A rămas pe loc uitîndu-se în urmă şi a zîmbit cînd şeriful a atins suprafaţa apei.

Părea că nu l-a văzut nimeni. Era sigur de asta şi se îndoia ca totuşi cineva să fi auzit împuşcăturile, pentru că zgomotul roţilor de tren acoperea orice altceva.

Încă o dată a scăpat cu faţa curată după prima! A simţit o puternică descărcare de adrenalină şi a început să gîfîie de euforie. A avut impresia că a văzut o mişcare cu coada ochiului, dar nu era sigur.

A întors capul în altă parte, ca măsură de precauţie să nu fie recunoscut, după care a pornit încet înapoi, spre compartimentul Rebeccăi. Carpeta de jos absorbise deja sîngele şi hotele parcă erau acolo demult. Nimeni nu şi-ar fi dat seama cît de proaspete sînt decît dacă ar fi îngenunchiat şi ar fi pipăit ca să vadă că sîngele era încă proaspăt.

De data asta a încuiat uşa. Rebecca nu apucase să se îmbrace. Hainele erau grămadă pe banchetă, iar ea se chinuia să bage lucrurile sfîşiate înapoi în valiză. Donald a înşfăcat-o din spate, a proptit-o în perete şi a posedat-o violent.

Nimeni nu a auzit strigătele Rebeccăi.

Capitolul 29

Despărțirea a fost o adevărată agonie. Jessica arăta de parcă inima îi era sfîşiată cînd şi-a luat rămas bun de la Caleb.

N-a vărsat totuşi nici o lacrimă, şi nici copilul. Plecarea ei nu l-a deranjat pentru că băiatului îi plăcea foarte mult de Josey şi Tom Norton.

Cînd Jessica l-a luat să-l sărute de rămas bun, copilul s-a zbătut în brațele ei; nu s-a obosit să-i facă semne de rămas bun şi nici măcar nu s-a întors să-i arunce o ultimă privire cînd mama lui a ieşit pe uşă. Era ocupat să dea peste cap bucătăria lui Josey.

Jessica l-a surprins pe Cole. A ştiut că ea nu va face nici o scenă în fața copilului, dar se aştepta ca, îndată ce vor fi afară, să o țină tot într-un plîns.

Îşi pregătise deja o predică, în sensul că „aşa este cel mai bine", dar Jessie a fost solemnă şi nu a vărsat nici o lacrimă în tot timpul călătoriei.

Merita o recompensă pentru felul în care s-a comportat. Au mers întinşi toată ziua, oprindu-se numai de două ori, scurt, pentru a se odihni caii, iar la apusul soarelui era evident epuizată fizic şi emoţional.

Cînd soarele a început să coboare, a oprit calul lîngă al ei, dojenindu-se în gînd că a mînat-o atît de tare.

Nu era o călăreaţă foarte abilă, iar drumul lung a fost probabil foarte dificil pentru ea; şi totuşi nu s-a plîns nici măcar o dată.

– O să prindem trenul la Edwardswille, mîine dimineaţă, i-a spus el. Oraşul este cam la cinci mile de aici. Mă îndoiesc că o să găsim nişte camere grozave, dar cel puţin ai să poţi dormi într-un pat, i-a explicat el. Sau am putea face un mic ocol şi să dormim afară, lîngă cascadă.

– Doar n-ai de gînd să ne întoarcem la Rockford Falls? l-a întrebat clătinînd deja din cap.

– Sîntem departe mult de Rokford Falls, a asigurat-o el. Locul la care mă gîndesc este o cădere mică de apă care se revarsă într-un lac albastru şi limpede. Este un loc cu adevărat izolat.

– Cît de mare este ocolul? a întrebat obosită. Şi-a dat o şuviţă de păr de pe faţă şi a văzut cît de murdară de praf era pe mîini. O

baie i s-ar fi părut o adevărată binecuvîntare.

– Cam o milă de aici. Dacă dormim sub cerul liber, o să ajungem mai repede.

– Tu ce ai prefera?

Lui îi plăcea întotdeauna să doarmă afară, sub stele, departe de zgomot şi de aglomeraţia unui oraş mare, dar n-avea de gînd să-i spună lucrul ăsta Jessicăi. Era opţiunea ei, nu a lui.

– Orice hotărăşti tu, pentru mine este perfect.

– Aş vrea să fac o baie.

– Sînt sigur că putem găsi o baie pentru tine la Edwardswille.

– Dar aş prefera să dorm afară. Este într-adevăr izolat locul de lîngă cascadă?

– Da, este.

– Atunci înseamnă că pot să exersez.

– Să exersezi ce? a întrebat-o el.

– Ai să vezi. Nu pot să mă ascund singură, aşa că va trebui să mă ajuţi.

– Exerciţiul ăsta presupune să te ating? a întrebat-o ridicînd dintr-o sprînceană.

O tachina şi era sigur că o să roşească. Ceea ce totuşi nu s-a întîmplat. În schimb, l-a aprobat imediat.

– O, da, va trebui să pui braţele în jurul meu. Cel puţin aşa cred eu că trebuie să faci. Nu sînt sigură, pentru că nu am nici un fel de experienţă.

Cole şi-a îndemnat calul la trap, luînd-o înainte pe partea îngustă. Ea venea în urmă.

Mintea lui sărea de la un gînd necurat la altul. Ce naiba o fi vrînd să exersez? Şi-a întors privirea în spate.

– Exersatul ăsta... necesită un loc izolat?

– O, da, foarte izolat, i-a răspuns ascunzîndu-şi zîmbetul.

– De ce?

– Pentru că o să fac mult zgomot. Dacă ar mai fi şi alți oameni prin preajmă m-aş inhiba.

Cole a tras de frîu şi a aşteptat-o să-l ajungă. I-a văzut lacrimile din privire şi a ştiut că pune la cale vreo năzbîtie.

– Nu vorbeşti de ce cred eu că vorbeşti, nu?

Jessica a fluturat din gene la el. Cole a izbucnit în rîs.

– Despre ce crezi tu că vorbesc? l-a întrebat cu nevinovăție.

– Despre sex.

– Nu, a reuşit să spună înainte să izbucnească şi ea în rîs.

– Bărbaților nu le place să fie luați în batjocură, Jessie. Ține minte lucrul ăsta.

Cole a pornit din nou. Ea se ținea în urma lui, aşa cum a făcut în ultimele opt ore. N-a mai scos multă vreme nici un cuvînt, dar pînă la urmă curiozitatea a învins.

– Cole?

– Da.

– Ai fost dejamăgit?

– De ce să fiu dezamăgit?

– Că nu m-am referit la sex.

– Nu, s-a răstit el, nu am fost.

I-au căzut umerii, cuprinsă de o mare dezamăgire.

– Atunci nu te-ai gîndit niciodată să faci asta... cu mine?

Cole nu-şi putea crede urechilor că purtau o asemenea conversaţie. Oare chiar nu-şi dădea seama ce efect avea asupra lui?

Probabil că nu, şi-a zis.

Este evident că este nevinovată, dar n-o să mai fie mult timp dacă o să continue să-i pună tot felul de întrebări personale.

– Ba da, m-am gîndit.

– Şi?

– Şi ce? N-o să se întîmple, Jessica.

– Nu, fireşte că nu, s-a grăbit ea să fie de acord. Dar, ca să fiu sinceră, m-am gîndit şi eu la asta, de mai multe ori.

Cole era aproape să cadă de pe cal.

– Vrei să încetezi să mai vorbeşti despre lucrul ăsta?

– Nu este nevoie să răcneşti la mine. Pur şi simplu am fost sinceră cu tine. Este foarte uşor de vorbit cu tine, dar pînă te înfurii, iar recunoaşterea faptului că m-am gîndit să fac dra-

goste cu tine nu este o crimă. Nu am de gînd să transpun lucrurile în practică. Nici nu aş ştii ce să fac.

– Atunci nu trebuie să fiu îngrijorat că ai putea să faci vreo prostie.

– Cum ar fi?

Cole nu i-a răspuns. Şi-a jurat să nu mai scoată nici un cuvînt şi categoric nu o să se mai uite înapoi la ea; cel puțin pînă nu scapă de gîndul persistent de a o tîrî de pe cal, de a-i smulge hainele şi de a face pe loc dragoste cu ea.

– Sper ca apa să fie caldă, a remarcat ea.

El spera să fie rece... rece precum gheața.

Ultima milă i s-a părut cît 20 Jessicăi, iar cînd, în sfîrşit, au ajuns, era obosită moartă.

Cole a ajutat-o să descalece; mîinile i-au rămas în jurul taliei ei mult mai mult decît era necesar, iar Jessica s-a sprijinit de el, recunoscătoare pentru ajutor.

Îi tremurau picioarele atît de tare, încît era sigură că ar fi căzut direct pe spate dacă n-ar fi ținut-o. Şi-a ridicat privirea spre el, i-a remarcat maxilarul încleştat şi s-a îndepărtat rapid.

Evident, era încă iritat de remarcile pe care nu ar fi trebuit să le facă. A fost o necuviință din partea ei.

A hotărît să-l ignore pînă cînd era în toane mai bune. Totul în jur o încînta.

Era atîta verdeață! A încercat să-şi dezmorțească picioarele îndreptîndu-se spre lac. Cascada nu semăna deloc cu Reckford Falls.

Era mult mai mică şi, chiar dacă nu avea aceeaşi măreție, era la fel de încîntătoare.

În timp ce Cole s-a îngrijit de cai, ea a pregătit popasul.

După ce a adunat lemne pentru foc, a întins sacii de dormit şi a scos mîncarea pregătită de Josey.

– Masa este gata, a strigat ea.

– Mănînc mai tîrziu, i-a răspuns Cole.

A terminat de țesălat caii şi i-a lăsat să pască iarba suculentă.

Susurul cascadei era liniştitor şi apa mult prea îmbietoare ca să reziste; în timp ce ea mînca, s-a dus pe malul lacului, s-a dezbrăcat şi s-a cufundat în apa cristalină.

Răceala apei l-a ajutat să-şi ia gîndurile de la Jessica şi astfel şi-a putut aminti de ce nu voia să o atingă.

Din cauza obligațiilor, şi-a zis el. Femeia era categoric atrăgătoare, dar venea cu obligații. În plus, nu era genul de femeie cu care un bărbat să se culce şi apoi să o părăsească.

Merita mult mai mult – merita pe cineva mai bun decît el, oricum.

Atunci de ce se înfierbîntă şi se supără cînd şi-o imaginează cu alt bărbat?

N-are nici un drept să fie posesiv şi totuşi tocmai asta făcea.

– Ai de gînd să stai în apă toată noaptea?

Întrebarea l-a trezit din gîndurile lui negre. A ieşit, s-a şters cum a putut şi şi-a pus pantalonii.

Cînd s-a apropiat de tabără, a tras sacii de dormit mai aproape de streaşina stîncii, ca măsură de precauţie în caz de ploaie, a rînduit din nou crengile adunate de ea, a scăpărat un chibrit ca să aprindă focul, apoi s-a aşezat pe sacul său ca să mănînce.

Ştiind că Jossey a pregătit mîncarea, nu a fost surprins să constate ce gust oribil avea. Jessica nu s-a plîns de gustul ei, dar, judecînd după cantitatea rămasă, a ştiut că n-a mîncat cine ştie ce.

Jessica a ronţăit toată menta pusă în pachet de Josey. Continua să mestece în timp ce şi-a luat haine curate, un prosop şi săpun, plecînd spre lac.

S-a dezbrăcat, a intrat în apă şi a folosit perdeaua delicată a cascadei ca un paravan pentru a se feri de Cole.

Şi-a strîns părul de pe ceafă şi, cu picioarele depărtate, şi-a lăsat capul pe spate, a închis ochii şi a intrat sub apa curgătoare.

Masajul delicat i-a îndepărtat încordarea şi, cît ai clipi, s-a simţit complet relaxată.

Era absolut minunat!

Cole parcă era în purgatoriu şi n-avea pe cine să dea vina decît pe el însuşi.

N-ar fi trebuit să o privească cum face baie. A fost un lucru rău şi în acelaşi timp lipsit de bun-simţ.

N-a putut totuşi să-şi întoarcă privirea în altă parte, dar dacă din cauza asta era un destrăbălat, cu atît mai rău!

Era incredibil de frumoasă! Stătea în apă pînă la brîu, iar fiecare mişcare era plină de senzualitate şi de graţie.

A privit-o cum s-a frecat pe gît şi pe braţe; apoi a fost nevoit să închidă ochii luptîndu-se cu dorinţa de a intra şi el în apă şi să i se alăture.

Poate că, în definitiv, obligaţiile nu erau chiar atît de rele.

A renunţat la gînd şi a deschis din nou ochii. Scena erotică era atît de uluitoare, încît a simţit că i se taie respiraţia.

A reacţionat cu întreaga lui fiinţă, fiecare muşchi fiind încordat de dorinţa de a o atinge.

Mintea i-a fost invadată de intenţii care de care mai senzuale şi şi-a dat seama că, dacă nu-şi controlează imediat gîndurile, o să dea de bucluc.

Gemînd puternic, s-a întins pe sacul de dormit şi şi-a pus mîinile sub cap.

Avea somnul foarte uşor, iar dacă Jessica ar fi avut vreo problemă sau dacă avea nevoie de el, n-avea decît să-l strige.

A numărat vite, a numărat oi. Apoi a început să numere felurile în care ar fi vrut să facă dragoste cu ea.

– Cole, dormi?

– Nu, i-a răspuns fără să deschidă ochii.

– S-a întîmplat ceva? Pari răguşit.

– N-am nimic. Ce doreşti?

– Am vrut să ştiu dacă te-ar deranja că fac zgomot.

– De ce să faci zgomot?

– Ca să exersez tragerea la ţintă.

S-a ridicat direct în fund şi a văzut pisolul din poala ei.

– De unde-l ai?

– Mi l-a dat Tom Norton.

– Lasă-l deoparte.

– Vreau să învăţ să trag cu o oarecare precizie.

– Nu, n-ai să înveţi!

– Am de gînd să învăţ să mă apăr singură. Nu-mi plac deloc armele şi am sperat să nu am nevoie niciodată de aşa ceva, dar banda Blackwater a schimbat totul. Răspund de mine şi de fiul meu, şi nu am de gînd să las pe nimeni să ne facă rău.

– Usucă-ţi părul şi culcă-te!

Şi-a dat o şuviţă de păr ud pe spate, apoi a deschis cutia de gloanţe pe care i-a cumpărat-o Tom şi a început să încarce pistolul.

A încercat să nu se enerveze cînd a văzut-o că trage într-o ţintă imposibilă.

Îl scotea din minţi pentru că făcea mereu aceeaşi greşeală, iar cînd nu a mai putut rezista, s-a ridicat în picioare.

A venit în spatele ei, a prins-o de talie şi a tras-o spre el, apoi i-a luat mîna în care ţinea arma.

– În ce anume vrei să tragi? a întrebat-o.

– În copacul din faţă. În ce crezi că am tot ţintit?

– În stele! Ţinteşti prea sus, iubito.

A petrecut aproape o jumătate de oră învăţînd-o să ţintească şi să tragă, şi, sincer, a detestat fiecare secundă. N-ar fi trebuit să fie nevoită să înveţe aşa ceva; locul ei era într-un salon, sorbind ceai, cu Caleb jucîndu-se la picioare. Era o doamnă, iar doamnele nu umblă cu pistoale.

A făcut greşeala să-i împărtăşească părerile lui. L-a contrazis cu vehemenţă.

– Am recunoscut că nu-mi place ideea să port pistol, dar am s-o fac pînă ce va fi prins şi ultimul din banda Blackwater, iar dacă asta înseamnă să nu mai fiu o doamnă, ei bine, n-am să mai fiu!

– Categoric, eşti frumoasă cînd te înfurii. Îți scînteiază ochii!

– O mulțime de femei poartă arme pentru... Ce-ai spus? Şi-a întors capul să-l privească şi s-a lovit de bărbia lui.

– Am spus că eşti frumoasă, a repetat.

Complimentul a emoționat-o.

– Mulțumesc, s-a bîlbîit înainte de a privi în altă parte ca să se poată concentra.

– Femeile care trăiesc în Vestul Sălbatic trebuie să poarte arme cu ele pentru că există tot felul de... Ce faci?

Se aplecase şi îi săruta gîtul.

– Te sărut, dar nu-ți întrerupe tirada. Ce spuneai?

– Există animale sălbatice... cum sînt urşii şi alți prădători... şi...

S-a oprit să suspine, apoi şi-a lăsat capul într-o parte, astfel încît Cole să aibă mai mult spațiu să-i exploreze gîtul.

Căldura dulce a răsuflării lui o făcea să se simtă minunat şi să se înfioare.

Ştia că ar trebui să-l oprească de la asemenea libertăți şi exact asta o să facă în foarte scurt timp, şi-a promis în sinea ei.

– Prădători? a întrebat-o văzînd că s-a oprit.

– Da, o mulțime de prădători.

– Unde?

Jessica şi-a pierdut şirul gîndurilor.

– Nu ştiu... undeva.

Cole a rîs moale. A întors-o uşor în braţele lui şi şi-a plecat capul ca să-i dea un sărut curat.

Trupul său avea însă alte idei. În clipa în care şi-a încolăcit braţele de gîtul lui, a ridicat-o brusc, pînă cînd i-a strivit sînii de piept, şi a sărutat-o cu sete. I-a luat gura în posesie totală; şi-a vîrît limba în cavitatea fierbinte şi minute în şir a făcut astfel dragoste cu ea.

Şi-a lipit trupul perfect de-al lui şi se potrivea de parcă ar fi fost făcută pentru el. Era atît de dulce, de senzuală şi de iubitoare!

Şi inocentă. Gîndul l-a făcut să se mai răcorească. Nu a putut chiar să-i dea drumul, dar a lăsat-o să-şi recapete suflarea. Muşcînd-o delicat de buza de jos ca să deschidă din nou gura, a sărutat-o apăsat şi adînc, apoi i-a dat drumul.

Dar nu şi ea. Tremurînd de dorinţă, îl săruta cu toată pasiunea şi ardoarea acumulate în ea.

Acum ea a devenit agresorul, imitînd modul erotic de a o săruta, la început timid, apoi cu multă îndrăzneală cînd a strîns-o din nou în braţe.

Cole a scos un geamăt adînc în clipa în care şi-a împletit limba cu a lui.

Dumnezeule, cît era de dulce! Parcă era de zahăr!

Abandonul ei l-a zdruncinat şi a ştiut că dacă el persistă ar putea să-i învingă orice raţiune şi să facă pe loc dragoste cu ea.

Jessica era prea inocentă ca să se gîndească la consecinţe.

Unul din ei trebuie să se gîndească la ziua de mîine, iar Cole ştia că el era cel care trebuia să oprească lucrurile. I-a desfăcut mîinile din jurul gîtului şi s-a depărtat.

– N-ar fi trebuit să fac asta, a spus ursuz.

Ameţită, se uita la el cum dă înapoi.

– Mă bucur că ai făcut-o, a şoptit ea. Voiam să ştiu cum este să...

– Eu nu sînt un experiment, Jessica, a întrerupt-o întorcîndu-se spre ea. Îi vedea furia în priviri şi în poziţie. A făcut un pas spre el, apoi s-a oprit.

– Nu, nu eşti. Numai că îmi doream demult să te sărut.

– Ei bine, n-o să se mai întîmple.

– De ce nu?

Nu-i venea să creadă că poate să pună o asemenea întrebare.

– Ştii la ce duc sărutările, nu?

Jessica a dat încet din cap.

– Sînt aproape sigură că ştiu, dar întrucît eu niciodată...

A întrerupt-o scurt pentru că subiectul îl făcea să simtă dorinţa dureroasă de a o atinge

din nou, iar dacă ar atinge-o, ştia că nu s-ar mai putea opri.

– O să trebuiască să stăm departe unul de altul, ai înţeles?

A dat din cap că da, după care a întrebat:

– Cum Dumnezeu o să putem face asta? Doar călătorim împreună?

– Pur şi simplu să-ţi ţii mîinile acasă. După ce i-a poruncit lucrul ăsta, a rîs răguşit. Niciodată nu a spus asemenea cuvinte unei femei şi nu-i venea să creadă că i le spunea tocmai Jessicăi.

Din cauza insignei ăsteia afurisite, şi-a zis el. A făcut din el un gentilom.

Jessica şi-a încrucişat braţele la piept.

– Dacă asta vrei tu, am să fiu fireşte fericită să-ţi îndeplinesc dorinţa.

– Nu, nu asta vreau eu, s-a răstit, brusc înfuriat pe ea. Nu vreau să-ţi smulg hainele de pe tine, să te arunc la pămînt şi să-ţi fac toate lucrurile alea la care am visat!

Jessica a făcut ochii mari.

– Visezi asta cu mine?

– Las-o baltă, Jessie.

– Şi eu visez cu tine! Cole, vrei să faci dragoste cu mine?

– Nu, nu să fac dragoste, a corectat-o el. Să fac sex! Înţelegi diferenţa? Dacă facem sex mîine dimineaţă ai să înţelegi ce greşeală ai

făcut şi ai să regreți toată viața. Aşa că mai ...

Jessica a simțit că începe să se înfurie.

– Şi tu? Tu ai să înțelegi că a fost o greşeală?

– Da.

– Şi ai să regreți şi tu toată viața?

– Da, aş regreta, dar nu pentru multă vreme. Acum înțelegi? Pentru mine ar însemna atît de mult.

Jessica a văzut pistolul gol jos, l-a ridicat şi a trecut pe lîngă el.

– Dintre toți aroganții...

– Sînt cinstit, Jessie. Majoritatea bărbaților le-ar minți ca să se culce cu tine.

– O femeie ca mine?

– Da, a spus urmînd-o spre foc. Ca tine... inocentă, şi pură, şi al dracului de sexi. Cu trupul tău superb, nu-ți poți permite să fii naivă. Este periculos şi stupid!

– Acum mai sînt şi stupidă? Faptul că nu am experiență nu înseamnă că sînt şi stupidă.

A aruncat pistolul pe sacul de dormit şi a rămas în picioare, străpungîndu-l cu privirea.

– Răspunde-mi la o întrebare şi-ți promit că nu vom mai discuta niciodată acest subiect.

– Ce anume?

– Ce te face să fii atît de sigur că eu aş regreta toată viața? Faptul că sînt femeie sau faptul că sînt stupidă?

– Cu alte cuvinte îmi spui că n-ai regreta? Jessica nu i-a răspuns. Cu siguranță ai face-o, a decis Cole. Femeile vor obligații.

– Obligații?

– Angajamente, responsabilități, i-a explicat el. Bărbații nu.

– Atunci toți bărbații ăia care se însoară sînt mai întîi legați fedeleş şi tîrîți în fața altarului?

Cole şi-a zis că era imaginea absolut perfectă.

– Da, probabil că aşa se întîmplă.

– Cumnatul tău a fost forțat să se însoare de către sora ta?

Uitase că i-a povestit despre familia lui.

– Mary Rose şi Harrison? Înainte să apuce să spună ea vreun cuvînt, Cole a clătinat din cap. Harrison a vrut să se căsătorească cu ea.

Jessica s-a aşezat jos şi a început să-şi desfacă şireturile pantofilor. Cole a rămas în picioare urmărind-o cu privirea şi întrebîndu-se cum au ajuns la o asemenea discuție.

– Ascultă, Jessie, tot ce vreau eu să spun, este că...

– Nu doreşti să ai obligații.

– Exact! Aproape că a strigat cuvîntul.

– Fii tare, Cole. Nici eu nu doresc obligații, a spus ea în şoaptă. Nu vreau să mă căsătoresc şi n-am de gînd să o fac niciodată, a adăugat dînd scurt din cap.

– Ba ai să te căsătoreşti cîndva, a prezis Cole, dar s-a încruntat imediat la această posibilitate.

– Pentru că viaţa ar fi mai uşoară?

Cole s-a întins pe sacul de dormit, privind stelele şi chibzuia asupra răspunsului.

– Ar fi mai uşoară şi ar fi bine şi pentru Caleb să aibă un tată în preajmă.

– Eu şi fiul meu nu avem nevoie de un bărbat ca familia noastră să fie completă. Oh, mă enervezi foarte tare, Cole. Eşti la fel ca majoritatea celor pe care i-am cunoscut şi care vor să-şi pună aşternuturile şi convingerile pe seama mea.

– Este greu să fii mamă singură.

– Ştiu cît este de greu, dar sînt fericită... cu adevărat fericită, iar dacă m-aş căsători cu cineva doar pentru a obţine respectabilitate, aş fi nefericită şi de vină n-ar fi nimeni altcineva decît eu.

– Respectabilitate? Ce legătură are asta cu totul?

– Las-o baltă.

– Tu ai ridicat problema. Deci, ce înţelegi prin asta?

– De îndată ce descoperă că nu sînt căsătorită şi că nu am fost niciodată, străinii presupun că îl am pe Caleb din flori şi atunci...

– Atunci ce? a îmboldit-o el să continue.

– Se simt obligați să se asigure că știu care le este părerea despre lucrul ăsta.

– Şi cum fac asta? a întrebat-o privind-o atent. Dă-mi un exemplu.

A ridicat din umeri şi a încercat să dea de înțeles că toate suferințele suportate au importanță numai pentru ea.

– Cînd am fost cu Grace la cumpărături, o femeie m-a pălmuit peste față cînd a aflat că n-am fost căsătorită niciodată. Eram cu Caleb, iar cînd a întrebat al cui este copilul, Grace i-a spus că este copilul meu.

Cole era revoltat de incident.

– Şi tu ce ai făcut?

– L-am luat pe Caleb şi am ieşit afară.

– Îmi pare rău că nu i-ai ars doi pumni!

– Am vrut, a spus ea zîmbind, dar nu am cedat impulsului pentru că nu ar fi fost elegant; şi-l aveam şi pe Caleb cu mine. N-am vrut să vadă că mama lui se poartă în felul ăsta. A avut totuşi grijă Grace de ea. Şi-a dus mîna la gură şi a chicotit. Merita să vezi. M-am uitat prin fereastră.

Cole a zîmbit, cu gîndul la ce urma să-i spună.

– Ce a făcut?

– A smuls o linie de pe tejghea şi a împins-o cu ea spre perete. Nu a lovit-o, dar i-a ținut o asemenea predică, încît, cînd a terminat, fe-

meia plîngea. A fost într-adevăr ridicol. Grace era pe jumătate cît femeia respectivă. Pe urmă am rîs amîndouă de incident.

– Dar continuă să te doară, nu?

Nu i-a răspuns la întrebare.

– Grace este prima prietenă adevărată pe care o am, a spus în şoaptă. Aş face orice pentru ea.

– Şi ea ar face orice pentru tine, nu?

– Da, aşa este. Tu ai prieteni apropiaţi?

– Familia mea. Sînt apropiat de fraţii mei. Mă scot din minţi uneori, dar aş ucide pe loc pe oricine ar încerca să le facă rău.

Nu-şi putea imagina cum este să ai fraţi şi surori, şi l-a rugat să-i povestească ce înseamnă să creşti într-o familie aşa de numeroasă.

A fost absolut uluită să afle că fraţii, sora şi mama lui nu sînt rude de sînge.

A petrecut aproape o oră vorbindu-i de anii copilăriei, povestindu-i tot felul de lucruri nostime şi emoţionale.

Căldura din ochi şi din voce denota dragostea pentru familia lui, iar cînd a terminat Jessica s-a simţit şi mai singură. Tînjea să aibă un loc al ei şi să fie iubită.

– Ne-am unit ca să devenim o familie, i-a spus Cole. Şi niciodată nu m-am gîndit că unul dintre ei m-ar trăda. Tu crezi că aşa se întîmplă întotdeauna, nu?

– Experiența m-a învățat să nu am încredere în nimeni.

– Şi prietena ta Grace?

– Oh, în ea am încredere!

– Şi Rebecca?

– N-o cunosc foarte bine, dar aş putea să am încredere şi în ea, presupun. A fost foarte bună cu Caleb şi cu mine.

– Voi trei ați fost loiale una alteia.

– Nici una dintre ele nu a tras concluzia pripită că fiul meu este nelegitim, a subliniat ea. S-a ridicat şi şi-a întins brațele ca să se relaxaze. Am decis că atunci cînd voi ajunge cu Grace la Denver, dacă întreabă cineva, să spun că sînt văduvă.

– O minciună nu face altceva decît să atragă după sine alta. Uite în ce ați intrat toate trei dacă ați mințit, spunînd fiecare că ea este martorul. Dacă ați fi venit pur şi simplu şi ați fi spus adevărul, înainte ca reporterul să publice ştirea pe prima pagină, viața voastră nu s-ar fi complicat atît. Judecătorul n-ar fi insistat ca eu şi Daniel să vă ducem pe toate trei la Blackwater. Tu şi Grace ați fi fost acum deja la Denver.

– Ți-am spus că eu am fost martoră, i-a amintit ea. Grace şi Rebecca vin şi ele la Blackwater?

– În momentul ăsta sînt pe drum.

– De ce nu mi-ai spus mai devreme?

– Te despărțeai de fiul tău. Aveai suficiente probleme de care să te îngrijoreji, i-a spus el.

– De ce doreşte judecătorul ăsta să ne duci pe toate trei? Doar ți-am spus că eu sînt martorul.

– Da? Ei bine, la fel au spus şi Grace, şi Rebecca.

– Dar nu se poate! a strigat ea.

– Fiecare dintre voi trei ne-a spus că s-a ascuns sub birou.

– Nu!

– Ba da, a contrazis-o el.

– Atunci nu este de mirare că nu m-ai crezut. Nu m-ai lăsat să-ți spun ce s-a întîmplat. Şi am încercat.

– N-am vrut să mai aud alte minciuni.

A tras adînc aer în piept ca să se calmeze, încercînd să nu se înfurie pentru că avea dreptate să se îndoiască de ea. Îl mințise deja.

– De ce Rebecca şi Grace au ascuns că au fost acolo?

– Tu să-mi spui asta.

S-a gîndit o vreme înainte să se aventureze să facă supoziții.

– Grace a considerat probabil că trebuie să mă protejeze pe mine... Ştie că aş face acelaşi lucru pentru ea, dar tot nu înțeleg de ce să mintă Rebecca?

– Nu a mințit, Jessie, ea este martorul nos-

tru. Acum culcă-te. Sînt obosit şi nu mai am chef de discuţii în contradictoriu.

S-a întins pe sac şi s-a întors într-o parte ca să poată privi focul. În mintea ei se învălmăşau tot felul de întrebări. Cole părea foarte sigur că Rebecca era martorul, iar ea nu-şi putea da seama de ce.

– Cole?

– Ce mai este?

– L-am văzut pe omul de pe acoperişul clădirii din Rockford Falls... L-a omorît pe domnul York, iar eu am încercat să-l împuşc, dar am scăpat pistolul jos.

– Îmi amintesc. Ce este cu el?

– L-am mai văzut înainte şi l-am recunoscut.

Cole a oftat obosit.

– Unde l-ai mai văzut?

– În bancă. Îl cheamă Johnson. Domnul Johnson. L-am văzut cum i-a omorît pe oamenii aceia nevinovaţi.

Capitolul 30

I-a spus totul. Şi-a amintit fiecare cuvînt care a fost rostit, fiecare rîset, fiecare ţipăt. Tot timpul cît i-a relatat secvenţele evenimentelor, începînd cu şiretul dezlegat de la pantof, a rămas calmă şi nu a vărsat nici măcar o lacrimă.

Părea calmă, şi-a zis Cole, vocea fiindu-i lipsită de orice emoţie. Nu i-a pus nici o întrebare, iar după ce a terminat, s-a ridicat şi s-a dus către lac.

Cole nu ştia dacă voia sau nu să fie singură, dar lucrul ăsta n-a avut nici o importanţă pentru el, pentru că a simţit dorinţa să se ducă după ea.

Stătea cu braţele încrucişate, într-o poziţie rigidă, iar cînd a încercat să-i înconjoare umerii s-a retras, respingîndu-l.

Neluîndu-i în seamă protestul, Cole a venit în faţa ei, blocîndu-i vederea spre lac şi a tras-o cu forţa în braţe.

– N-am nevoie să mă alini, a spus furioasă, fiind prima manifestare de emoţie din momentul

în care i-a spus adevărul. Era fericit pentru asta şi a continuat să o îmbrăţişeze cu putere.

– Dar nu ai nevoie, i-a spus el moale.

Jessica s-a zbătut să scape din braţele lui şi în cele din urmă i-a dat drumul.

– Tu nu înţelegi. Am fost o laşă. Ar fi trebuit să fac ceva, dar n-am făcut nimic. Am lăsat să se întîmple. Am privit doar.

A tras adînc aer în piept, în încercarea de a se stăpîni, şi a întins mîna ca să-l oprească în momentul în care Cole a făcut un pas spre ea.

– O.K., sînt de acord cu tine, dacă aşa vrei tu. Ar fi trebuit să faci ceva pentru a împiedica să se întîmple. Acum spune-mi, ce anume ar fi trebuit să faci?

– Nu ştiu, a răspuns clătinînd din cap. Eram atît de speriată, încît nu puteam să gîndesc. Dumnezeule, în prima clipă cînd am intrat în bancă am fost preocupată de banii mei stupizi. Ar fi trebuit...

– Ce? a insistat el. Ce ar fi trebuit să faci? Ai fi putut să mori împreună cu Franklin şi cu ceilalţi. Pentru asta te simţi vinovată? Că tu ai supravieţuit şi că ei nu? Crezi că ar fi trebuit să te tîrăşti afară din ascunzătoare, să îngenunchezi împreună cu ceilalţi şi să-i laşi să te omoare şi pe tine?

– Nu, dar poate... dacă aş fi ţipat, m-ar fi auzit cineva de afară...

– Destul... A tras-o din nou în braţe şi a fost încîntat că de data asta nu s-a mai opus. N-ai fi putut să faci nimic.

– Tu ai fi făcut. Dacă aş fi avut o armă, dar aş fi murit. N-aş fi putut să-i dobor pe toţi.

– Dar măcar ai fi încercat. Eu n-am făcut-o.

– Ai avut o armă pe care să o foloseşti împotriva lor?

– Nu, dar...

– Nu puteai să faci absolut nimic, iar acolo, undeva, în capul ăla al tău, ştii foarte bine asta.

Tremurînd, şi-a încolăcit braţele în jurul lui şi l-a ţinut strîns.

– Vreau...

– Ce anume, iubito? a întrebat-o aplecîndu-se şi sărutînd-o pe creştetul capului.

Şi-a cuibărit capul sub bărbia lui şi a închis ochii.

Avea nevoie de forţa lui în noaptea asta şi avea nevoie disperată de alinarea lui... şi de dragostea lui.

– Ar trebui să dormi puţin, i-a spus şi a ridicat-o cu delicateţe în braţe, purtînd-o înapoi spre locul unde s-au instalat.

A lăsat-o jos şi a îngenunchiat lîngă ea, privind-o cu îngrijorare.

– Totul o să fie bine în ceea ce te priveşte. A spus aceste cuvinte nu atît ca să o convingă pe ea, cît să se convingă singur.

Apoi a dat să se îndepărteze, dar ea l-a prins de mînă.

– Culcă-te cu mine, a spus în şoaptă.

Exterior, nu a manifestat nici un fel de reacție la rugămintea ei. Dar pe dinăuntru a simțit că i se prăbuşeşte inima.

– Nu, i-a răspuns cu voce dură, nevoia de a o atinge aproape copleşindu-l. În lumina focului, părul ei era de un roşu-aprins, iar Cole se gîndea numai cum să-şi treacă degetele prin masa mătăsoasă şi să se întindă peste trupul ei dulce şi moale... Nici nu se pune problema! a adăugat nervos.

– Doar puțin, l-a implorat ea. Nu vreau să fiu singură.

– Nu eşti singură, sînt lîngă tine. Îți spun eu că nu este o idee bună.

– De ce nu?

– Vrei să fiu şi mai clar? Perfect. Vreau să stau cu tine, dar categoric nu vreau să dorm.

– Vrei să faci dragoste cu mine.

– La toți dracii, da!

Ochii i-au devenit de un albastru intens şi a strîns pumnii.

– Nu vreau să-ți fac nimic ce nu-ți doreşti.

Jessica i-a dat drumul şi s-a întors pe o parte, depărtîndu-se de el.

– Noapte bună.

Cole nu s-a mişcat.

A rămas acolo, în genunchi, dînd un război mut un timp ce i s-a părut o eternitate înainte ca să cedeze, în sfîrşit. S-a întins lîngă ea, a închis ochii şi a încercat să pretindă că ea nu este acolo. Indiferent ce se întîmplă, n-o va atinge, şi-a jurat în sinea lui.

Sigur, un bărbat are multă înţelegere, dar l-a împins categoric dincolo de limitele lui, fără însă ca ea să-şi dea seama ce înseamnă asta pentru el. Avea nevoie de el, deşi nu la modul fizic în care o dorea sau avea el nevoie de ea, şi-a zis în sinea lui. Se simţea foarte singură şi tînjea după un contact uman.

Îl ucidea, pur şi simplu. Părul ei îi gîdila nasul. Exact în clipa în care îndepărta şuviţele de păr ce-l tulburau, ea s-a ridicat şi i-a tras braţul sub cap, sprijinindu-se de el ca de o pernă. Mirosea a trandafiri în seara asta şi brusc şi-a adus aminte de casă.

Asta este, a hotărît pe loc. Se gîndi la toate treburile pe care le va avea de făcut cînd se va întoarce la Rosehill. Dar nu a putut să se gîndească nici măcar la una singură.

– Cinci minute, Jessie. Stau cu tine numai cinci minute. Şi a făcut o grimasă la auzul propriei voci.

Se pare că ea nu s-a supărat deloc din cauza felului morocănos în care i-a vorbit. S-a cuibărit mai bine, lipindu-se de pieptul lui cu

spatele şi proptindu-şi fundul între coapsele lui.

L-a năpădit o sudoare rece. Este un adevărat iad să fii atît de aproape de femeia pe care o doreşti şi să nu poți să o atingi, şi-a zis în sinea lui. Singura lui alinare a fost gîndul că mai rău de atît nu se putea.

Ei bine, greşea! Jessica a început să se agite lîngă el, ceea ce i-a trezit în tot trupul fiorii unei dorințe pe punctul de a exploda.

– Nu te mişca! i-a ordonat el. Dormi!

Evident neafectată de duritatea lui, Jessica s-a întins, i-a luat mîna şi i-a trecut-o peste mijloc. Cole nu s-a putut abține fără să nu o strîngă aproape strivind-o de trupul lui.

Mîna i se odihnea chiar sub sîni şi tot ce avea era să răsfire degetele şi să-i atingă moliciunea...

Imaginea erotică i-a fost întreruptă, Jessica răsucindu-i-se în brațe.

I-a promis cinci minute? Probabil că nu a fost întreg la minte, dar şi-a dat cuvîntul, aşa că a început să numere secundele.

Cu ajutorul Celui de Sus, dacă rezista un minut fără să o sărute, atunci va rezista o viață.

Dar de fapt el îşi dorea să-şi petreacă viața alături de ea, nu să fie departe de ea. Această recunoaştere l-a uluit.

Şi-a dat seama că ignora de multă vreme adevărul, dar că, undeva, în străfundul minții

lui, ştia lucrul ăsta şi-l accepta. Putea spune chiar cu precizie momentul în care şi-a dat seama că o iubeşte. A fost cînd ticălosul ăla, Johnson, stătea sus pe acoperiş cu puşca pregătită să o ucidă.

Pînă atunci Cole nu a mai simţit niciodată o furie atît de dezlănţuită. În timp ce alerga spre ea, gîndindu-se că nu va ajunge la timp, posibilitatea de a o pierde l-a speriat de moarte. După aceea, a fost atît de marcat de frică, încît a reacţionat cu mînie, nu cu dragoste.

Dacă asta era dragoste adevărată, atunci nu şi-o dorea cîtuşi de puţin. Şi totuşi nu voia să-i mai dea drumul vreodată Jessicăi.

I s-a părut cel mai firesc lucru din lume să o sărute pe umăr, pe gît, pe ureche.

În minte îşi tot spunea să se oprească, dar simţurile îi reacţionau deja. Jessica mirosea atît de bine şi era atît de moale!

Au trecut cinci minute? Poate că a adormit, şi-a zis cu disperare, şi s-a agăţat de această speranţă ca înecatul de un fir de pai. Şi în clipa aceea Jessica a încercat să se răsucească din nou în braţele lui.

– Nu te mişca! i-a şoptit Cole.

– Vreau să te sărut de noapte bună.

– Nu, i-a răspuns răstit.

– Te rog?

Cole a oftat cu gura în părul ei.

– Dacă mă săruți, jur că n-am să mă mai pot opri. Acum lasă-mă în pace şi culcă-te.

Singur a făcut din propriul său ultimatum un simulacru, sărutînd-o din nou pe gît.

Îi plăcea enorm să-i simtă pielea cu buzele, adora sunetul adînc pe care Jessica îl scotea din fundul gîtului, un fel de gîfîială, dar nu tocmai.

A stat nemişcată preț de cîteva secunde, iar în clipa în care s-a răsucit în brațele lui, a ştiut exact ce face şi la ce va duce asta.

Fără să-i pese de consecințe, a început să-l mîngîie pe față, şi-a cufundat privirea în ochii lui frumoşi, după care şi-a strecurat mîna spre ceafa lui.

– Îmi doresc să petrec noaptea asta cu tine... doar o noapte!

– Jessica... nu ştii ce spui... Mîine ai să regreți...

– Am nevoie de tine, Cole. Iubeşte-mă în noaptea asta.

Nu mai avea putere să fie gentil. I-a căutat flămînd gura, debordînd de dorința de a o face să fie în întregime a lui.

Minute lungi a făcut dragoste cu gura ei sărutînd-o pătimaş, în timp ce mîinile îi frămîntau sînii prin rochie.

Jessica s-a întins să-i descheie nasturii cămăşii. Cole şi-a îngropat fața în părul ei.

– Încet, iubito, i-a şoptit. Altminteri, eu...

Cole îşi dorea ca prima dată să fie perfect pentru ea, dar dorința ei îl excita în asemenea măsură, încît i-a fost imposibil să dea ascultare propriilor instrucțiuni.

I-a scos cu mîinile tremurînde hainele, iar cînd i-a dat jos de pe umeri bretelele cămăşuței şi i-a văzut sînii frumoşi, a lăsat să-i scape un geamăt lung. Durerea provocată de faptul că o dorea de atîta vreme s-a topit în extazul pur care-l cuprindea pe măsură ce-i simțea pielea fină lipită de a lui.

Exclamațiile ei de plăcere îl scoteau din minți. Mîngîierile ei au devenit la fel de îndrăznețe ca ale lui, iar cînd a început să-şi treacă uşor unghiile peste coapsele lui senzația a fost atît de extraordinară, încît a crezut că o să moară de plăcere.

Voia să-i sărute fiecare părticică a trupului şi exact asta a făcut, stimulat de exclamațiile ei de plăcere.

Cînd şi-a strecurat mîna între coapse, a încercat să-l îndepărteze, dar nu era el omul care să cedeze şi, în răstimp de secunde, a fost din timp răsplătit cînd a început să-l implore să nu se mai oprească.

Răspunsul ei plin de pasiune a fost pe măsura propriei lui reacții. Cole i-a sărutat buricul, zîmbind cînd a simțit că se înfăşoară de plă-

cere, apoi a coborît mai jos, ca să-i simtă în întregime gustul.

– Acum, Cole! a strigat ea.

Era mai mult decît pregătită să-l primească, dar el voia să prelungească această agonie binecuvîntată pînă cînd va fi atît de copleşită, încît să nu simtă durerea invaziei lui. I se zvîrcolea în braţe cînd a îngenunchiat între coapsele ei.

– Uită-te la mine, i-a cerut cu vocea tremurînd de pasiune. Asta este pentru totdeauna!

– Te rog...

– Spune-o! i-a cerut uitîndu-se în ochii ei.

– Pentru totdeauna! a spus aproape strigînd.

În clipa în care s-a mişcat pentru a o face complet a lui, s-a aplecat şi i-a cuprins gura într-un sărut devastator. Invazia lui a fost delicată, dar rapidă; cînd a ţîşnit înainte, şi-a îngropat capul în părul ei frumos mirositor şi a închis ochii într-o capitulare totală.

Ea a fost exact aşa cum şi-a închipuit că o să fie... perfectă! I-a auzit strigătul, a ştiut că a durut-o şi a rămas nemişcat, dîndu-i răgaz să-l accepte. I-a şoptit cuvinte de dragoste, dar era atît de copleşit de propria lui dorinţă devoratoare, încît nu ştia dacă ce spune are sau nu vreun sens.

Cum putea ca acst lucru să doară atît de tare şi să fie în acelaşi timp atît de minunat? Pierzîndu-şi controlul, Jessica a simțit nevoia să-i spună să se oprească, dar nu voia ca el să-i părăsească încă trupul.

– Totul o să fie bine în cîteva clipe, i-a promis el.

Cole părea că nu mai are suflu. Şi atunci şi-a dat seama că şi ea gîfîia. Şi-a încolăcit brațele de gîtul lui, iar această uşoară mişcare i-a declanşat o explozie de plăcere. Atunci s-a mişcat din nou, l-a auzit gemînd, iar în clipa aceea a înțeles că şi lui îi place la fel de mult ca şi ei.

Cole s-a retras încet, după care a înaintat tot atît de încet.

– Vrei să încetezi să rîzi de mine? a strigat ea.

– Încerc să fiu delicat, i-a răspuns cu un rîs răguşit.

– Încetează, l-a implorat ea. Vreau...

A redus-o la tăcere cu un sărut, după care a început să se mişte din nou înlăuntrul ei. Pasiunea l-a copleşit. Nu mai fusese niciodată cu o femeie care să fie atît de sinceră şi de deschisă cînd era vorba de dorința ei, iar faptul că i s-a dăruit de bunăvoie şi cu dragoste în suflet a fost clar motivul pentru care şi-a pierdut controlul.

Hotărît să facă în aşa fel încît să dureze cît mai mult, a încercat să încetinească ritmul. Jessica a făcut imposibil lucrul ăsta, iar cînd s-a arcuit spre el, între ei au ţîşnit flăcări.

Au făcut dragoste sălbatic, fără nici o inhibiţie, depăşind orice experienţă anterioară avută de el vreodată. A simţit-o strîngîndu-se în el, a auzit-o strigîndu-i numele, iar în clipa în care Jessica a atins momentul ei de împlinire, Cole a plonjat adînc, cedînd şi el propriei satisfacţii.

Capitularea lui a fost completă – cu trup, cu inimă şi cu suflet. S-a prăbuşit peste ea, dar nu mai avea suficientă forţă să se mai mişte.

Jessica plîngea încet. I-a simţit pe umăr lacrimile fierbinţi şi, în cele din urmă, a ridicat capul ca să o privească.

– Te-am făcut să suferi, nu-i aşa, iubito? Cole se blestema că a fost prea dur, prea sălbatic în propria-i dorinţă. Era prima ei experienţă şi ar fi trebuit să fie mai atent, mult mai tandru...

– Jessie, spune ceva.

Îngrijorarea lui a trezit-o din ameţeală. L-a privit în ochi, iar căldura pe care a văzut-o în ei a făcut-o să tremure din cauza unei explozii de dragoste.

– Oh, nu, nu... Ei bine, da, dar nu... A fost... uluitor!

Cole a zîmbit cu o satisfacție plină de aroganță. Dumnezeule, îi adora chipul! Ochii îi străluceau încă de pasiune, buzele îi erau roşii şi umflate în urma sărutărilor lui.

Părea pe deplin satisfăcută şi cum putea să nu iubească o asemenea femeie?

– Da, a fost uluitor. Dar... Jessica i-a acoperit gura cu mîna.

– Nu, a şoptit ea, nici un fel de regrete.

– Nici un fel de regrete, a fost el de acord.

Apoi i s-a răsucit în brațe şi şi-a cuibărit capul pe umărul lui.

Nimic nu durează o veşnicie, şi-a zis în sinea ei.

A strîns tare din ochi ca să nu izbucnească în plîns. Cît de mult ar fi vrut să-l creadă. Da, o iubeşte, ştia lucrul ăsta, dar numai pînă mîine sau poimîine, sau pînă anul viitor. În cele din urmă, în mod inevitabil, o va părăsi.

– Te iubesc, i-a şoptit ea. Pentru totdeauna.

Capitolul 31

Îl ademenise! Stătea pe malul apei, gîndindu-se la ce s-a întîmplat. Recunoaşterea acestui adevăr a fost imediat urmată de un altul la fel de şocant.

Nu-i părea cîtuşi de puţin rău! Îi va rămîne pentru toată viaţa amintirea mîngîierilor lui, a cuvintelor lui de dragoste, a îmbrăţişărilor lui. Ar fi trebuit să fie suficient.

Venind din spate, Cole a prins-o de talie şi a sărutat-o pe umăr. A ştiut că ceva nu este în regulă în clipa în care a atins-o, pentru că a simţi-o că devene rigidă.

– Spune-mi ce este? a întrebat-o imediat.

– Este dimineaţă, asta este!

– Nu, trebuia să spui „bună dimineaţa", nu „este dimineaţă", i-a explicat întorcînd-o cu faţa spre el.

Jessica i-a evitat gura cînd a încercat să o sărute.

– Bine, Jessie, acum ce s-a mai întîmplat?

– Noaptea trecută...

Văzînd că nu mai continua, i-a ridicat uşor faţa spre el ca să-şi dea seama în ce stare de spirit este.

Era evident tulburată, iar Cole a crezut că ştie motivul.

– Regreţi ce s-a întîmplat, nu-i aşa?

– Nu, a dat ea cu vehemenţă din cap. Am vorbit serios noaptea trecută. Nu voi regreta niciodată!

A tras-o la piept şi a încercat din nou să o sărute, dar ea s-a ferit din nou, aşa că s-a ales cu un sărut la ureche.

– Te rog, nu face ca totul să fie mai greu decît este deja, i-a cerut ea. Am avut noaptea trecută.

– Avem toată viaţa.

Şi-a pironit privirea pe gîtul lui şi a încercat să rămînă fermă în decizia ei.

– Acum trebuie să plecăm. O să pierdem trenul dacă nu ne grăbim.

Cole nu s-a mişcat. O ţinea în braţe, aşteptînd pur şi simplu să-şi ridice privirea din nou la el.

– Nu mergem nicăieri pînă nu-mi spui ce se întîmplă în capul ăsta al tău.

– Am avut noaptea trecută, Cole, dar acum trebuie să... să mergem mai departe.

În sfîrşit, şi-a dat seama ce se întîmplă.

– Crezi nu am vorbit serios cînd am spus

lucrurile pe care le-am spus noaptea trecută, nu? Asta este. Crezi că ți-am spus că te iubesc doar ca să mă lași să te ating?

– Ne-am dorit unul pe altul, așa că a fost o decizie reciprocă.

– Da, așa a fost.

– Și nu am nici un fel de regrete. Nu aștept nici un angajament din partea ta și nici eu n-am să-ți fac nici o făgăduială.

Lui Cole nu-i venea să creadă ce aude.

– Cu alte cuvinte îmi spui că nu dorești nici un fel de obligație?

– Da.

– Ticăloa...

Jessica s-a răsucit și a luat-o la fugă spre cai.

A prins-o din spate și a săltat-o în șa. I-a observat grimasa și a întrebat-o:

– Crezi că poți să călătorești astăzi?

– Firește că pot.

– Jessie, știu că te-a durut noaptea trecută.

– Dar acum mă simt perfect.

Roșeața care i-a îmbujorat obrajii i-a mai potolit furia. Era atît de dulce, de afectuoasă și de exasperantă!

Stătea lîngă cal, cu mîna pe coapsa ei.

– Vrei, te rog, să te uiți la mine?

Și-a ridicat încet ochii spre el. Tandrețea din privirea lui i-a pus la grea încercare hotărîrea.

Îi venea să i se arunce în braţe şi să nu-i mai dea drumul niciodată.

– Da? a întrebat încet.

– Mă iubeşti?

A strîns-o de coapsă pînă cînd i-a răspuns, în cele din urmă.

– N-am să te mint, Cole. Da, te iubesc, dar...

– Cîtor bărbaţi le-ai mai spus că-i iubeşti? a întrerupt-o scurt.

– N-am mai spus nici unui alt bărbat că-l iubesc!

– Bine, a aprobat el zîmbind. Asta-i tot ce voiam să ştiu.

Cînd s-a depărtat, în mersul lui era absolut evidentă o mare mulţumire de sine. Jessica l-a privit cum se sălta în şa.

A apucat frîul, a venit cu calul alături de al ei şi, brusc, înainte să facă acel mic gest de rezistenţă, a prins-o de ceafă şi a tras-o spre el. A fost un sărut lung şi plin de pasiune.

Cînd şi-a ridicat, în sfîrşit, capul şi i-a văzut privirea uluită, i-a spus cu satisfacţie:

– Ascultă la mine, femeie, şi bagă bine la cap. Aşa vreau să fiu sărutat în fiecare dimineaţă. De fapt, vreau eu mult mai mult decît atît, dar vom începe cu un sărut.

– Pentru cît timp, Cole?

Jessica nu şi-a dat seama că a vorbit cu

glas tare decît în clipa în care i-a răspuns.

– Pentru tot restul vieților noastre, iar a ta, scumpo, o să fie foarte scurtă dacă îți umblă prin minte asemenea gînduri nebuneşti.

– Nu poți să ştii ce gîndesc eu.

– Ba sigur că pot, s-a lăudat el. Este ca şi cum a-i privi într-o oglindă. Apoi, clătinînd din cap, a adăugat:

– Fratele meu, Adam, obişnuia să-mi spună că o să mi se plătească cu aceeaşi monedă.

– Ce anume?

– Atitudinea mea. Eu sînt cel care nu mi-am dorit niciodată să-mi asum nici un fel de obligație şi este supărător să ştiu că şi tu simți acelaşi lucru. Şi nu faci altceva decît să loveşti prima.

– Şi ce înseamnă asta? l-a întrebat ea.

– Eşti atît de sigură că am să te părăsesc, încît ai să reacționezi tu prima şi ai să mă laşi. Am dreptate? Dar nu i-a dat răgaz să răspundă. Ei bine, am veşti pentru tine, iubito. N-o să se întîmple! N-am de gînd să plec nicăieri, şi nici tu. Am vorbit foarte serios. Este pentru totdeauna, Jessie, şi se pare că trebuie să-ți amintesc faptul că şi tu mi-ai făcut aceeaşi făgăduială.

Jessica nu şi-a închipuit că putea fi atît de nesuferită pe cît se simțea în momentul ăsta.

Avea memoria foarte bună şi ştia că pînă şi

În cele mai fierbinți promisiunile nu sînt decît vorbe goale. Da, o iubea acum, dar cu timpul se va răzgîndi.

– Nu vreau să rămîi cu mine din cauza a ceea ce s-a întîmplat. Ți-am cerut o singură noapte, pe care mi-ai dat-o.

– Acum ai de gînd să-mi mulțumeşti? Tonul lui i-a sugerat clar că ar fi bine să se abțină.

– Este timpul să plecăm.

– Îmi cam pui la încercare răbdarea, a bombănit Cole.

N-a mai scos nici un cuvînt aproape o oră. Din cînd în cînd se uita peste umăr să se asigure că n-a pățit nimic, iar Jessica a remarcat că, cu fiecare privire, expresia lui devenea tot mai ostilă.

Ştia că l-a jignit, iar cel mai bine era să termine acum. Şi-a spun în sinea ei că nu făcea altceva decît să-i protejeze pe ea şi pe fiul ei, pentru că, dacă şi-ar deschide inima în fața lui Cole, i-ar da puterea să o distrugă.

Nu putea să-şi asume un asemenea risc. Totuşi, gîndul la o viață trăită fără el o făcea să se simtă foarte nefericită şi nu ştia ce să facă ca să pună capăt acestei dureri.

Nu-i plăcea deloc să-i fie teamă, iar dragostea pentru Cole o îngrozea pentru că asta însemna că trebuie să aibă încredere în el.

Oh, de ce nu s-o fi gîndit la toate compli-

caţiile acestea înainte să-l ademenească? Pentru că a vrut să ştie cum este să fie iubită! Dumnezeule mare, ce a făcut?

– Jessie, de fapt cu ceea ce am greşit noi a fost ordinea.

A rămas cu privirea aţintită în spatele lui. Inima i s-a făcut cît un purice aşteptînd să-l spună că, în sfîrşit, şi-a venit în fire.

Cole nu s-a întors spre ea în timp ce i-a explicat, ci a început să coboare ultima pantă care ducea spre oraşul de unde urmau să ia trenul.

– Am petrecut noaptea nunţii înainte de nuntă! Am făcut-o pur şi simpu de-a-ndoaselea. Dacă o să avem timp, îndreptăm noi lucrurile cînd ajungem în oraş.

– Şi cum ai de gînd să faci asta?

– Să găsim un preot.

Jessica a rămas cu gura căscată.

– Nu mă mărit cu tine!

– Nici nu te întreb.

– Bine, pentru că...

– Te anunţ clar că ne căsătorim. Ai luat această decizie cînd mi te-ai dăruit noaptea trecută.

A lăsat-o să-i simtă mînia în voce, dar nu şi îngrijorarea.

Dacă nu s-ar fi cunoscut atît de bine, ar fi putut spune că era chiar speriat.

Dragostea pentru ea îl dădea complet peste cap şi nu ştia cum să procedeze ca să o facă să înțeleagă că era dragoste adevărată şi pentru totdeauna.

– Caleb...

– Am să fiu un tată bun.

– Nu vreau ca fiul meu să sufere. O să se ataşeze de tine, iar cînd... Nu a continuat din cauza privirii cu care a fulgerat-o peste umăr.

– În ce mă priveşte, există un lucru pe care cred că ar fi bine să-l ştii.

– Ce anume? l-a întrebat ea.

– Întotdeauna cîştig!

Capitolul 32

Din cei 123 de pasageri ai trenului care se îndrepta spre sud, o singură persoană s-a întîmplat să se uite pe fereastră exact în secunda în care şeriful federal Cooper era aruncat în apă, dar şi un singur pasager a fost prea suficient.

Mildred Sparrow, o femeie vioaie, destul de în vîrstă şi cu o dispoziție sedentară, stătea pe bancheta tare de lemn în ultimul vagon, alături de soțul ei, George.

Acesta dormea dus, cu capul pe umărul ei. Mildred, acum admira tăcută magnifica privelişte ce se desfăşura prin fața ferestrei, ca în clipa următoare să răcnească aproape scoasă din minți.

A fost atît de şocată, încît abia i-a putut spune soțului ei ceea ce a văzut. George n-a crezut-o. Insistînd că probabil a ațipit şi şi-a imaginat că un bărbat a fost aruncat din tren, George a deschis fereastra şi a scos capul ca să arunce şi el o privire.

Nu a văzut nimic. Dar Mildred nu putea fi potolită.

A făcut o adevărată tevatură şi singurul mod în care însoţitorul vagonului a putut-o determina să nu mai răcnească a fost să-i promită că opreşte trenul şi face cercetări. Şi el era convins că Mildred şi-a lăsat imaginaţia să o ia razna.

În scrîşnet de frîne, trenul s-a oprit cam la un sfert de milă de cel mai apropiat oraş. Conductorul a pornit în fruntea unui grup de curioşi spre un dîmb ce dădea spre lac.

În urma lui veneau peste 20 de bărbaţi şi femei, toţi reacţionînd precum Toma Necredinciosul.

S-ar fi aventurat şi mai mulţi dacă nu s-ar fi temut să nu calce cumva... pe un şarpe cu clopoţei.

Conductorul trenului răsufla din greu cînd a ajuns în vîrful dîmbului.

A privit în jos, a scos o exclamaţie şi a şoptit:

– Dumnezeule mare, este adevărat!

Oamenii din spatele lui stăteau cu capetele plecate, ca într-o rugă mută, privind cum un pescar scotea un trup din lac.

Black Creek Junction era un orăşel liniştit în mijlocul unei fîşii de pămînt izolate şi sterpe. Cît

vedeai cu ochii, nu se zărea nici un copac, vreun tufiş sau vreo floare. Apusurile de soare erau singura mîndrie a oraşului.

De fiecare dată cînd soarele cobora, razele portocalii parcă aprindeau solul roşiatic, iar cerul vestic parcă exploda de culori, dînd privitorilor plini de admiraţie iluzia că orizontul este în flăcări.

Cei aflaţi în piaţa oraşului jurau că văd flăcări dansînd deasupra pămîntului!

Imaginea spectaculoasă devenea şi mai magică, atunci cînd bătrînul Towers avea chef să cînte la scripcă. Localnicii povesteau nouveniţilor că au văzut flăcările dansînd în ritmul melodiilor scripcarului.

Grace era transfigurată de apusul magnific, urmărind fenomenul din tren. Deşi n-ar fi vrut să o ia de la fereastră, Daniel trebuia să fie practic.

– Nu ne-a mai rămas decît o oră ca să mîncăm şi să ne destindem picioarele, i-a amintit el. În clipa în care a auzit de mîncare, Grace şi-a dat seama cît de foame îi era. Şi-a pus mănuşile şi pălăria, şi l-a urmat pe coridor.

– Porţi mănuşi oriunde te duci? a întrebat-o ei.

– O doamnă poartă întotdeauna mănuşi în public.

Daniel a zîmbit şi a clătinat din cap.

Se purta atît de „cum se cuvine“ tot timpul, încît era aproape ridicolă în privința asta, şi atît de dulce... Dumnezeule, era tare dulce! S-a întrebat cum o fi în pat? Dar chiar în secunda în care i-a țîşnit din minte, a renunțat la el.

– Crezi că ai să poți mînca ceva? l-a întrebat ea. Ți s-a liniştit stomacul?

– Încetează să-ți mai faci probleme în ceea ce mă priveşte. Mă simt foarte bine.

Cina urma să fie servită în clădirea cu etaj a unei mici halte la periferia oraşului, cam la o jumătate de milă de gară. Daniel nici nu a putut să coboare din tren, cînd s-a auzit un strigăt.

– Şerif federal Ryan?

S-a întors şi a văzut alergînd spre el un om solid, crăcănat.

– Da? a răspuns blocînd uşa cu brațul ca Grace să rămînă în tren.

– Mi-am zis eu că dumneavoastră trebuie să fiți, dat fiind că sînteți atît de înalt şi tot restul. Însoțitorul de tren mi-a spus cum arătați. Sînt Owen Wheeler şi sînt şeriful din acest oraş. Oamenii care mă cunosc îmi spun Bobcat. Poți să-mi spui şi dumneata aşa, dacă vrei, a adăugat strîngîndu-i mîna lui Daniel. Este o plăcere să vă cunosc.

– Ce pot să fac pentru dumneata, şerifule?

Bobcat a zărit-o în spatele lui pe Grace, a dus două degete la borul pălăriei şi a salutat-o.

– Bună ziua, domnule Bobcat, i-a răspuns ea.

– E suficient Bobcat, a explicat el. Fără nici un „domnule“ în față.

– Cum te-ai ales cu porecla asta? l-a întrebat Grace curioasă.

– Cu ceva vreme în urmă, a început omul zîmbind spre ea, am dat nas în nas cu un linx şi a trebuit să mă lupt cu el. Dovadă sînt cicatricele de pe toată burta. Dacă vreți să le vedeți...

– Nu, nu, nu cred, s-a grăbit să spună Grace.

Şeriful părea că nu-şi poate lua ochii de la ea, iar impolitețea lui l-a iritat pe Daniel.

– Îți pot fi de folos cu ceva? l-a întrebat impacientat.

– Da, a dat energic Bobcat din cap. Avem o problemă. l-am relatat însoțitorului de tren şi el a spus că a văzut că aveți o insignă şi că ați putea să ne ajutați.

– Care anume este problema? a întrebat Daniel dorind ca şeriful să treacă la obiect.

– Ieri, Billy, băiatul lui Gladys Anderson, a scos din lac un om. În loc să se ducă la muncă la grajduri, aşa cum ar fi trebuit, Billy pescuia şi a fost un noroc că a chiulit, puturosul. Dacă n-ar fi fost el acolo, omul s-ar fi înecat, ăsta-i adevărul. Billy a văzut şi ce s-a întîmplat.

– A văzut ce s-a întîmplat?

– Billy stătea în barca lui şi privea la trenul care trecea peste podeț cînd a văzut un bărbat zburînd din tren şi căzînd în apă. Sărmanul om s-a prăbuşit ca o cărămidă şi s-a dus direct la fund, dar Billy l-a pescuit şi l-a tras afară, iar atunci şi-a dat seama că omul a fost împuşcat. Părerea mea este că a fost aruncat din tren.

– Îngrozitor! a exclamat Grace impresionată. O să-şi revină?

Bobcart a clătinat trist din cap.

– Doctorul spune că este rău, doamnă, foarte rău. Glonțul a trecut prin el, aşa că doctorul nu a fost nevoit să-l scoată, dar infecția s-a instalat deja. Mi-a zis că trebuie să ştiți cum stau lucrurile, dat fiindcă omul pe moarte este de-al dumneavoastră

Daniel s-a întins deja după Grace ca s-o dea jos din tren.

– Purta insignă, i-a explicat în continuare Bobcat. Iar însoțitorul de tren mi-a spus că-l cheamă Cooper. Îl cunoaşteți?

– Unde este? l-a întrebat Daniel cu voce aspră de teamă şi de furie.

– În clădirea haltei. Doctorul nu ne-a lăsat să-l ducem mai departe. Este într-una din camerele de dormit de sus. Şeriful luptă pentru viața lui, dar doctorul nu crede că o să învingă.

Zdruncinat de ceea ce a auzit, Daniel a în-

şfăcat-o pe Grace şi a pornit cu paşi mari spre clădire. Şeriful oraşului alerga pe lîngă el.

– Ai chestionat toată lumea din tren? l-a întrebat Daniel.

– Da. O femeie l-a văzut zburînd din tren, dar nimic altceva. Nimeni nu a auzit împuşcătura. Un geam a fost spart de un glonţ şi părerea mea este că s-au tras două focuri. Cel de-al doilea glonţ a trecut prin şeriful federal.

Daniel a ajuns la capătul clădirii, a deschis uşa şi a năvălit înăuntru. Şi-a plimbat privirea peste oamenii care stăteau la mesele lungi aşteptînd să fie servită cina. A zărit scările într-un colţ şi, cu Grace strîns lipită de el, a traversat încăperea. În timp ce urca scara îngustă s-a întors spre şerif.

– Şi femeia care călătorea cu şeriful federal Cooper, ce ştii de ea? Unde este?

– Nu era nici o femeie.

– Ba da, era, a insistat Daniel.

– Însoţitorul de tren mi-a spus că a fost o femeie cu el şi mai sînt cîţiva oameni care-şi amintesc că au văzut-o urcînd. Poate că a fost cînd au plecat, dar cînd trenul a oprit, nu mai era.

– Şi lucrurile ei? a întrebat Grace. N-aţi găsit o valiză sau o geantă?

– Nu, doamnă, n-am găsit nimic. Compartimentul era gol şi nimic în urmă care să

dovedească că ar fi fost acolo vreo femeie.

Au ajuns la capătul coridorului, unde se afla doctorul. A dat din cap spre Daniel, apoi a deschis uşa şi a intrat.

– Grace, rămîi cu şeriful aici, afară, i-a spus Daniel. Şerifule, să nu laşi pe nimeni să urce încara asta, m-ai înțeles?

– Şi ce să fac dacă cineva vrea totuşi să urce?

– Să-l împuşti!

Şeriful a făcut ochii mari. Grace a aşteptat pînă cînd Daniel a intrat în camera lui Cooper, apoi şi-a aplecat capul rugîndu-se ca prietenul lui să supraviețuiască.

– Femeia care lipseşte era soția şerifului federal Cooper? a întrebat-o Bobcat.

– Nu. Nu erau rude. Şeriful federal Cooper o escorta pe Rebecca în Texas.

– Ei bine, unde Dumneveu o fi?

– Nu ştiu, a şoptit Grace dînd încet din cap.

Şi în clipa aceea a simțit un fior străbătîndu-i tot trupul. Rebecca dispăruse!

– Dumnezeu să mă ajute! a implorat Grace.

Capitolul 33

Daniel a rămas la căpătîiul prietenului său. Cooper, cufundat într-un somn agitat, avea coşmaruri şi murmura ceva despre monştri şi trădători, cuvinte care nu aveau nici un sens.

Grace s-a îngrijit de problemele practice. I-a cerut însoţitorului de tren să le aducă bagajele, a comandat o tavă cu mîncare pe care să o trimită sus pentru Daniel, ca să mănînce mai tîrziu, în cazul în care îi revenea apetitul, şi i-a ţinut companie şerifului Bobcat la o măsuţă de pe coridorul din faţa camerei lui Cooper.

În timpul mesei, şeriful a vorbit întruna. Mîncarea nu era gustoasă, dar îndestulătoare, iar o oră mai tîrziu Grace nici nu mai ştia ce mîncase.

Mintea ei era blocată de teamă pentru şeriful federal Cooper şi pentru Rebecca.

În jurul orei nouă seara, doctorul a ieşit din camera lui Cooper, a clătinat trist din cap şi i-a spus şerifului local că nu există nici o îmbunătăţire.

– Am deschis rana ca să drenez infecția. Nu știu totuși dacă lucrul ăsta o mai aibă acum vreun efect. Omul are febră mare. I-am făcut o tizană din amestecul meu de ierburi și dacă aș putea să-l trezesc ca să ia cîteva înghițituri, știu că i-ar face bine.

– Nu-l puteți trezi pe șeriful federal Cooper? a întrebat Grace cu îngrijorare în vocea ei tremurătoare.

– Nu, doamnă, nu pot, i-a răspuns doctorul. S-a scărpinat în barbă și a adăugat: Sărmanul om deliriază, vorbind întruna de monștri.

– Asta sună ca și cum și-ar fi pierdut șirul gîndirii, a intervenit Bobcat. Doctorul a fost de acord cu verdictul prietenului său.

– Așa se pare. Nu cred că în seara asta se mai poate face ceva. Mă duc acasă ca să prind și eu vreo două ore de somn, după care mă întorc să-l văd din nou. Domnișoară, nu vă supărați că vă spun, dar arătați teribil de obosită. Ce-ar fi să găsiți un pat curat și să dormiți puțin?

– Am pregătit totul pentru camera alăturată celei a pacientului. Este o singură ușă care are zăvor.

După ce doctorul a coborît, Bobcat s-a întors spre Grace.

– Sînt foarte mîndru să-i fiu de folos șerifului federal Ryan, iar acum, că știu că aveți nevoie

de protecție, am să stau în fața uşii dumneavoastră cu puşca încărcată.

– Crezi că este necesar? Trenul a plecat de ore bune, iar singurii oameni rămaşi aici sînt proprietarii.

– Fireşte că este necesar. Cei din banda Blackwater n-or să bată la uşă ca să ceară permisiunea să intre să vă împuşte. Vor încerca să se furişeze. Aşa că nu mă mai contraziceți. Intrați în camera dumneavoastră. Eu o să stau cu ochii în patru.

Grace nu l-a mai contrazis. Camera care i-a fost destinată avea mobilă puțină – un pat cu tăblie de lemn, o comodă cu sertare şi trei cîrlige de perete, unde să-şi agațe hainele. Şi-a pus mănuşile şi pălăria pe comodă şi s-a întors imediat pe coridor.

– Intru să-l văd doar o clipă pe Daniel, i-a explicat trecînd în grabă pe lîngă şerif, ca el să nu poată încerca să o oprească. N-o să dureze mult.

Nu a bătut la uşa lui Cooper pentru că ştia că Daniel ar fi trimis-o imediat înapoi, în camera ei. A intrat direct şi a închis uşa uşor în urma ei.

Daniel stătea în picioare în fața ferestrei, dar s-a întors cînd a intrat. Surpriza provocată de vederea ei a fost rapid înlocuită cu o încruntătură gravă.

– Ce faci aici? Trebuia să fii gata de culcare. Mîine dimineață o să trebuiască să te trezeşti devreme.

– Aş vrea să te ajut să ai grijă de prietenul tău.

– Nu poți să faci nimic.

Arăta obosit şi vocea îi părea înfrîntă, de parcă ar fi acceptat deja moartea lui Cooper, iar acum îl jelea.

A simțit nevoia să-i spună să nu-şi piardă speranța, dar era convinsă că nimic din ceea ce i-ar fi spus nu i-ar fi schimbat atitudinea.

– Eşti epuizat. Ce-ar fi să ațipeşti puțin? Am să stau eu cu şeriful Cooper. Nu ți-ai revenit încă după urma gripei.

– Încetează să mai faci tapaj în legătură cu mine, a bombănit Daniel.

A renunțat să-l mai facă să gîndească rațional pe bărbatul ăsta încăpățînat şi şi-a concentrat atenția asupra lui Cooper.

Dormea întins pe spate, în patul dublu, acoperit cu un cearşaf pînă la brîu. Era încremenit ca moartea.

Un bandaj gros era înfăşurat în jurul mijlocului şi prin pînza albă, ici-colo, răzbătuseră cîteva pete roşii de sînge. Fața îi era pămîntie, iar în lumina slabă a celor două lămpi de pe noptiere, Cooper arăta de parcă următoarea răsuflare îi va fi şi ultima.

– Doctorul nu a apărut să-l trezească ca să-i dea medicamentul, nu?

– Nu, se înecă întruna.

Trecînd la treabă, şi-a descheiat manşetele şi şi-a suflecat mînecile pînă la cot.

Apoi s-a dus la lighean şi s-a spălat bine pe mîini.

– Ce naiba ai de gînd să faci?

– Daniel, încearcă să nu-ţi verşi furia pe mine. Bine? Ştiu că eşti încă tulburat din cauza prietenului tău, dar n-o să-i fie de nici un ajutor dacă eşti ostil. Şi, ca să-ţi răspund la întrebare, a continuat ea, vreau să încerc să-i scad febra.

– Ce te face să crezi că poţi face *tu* ceea ce nu a putut doctorul?

– Am să încerc. Doar atît. Am o oarecare experienţă în îngrijirea oamenilor bolnavi. Bunica mea a fost bolnavă foarte multă vreme.

– Ce i s-a întîmplat?

– A murit.

– Halal experienţă în îngrijirea oamenilor bolnavi!

Grace şi-a ieşit din fire.

– Vrei să încetezi să mai fii atît de sarcastic? Pur şi simplu n-am nici timp şi nici chef de aşa ceva. Vino încoace şi ajută-mă. Într-un fel sau altul şeriful federal Cooper o să bea medicamentul ăsta.

– Nu cred... Nu l-a lăsat să termine.

– Ori mă ajuți, ori nu-mi stai în cale. S-a înțeles?

Daniel a fost uluit de izbucnirea ei de mînie; era pentru a doua oară cînd o vedea pierzîndu-şi cumpătul. Lady Winthrop are, categoric, o latură întunecată, a decis el.

Descoperire care l-a făcut să zîmbească.

Au reuşit împreună să-i toarne pe gît şerifului Cooper cea mai mare parte din medicament. Apoi, Grace a tras un scaun lîngă pat şi a început să aplice comprese reci pe fruntea bolnavului.

– Febra pe care ai avut-o tu a fost la fel de mare, a remarcat Grace.

– Poate, dar prin mine nu trecuse un glonț și nu eram prins de infecție. Doctorul spune că asta o să-l omoare.

– De cînd ai devenit aşa de pesimist?

– De cînd soția şi fiica mea au fost împuşcate într-o bancă.

Teribila recunoaştere a uluit-o.

A scăpat compresa din mînă, neluîndu-şi ochii de la Daniel, care umbla cu paşi mari prin fața ferestrei. Nu ştia ce să-i spună şi singurul lucru pe care-l putea face era să nu plîngă în fața lui, ştiind că o asemenea reacție din partea ei l-ar înfuria.

Nici unul din ei nu a mai scos nici un cuvînt foarte mult timp.

În cele din urmă, Grace a rupt tăcerea.

– Consideri că eşti vinovat?

– Da.

– De ce?

– Pentru că nu am fost acolo să le protejez, a spus în şoaptă. De asta.

– Înțeleg.

– Nu ai de gînd să mă contrazici?

Grace a luat cîrpa udă din lighean, a stors-o şi a întins-o pe fruntea lui Cooper.

– Ce ai vrea să spun, Daniel? În mintea ta ai hotărît deja şi te condamni pentru că nu ai putut împiedica să li se întîmple lucrul ăsta. Aşa este?

– Nici măcar nu am fost în oraş cînd au murit.

– Lucrai?

– Da.

– Dar, dacă ai fi fost în oraş, ai fi mers la bancă în locul soției tale? Ai fi făcut lucrul ăsta?

S-a răsturnat pe scaunul aflat de cealaltă parte a patului.

– Ar fi trebuit să fiu acolo şi n-am fost. Simplu ca bună ziua.

– De obicei, tu mergeai la bancă pentru soția ta?

– Nu.

– Tu făceai celelalte curse?

– Cum ar fi?

Grace a ridicat din umeri.

– Cum ar fi să mergi la magazinul universal ca să faci cumpărături...

Daniel a întrerupt-o nerăbdător:

– Nu, Katheleen făcea toate cumpărăturile.

– Înțeleg.

– Ce tot înțelegi, Grace? Luminează-mă şi pe mine.

Grace nu i-a luat în seamă ostilitatea.

– Dacă soția şi fiica ta ar fi fost ucise în timp ce făceau cumpărături sau în timp ce mergeau pe stradă, tu tot te-ai fi învinuit. Cred că înțeleg de ce. Pentru că eşti un om al legii, iar datoria ta este să-i protejezi pe cei nevinovați.

– Da, ar fi trebuit să împiedic să se întîmple aşa ceva.

– Stînd cu familia ta zi şi noapte, fără să-i laşi nici o clipă din ochi?

– Nu am spus asta.

– Ba da, ai spus.

Daniel şi-a plecat capul. Ochii îl ardeau şi s-a frecat cu mîinile.

Apoi, s-a întins şi a stins lampa de pe noptiera de lîngă el. Strălucirea portocalie a flăcării îl irita.

– Nu ai nevoie de toată lumina asta, nu?

– Nu.

În timp ce-l mîngîia pe Cooper pe frunte, se gîndea la conversația lor. Încă nu-şi revenise

de pe urma veştii uluitoare că familia lui a fost ucisă.

– Mă surprinde că nu ai returnat insigna superiorilor tăi, a remarcat ea. Sau că nu te-ai apucat de băutură după ce ți-a fost ucisă soția. Unii bărbați asta fac.

– Nu. Am vrut să mor şi eu, dar mi-am închipuit că ar dura mult prea mult dacă aş încerca să mor din băutură. Într-o seară am scos pistolul şi l-am proptit la tîmplă...

– Încetează, nu vreau să aud aşa ceva!

Daniel nu şi-a dat seama că-i frînge inima spunîndu-i ce a încercat să facă acel lucru. Nu ştia cît de mult însemna el pentru ea! Şi cum putea să ştie?

A fost atît de rece şi s-a purtat atît de decent din clipa în care l-a întîlnit!

Doamnele nu-şi dezvăluie niciodată adevăratele emoții.

Nu se cuvine ca alții să vadă o izbucnire de mînie sau de pasiune, sau de bucurie.

Grace a fost bine educată în privința asta de experți adevărați şi erau momente cînd, sincer, nici ea nu ştia ce simte.

– Evident, n-am avut curaj să mă omor, a constatat el sec. Sînt încă aici, nu-i aşa?

– Curajul nu are nici o legătură cu lucrul ăsta, s-a răstit ea. Sinuciderea este o modalitate de rezolvare a lucrurilor la care recurg nu-

mai laşii. Curaj îți trebuie ca să mergi mai departe.

– Poate. M-am gîndit chiar să-l înfurii suficient pe Cole, încît să mă împuşte, dar asta era înainte de a auzi toate poveştile alea despre el. Este un om cu mai multă onoare decît mine.

– Şeriful Sloan mi-a spus că a împuşcat o femeie în Abilene. Este adevărat?

– A, nu, i-a făcut doar o zgîrietură, a replicat Daniel. Era singura modalitate de a ajunge la bărbatul care voia să o omoare.

– Deci a fost necesar?

– Da.

– Daniel... te mai gîndeşti... să o faci?

– Nu, nu mă mai gîndesc la asta. Ideile astea mi-au trecut prin cap imediat după ce mi-am îngropat familia. Eram ca scos din minți atunci.

– Da, îmi închipui că erai.

– Îmi imaginez că trebuie să existe vreun motiv pentru care sînt încă în viață.

– Şi eu cred, a spus ea în şoaptă.

Daniel a fost impresionat de faptul că Grace era îngrijorată din cauza lui.

A trecut atîta vreme de cînd nu s-a mai interesat nimeni de binele lui! Lumea a fost un loc foarte rece în ultimii doi ani... pînă cînd a apărut Grace.

– Cînd totul se va sfîrşi...

– Da?

– N-are importanță, a spus el clătinînd din cap.

Grace stătea de atîta vreme la căpătîiul lui Cooper, încît a început să o doară spatele. A dat de-o parte ligheanul cu apă şi s-a ridicat să se mai dezmorțească.

Cînd a încercat să treacă pe lîngă el, s-a întins şi a prins-o de mînă.

– Aş deschide puțin fereastra, i-a spus ea.

Daniel a tras-o cu blîndețe pe genunchi. Prinsă cu garda jos, Grace şi-a încolăcit brațele de gîtul lui fără să-şi dea seama ce face. Apoi, s-a retras brusc.

– Nu vrei să deschizi fereastra? l-a întrebat.

– Vreau să stai aici, cu mine.

– Nu se prea cuvine aşa ceva.

– Iar tu faci întotdeauna numai ce se cuvine.

Dorința din ochii lui a înmuiat-o. L-a mîngîiat delicat pe obraz cu vîrful degetelor.

– Încerc să fac, a spus în şoaptă. Pot să te întreb ceva?

– Orice?

Simțea nevoia să o cuprindă în brațe şi să o țină strîns tot restul nopții. Nu ştia ce se întîmplă cu el, dar poate că toată discuția despre Kathleen l-a făcut să se simtă melancolic şi singur.

Nu, nu este adevărat, a recunoscut în sinea

lui. Grace l-a făcut să se simtă aşa. A simţit dorinţa de a o strînge în braţe în clipa în care a intrat în bucătăria lui Tilly MacGuire şi a văzut-o stînd în picioare lîngă bufet.

Obosise să mai lupte împotriva acestei atracţii.

– Grace, ce ţi-am spus în tren... că te doresc... te-a jignit lucrul ăsta? Nu i-a răspuns. Daniel i-a cuprins bărbia în palmă, trecîndu-şi încet degetul mare peste buza de jos. Te-a jignit? a întrebat-o din nou.

Grace îl studia. Avea nişte ochi minunaţi şi s-a întrebat dacă el îşi dădea seama cît de uluitor de chipeş şi de viril este.

– Scuză-mă... Ce m-ai întrebat?

– La ce te gîndeai?

– Cît de chipeş eşti, a recunoscut ea. Sînt bucuricită că mă doreşti, a spus dintr-o suflare. Dar nu sînt eu Kathleen.

– Nu, nu eşti.

– Şi nu o pot înlocui.

– Nici nu vreau să o înlocuieşti. Vreau pur şi simplu...

– Da?

– Pe tine te vreau, Grace. Pe tine, aşa cum eşti.

A prins-o delicat de ceafă şi a tras-o spre el.

– Vreau să te sărut. Se cuvine?

I-a plăcut faptul că i-a cerut permisiunea.

– Da, Daniel. Vreau să mă săruți. Aştept de atîta vreme!

A fost uluit de sinceritatea ei şi a simțit că inima i-o ia razna cînd Grace şi-a încolăcit din nou brațele de gîtul lui. I-a cuprins gura într-un sărut care a fost orice numai decent nu.

Atingerea lui a fost posesivă, aproape violentă, şi cu toate astea a pus multă tandrețe în felul în care a determinat-o să-i răspundă. Sărutul a fost lung şi profund, desfătîndu-şi limba cu dulceața gurii ei, dar, cînd s-a sfîrşit, Daniel dorea deja altul.

Grace s-a smuls de lîngă el şi s-a îndreptat spre geam, privind un minut lung în gol înainte de a-şi aminti ce voia să facă.

Mîinile îi tremurau şi i-a trebuit mult efort ca să deschidă fereastra. Cînd a trecut din nou pe lîngă Daniel, a sperat să o tragă din nou pe genunchi, dar nu a făcut-o. Ținea ochii închişi, iar capul rezemat de spătarul scaunului.

Grace şi-a reluat veghea la căpătîiul lui Cooper. Daniel a adormit pînă spre miezul nopții şi s-a trezit tresărind cînd Cooper a început să se zbată. Grace era aşezată pe pat, încercînd să-l liniştească. Blîndețea vocii ei a avut efect, pentru că în cîteva secunde Cooper s-a potolit.

– Cum îi mai este? a întrebat-o în şoaptă.

– Nu pot să spun. Are convulsii, dar febra nu pare să mai fie atît de mare.

– Acum am să stau eu cu el, Grace. Trebuie să încerci să dormi puțin. Arăți epuizată.

– Am să mă odihnesc şi eu în scurtă vreme, l-a promis ea. Acum mintea îmi este obosită. Sînt îngrijorată din cauza Rebeccăi. Crezi că mai e în viață?

– Mă îndoiesc, a spus Daniel. Şi mie îmi trec prin cap tot felul de întrebări. Nu-mi închipui de ce era gol compartimentul. N-are nici o logică.

– Nu înțeleg.

Daniel s-a aplecat în față şi şi-a sprijinit mîinile pe genunchi.

– Însoțitorul trenului a spus că acel compartiment în care au călătorit Cooper şi Rebecca arăta ca şi cum nu ar fi fost ocupat.

– Da, îmi amintesc.

– Atunci unde sînt hainele ei?

– Lipsesc şi lucrurile lui Cooper, nu?

– Nu. Desagii de la şa erau în compartimentul de bagaje.

– Poate că bagajele Rebeccăi au fost aruncate pe fereastră.

– Şeriful m-a asigurat că el şi oamenii lui au cercetat amănunțit zona. O căutau pe Rebecca şi i-ar fi găsit bagajele. Ei bine, n-au găsit nimic.

– Poate că cei care l-au împuşcat pe şeriful federal Cooper i-au permis să-şi ia lucrurile cu

ea. Ceea ce ar fi un semn bun, nu? Că au de gînd să o țină în viață.

– Dar ei n-ar dori nici pe departe aşa ceva, a contrazis-o Daniel. N-ar vrea decît să o reducă la tăcere cît mai repede posibil.

– Pentru că sînt convinşi că ea este martorul?

– Da.

– Îngrozitor, a şoptit Grace. Sărmana Rebecca! Ea nici măcar nu a fost acolo!

Daniel a devenit brusc atent.

– Ea mi-a spus mie şi lui Cole că a fost.

– Ce-a spus? a întrebat Grace, evident uimită.

– Rebecca ne-a spus că a fost martoră la jaf. Ne-a făcut o prezentare detaliată a ceea ce s-a întîmplat şi ni i-a descris pe oamenii pe care i-a văzut.

– Nu putea să facă asta, a insistat Grace, clătinînd din cap.

– Putea şi a făcut-o.

– Dacă-ți amintești, ți-am spus că am fost în bancă. Rebecca a încercat probabil să ne protejeze pe mine şi pe Jessica şi v-a mințit.

– De ce presupui că ne-a mințit? Şi înainte ca Grace să-i poată răspunde, a continuat: Jessica ne-a spus şi ea că a fost martoră. Ea nu ne-a dat totuşi nici un detaliu, dar Rebecca a făcut-o. Ea ne-a spus totul.

Grace a clătinat din nou din cap.

– Nu, nu este posibil.

– Îți spun că ne-a dat detalii concrete, a insistat el. Ce nu este în regulă?

– Nu are nici un sens. Asta nu este în regulă...

– De ce nu are?

– Pentru că nu putea să vă dea detalii. A promis că am să păstrez secretul... mi-am dat cuvîntul... dar asta a fost înainte... iar acum...

– Grace, ce tot încerci să-mi spui acolo?

– Nu Rebecca este martorul. Jessica este.

Capitolul 34

Daniel s-a albit la față de furie.

– Îți dai seama ce spui? Jur pe Dumnezeu, că dacă şi acum minți...

– Îți spun adevărul. Jessica a fost în bancă în timpul jafului, nu Rebecca.

Daniel a început să se învîrtă prin cameră ca un animal în cuşcă.

Simțea nevoia să răcnească la ea, dar şi-a zis că asta nu ar rezolva nimic.

A tras adînc aer în piept, apoi a întrebat-o cu voce de gheață:

– De ce nu mi-ai spus adevărul înainte? De ce Dumnezeu ai aşteptat atît de mult?

– I-am promis Jessicăi că n-am să spun nimănui. Mi-am dat cuvîntul.

– Dumnezeule mare! a murmurat el.

Şi-a trecut degetele prin păr, după care s-a aşezat din nou pe scaun.

– Încearcă să înțelegi, l-a implorat ea. Jessica era îngrozită.

– Rebecca ştie că Jessica este martorul?

– Nu, nu ştie.

– Eşti sigură?

– Da.

S-a uitat în altă parte ca să nu-i mai vadă furia. Nu-l mai văzuse pînă acum atît de mînios şi-i era frică.

– Înţelegi acum de ce am fost atît de uimită cînd mi-ai spus că Rebecca v-a dat detalii concrete?

– Ah, Grace! a şoptit încercînd să-şi stăpînească furia.

– Daniel...

– Spune-mi de unde ştii că Jessica a fost în bancă? a întrerupt-o el scurt.

– Am avut grijă de Caleb cît a lipsit. Îl luase deja o dată cu ea la bancă, la începutul după-amiezii, şi era nervos, făcînd tot felul de rele. Aşa că l-a culcat apoi şi a plecat.

– De ce?

– A încercat să lichideze contul mătuşii ei, dar uitase unul dintre documente pe masă, în bucătărie la Tilly. De aceea s-a întors.

– Apoi ce s-a întîmplat?

– A fost îngrozitor, a spus ea în şoaptă. A fugit tot drumul pînă acasă, iar cînd a intrat pe uşa din spate a început să vomite. Nu era nici coerentă. Am început să o liniştesc, dar era scoasă din minţi de frică. Am dus-o în pat şi am stat cu ea pînă s-a trezit Caleb.

– Tilly era acolo?

– Nu, plecase după nişte cumpărături. I-am spus că Jessica s-a molipsit de gripă şi că trebuie să stea în pat să se odihnească. O lacrimă i-a alunecat pe obraz şi şi-a şters-o imediat nerăbdătoare. A avut grijă de Caleb în tot cursul zilei, iar cînd a venit vremea să se culce l-am dus sus, unde am găsit-o pe Jessica împachetînd disperată. Voia să părăsească Rockford Falls în noaptea aceea, dar pînă la urmă am convins-o să rămînă.

– Ţi-a spus exact ce s-a întîmplat în timp ce era în bancă?

– Da, mi-a spus. După ce a adormit Caleb, am ieşit pe verandă şi mi-a spus totul, în afară de numele lor.

– Vrei să spui că le cunoaşte şi numele? a răcnit furios.

Grace şi-a împreunat mîinile.

Ştia cît de mult a greşit păstrînd tăcerea şi în ce măsură şi-a amplificat vina minţind că ea este martorul.

Daniel n-o să o ierte niciodată.

O va aresta şi o va băga la închisoare, dar era convinsă că lucrul ăsta nu va fi nici pe jumătate atît de îngrozitor pe cît era vinovăţia pe care o simţea acum.

– L-a auzit pe şeful lor strigîndu-i pe nume pe ceilalţi. Nu i-a văzut pe toţi... şi nici nu a

auzit numele tuturor... numai cîteva nume.

– Pentru Dumnezeu, de ce nu ne-a spus?

– Nu avea încredere în nimeni.

– În tine a avut.

– Da, a avut. Nu ştiu totuşi dacă mi-ar fi spus ce s-a întîmplat dacă n-aş fi fost în bucătărie cînd s-a întors. Am văzut starea în care era. Nu-şi putea stăpîni panica şi nu se gîndea la altceva decît cum să-l ţină în siguranţă pe fiul ei. Poţi să o condamni pentru asta? Eu aş fi făcut acelaşi lucru.

Daniel a dat din cap, pentru că o înţelegea.

– Ce s-a întîmplat apoi?

– Jessica era sigură că autorităţile... voi... o să-i prindeţi pe oamenii ăia şi că nu este nevoie de un martor ocular.

Îşi dorea cu disperare să creadă că aşa se va întîmpla.

– Cînd a vrut să fugă... atunci i-ai sugerat să meargă cu tine?

– Da.

– Cînd şi-a amintit că şi-a lăsat geanta acolo?

– Numai cînd am aflat că s-a găsit o geantă sub birou.

– De ce era goală?

– Cînd au intrat banditii, ea şi-a îndesat banii în corsajul rochiei. Îi era teamă să nu îi ia. Nu şi-a dat seama ce aveau de gînd...

– Să-i masacreze?

– Da.

Daniel a închis pentru o clipă ochii.

– Dacă Jessica n-ar fi lăsat poşeta acolo, eu şi Caleb n-am fi ştiut niciodată că ea a văzut ce s-a întîmplat.

– Nu ştia dacă ar fi vorbit în cele din urmă, a spus Grace. Poşeta nu era totuşi a ei. A împrumutat-o ca să-şi pună banii cînd îi aducea acasă.

– Este poşeta ta?

Nu a înțeles de ce informația asta l-a înfuriat, dar l-a înfuriat foarte tare.

– Pentru Dumnezu, tu şi Jessica ați obstrucționat investigația asta încă de la început. Ar trebui să vă încui pe amîndouă în aceeaşi celulă şi să vă las să îmbătrîniți împreună.

– Vrei, te rog, să cobori puțin vocea? Ai să-l trezeşti pe şeriful federal Cooper.

– Păi tocmai asta vreau, să-l trezim! a răcnit el.

S-a săturat de toanele lui şi a pornit spre uşă.

– N-am să-ți permit să răcneşti la mine, Daniel. Ştiu că am greşit şi dacă vrei să mă arestezi, n-ai decît să o faci.

– Grace...

– Îmi dau seama că ar fi trebuit să fac eforturi mai mari ca să o conving pe prietena mea

să spună adevărul, dar nu mai pot schimba trecutul.

– Vino încoace!

Era prea obosită ca să se mai certe cu el şi a făcut ce i-a poruncit.

– Aş vrea să mă duc la culcare.

– Eşti prea tulburată ca să dormi.

– De unde ştii ce simt eu?

– Se vede pe faţa ta. Ştiu că n-ar fi trebuit să ridic vocea la tine, şi-mi cer scuze pentru asta, dar al dracului să fiu dacă am să-ţi cer scuze pentru furia mea. Am pierdut singurele două femei pe care am să le iubesc vreodată şi nu-mi pasă cît de speriată a fost Jessica. Tu şi ea ar fi trebuit să vorbiţi!

Impactul spuselor lui a fost devastator şi, pentru prima dată, Daniel şi-a dat seama cît de mult a ajuns să conteze opinia lui pentru ea.

Tocmai i-a spus că nu va mai putea iubi niciodată şi, Dumnezeule mare!, ea era deja îndrăgostită de el.

Nu trebuia să lase să se întîmple lucrul ăsta.

Numai o femeie nebună ar iubi un bărbat care nu-şi deschide inima în faţa ei!

– De ce m-ai sărutat?

Întrebarea l-a luat prin surprindere.

– Mi-am dorit să o fac.

Grace şi-a încrucişat braţele la piept.

– Să n-o mai faci niciodată. Promite-mi că n-ai s-o mai faci.

N-avea de gînd să facă o promisiune pe care nu avea nici cea mai mică intenție să o respecte, aşa că nu a scos nici un cuvînt, dar Grace nu s-a lăsat.

– Vreau cuvîntul tău, Daniel.

– Nu.

– Nu? Vrei să spui că... după tot ce s-a întîmplat... ai dori să mă mai săruți?

– Da, aş dori şi am să o fac.

– Ai înțeles ce s-a întîmplat, Daniel? s-a auzit vocea răguşită a lui Cooper.

Daniel a sărit în picioare.

– Te-ai trezit!?

– Cum te simți? a întrebat Grace venind lîngă el.

– De parcă aş fi în toiul unui război. Ce naiba aveți de vă certați cu un om pe moarte lîngă voi?

Daniel a fost atît de uşurat că-şi vede prietenul treaz, încît i s-a luminat fața de un zîmbet larg.

– Îmi pare rău că te-am deranjat, a spus Grace cu ochii în lacrimi.

– N-ar trebui să răcneşti la o doamnă, i-a spus Cooper lui Daniel înainte să se întoarcă spre Grace. Iar tu ar fi trebuit să ne spui ce ştiai. Acum, nu mai plînge, scumpo.

– N-ai să mori, nu-i aşa, Cooper? l-a întrebat Daniel.

Cooper ar fi rîs, dar nu avea putere. Se simţea slăbit precum o mîrţoagă de 100 de ani înhămată la plug.

– Nu cred să mor. Ţi-am pus o întrebare. Ajută-mă să mă ridic, adu-mi un pahar cu apă şi spune-mi dacă ţi-ai dat seama ce s-a întîmplat.

Grace s-a grăbit să pună două perne sub capul şerifului, în timp ce Daniel s-a ridicat.

O clipă mai tîrziu, i-a dat un pahar cu apă, apoi şi-a tras scaunul mai aproape de pat.

Grace i-a simţit supărarea lui Cooper, a zîmbit pentru că şi-a dat seama că nu era prea încîntat de ea, apoi s-a scuzat politicos şi a încercat să iasă pentru a-i lăsa să stea de vorbă în linişte.

– Grace, vino înapoi! i-a poruncit Daniel.

Văzînd-o că se îndreptă spre scaunul de vizavi de el, a clătinat din cap spre ea şi i-a făcut semn să vină lîngă el.

– Ai de gînd să mă prezinţi doamnei? l-a întrebat Cooper.

– Mă numesc Grace Winthrop, a spus ea şi instinctiv a dat să facă o plecăciune.

– Este lady Grace Winthrop, i-a spus Daniel prietenului său. Ea ştie deja cine eşti, Cooper.

– Stai lîngă mine, scumpo, a zis Cooper

bătînd cu mîna în marginea patului dinspre Daniel.

– Nu este *scumpa* ta.

– Nu? a întrebat Cooper înainte să ia o înghițitură lungă de apă.

– Nu, nu este, i-a replicat Daniel. Este a mea!

Grace s-a poticnit şi a căzut peste capul patului.

Era prea uluită de afirmația lui ca să mai comenteze ceva. Toți bărbații sînt oare atît de ilogici?

A sărutat-o, apoi a răcnit la ea, după care a spus cel mai ridicol lucru romantic pe care l-a auzit vreodată.

– Cooper se crede un bărbat iubit de femei, a remarcat Daniel.

– Sînt un bărbat iubit de femei, l-a corectat Cooper.

Daniel s-a sprijinit pe spătarul scaunului şi s-a relaxat.

Prietenul său o să se facă bine. Acum era timpul să vorbească despre ce s-a întîmplat. Era sigur că el a înțeles totul, dar voia o confirmare.

– Ia spune-mi Cooper, Rebecca te-a împuşcat sau altcineva?

Grace a fost atît de surprinsă de întrebare, încît a sărit în picioare ca să protesteze.

– Doar nu vorbeşti serios, Daniel? Nu poți să crezi că scumpa de Rebecca ar avea vreo legătură cu treaba asta.

Prin minte i-a trecut imaginea Rebeccăi strîngîndu-l la piept pe Caleb.

Şi-a amintit cît de speriată şi înspăimîntată era cînd a ajuns la casa lui Tilly, după incendiu.

Ce s-ar fi întîmplat dacă nu ar fi preluat ea controlul ocupîndu-se de ceea ce era nevoie? Nu, şi-a zis Grace, Daniel greşeşte.

– Rebecca a tras, a spus rar Cooper. N-am văzut glonțul venind, n-am bănuit nici o clipă. Era un bărbat înăuntru, dar nu l-am zărit decît o fracțiune de secundă înainte ca glonțul să mă arunce înapoi pe coridor. Mă prăbuşeam la podea cînd a tras din nou în mine. Ultimul lucru pe care mi-l amintesc este zgomot de geam spart.

Grace era prea uluită ca să poată scoate vreun cuvînt.

Cooper i-a spus lui Daniel toate detaliile pe care şi le putea aminti, inclusiv faptul că Rebecca era goală.

– Am deschis uşa şi am fost atît de surprins cînd am văzut-o aşa, încît cred că am ezitat înainte să duc mîna la pistol. Aceste secunde aproape că m-au costat viața. Ar fi trebuit să fiu pregătit pentru orice eventualitate.

Grace s-a lăsat să cadă înapoi pe pat.

– Este una dintre ei? a întrebat încercînd să accepte adevărul. Incendiul! a răcnit în clipa aceea. Ea a declanşat focul? Ea m-a lovit? Cînd a terminat de pus întrebările tremura deja.

– Cel mai probabil, a spus Daniel. Numai dacă nu a rămas în urmă unul dintre oameni, dar nu cred. Rebecca n-a trebuit decît să toarne nişte gaz împrejurul casei şi să aprindă un chibrit. A fost foarte sigură pe ea, i-a spus el lui Cooper. A intrat în casă...

Grace a sărit din nou în picioare.

– Şi s-a servit cu un măr. A încercat să ne ucidă pe toţi... pe Tilly, pe Caleb şi pe Jessica... şi era îmbrăcată în negru, Daniel. Nu-i aşa? Era îmbrăcată toată în negru!

Daniel a remarcat că Cooper s-a strîmbat de durere cînd Grace s-a aşezat din nou pe pat.

Nu-şi dădea seama că de fiecare dată cînd se mişca îi crea disconfort.

Şi, cunoscîndu-l bine pe Cooper, ştia că acesta n-o să-i zică nici un cuvînt.

A tras-o încet şi a aşezat-o pe braţul scaunului său.

Nici n-a remarcat mutarea, atît era de prinsă de grozăvia trădării Rebeccăi.

– Rebecca este o bună actriţă, a remarcat Cooper.

Grace a încercat să se ridice din nou, dar

Daniel i-a înconjurat mijlocul şi a ţinut-o jos.

– Da, este o bună actriţă, a fost ea de acord. Era bună şi înţelegătoare, şi am crezut că-mi este prietenă. Îţi poţi închipui aşa ceva, şerife Cooper? Să cred că-mi era prietenă?

– Mi-a părut rău pentru ea, a spus Cooper.

– Totul a fost o minciună, nu-i aşa? S-a prefăcut îngrijorată de Jessica şi de mine, şi ne tot spunea că trebuie să fim unite.

– Asta cînd aţi fost închise împreună în celula închisorii? a întrebat Daniel.

– Da. Ne-a spus ce are de gînd să povestească. A făcut-o de atîtea ori, pînă cînd am reţinut pe dinafară toate.

– A încercat să afle care dint voi era martorul?

– Nu, n-a încercat.

– Probabil că ea se hotărîse deja să vă omoare pe amîndouă.

– Aproape că a reuşit, a spus ea tremurînd vizibil. Dacă tu şi Cole n-aţi fi venit atunci cînd aţi făcut-o, am fi murit cu toţii. Jessica n-ar fi părăsit casa fără Caleb şi Tilly, şi fără mine, iar fumul ar fi doborît-o.

– La primul jaf... clădirea nu a ars pînă în temelii?

– Ba da, a răspuns Daniel. Primul gînd al nostru, al tuturor, a fost că cineva a încercat să acopere o deturnare de fonduri. Directorul băn-

cii a jurat că în fiecare seară se făcea casa şi că totul era în ordine, existînd justificare pentru fiecare bănuţ. Şi am făcut o verificare serioasă asupra tuturor angajaţilor şi funcţionarilor superiori – toţi au fost curaţi ca lacrima.

– Şerife Cooper, oare mă veţi putea ierta vreodată? a întrebat Grace. Dacă eu şi Jessica i-am fi spus şerifului federal Daniel adevărul, n-ai fi fost împuşcat. Toate acestea ar fi putut evitate.

– Ăsta-i un mod de a vedea lucrurile, i-a spus Cooper. Dar mai există şi altul. Dacă voi două aţi fi spus adevărul de la început, Rebecca n-ar fi susţinut că ea este martorul. Şi-ar fi văzut fericită de drum şi i-ar fi lăsat pe prietenii ei să aibă grijă de Jessica. Şi poate că noi n-am fi aflat niciodată că a fost implicată şi Rebecca.

– Atunci nu a fost chiar o greşeală atît de îngrozitoare din partea mea şi a Jessicăi că nu am spus adevărul?

– Grace, dacă te aştepţi să-ţi mulţumesc, ei bine află că lucrul ăsta n-o să se întîmple, a sărit Daniel. Ar fi trebuit să-mi spuneţi adevărul. Şi, cu gîndul la Rebecca, a adăugat: Am lăsat-o să-mi scape printre degete.

– Iar eu am făcut tot posibilul ca femeia să se simtă bine, a recunoscut Cooper. Am lăsat-o chiar... Ah, Daniel, I-am spus că Grace şi Jes-

sica urmează să se întîlnească cu ea la Red Arrow şi am lăsat-o chiar să trimită o telegramă. Mi-a spus că vrea să-şi anunţe prietenii că nu putea să se întîlnească cu ei, dar acum ştiu că era o minciună. Dacă te duci la Red Arrow, or să te aştepte acolo.

– Ce o să se întîmple cu Cole şi Jessica? a şoptit Grace. Or să cadă într-o cursă?

Daniel nu a părut foarte tulburat de această posibilitate.

În ochi i-a apărut o strălucire şi a început să-şi frece nerăbdător mîinile.

– Ce crezi? l-a întrebat Grace. Nu eşti îngrijorat de Cole şi Jessica?

– Nu, ei trebuie să treacă pe aici, ca să ajungă la Red Arrow, i-a explicat el calm. Şi sînt cel puţin cu o zi în urma noastră. Poate chiar două.

– Atunci nu mai trecem prin Red Arrow. O luăm pe scurtătură spre Blackwater, nu?

– Oh, nu, mergem prin Red Arrow, a contrazis-o Daniel.

– Dar or să ne aştepte...

– Dumnezeule, sper din toată inima să fie aşa!

Cooper le-a ascultat conversaţia cu ochii închişi.

Nu s-a obosit să-i deschidă cînd l-a întrebat:

– Ai deja un plan în cap, nu-i aşa?

– Da, i-a răspuns Daniel. Dar te implică şi pe tine, Cooper.

– Daniel, este grav rănit şi febra de-abia i-a scăzut puțin.

– Nu va trebui să facă prea multe, a promis el.

– Deci, ce vrei să fac?

– Vreau să mori, a spus Daniel zîmbind.

PARTEA A PATRA

Şi-n lăstărişul înverzit, pe cîmpuri,
Boboc după boboc – ţîşneşte primăvara.

Capitolul 35

De două nopți şi două zile, patru membri ai bandei Blackwater aşteptau nerăbdători să le prindă pe cele două femei într-o ambuscadă cînd vor coborî din tren, la Red Arrow.

Trei dintre ei făceau de pîndă la gară, în timp ce al patrulea se ținea în umbră pentru cazul în care prietenii lui ar da greş.

Două trenuri soseau zilnic, unul la zece dimineața, iar altul la şase seara. Bărbații erau foarte scrupuloşi în căutarea lor. După ce plecau toți pasagerii, cercetau fiecare vagon cu minuțiozitate, ca să se asigure că femeile nu se ascund.

Ceasurile dintre sodomnuleea trenurilor şi le petreceau în cîrciuma oraşului.

Cei patru beau serios whisky, dar nu se îmbăta nici unul.

Robertson a devenit totuşi puțin cam neglijent, iar ceilalți au fost nevoiți să-l „ajute“ să ascundă cauza pentru care ar fi putut da de dracu'.

Robertson a pus lipsa lui de control pe seama plictiselii, asta fiind cu siguranță cauza pentru care au dus-o pe tîrfa orașului, pe nume Flo, într-una din peșterile din jur și i-a tăiat gîtul.

N-a vrut să o omoare, doar să o sperie puțin. Cel puțin așa a crezut cînd a pornit cu ea cocoțată pe șa.

Dar, odată ce și-a scos cuțitul și a început să taie, răcnetele femeii i-au făcut atîta plăcere, încît nu s-a mai oprit.

Prietenii săi l-au ajutat să îngroape cadavrul și, în afară de faptul că au fost nevoiți să-l asculte pe Robertson lăudîndu-se cum guița femeia ca un porc, au trecut cu toții peste inconvenient. În definitiv, Flo nu era decît o tîrfă și nimeni n-avea să-i simtă lipsa.

Pentru că n-au mai auzit de Johnson, au presupus că n-a reușit să omoare femeia. Robertson le-a spus că ar fi vrut ca boss-ul să fi fost acolo cu ei, pentru că el era mult mai deștept decît ei și cu siguranță și-ar fi dat seama unde se ascund cele două femei.

Boss-ul nu era totuși acolo, cu ei, pentru că plecase împreună cu iubita lui, spre sud, să-l scoată pe Bell din închisoare.

În cea de a treia dimineață a pîndei lor, au aflat la cîrciumă că a fost ucis un șerif federal pe nume Cooper. Cineva l-a împușcat și l-a aruncat din tren.

Şeriful din Red Arrow a primit o telegramă prin care i se ordona să fie atent la orice suspect. Şeriful a transmis informaţia proprietarului cârciumei, care, la rîndul lui, a relatat-o oricărui intra să bea un păhărel.

Cei patru au considerat că au motiv pentru a sărbători. S-au aşezat cu toţii într-un colţ şi au împărţit între ei o sticlă de *Rabbit Rye.*

Robertson, cu ochii roşii de nesomn, nu era într-o dispoziţie prea veselă.

– Ce dracu' le trebuie acelor femei atîta vreme ca să ajungă aici? După calculele şerifului, ar fi trebuit să coboare din tren ieri sau chiar alaltăieri.

Nici nu a făcut bine această remarcă, că în cârciumă a intrat un bătrîn vagabond, cu păr lung şi rar, care mirosea de parcă era un concs.

S-a îndreptat spre bar şi s-a sprijinit cu coatele de tejghea.

– Dă-mi ceva de băut, Harley. Am văzut ceva cu totul special şi nu-ţi spun decît după ce-mi ud gîtlejul.

Barmanul, un bărbat solid, cu braţe musculoase şi cu doi dinţi din faţă lipsă, pe care însă n-o observa nimeni pentru că nu zîmbea niciodată, s-a îndreptat fără grabă spre clientul său şi l-a străpuns cu privirea.

– Ai cîştigat bani astăzi, Gus?

Drept răspuns, bărbatul costeliv a trîntit o monedă pe tejghea.

– Sigur că da, s-a lăudat el. Astăzi am cîştigat o mulţime de bani, aproape trei dolari întregi.

– De unde i-ai cîştigat? l-a întrebat Harley, turnîndu-i whisky-ul îndoit cu apă.

– N-are importanţă, i-a răspuns Gus. Vrei să auzi sau nu ce am văzut?

– Sînt numai urechi.

– Cred că avem tîrfe noi în oraş, iar două dintre ele, pe care le-am văzut cu ochii mei, sînt foarte frumoase şi tinere. Le-am văzut pe amîndouă şi nu mă pot hotărî cu care să mă culc mai întîi. Poate că am s-o fac cu amîndouă.

– Eşti beat? l-a întrebat Harley.

– Nu, nu sînt încă beat, dar am de gînd să mă îmbăt dacă-mi mai torni un pahar. Nu pot să uit ce am văzut. Erau cu ele doi bărbaţi, a adăugat înainte să soarbă îndelung din pahar. În lăcomia lui de a-şi potoli setea nesăţioasă, a vărsat băutura pe bărbie şi a încercat imediat să prindă picăturile cu amîndouă mîinile şi să le lingă din palmă.

– Le-au ascuns imediat, dar eu am văzut unde. Mă dusesem să o caut pe Flo. N-am găsit-o, dar le-am văzut în schimb pe femei.

– Ce tot vorbeşti acolo, ţap bătrîn? N-a venit

ici o tîrfă proaspătă în oraş. Aş fi ştiut, nu? Nu u conduc oraşul ăsta?

– Da, Harley, sigur că tu.

– Aşa mai merge, a bombănit patronul. Să-ţi pun eu că n-am angajat nici un fel de femei oi.

– Iar eu îţi spun ce am văzut cu ochii mei. Doi bărbaţi le-au ascuns pe fetele astea frumoase în peştera aflată la sud de oraş. Poate că bărbaţii ăştia vor să-ţi facă concurenţă şi să înceapă o afacere cu tîrfele lor.

Harley a trîntit cu pumnul în tejgheaua barului.

– O să vedem noi, a şuierat Harley. Acum, că Flo şi-a luat zborul, mi-ar prinde bine două femei bune. Ai spus că erau cu ele doi bărbaţi? Numai doi?

– Exact aşa am spus, a aprobat Gus. Şi nici măcar prea deştepţi. Băieţii ăia le-a lăsat de capul lor; le-a ascuns în peşteră, dar una dintre ele a devenit probabil curioasă, pentru că a scos capul să arunce o privire în jur. După care s-a uitat şi cealaltă, aşa că le-am văzut pe amîndouă. Arată al dracului de bine, a adăugat cu un rînjet. Frumoase şi tinere, şi cu siguranţă al dracului de pricepute!

Harley spumega.

Se gîndea să se ducă la peşteră să fure femeile, cînd Robertson s-a îndreptat spre bar.

Putoarea pe care o emana Gus l-a ferit pe Robertson să se apropie prea mult.

– I-a spune-mi bătrîne, ce ai văzut? i-a cerut mîngîind mînerul cuțitului. Vreau să aud totul despre femeile alea.

Trecuse multă vreme de cînd Gus nu a mai fost centrul atenției şi i-a făcut mare plăcere să repete povestea, dar înainte să aibă şansa de a le descrie pe cele două femei în amănunt, Robertson s-a îndreptat spre prietenii lui şi cu toții au părăsit cîrciuma.

Au lipsit multă vreme, cam vreo trei ore, iar cînd s-au întors, ia-l pe Gus de unde nu-i! Robertson a vrut să se ducă după el să-l caute, dar ceilalți au reuşit să-l oprească.

Şi-au reocupat masa din colț pentru a dezbate situația. Cole a intrat prin uşile batante ale barului o ,clipă mai tîrziu. Harley şi-a aruncat privirea spre insigna de la haina lui şi a întins mîna spre puşca pe care o ținea sub tejghea.

– Pune mîinile pe tejghea ca să le văd, i-a poruncit Cole. A fost excesiv de politicos. În sinea lui, ar fi vrut să aştepte pînă cînd barmanul ar fi pus mîna pe armă, după care să-l spulbere expresia aia insolentă de pe față, dar acum, că era şerif federal, ştia că nu putea să cedeze tuturor impulsurilor sale.

– Şeriful mi-a spus totul despre tine, Harley.

l-a anunțat Cole. Mi-a spus că eşti convins că tu eşti cel care conduce orăşelul ăsta păduchios.

– Este adevărat, s-a lăudat Harley. Eu îl conduc.

– Mi-a mai spus că ai împuşcat un om în spate.

– Şeriful nu poate să dovedească că am fost eu, a sărit barmanul roşu la față de furie. Nu vreau nici un fel de necazuri.

Cei patru bărbați aflați la masa din colț îl urmăreau îndeaproape pe Cole.

Atenția acestuia s-a concentrat asupra lor, dar a observat că Harley ținea încă mîinile pe lîngă corp.

– Ți-am spus să pui mîinile pe masă în aşa fel încît să le văd. Acum!

Forța vocii lui, împreună cu privirea periculoasă pe care i-a aruncat-o, ar fi trebuit să-l convingă pe barman să facă ce i s-a poruncit.

Dar Harley cîntărea, evident, posibililele consecințe plimbîndu-şi privirea de la bărbații aflați la masa din colț la omul legii. A avut proasta inspirație să-l testeze pe Cole punînd numai o mînă pe masă şi aşteptînd.

– N-aveam de gînd să te împuşc, a mințit Harley. Doar eşti un om al legii. Pur şi simplu nu vreau nici un fel de necaz. Tocmai mi-am luat o oglindă nouă şi...

Nici n-a apucat Harley să clipească, cînd Cole a scos pistolul şi a tras direct în oglindă. Cioburile au sărit pe umerii lui Harley.

Barmanul a tras o înjurătură şi a pus mîinile pe tejghea. În afara celor patru bărbaţi aflaţi la masa din colţ, în cîrciumă nu mai erau decît trei clienţi, care au luat-o la sănătoasa.

Cole s-a asigurat că nici unul dintre ei nu era înarmat cînd au trecut pe lîngă el; nu-i plăcea deloc ideea să se trezească cu un glonţ în spate.

– Ce vrei? l-a întrebat Harley. Cole a făcut un semn cu capul spre cei patru bărbaţi.

– Este o chestiune personală.

Primul s-a ridicat cel mai înalt dintre cei patru.

– Nu vă cunoaştem, domnule.

– O să mă cunoaşteţi pînă cînd am să termin cu voi, le-a promis el. Acum, ridicaţi-vă şi porniţi încet, şi fără prostii. Am să vă duc, băieţi, la închisoare.

– N-ai nici un drept să ne arestezi, a protestat unul dintre ei cu o cicatrice pe obraz. N-am făcut nimic rău.

Atenţia lui Cole era concentrată asupra celui cu cuţitul.

– Te cheamă Robertson?

Întrebare la care Robertson a reacţionat rapid făcînd ochii mari.

– Şi ce-i cu asta?

Cole nu i-a dat nici o explicaţie.

– Care dintre voi este Bell?

– Nici unul dintre noi nu răspunde la numele ăsta, a spus Robertson.

– Nici n-am auzit de el, a intervenit un altul.

– Ce înseamnă toate astea, şerifule? a întrebat Robertson cu o voce mieroasă. Aşa cum ţi-a spus prietenul meu, n-am făcut nimic rău.

– Nu vă arestez, le-a spus Cole. Cel puţin nu încă. O să mergem totuşi la închisoare. Vă aşteaptă acolo o doamnă ca să vă vadă.

Atitudinea bărbaţilor s-a schimbat rapid, devenind o adevărată haită de şacali încolţiţi.

– Nu ştim despre ce vorbeşti, a protestat unul dintre ei.

Robertson i-a aruncat o privire scurtă celui din stînga lui şi i-a şoptit:

– Putem să-l doborîm.

– Sînteţi binevoiţi să încercaţi, a spus Cole, lăsîndu-şi în sfîrşit furia să explodeze. La dracu', chiar vreau să încercaţi!

Omul cu cicatricea pe faţă, numit Scarface, a rînjit.

– Patru contra unu? Te crezi prea iute, şerifule?

– De ce nu încercaţi să aflaţi? a spus Cole ridicînd din umeri. Vă dobor pe toţi, iar asta fără să vă spun să îngenunchiaţi mai întîi!

– Putem să te doborîm, i-a spus Robertson îngustîndu-şi ochii în timp ce-şi studia adversarul. Te crezi iute precum fulgerul?

– Nu, a zîmbit el ademenindu-i deliberat. Oamenii spun că sînt precum trăsnetul. Cu un gest din cap, a adăugat: El este fulgerul.

Daniel stătea în dreptul uşii din spate. Cei patru bărbaţi s-au răsucit spre el, apoi înapoi spre Cole. Erau prinşi în capcană şi o ştiau.

– Aveţi cinci secunde ca să puneţi armele pe masă, le-a spus Daniel.

Robertson a fost primul care a pus mîna pe pistol. Răcnind „Acum", s-a balansat spre stînga şi a căzut. Cole l-a împuşcat în piept exact în clipa în care punea mîna pe pistol. Ceilalţi trei s-au întins şi ei după pistoale.

Daniel a împuşcat doi, lăsîndu-l pe ultimul lui Cole, care i-a înfipt un glonţ în gît. Cole îşi vîra tocmai pistolul înapoi în toc cînd el şi Daniel l-au văzut pe barman ridicînd puşca.

Au tras simultan şi au privit fără nici o expresie cum Harley s-a prăbuşit peste tejghea. Cole nu-l omorîse pe Robertson.

Era întins pe podea, cu spatele sprijinit de perete, gemînd de durere. Din rana din piept îi curgea sînge.

Daniel s-a lăsat pe vine lîngă el.

– Spune-mi cum îl cheamă pe şef. I-a lipit ţeava pistolului de tîmplă. Dacă vrei să mori

repede, spune-mi numele. Altfel te asigur că ai să mori încet.

A început să numere. Cole s-a grăbit să se apropie de ei.

– Daniel, nu face asta! Nu merită.

Daniel nu l-a auzit.

– Spune-mi numele.

Robertson a început să se vaiete.

– Sînt rănit, sînt grav rănit. Trebuie să aduci un doctor.

Cole nu i-a luat în seamă văicărelile.

Ura din privirea lui Daniel îl speria de moarte şi ştia că trebuie să găsească o modalitate de a-l face să se potolească înainte de a fi prea tîrziu.

– Lasă arma jos, i-a spus el rar. Jessica l-a văzut. Îl poate recunoaşte.

Ochii lui Daniel erau încărcați de durere cînd i-a ridicat spre Cole. A clătinat apoi din cap şi a apăsat țeava pistolului în tîmpla lui Robertson.

– Nu, nu i-a văzut decît ochii şi i-a auzit vocea. Fără un nume...

Cole i-a pus mîna la umăr.

– O să-l prindem, i-a promis el. Nu face asta. Trebuie să-l ținem în viață.

– Nu!

– Ba da. Nu face asta! Nu pot lăsa să-l omori.

– Atunci pleacă, i-a cerut Daniel.

Cole s-a aplecat şi a îndepărtat arma lui Robertson.

– Sîntem vîrîţi în asta împreună. O să-l prindem. O să-i prindem pe toţi.

Daniel s-a dezmeticit brusc. A tresărit şi s-a ridicat.

– Adu-o pe Jessica aici.

Cole a clătinat din cap.

– Nu vreau să vadă carnagiul ăsta. Este sînge peste tot.

– Trebuie să se uite la ei, doar ca să fim siguri.

A apărut Gus, care s-a oprit pe loc, văzînd pistoalele şerifilor aţintite asupra lui.

– Nu sînt decît eu, s-a bîlbîit el.

Cole şi Daniel şi-au vîrît pistoalele în tocuri.

– M-aţi speriat de moarte, le-a spus Gus. A traversat încăperea, părînd mulţumit peste măsură. Am făcut totul aşa cum trebuia, nu? i-a întrebat cerşind un compliment.

– Da, a fost perfect, i-a spus Cole.

– Eram îngrijorat că Harley n-o să mă creadă, dar mi-a picat în plasă; apoi cei patru au şters-o imediat de aici. I-aţi urmărit pînă la peşteră?

– Da, i-a răspuns Cole.

– Sînt foarte bun cînd este vorba să mint. Dar vreau să vă întreb ceva înainte să vă las

să vă faceți datoria. Mă tot munceşte gîndul... există două femei aici?

– Da, există.

– Sînt tîrfe proaspete?

Nici unuia dintre şerifi nu i-a plăcut întrebarea. Gus a ridicat în grabă mîinile pentru a îndrepta lucrurile.

– N-am de gînd să fiu nerespectuos, dacă nu sînt.

– Tu ai fost cel care a venit cu minciuna asta, nu noi, i-a amintit Cole.

– A fost o minciună bună, nu-i aşa? Unde le-ați ascuns?

– În cel mai sigur loc din oraş, i-a răspuns Cole.

– Gus, du-te după ajutor! i-a strigat Robertson. Sînt grav rănit.

– N-am de gînd să te ajut. Ştiu că i-ai făcut ceva rău lui Flo, pentru că te-am văzut părăsind oraşul cu ea călare. A fost o fată bună şi ştiu că i-ai făcut rău.

În clipă aceea, Gus şi-a dat seama că i s-a ivit un prilej de aur şi s-a îndreptat spre bar, de unde a înşfăcat două sticle de whisky.

Trei parcă erau mai bine, aşa că a mai înhățat una.

A dat colțul tejghelei cu prada strînsă la piept, s-a oprit să scuipe pe capul lui Harley, apoi a şters-o pe uşă cît a putut de repede, cu

dorința fierbinte să dispară înainte ca şerifii federali să-şi dea seama că a furat.

Daniel şi Cole s-au uitat prin buzunarele celor morți, căutînd acte pentru identificare, în timp ce Robertson scîncea ca un copil.

Zgomotul era enervant. Nemulțumit că n-a găsit nimic, Cole l-a înşfăcat pe Robertson cerîndu-i să-i spună numele prietenilor lui.

– Nu-ți spun nimic, i-a răspuns Robertson aproape răcnind. Boss-ul m-ar ucide!

– Te ucid eu dacă n-o faci, l-a amenințat Daniel.

Cole l-a zărit pe Gus ițindu-se în uşă.

– Vrei ceva?

– Ați găsit bani prin buzunarele lor? Sînt sigur că mi-ar prinde bine. E adevărat că mi-ați dat deja trei dolari, dar nu-mi place să ştiu că odată cu ei sînt îngropați şi bani buni.

– Poți să iei sticlele de whisky, Gus, i-a strigat Daniel. Dar asta-i tot.

– Şerifule?

– Ce mai vrei acum? l-a întrebat Cole.

– Aş vrea să arunc şi eu o privire la femeile alea. Poți să-mi spui în ce peşteră le-ai dus?

– Nu sînt în peşteră, i-a spus Daniel. Sînt în închisoare.

– Las-o baltă atunci, s-a strîmbat Gus. Acolo nu mă duc.

Daniel l-a lăsat pe Cole să aibă grijă de

Robertson, iar el a plecat să o aducă pe Jessica. Şeriful oraşului aştepta afară, în faţa uşii, iar Daniel i-a cerut să se ducă să aducă un doctor pentru Robertson.

– Eşti sigur că vrei să-l salvezi? a întrebat şeriful.

– Nu, dar oricum adu un doctor.

Jessica şi Grace stăteau la birou, dar au sărit amîndouă în picioare cînd l-au văzut pe Daniel.

Grace a fost atît de copleşită să-l vadă viu şi nevătămat, încît i s-a aruncat în braţe. Şocat de cît de mult dorea să o ţină lipită de el, a îmbrăţişat-o strîns.

– Am auzit împuşcăturile, dar n-am ştiut... Oh, Daniel, sînt atît de fericită că nu eşti rănit!

– Cole...? a început Jessica.

– Este bine.

A fost atît de uşurată, încît a trebuit să se aşeze din nou. Daniel a ţinut-o pe Grace în braţe pînă cînd s-a calmat şi a încetat să mai tremure.

Atunci şi-a dat seama că nu ea, ci el tremura. A fost un moment intim, iar el a simţit dorinţa – nu, nevoia, de a-i povesti ce s-a întîmplat şi cum a fost pe linia de demarcaţie dintre lege şi răzbunare personală. Grace ar fi înţeles frămîntarea prin care a trecut.

– I-ați doborît pe toți, Daniel? a întrebat Jessica.

– Nu, mai lipseşte unul. Trebuie să te uiți la ei. Trei sînt morți. I-a spus lucrul ăsta ca să fie pregătită pentru ce avea să vadă. Nu-mi place deloc că trebuie să ți-o cer, dar este nevoie să ştim dacă sînt oameni angajați sau fac parte din bandă.

– Înțeleg.

– Merg şi eu cu voi, i-a spus Grace Jessicăi, neluînd în seamă faptul că Daniel scutura vehement din cap spre ea.

– Aş prefera să aştepți aici.

– Ştiu, dar am să merg cu ea, a insistat Grace şi, înainte ca el să mai apuce să mai spună ceva, s-a îndreptat spre uşă şi a deschis-o. Haide, Jessica, hai să terminăm şi cu asta.

Jessica mergea în față. Era îngrijorată de felul în care va reacționa la vederea oamenilor morți şi nu voia să se facă de rîs în fața lui Cole. Sînt o femeie puternică, şi-a zis în sinea ei. Pot să trec şi prin asta!

Grace mergea lipită de Daniel. Nu-şi putea lua ochii de la el şi continua să-l privească ca şi cum voia să se asigure că n-o să dispară.

Cînd a auzit împuşcăturile, inima aproape că i s-a oprit şi numai în clipa aceea şi-a dat seama cît de mult îl iubeşte.

Nu, nu este adevărat, şi-a zis ea. Ştia lucrul ăsta de multă vreme; pur şi simplu nu a vrut să recunoască acel sentiment din cauza complicaţiilor şi a durerii ce i-ar fi provocat-o. El a fost sincer cu ea de la început. O iubeşte doar pe Kathleen a lui.

– Daniel, ştiu că nu este momentul... de fapt este chiar un moment absolut îngrozitor ca să-ţi spun...

El nu-i acorda nici un pic de atenţie, cercetînd cu privirea clădirile de pe ambele părţi ale străzii. Mai era liber încă un membru al bandei Blackwater, dar Daniel nu voia să rişte nimic.

– Să-mi spui ce?

– Am devenit ataşată de tine.

A crezut că nu i-a auzit recunoaşterea spusă în şoaptă, pentru că Daniel nu a avut nici un fel de reacţie şi a fost fericită pentru asta. N-ar fi trebuit să spună nici un cuvînt, pentru că momentul nu putea fi mai prost ales.

Ar fi trebuit să aştepte să aibă un moment liniştit împreună şi atunci să recunoască ce simte, dar s-a simţit împinsă să-i spună chiar în clipa asta, aşteptîndu-se la un perdaf.

– Da, ştiu.

Răspunsul lui a fost atît de arogant, încît Grace a zîmbit.

– Să încerc să mă opresc?

– Nu, nu vreau să te opreşti, i-a răspuns cu privirea aţintită drept înainte.

– Atunci e bine, a şoptit ea cu un suspin.

Jessica a început să grăbească pasul pînă cînd aproape că alerga spre cîrciumă.

Categoric, nu se grăbea să vadă scena macabră, dar Cole era înăuntru şi simţea nevoia disperată să se asigure cu ochii ei că nu a păţit nimic.

Cînd a ajuns în faţa uşilor batante, şi-a îndreptat umerii, apoi le-a dat deoparte. L-a văzut imediat pe Cole.

Stătea sprijinit de perete, cu ochii la ea. Un val de uşurare a cuprins-o şi a făcut mari eforturi să nu alerge spre el.

Se aştepta să fie înspăimîntată şi era pregătită să-şi ascundă reacţia, dar nu s-a aşteptat nicidecum la valul de furie care a năpădit-o. Trei dintre ei erau morţi, dar a simţit impulsul nesănătos să-i mai împuşte o dată. A arătat spre primul cadavru.

– El a fost acolo. Nu i-am auzit numele, dar l-am văzut.

S-a dus la al doilea şi la al treilea, a clătinat din cap şi a spus:

– Nu ştiu dacă ăştia au fost sau nu în bancă. Nu i-am văzut pe toţi la faţă.

S-a întors spre cel rănit. Cînd a ridicat ochii spre ea, erau plini de ură.

Jessica nici nu a tresărit, nici nu a tremurat.

– Da, el a fost acolo. Îl cheamă Robertson.

A fost mult mai şocată decît şi-a dat seama pentru că nu a observat că alături de ea era Cole şi că-l ţinea de mînă.

Îl strîngea cu putere şi l-a lăsat să o tragă spre uşă, în timp ce Daniel şi Grace au rămas să-l aştepte pe şerif să vină cu doctorul.

De îndată ce a ieşit afară, Jessica s-a întors spre Cole.

– Mai este unul, i-a spus ea. Tu l-ai împuşcat pe Johnson, unul este în închisoare la Blackwater, iar dacă toţi cei patru dinăuntru fac parte din bandă, asta înseamnă că mai este unul.

– Şi Rebecca, a pus Cole.

– Şi Rebecca. Sper din toată inima să puneţi mîna pe ea.

– O să punem, i-a promis el.

Capitolul 36

Drumul spre Blackwater a fost o cursă contracronometru, dar Daniel n-a slăbit o clipă ritmul.

Era obsedat acum să ajungă la închisoare, pentru ca Jessica să-i poată spune dacă omul pe care îl țineau acolo era Bell.

Nu şi-a dus gîndul pînă la capăt şi nu ştia ce va face dacă i se confirmă că el este omul care i-a omorît fetița.

Femeile nu s-au plîns de ritmul infernal, dar, cînd soarele a început să coboare spre apus, grupul s-a oprit şi s-a instalat lîngă un pîrîu cu apă limpede.

Daniel voia să continue, dar Cole s-a opus. În timp ce Grace şi Jessica despachetau mîncarea luată de Cole din oraş, Daniel se plimba cu paşi mari.

– Ar fi trebuit să mergem mai departe, a spus el. Este o lună frumoasă în noaptea asta.

– Uită-te la Grace şi la Jessica, a spus Cole clătinînd din nou din cap. Sînt pe jumătate

moarte. Şi nici caii nu sînt într-o condiţie mai bună.

– Dar ar fi putut...

Cole l-a întrerupt scurt:

– Ideea e de a duce acolo un martor viu, nu unul mort.

– Da, ai dreptate.

Ajutîndu-l pe Cole să îngrijească de cai, se uita la Grace şi la Jessica. Erau acoperite de praf şi prea obosite ca să se mai poată mişca.

– Poate că am cam exagerat astăzi, a recunoscut Daniel.

Cole se gîndea deja la ziua de mîine.

– I-ai telegrafiat şerifului din Blackwater?

– Da, dar n-am primit răspuns, iar asta mă îngrijorează.

– Ajungem acolo mîine după-amiază şi atunci vom termina cu asta.

– Nu încă, a spus Daniel. Trebuie să o prindem pe Rebecca şi pe şeful lor.

– Crezi că omul pe care-l ţin în închisoare este Bell?

– Jessica l-a văzut, spune că s-a întors cînd l-a strigat şeful lui şi că nu a fost printre cei patru. Trebuie să fie Bell.

– Rebecca... o fi?

– Nu, ea este cu cel care conduce tot spectacolul. Nu s-ar fi mulţumit cu unul dintre ceilalţi.

– Poate, dar nu trebuie să ne facem speranțe prea mari.

Cîteva minute s-au scurs în tăcere. Daniel a dus şeile la locul unde s-au instalat, iar Cole a țesălat caii.

– Daniel? Mă gîndesc la un lucru.

– Da?

– Dacă Jessica îți spune că este Bell, n-ai să faci ceva ce-ai putea regreta după aceea, nu?

– Tu ce-ai face dacă ai şti că ți-a ucis soția şi copilul?

Cole a chibzuit îndelung înainte să-i răspundă:

– Sincer, nu ştiu.

– Nici eu. N-am să ştiu pînă cînd n-am să-l văd.

– Dacă-l omori, pot să te bage la închisoare sau să te spînzure.

– Ştiu asta.

– Ştii ce este mai rău decît să te spînzure?

– Există o mulțime de lucruri mai rele decît spînzurătoarea.

– Să stai închis undeva, într-o celulă, ştiind că din cauza ta mai sînt în libertate încă doi din bandă.

– O să-i prinzi tu.

Cole nu l-a contrazis.

– Şi cu Grace?

– Nu ştiu ce să fac cu ea. Este plină de... M-a surprins.

– Ştiu totul despre ea, a recunoscut Cole.

– Te referi la Jessica?

– Sînt chiar atît de transparent?

– Nu, dar ea este. Întotdeauna se uită la tine ca şi cum ar vrea să te împuşte.

– Asta-i dragoste, a spus Cole zîmbind.

– Cum poţi să fii atît de sigur? Toată lumea care te cunoaşte vrea să te împuşte.

– Ne căsătorim.

– A fost de acord?

– Nu.

Daniel a izbucnit în rîs şi a fost surprins să constate cît de bine se simţea atunci cînd nu mai era atît de încordat şi se relaxa şi el cîteva minute.

– Şi atunci cum crezi că ai s-o determini să se căsătorească cu tine?

– Ai auzit vreodată de o căsătorie sub ameninţarea pistolului? l-a întrebat Cole zîmbind.

– Nu, dar am senzaţia că n-aş vrea în ruptul capului să o pierd.

– Perfect, pentru că participarea ta va fi necesară.

– De ce?

– Cine crezi că o să ţină pistolul?

Au izbucnit amîndoi în rîs.

Grace s-a întors şi i-a zîmbit lui Daniel. Stă-

tea lîngă Jessica pe marginea pîrîului, cu picioarele în apă.

– De ce crezi că rîd? a întrebat-o Jessica.

– Nu ştiu. Mă întreb de unde or mai găsi forța pentru aşa ceva. Eu sînt prea obosită ca să mai şi mănînc.

– Şi eu la fel.

Jessica pornise spre tabără cînd l-a zărit pe Cole venind spre ea. Nu mai zîmbea, ci arăta teribil de grav, iar cînd a ajuns în dreptul ei nu a spus nici un cuvînt. A luat-o pur şi simplu de mînă şi a continuat să meargă. Trebuia ori să-l urmeze, ori să cadă jos.

– Ce vrei să faci?

– Trebuie să-ți destinzi muşchii.

– Sînt prea epuizată ca să mă plimb.

– Nu la plimbare mă gîndeam eu.

A simțit că i se opreşte inima.

– Oh, nu... doar nu te poți gîndi...

– Pot, dacă mă laşi.

A încercat să-şi smulgă mîna din strînsoarea lui, dar a fost o încercare cu jumătate de inimă şi, în cele din urmă, a cedat.

Au continuat să meargă pînă cînd au fost destul de departe de tabără, apoi s-a întors cu fața spre ea.

În lumina lunii, fața lui era aurie. Şi-a ațintit privirea în ochii lui albaştri, şi şi-a zis că, în mod categoric, era cel mai chipeş bărbat din

lumea asta. Cum să o iubească tocmai pe ea? Era atît de comună şi de ştearsă, iar el ar putea avea orice femeie şi-ar fi dorit.

– Mă mai iubeşti?

Cole n-a putut crede că-i poate pune o asemenea întrebare.

– Crezi că mă răzgîndesc atît de iute? Nu, nu-mi răspunde la întrebarea asta, a avertizat-o, pentru că mi-aş ieşi din fire. Da, te iubesc.

– De ce?

Cole a fost uluit şi atunci a înțeles că ea nu are nici cea mai mică idee de cît este de atrăgătoare. Să nu-i fi spus nimeni niciodată cît de perfectă este?

– Jessie, cînd ai fost mică, mama sau tatăl tău nu ți-au spus că eşti deşteaptă, inteligentă, dulce şi că ai sufletul bun, şi...

Şi ar fi continuat tot aşa dacă nu l-ar fi întrerupt.

– Tata m-a părăsit cînt eram mică. Nu-mi amintesc prea multe despre el, decît că trebuia să stau departe cînd bea şi întotdeauna părea să aibă un pahar într-o mînă şi o sticlă în cealaltă.

– Şi mama ta?

– Cred că plecarea lui a schimbat-o, dar nu pot fi prea sigură. S-a închis în ea. Obişnuia să-mi spună că trebuie să fie dură cu mine ca să nu fac greşelile pe care le-a făcut ea.

– Te-a lăudat vreodată?

– Nu-mi amintesc. Mi-am iubit mama, dar n-aş vrea să fiu ca ea şi mă tem că s-ar putea să fie prea tîrziu ca să mă schimb.

– Nu eşti ca ea. Tu nu ştii să fii dură.

Cînd a încercat să se depărteze de el, i-a ridicat bărbia ca să-l privească în faţă.

– Tu îl lauzi pe Caleb tot timpul. Te-am auzit spunîndu-i cît de deştept este şi cît de dulce...

– Copiii trebuie să ştie că sînt iubiţi. Trebuie să fie asiguraţi în permanenţă de lucrul ăsta.

– Şi tu ai nevoie de asta, nu?

Jessica nu i-a răspuns.

– Ştii ce m-a atras la tine? Cînd te-am văzut prima dată, stăteai în spatele unei uşi la Tilly. Ţi-aminteşti?

– Eram îngrozită.

– Da, ştiu că erai. Ei bine, mi-am zis că eşti cea mai frumoasă femeie din ţinut.

– Da? a şoptit aproape fără suflare. Eram îmbrăcată într-o rochie veche, decolorată.

– N-am acordat prea mare atenţie felului în care erai îmbrăcată. Eu încercam să-mi imaginez ce era dedesubt. Ai un trup foarte bine făcut, Jessica, şi de-abia aştept să-mi plimb mîinile pe el.

Nu i-a venit să creadă că roşeşte şi totuşi aşa era, iar Cole şi-a zis că ăsta este unul din cele o sută de motive pentru care o iubeşte.

– Eram deja curios, pentru că auzisem de această tînără doamnă care a venit în vizită la mătuşa ei şi a sfîrşit prin a-şi asuma responsabilitatea de a deveni mama unui nou-născut. Ştii ce puține femei ar fi făcut lucrul ăsta? Responsabilitatea de a creşte singură un copil este uriaşă şi multe femei n-ar fi putut sau n-ar fi vrut să o facă. L-ar fi dat la cel mai apropiat cămin de copii şi şi-ar fi văzut de drumul lor.

– Nu este o greutate. Caleb rămîne bucuria vieții mele.

– Ți-am spus cum am devenit eu şi frații mei o familie? Pe atunci făceam parte dintr-o bandă şi eram îngrozitor de tînăr cînd am găsit-o pe Mary Rose în înfundătura care pentru noi era căminul nostru. Mă îndreptam spre dezastru, iar Mary Rose mi-a schimbat viața şi la fel au făcut şi frații mei. Nu mi-am crescut totuşi sora singur. Am avut trei frați care m-au ajutat.

– Dar eu...

– Îmi plac forța şi curajul tău, şi iubesc faptul că scot la iveală tot ce este mai bun în mine. Astea nu sînt decît două dintre motivele pentru care te iubesc. N-am vrut să mă îndrăgostesc de tine, i-a spus prinzîndu-i fața în mîini.

– Atunci de ce nu te opreşti?

– Iubito, este ca şi cum mi-ai cere să nu mai respir. Jessie, am nevoie de tine în viața mea.

S-a aplecat hotărît să o scoată din minți,

sărutîndu-i fiecare părticică a gîtului.

– Cum de miroşi întotdeauna a flori?

Întrebarea era pur şi simplu mult prea complicată ca să-i răspundă. Ar trebui să-l oprească, s-a gîndit ea, lăsîndu-şi în acelaşi timp capul pe spate, apoi într-o parte ca să o poată săruta mai bine după ureche, acolo unde era foarte sensibilă la atingerea lui.

– O faci intenţionat... Ştii cît de mult îmi place... dar nu putem...

– Un sărut, Jessie. Doar un sărut.

Îl strîngea cu amîndouă mîinile de cămaşă şi nu a protestat deloc, nici nu s-a întors să o ia la sănătoasa.

Era atît de minunat, atît de bine să fie în braţele lui. Cuvintele lui de dragoste ademenitoare au fost de vină.

S-a ridicat pe vîrfuri şi s-a lăsat în voia simţurilor. Cole o săruta cu lăcomie. Pasiunea a fost instantanee, explozivă.

Un sărut nu a fost suficient pentru nici unul din ei şi în timp ce îi frămînta cu patimă buzele, Jessie a început să tremure de dorinţă. Ar fi vrut să nu se mai oprească.

Cînd Cole şi-a ridicat capul, s-a întins şi l-a sărutat din nou.

El a fost cel care a oprit-o să meargă mai departe. I-a desfăcut mîinile după cămaşă şi a încercat să-şi recapete suflul.

– Nu ştii să te înfrînezi, nu, iubito?

Părea fericit pentru asta, aşa că nu i-a mai cerut nici o explicaţie.

Trecîndu-şi braţul pe după umărul ei, a condus-o înapoi în tabără.

– Va trebui să te învăţ totul despre ritm.

Cole a zîmbit numai la gînd.

Jessica a încercat să fie atentă la ceea ce-i spunea, dar sărutările lui îi luaseră puterea de a se mai gîndi la altceva decît la cum să facă dragoste cu el.

– Eşti încă o doamnă.

– Ştiu eu ce am făcut acum două nopţi. Practic, te-am ademenit şi mi-am promis mie însămi să avem o singură noapte împreună, dar nu mai departe decît acum două minute mă gîndeam la încă o noapte.

Cole a gemut.

– Jessie, trebuie să schimbăm subiectul.

– De ce?

Cole a decis să fie direct.

– Pentru că m-am aprins deja şi dacă ai să tot vorbeşti despre cum să facem dragoste, n-am să pot rezista pînă după ce ne căsătorim.

– Cole...

– Să nu îndrăzneşti să mă întrebi cît timp am de gînd să rămîn cu tine!

– Nu asta voiam să te întreb.

– Ba da, asta.

– Ce se va întîmpla dacă n-am să-ți pot da tot ceea ce-ți dorești, ceea ce meriți? O soție trebuie să fie capabilă să aibă încredere în soțul ei, dar nu cred că aş putea vreodată... Ce se va întîmpla dacă...

Nu a lăsat-o să termine.

– Cred că ai să fii foarte îngrijorată de fiecare dată cînd am să plec de acasă. Totuşi, am să mă întorc întotdeauna la tine şi la Caleb, şi poate că în douăzeci de ani ai să te obişnuieşti. Sînt de cursă lungă. Am vorbit serios cînd ți-am spus că este pentru totdeauna. Şi, apropo, va trebui să-mi spui că mă iubeşti înainte de ziua nunții. Acum, te rog, schimbă subiectul.

– Crezi că se simte bine Caleb?

– Da. O să aibă probabil o aversiune față de mîncarea prăjită pentru tot restul vieții lui, dar cu siguranță este iubit şi răsfățat.

– Am avut o discuție lungă cu Tom.

– Despre ce ați vorbit?

– Despre tine.

– Ce ți-a spus? a întrebat aruncîndu-i pe furiş o privire.

– Ştie o groază de poveşti despre tine.

– Cum ar fi?

– Abilene.

– Speram să ne căsătorim înainte să afli despre asta.

– Te porți de parcă ai fi făcut ceva rău.

– Am împuşcat o femeie, Jessie.

Se aştepta să-l bombardeze cu întrebări sau să-i spună că a greşit riscînd viaţa unei femei.

– A fost foarte inteligent din partea ta.

– Poftim? a întrebat uluit, oprindu-se pe loc.

– Am spus că a fost foarte inteligent din partea ta.

– Am împuşcat o femeie! i-a amintit el.

– Oh, nu a fost decît o rană superficială! Eşti foarte bun cînd este vorba de pistol, nu-i aşa?

– Jessie, te porţi de parcă ai vorbi despre vreme. Nu eşti deloc şocată, nu?

– Fireşte că nu.

– Scopul nu justifică mijloacele.

– Te simţi vinovat?

– Da.

– A fost o soluţie practică.

– Da, dar...

– I-ai salvat viaţa.

– Atunci de ce m-am simţit atît de îngrozitor după aceea? Era pentru prima dată de cînd se întîmplase că recunoştea adevărul faţă de cineva, chiar şi faţă de el însuşi.

Îi oferea încă o posibilitate să pătrundă în inima lui, lăsînd-o să-i vadă vulnerabilitatea.

A arătat lumii un exterior dur, flexibil, dar sub toate aceste scuturi se afla un bărbat bun,

delicat, căruia îi păsa mult de alții.

– Pentru că eşti un om de onoare. S-a înălțat pe vîrfuri şi l-a sărutat, apoi l-a prins de mînă şi au pornit din nou. Astăzi, Grace a vîndut încă o pălărie.

– Poftim? a întrebat-o, derutat de rapida schimbare a subiectului.

– Am spus că Grace a vîndut azi încă o pălărie. Nu-i aşa că este nostim?

– Cui i-a vîndut-o?

– Unei femei foarte amabile... Ei bine, la început n-a fost deloc amabilă, ba a fost de-a dreptul ostilă, dar Grace are un fel al ei de a-i face pe oameni să se simtă în largul lor, iar în cîteva minute stăteau de vorbă ca două bune prietene. I-a dat lui Grace şapte dolari. Părerea mea este că ar fi trebuit să-i dea mai mult, dar Grace a spus că femeia muncea şi nu-şi putea permite să irosească nici un cent în plus. Grace a vrut să i-o ofere, dar şi-a dat seama că era vorba de mîndrie. A fost un tîrg bun, nu-i aşa?

– Ce fel de slujbă poate avea o femeie într-un tîrguşor atît de mic?

– Biroul ei este într-una din camerele de deasupra salonului.

– Deci ştii ce face ca să-şi cîştige existența, nu? a spus el zîmbind.

– Da, dar am vrut să te văd zîmbind din nou. Îți faci prea multe probleme.

Ar fi contrazis-o, dar au ajuns în tabără, iar Grace dormea deja, aşa încît Cole nu a mai zis nimic. A sărutat-o totuşi urîndu-i noapte bună şi a observat cu satisfacţie că era absolut ameţită cînd şi-a dezlipit gura de a ei.

Daniel i-a ignorat. Grace era cuibărită pe o parte, cu faţa spre el.

După ce Cole şi-a mutat sacul de dormit aproape de cel al Jessicăi, l-a mutat şi Daniel pe al lui, astfel încît să fie lîngă Grace.

A adormit gîndindu-se la ea, iar cîndva, în cursul nopţii, a simţit-o cum îl prinde de mînă. Pentru moment era suficient.

Capitolul 37

Cortina era pe punctul de a se ridica pentru actul final.

Rebecca s-a îmbrăcat cu grijă, alegînd o rochie de un alb virginal, cu un decolteu modest, dar seducător.

Era suficient de adînc pentru a fi sigură că judecătorul, rămas văduv recent, n-o să-şi dezlipească ochii de pieptul ei. Donald i-a spus că trebuie să-l convingă pe Rafferty de nevinovăția lui Bell înainte să fie eliberat de şerif.

S-a gîndit să țină o *Biblie* în mînă, după care a renunțat. Nu trebuia să exagereze rolul pe care urma să-l joace.

Şi-a periat părul şi s-a ridicat pentru a se aranja în fața oglinzii. Bărbaților le plac femeile care poartă părul lung şi lăsat liber, iar al ei era excepțional. Buclele bogate sclipeau în lumina soarelui ca nişte filoane de aur.

Uşa dormitorului s-a deschis brusc şi a apărut iubitul ei. Rebecca a pus peria pe măsuță şi s-a întors spre el.

– Ai riscat venind aici. Te-a văzut cineva?

– Fireşte că nu. Întotdeauna sînt foarte prudent. Am urcat prin spate. Rebecca, îmbrăcată în alb, era o glumă atît de bună, încît îi venea să izbucnească în rîs. De fapt, chiar arăta pură şi neatinsă.

– Donald, ceva nu este în regulă? Pari derutat.

– Scuză-mă, eram preocupat. Apariția ta în alb m-a uluit.

– Mi-am zis că face impresie bună, i-a spus zîmbind.

– Este perfect, absolut perfect, i-a răspuns înainte de a trece la lucrurile curente. Îmi pare rău că n-ai putut să fii în sală azi-dimineață ca să-l vezi pe jalnicul şerif din Maple Hills făcîndu-se de rîs. A recunoscut prin jurămînt că l-a luat prin surprindere pe Bell aruncîndu-se asupra lui şi scoțînd arma. De asemenea, a recunoscut că nu purta insigna şi nici nu s-a prezentat. Cînd avocatul lui Bell a terminat pledoaria, amintind juriului că clientul său era foarte bolnav şi nu vedea absolut nimic în fața ochilor din cauza unei febre puternice, toți cei 12 bărbați din juriu erau de partea lui. Jur că toți l-au privit dezaprobator pe şerif, cînd a părăsit boxa cu umerii încovoiați. Mă îndoiesc că va mai fi ales.

Vestea a încîntat-o.

– Atunci acuzația de tentativă de crimă a fost anulată?

– Nu încă, dar va fi după-amiază, a asigurat-o el. Judecătorul lungeşte procesul cît poate.

– Dacă Bell va fi eliberat, nu mai are rost să continui toată şarada asta.

Donald a clătinat din cap.

– Totuşi, trebuie să faci asta. Judecătorul arde de nerăbdare să-l spînzure pe Bell. Ştie că este omul lui şi dacă nu-l poate prinde cu acuzația de tentativă de crimă, îl va ține închis pînă cînd îl convingi tu că Bell nu a fost în bancă.

– Bine atunci. S-a aşezat la măsuța de toaletă şi a început să-şi perie din nou părul. Ce ai de gînd să faci cu Bell? Acum, că există suspiciuni în ceea ce-l priveşte, devine o problemă.

– Am să-l ucid, fireşte.

– Le-ai spus celorlalți?

– Burton, Harris şi Andrews ştiu.

– Şi Robertson?

– Băieții au să aibă grijă de Robertson. A fost ideea lor, nu a mea. Burton spune că Robertson nu prea mai poate să mai controleze.

Rebecca a lăsat peria jos şi s-a întors spre el.

– N-ai primit încă veşti de la Burton?

– Nu începe să-ți faci probleme.

– Dar trebuia să-ți telegrafieze după ce le omora pe Jesssica şi Grace. N-ai primit nimic de la el?

– Sînt sigur că au făcut treaba. Întotdeauna o fac, a adăugat zîmbind. Şi, oricum, Burton nu putea trimite nici o telegramă.

– De ce nu?

– Telegraful de aici este închis de două zile. S-a stricat echipamentul, i-a explicat el. Nu-ți face probleme. Am verificat ca să fiu sigur că aşa este.

– Nimeni din oraş nu primeşte telegrame?

– O, ba da, dar sînt redirecționate prin oraşul cel mai apropiat, care se află la o distanță de 20 de mile de aici.

– Atunci probabil că telegrama lui o să sosească mîine.

– Cînd noi vom fi deja plecați.

– Nu mi-ai spus niciodată ce cred Burton şi ceilalți despre dezmembrarea bandei.

– Sînt dispuşi să se oprească pentru o vreme. Cînd or să simtă din nou chemarea sau or să rămînă fără bani, noi vom avea deja casa noastră la Paris.

– Dacă ai grijă de Bell în noaptea asta, mîine putem pleca.

Donald s-a îndreptat spre uşă.

– Nu, plecăm în seara asta. Împachetează-ți

lucrurile şi ia-le cu tine cînd ne întîlnim diseară în faţa oraşului. Ştii unde?

– Da! a strigat Rebecca în urma lui. Aş fi vrut să poţi veni cu mine să-l vezi pe judecător. Ar fi amuzant să-l vezi cum reacţionează.

– Ştii că nu pot fi văzut cu tine în oraşul ăsta. Toată lumea mă cunoaşte aici şi ar putea să înceapă să se întrebe ce legătură este între noi. Am să fiu la tribunal.

– Da, ştiu. Unde să mă duc acum, direct la tribunal?

– Du-te la biroul şerifului şi după aceea ai să vii cu el la tribunal.

După asta a închis uşa în urmă lui. A fost surprins de regretul care l-a cuprins. Avea de gînd să o ucidă şi l-a surprins faptul că, practic, îi părea rău pentru ea.

A început apoi să se gîndească cum o va ucide în seara asta şi a simţit imediat cum i se trezeşte bărbăţia. I-a dispărut orice regret şi remuşcare.

O va ţine în viaţă cît de mult va putea pentru a-şi prelungi propria satisfacţie; şi nu trebuie să uite să-i astupe gura bine, ca nimeni să nu-i audă strigătele de îndurare.

Era într-adevăr păcat. Se gîndise să o ia cu el, dar a renunţat. Rebecca era o femeie atît de uluitoare, încît ar fi atras atenţia oriunde ar fi mers.

Frumusețea ei perfectă făcea din ea un risc, pentru că toată lumea, inclusiv străinii, şi-ar aminti de ea.

O să-i ducă totuşi dorul, pentru că se îndoia că va mai găsi vreodată o altă femeie cu un apetit sexual atît de pervers. A deschis din nou uşa, a intrat şi a început să-şi desfacă nasturii de la pantaloni.

– Donald, nu! a țipat ea, retrăgîndu-se din fața lui. Se îmbujorase deja de excitație şi teamă. Nu este timp.

Donald a izbucnit într-un rîs răguşit.

– Întotdeauna este timp.

Rebecca nu a ajuns la închisoare decît la ora unu şi jumătate. A avut nevoie de aproape două ore ca să se aranjeze din nou după ce ea şi Donald au terminat unul cu altul. Din fericire, a lăsat-o să-şi scoată rochia înainte să apuce să i-o distrugă. Încă mai simțea durerea, dar nu-şi făcea probleme, pentru că va arăta cu atît mai vulnerabilă şi mai înspăimîntată.

Şeriful nu era acolo. Adjunctul lui, un bărbat tînăr cu o față plină toată de urme oribile de vărsat, nu şi-a mai dezlipit ochii de pieptul ei din clipa în care a intrat pe uşă.

Amuzată, a înaintat să-i strîngă mîna. Palmele lui erau ude şi a trebuit să facă eforturi să nu-şi şteargă după aceea mîna de rochie.

S-a prezentat şi a explicat de ce se află acolo.

– Şeriful spera să veniţi mai devreme, i-a spus tînărul. Acum e la tribunal, unde aşteaptă fie să ducă deţinutul înapoi, în închisoare, fie să-l elibereze. Cred că trebuie să mergem acolo, pentru că judecătorul Rafferty nu va încheia procesul pînă cînd nu veţi da ochii cu Bell.

– Şi dacă nu este unul dintre oamenii pe care i-am văzut în bancă? A încercat să-l amenţească cu un zîmbet, dar nu era nevoie pentru că nu-şi lua ochii de la pieptul ei. Trebuia să-şi amintească să-i povestească lui Donald despre adjunctul şerifului. O să rîdă cu poftă de toată povestea.

– Sperăm cu toţii ca Bell să fie unul din banda Blackwater. Vă deranjează dacă am să vă ţin de braţ în drum spre tribunal?

– Absolut deloc. Este foarte amabil din partea dumneavoastră

Tribunalul era destul de aproape. A dus-o prin uşa din spate şi au intrat într-unul din birourile judecătorului, de lîngă sala de judecată. Rebecca a luat loc, în timp ce adjunctul a scris un bilet pe care aprodul să i-l dea judecătorului.

– Pariez că Rafferty o să întrerupă dezbaterile de încheiere a procesului cînd o să citească asta, a spus adjunctul de şerif, fluturînd

nota pe care tocmai o împăturise. Vă deranjează dacă vă las singură cîteva minute? Aş vrea să-i văd expresia acră şi să aud ce-i spune avocatului.

– Absolut deloc, i-a răspuns ea aproape şoptit.

Rebecca s-a luptat cu dorința de a crăpa doar puțin uşa şi a privi în sală, dar nu a îndrăznit să rişte pentru că Donald se afla în public şi dacă vedea că trage cu ochiul o să se înfurie.

A închis ochii, şi-a limpezit mintea şi s-a pregătit pentru rol.

Capitolul 38

Momentul a sosit. De îndată ce s-a întors şeriful adjunct şi i-a deschis uşa, Rebecca a intrat în sală şi a aşteptat pînă cînd a fost strigată.

Şi-a trecut privirea peste auditoriu, remarcînd cu satisfacţie că sala era plină ochi. Un culoar care ducea spre uşile din faţă despărţea în jumătate sala de judecată.

De fiecare parte a uşilor stătea de strajă cîte un şerif adjunct cu arma la picior.

A observat o altă uşă, laterală, exact vizavi de cea prin care intrase ea. Şi aceasta era păzită.

A fost chemată în boxa martorilor. Toţi ochii din sală erau aţintiţi asupra ei. Cu capul sus, cu o expresie plină de teamă, aproape că aştepta aplauze.

În definitiv, urma să dea spectacolul vieţii ei. Judecătorul Rafferty era atît de nerăbdător să-i audă depoziţia, încît a întrerupt pledoaria de încheiere ca să poată vorbi ea.

Cînd a trecut pe lîngă el să-şi ocupe locul în spatele barei, i-a aruncat o privire pătrunzătoare şi iscoditoare, şi a ajuns la concluzia că nu-i va trebui un efort prea mare ca să-l aibă la degetul mic.

Rafferty era un bărbat solid, de vîrstă mijlocie, cu ochelari cu lentile atît de groase, încît ochii lui de bufniță păreau de trei ori mai mari decît dimensiunea normală.

A remarcat şi faptul că a plăcut-o. Zîmbea, uitîndu-se la ea ca un nătăfleț, iar Rebecca nici că putea să fie mai fericită.

Tocmai rostea jurămîntul, cînd avocatul apărării a sărit în picioare, reclamînd atenția judecătorului.

– Domnule judecător, ceea ce se întîmplă este cu totul neregulamentar. Nu puteți aştepta pînă terminăm, eu şi avocatul acuzării, iar juriul să părăsească sala pentru a delibera? Clientul meu este acuzat pentru acuzația de tentativă de crimă. Avocatul acuzării vrea să dovedească faptul că clientul meu a încercat să-l omoare pe şeriful din Maple Hills cu premeditare şi intenție criminală. Acest dosar nu trebuie amestecat cu depoziția unui martor în legătură cu o problemă cu totul diferită.

Judecătorul l-a privit pe arogant peste rama ochelarilor.

– Ştiu foarte bine despre ce este vorba în

dosarul acesta. Crezi oare că am stat aici degeaba, tăind frunză la cîini şi visînd cu ochii deschişi la pescuit, domnule Proctor? Asta crezi că am făcut?

– Nu, domnule judecător, eu n-am...

Judecătorul nu l-a lăsat să continue.

– Ai vrut să spui, Proctor, că nu crezi că ceea ce are de dezvăluit martorul este relevant, dar eu spun că este. Dacă clientul dumitale este cine cred eu că este, atunci juriul trebuie să ştie lucrul ăsta, pentru că în acest caz a fugit şi a stat ascuns, şi a încercat să-l omoare pe şerif, făcînd lucrul ăsta cu ceea ce dumneata ai numit intenție criminală.

– Dar, domnule judecător...

– Domnule Proctor, trebuie să înțelegi un lucru. Nimeni nu-mi spune ce să fac în sala mea de judecată, inclusiv avocați fantezişti ca dumneata. Ştiu că eşti tînăr şi neexperimentat şi că eşti convins că ştii totul, dar aici eu fac regulile. Acum stai jos şi taci din gură pînă cînd termin cu martorul meu. M-ai înțeles?

– Da, domnule judecător.

– Atunci de ce nu te aşezi?

Publicul a izbucnit în rîs cînd, în graba de a se aşeza, Proctor a căzut.

Judecătorul nu s-a amuzat deloc.

A bătut cu ciocanul în masă şi a cerut să se facă linişte.

– Vreau linişte în sala mea! Dacă mai aud un singur sunet, vă evacuez. Aşa cum am spus, aici eu fac regulile, nu voi, a spus cu severitate. Cînd s-a întors spre Rebecca, atitudinea lui s-a îmblînzit considerabil.

– Sînt sigur că aţi dori să trecem direct la subiect şi să vă pun imediat întrebarea, dar n-am să fac asta. În primul rînd, vreau să povestiţi juriului cine sînteţi şi ce vi s-a întîmplat.

A sosit, în sfîrşit, momentul ei.

Împreunîndu-şi mîinile pe bară, ca juriul să le poată vedea, a tras adînc aer în piept şi a început.

Le-a spus de ce s-a aflat în bancă şi ce a văzut.

Lacrimile îi curgeau cu uşurinţă, iar vocea avea calitatea de a i se stinge din cînd în cînd, lucru de care era foarte mîndră, iar cînd şi-a terminat povestea a fost sigură că absolut toţi cei din sala de judecată aveau ochii înlăcrimaţi.

Judecătorul era la fel de impresionat ca şi juriul de modul mişcător în care a relatat crimele.

Stătea gheboşat peste masa lui, aplecat în direcţia ei, de parcă era convins că apropierea lui i-ar oferi o oarecare alinare.

– Bine, a început el. Ştiu cît de greu v-a fost să treceţi din nou prin asta, şi apreciez lucrul ăsta. Acum vreau să vă uitaţi la omul încă-

tuşat de la masa din dreapta dumneavoastră şi să-mi spuneţi dacă este unul dintre bărbaţii din bancă.

Rebecca şi-a pironit privirea asupra lui Bell preţ de cîteva secunde înainte să clatine din cap.

– Nu! a exclamat ea. Nu a fost acolo!

Faţa judecătorului îi trăda dezamăgirea. Frustrarea lui era evidentă, dar nu era încă dispus să renunţe.

– Nu te grăbi şi uită-te bine la el înainte de a vorbi.

Rebecca a făcut aşa cum i-a spus.

– Îmi pare rău, domnule judecător. Aş vrea eu să fie unul din banda Blackwater, dar nu este. Vă jur că nu a fost acolo.

Avocatul lui Bell a zîmbit cu gura pînă la urechi, iar asta l-a ofensat pe judecător aproape la fel de mult ca mărturia ei dezamăgitoare.

– Nici măcar prin cap să nu-ţi treacă să sări din nou în picioare, Proctor. Să rămîi lipit de scaun pînă cînd am să termin eu. Am vreo două lucruri pe care vreau să le lămuresc înainte de a o lăsa pe această doamnă să părăsească boxa.

Rebecca şi-a aplecat capul, prefăcîndu-se că încearcă să se adune.

Ştia că judecătorul o urmăreşte atent, iar cînd şi-a ridicat din nou privirea spre el a simţit

o explozie de satisfacție văzînd compasiunea din ochii lui Rafferty.

– O să termin repede, i-a promis el. Nu am decît cîteva întrebări. Sînteți gata să răspundeți la ele acum, sau doriți o pauză?

– Aş vrea să terminăm acum, dacă se poate.

Imediat i-a pus prima întrebare.

– Am dat dispoziție să fie aduse aici trei femei şi sînt curios să ştiu unde sînt celelalte două. Ştiți ceva despre ele?

– Nu, nu ştiu. Cînd şeriful federal Cooper mi-a spus că urmează să fie aduse aici Jessica şi Grace, m-am simțit îngrozitor, pur şi simplu îngrozitor. Cursul vieților lor a luat o altă turnură din cauza mea. Dacă aş fi spus adevărul de la început, ele n-ar fi avut de suferit. Am devenit prietene bune. Mă aşteptam să le găsesc aici cînd am sosit şi de-abia aştept să le văd şi să le spun cît de rău îmi pare. Sînt sigură că pur şi simplu întîrzie. Grace nu se simțea prea bine cînd a plecat. S-ar putea să-i fi revenit gripa.

– Să trecem la următoarea întrebare. Ai spus că ai călătorit în tren împreună cu şeriful federal Cooper şi că el a părăsit compartimentul în care vă aflați şi nu s-a mai întors. De ce a părăsit compartimentul?

– Aveam o puternică durere de cap, iar medicamentul meu era în valiză. Fiind un adevărat

gentleman, şeriful Cooper a insistat să meargă în vagonul cu bagaje pentru a-mi aduce medicamentul. Dacă nu m-aş fi plîns... dacă aş fi suferit în tăcere... ar mai fi încă în viaţă. Este vina mea că este mort, numai... vina... mea.

Şi-a îngropat faţa în mîini şi a început să suspine.

Rafferty s-a uitat la juriu şi a remarcat simpatia lor pentru sărmana femeie.

Şi-a dat seama că ar face mai bine să se grăbească înainte să izbucnească o rebeliune.

– Aproape am terminat, a anunţat el. Spune-mi, ce s-a întîmplat cînd ai auzit împuşcăturile? Îţi aminteşti cîte ai auzit?

Şi-a şters faţa cu batista, dînd din cap.

– Sînt aproape sigură că am auzit două împuşcături. Am fost prea înspăimîntată ca să ies să aflu se s-a întîmplat. Trenul s-a oprit pe neaşteptate şi atunci am aflat că sărmanul şerif federal Cooper a fost ucis.

– Iar după aceea ce ai făcut?

– Mi-a fost teamă să mă întorc în tren. Nu ştiam ce să fac, a spus aproape plîngînd. M-am ascuns într-un boschet şi am aşteptat pînă cînd a plecat toată lumea. Nu ştiu cîtă vreme am rămas acolo... s-ar fi putut să fi fost ore, s-a bîlbîit ea. Cînd am reuşit, în sfîrşit, să mă adun, am luat-o la fugă spre oraş.

– Dar nu te-ai dus la şeriful de aici, şi ăsta

este unul dintre lucrurile care mă intrigă. De ce nu ai căutat ajutorul lui?

– Eram îngrozită! e exclamat ea. Şi nu ştiam în cine să mai am încredere. Voiam să plec de aici. Ştiam că mă aşteptați, înălțimea voastră, şi că dumneavoastră m-ați fi protejat. Nu-mi doream decît să ajung aici, la dumnea-voastră

– Ai făcut exact ce trebuia, a spus el morocănos. Nu pot să te învinuiesc pentru că ai venit aici şi exact asta am poruncit să faci. Ai fost foarte curajoasă. Într-adevăr foarte curajoasă!

S-a ridicat în picioare reprezentantul acuzării.

– Dumnule judecător, înainte de a merge mai departe, vă rog să-i cereți domnişoarei James, pentru ultimă oară, să se mai uite o dată bine la acuzat. Poate că rememorarea desfăşurării evenimentelor...

– Această sărmană femeie a trecut prin clipe îngrozitoare, a spus judecătorul. Trebuie să acceptăm amîndoi că am fost pe punctul de a spînzura un nevinovat.

– Vă rog, domnule judecător, a insistat procurorul.

– Pe mine nu mă deranjează, a strigat avocatul lui Bell.

Judecătorul i-a ordonat şerifului să-l scoată

cătuşele acuzatului şi să-l aducă mai aproape, ca martorul să-l poată privi mai bine.

Cînd Bell se afla acum în picioare în faţa boxei martorului, judecătorul, aproape în pofida voinţei lui, s-a întors spre Rebecca.

– Este pentru ultima dată cînd vă întreb. Bărbatul care se află în faţa dumneavoastră este unul din banda Blackwater?

– Nu, nu este, a declarat ea cu convingere.

– Ba da, este!

Strigătul a venit din cadrul uşii dinspre birourile judecătorului.

Toţi ochii s-au întors ca să o vadă pe Jessica înaintînd în sala de judecată.

Îi venea să alerge spre boxă şi să se repeadă asupra Rebeccăi, atît era de revoltată, dar Daniel a făcut-o să-i promită că nu va trece dincolo de masa apărării, ca să nu fie prea aproape de ucigaşii pe care-i acuza.

Simţea cum creşte furia în ea.

Imaginile evenimentului i se derulau cu viteză în minte.

Malcolm în genunchi privind plin de solicitudine în sus încercînd să fie util...

Cole cu fiul ei în braţe alergînd peste infernul în flăcări, acoperişul prăbuşindu-se în urma lui... capul lui Ferdinand explodînd...

Daniel a prins-o de braţ, oprind-o să mai înainteze.

A rămas alături de ea, dar Cole se afla deja în centrul culoarului de mijloc, cercetînd atent publicul pentru a descoperi semne că ar exista arme ascunse.

– El a fost în bancă! L-am văzut proptindu-şi arma în ceafa unui om şi împuşcîndu-l. Am văzut totul, a strigat Jessica, pentru că *eu* am fost acolo!

În timp ce-şi proclama acuzațiile arăta cu degetul spre Bell, dar atenția era ațintită asupra femeii care a încercat să-l omoare pe şeriful federal Cooper.

Rebecca a clătinat din cap negînd, a dat să se ridice, apoi s-a lăsat să cadă înapoi pe scaun.

Era atît de albă la față, de parcă i se scursese tot sîngele din vene.

Publicul a început să vocifereze, judecătorul să bată cu ciocanul în masă şi, în tot acest vacarm, un tînăr adjunct de şerif din fundul sălii a răcnit, arătînd spre şerifii federali:

– Bărbații aceştia sînt înarmați, domnule judecător. Şi a vrut să ridice arma.

Înainte ca totuşi cineva din public să apuce să strige sau să se arunce la podea pentru a se feri, Daniel a scos pistolul şi l-a ațintit spre mijlocul frunții tînărului. Băiatul nu apucase să ridice arma nici măcar pînă la brîu, cînd şi-a dat seama că este prea tîrziu.

– Lasă arma jos, băiete. Ordinul a fost dat cu voce gravă şi totuşi surprinzător de calmă.

Cu coada ochiului, Cole l-a văzut pe Daniel îndreptîndu-şi arma spre adjunctul de şerif şi s-a răsucit deja pentru a-i înfrunta pe singurii bărbaţi din sală care erau înarmaţi.

Şeriful era unul şi adjunctul, care stătea în faţa uşii laterale, celălalt.

A fost o reacţie instinctivă din partea şerifului să întindă mîna după armă cînd l-a auzit strigînd pe adjunctul său, dar în clipa în care a mişcat degetele Cole avea deja aţintit pistolul asupra lui.

A clătinat pur şi simplu din cap, iar mesajul transmis şerifului a fost clar.

Rebecca îl căuta cu disperare în public pe Donald.

I-a promis că o să stea în rîndul al treilea sau al patrulea.

Şi-a strecurat uşor mîna în buzunar.

Judecătorul s-a ridicat în picioare şi s-a aplecat în faţă, cu ambele mîini sprijinite pe masă, răcnind:

– Ce s-a întîmplat cu voi, oameni buni? Nu aveţi mai multă minte decît să provocaţi doi şerifi federali? Pînă şi eu le văd insignele, iar eu sînt orb ca un liliac.

Vocea judecătorului a fost atît de puternică, încît a dominat tot tumultul şi a reuşit să evite

panica. S-a auzit un suspin colectiv de uşurare şi toată lumea s-a calmat.

Rebecca a scos încet pistolul din buzunar, ţinîndu-l în palmă, cu degetul mare pe trăgaci. L-a găsit rapid cu privirea pe Donald.

Stătea în capătul dinspre culoar al rîndului patru, în jumătatea de sală în care se afla şi ea.

Era aproape, foarte aproape, şi, în timp ce-l privea, el i-a făcut un semn aproape imperceptibil din cap înainte de a-şi întoarce atenţia spre adjunctul de şerif care păzea uşa laterală din stînga ei. A înţeles ce-i spunea şi s-a uitat spre Bell. Judecătorul s-a aşezat la loc, şi-a aranjat roba neagră şi s-a uitat spre public.

Păreau încă puţin nervoşi şi a hotărît să le mai dea un minut pentru a-şi reveni.

– Şerifilor, vă puteţi băga pistoalele în tocuri, le-a poruncit el. Care din voi este Daniel Ryan?

– Eu sînt, domnule judecător.

Judecătorul l-a invitat să se apropie.

– Ştiu o mulţime de lucruri despre tine, fiule, pentru că este datoria mea şi totuşi ştiu totul despre oameni ca tine şi nu am de spus decît un singur lucru. Este o onoare şi un privilegiu să te cunosc, în sfîrşit.

Daniel nu ştia ce să răspundă la asta.

Dar judecătorul îşi îndreptase deja atenţia spre Cole.

– Care este numele dumitale, şerifule?

– Cole Clayborne.

– Am auzit cîteva poveşti şi despre dumneata. Ştiu, fireşte, că poveştile pot să nu fie adevărate.

– Sigur nu sînt, domnule judecător, a răspuns Cole întrebîndu-se de ce naiba omul nu trece la problema urgentă de pe rol.

Continua să arunce priviri spre Daniel ca să fie sigur că se mai poate stăpîni.

Remarcase felul în care Daniel se uita la Bell şi ştia că nu este deloc un semn bun.

Judecătorul s-a ridicat să se adreseze publicului.

– Gata acum. V-am dat timp suficient ca să vă liniştiţi. Din clipa asta nu vreau să mai aud nici măcar un sunet din partea voastră. Dacă aud ceva, jur că am să poruncesc acestor bravi şerifi federali să vă escorteze afară. Rezultatul hotărîrii lui ferme a fost o tăcere mormîntală. Rafferty s-a întors atunci spre Jessica şi s-a aşezat.

– Tînără doamnă, cine sînteţi?

– Mă numesc Jessica Summers.

– Declaraţi care este legătura dumneavoastră cu acest tribunal.

A mai făcut un pas înainte şi şi-a ridicat privirea spre judecător.

– Am fost martora...

– Eu sînt martora dumneavoastră! a strigat Rebecca.

– Vă spun adevărul, a insistat Jessica.

– Minte, domnule judecător, a contrazis-o Rebecca. Eu am fost acolo.

Capetele se întorceau de la una la alta în ritmul schimbului de acuzații. Daniel a trecut prin spatele Jessicăi şi i-a dat judecătorului o hîrtie.

Rafferty a văzut pecetea, a citit conținutul şi a dat din cap.

– Măi... măi...

Spumegînd de furie, Jessica era hotărîtă să o determine prin orice mijloc pe Rebecca să spună adevărul. Ştia că pentru asta trebuia să o facă mai întîi să-şi piardă controlul.

– Înapoi, Jessica! i-a poruncit Cole cînd ea a făcut încă un pas.

Jessica s-a supus imediat poruncii, dar n-a părăsit-o din ochi pe femeia pe care era hotărîtă să o distrugă.

– Pune-i cătuşele prizonierului, şerifule! a poruncit Daniel.

– Tu ai fost! a răcnit Jessica. Tu ai pus focul! Tu ai încercat să-mi omori fiul! Tu ai lovit-o pe Grace! Tu l-ai împuşcat pe şeriful federal Cooper. Surpriză, Rebecca, Cooper nu a murit. O, da, este viu şi se simte bine, a continuat ea să o provoace. Şi pe deplin capabil să-şi amintea-

scă pe cine a văzut şi ce s-a întîmplat. Judecătorul citeşte totul chiar în clipa asta. Cooper i-a scris o scrisoare lungă şi frumoasă.

Vestea a făcut-o să se clatine. Rebecca s-a prăbuşit peste spătarul scaunului şi s-a uitat spre Donald, implorîndu-l din priviri să o ajute.

Donald se distra grozav. Pe faţă i se vedea o urmă de zîmbet. Stătea cu capul uşor plecat pe o parte, privind şi ascultînd.

Ce drăguţ din partea şerifului federal să insiste ca singura persoană în viaţă care-l putea identifica să rămînă în cealaltă parte a sălii. Nu putea să-l depisteze în mulţime, nu cu toată marea asta de feţe uitîndu-se cu gura căscată cînd la ea, cînd la Rebecca. Graţie excesiv de prudentului şerif federal, Donald nu avea de ce să-şi facă probleme.

Va continua să se ţină în umbră şi să-şi aştepte răbdător momentul. Ştia că Rebecca spera să-i vină în ajutor, dar, firește, n-avea deloc o asemenea intenţie. O să aştepte liniştit să se termine totul, apoi o s-o şteargă frumuşel. Sărmana, acum îl privea disperată.

Donald ştia exact ce urma să se întîmple de îndată ce-i va da semnalul. Rebecca va sări în picioare şi va încerca să folosească pistolaşul jalnic pe care-l ţinea ascuns în buzunar. Unul din şerifi o va împuşca, firește.

Donald ştia cum va reacţiona şi Bell. N-ar

mai sta acolo cu capul plecat, cu mîinile atîrnîndu-i pe lîngă corp, cu umerii lăsați, de parcă era un sclav supus. De cînd a fost dus în fața boxei martorului nu s-a mişcat nici o clipă.

Criminalul cu sînge rece era viclean precum o vulpe. Aştepta privilegiul favorabil pentru a intra în acțiune. Şeriful slăbise deja vigilența – prostul bătrîn căuta încă în jur cătuşele – şi de-abia dacă-i mai acorda vreo atenție prizonierului său, lucru care-i convenea perfect lui Bell, iar Donald ştia asta.

Şeriful trebuia să se apropie de Bell ca să-i pună cătuşele, iar cînd o să facă asta, Bell o să atace.

Donald spera să cadă sub ploaia de gloanțe, iar în timp ce şerifii adjuncți şi şerifii federali vor dezlănțui focul, el se va descurca prin busculada inevitabilă pe care o va declanşa mulțimea, în încercarea de a ajunge la uşă ca să scape.

Un bărbat din ultimul rînd a sărit în picioare şi a băgat mîna în buzunar, atrăgîndu-le atenția lui Cole şi lui Daniel.

– Mîinile sus! a răcnit Cole îndreptîndu-se spre el cu arma întinsă.

– Nu sînt înarmat, nu sînt înarmat, s-a bîlbîit omul. Am însă nevoie de o batistă. Şi în clipa aceea a strănutat, stîrnind zîmbete în jur.

Jessica încerca să-şi dea seama la cine se

putea uita Rebecca în mulțimea din sală. Pe cine să cunoască ea în Blackwater...

– Cole, a strigat dînd să o ia repede înainte, este aici! Şeful... este aici!

Daniel s-a repezit spre ea şi a împins-o înapoi exact în clipa în care Donald îi dădea Rebeccăi semnalul.

Rebecca a sărit în picioare şi i-a tras un glonț în frunte şerifului şi, înainte să apuce să i se înmoaie genunchii, Bell a fost lîngă el luîndu-i arma.

L-a împuşcat pe adjunctul care stă-tea de pază lîngă uşa laterală, lovindu-l direct în inimă, apoi s-a răsucit şi a tras spre Jessica.

Daniel a împins-o la podea, dar glonțul l-a atins în umărul stîng.

Infernul a fost dezlănțuit. Mulțimea a sărit în picioare, obstrucționîndu-i lui Cole vederea.

Bell, ascunzîndu-se după boxa martorului, a tras în Daniel, dar nu l-a nimerit pentru că aceasta se mişca deja. I-a zburat cu un glonț pistolul din mîna Rebeccăi.

Rebecca a țipat şi a căzut înapoi pe scaun. Daniel a sărit pe masă, s-a lungit pe ea şi a continuat să tragă.

Bell s-a retras şi a rămas nemişcat. Daniel a tras din nou, sărind jos, s-a rostogolit şi iar a tras, dar i s-au terminat gloanțele.

Indiferent la țipetele oamenilor care încercau

să scape, Daniel a aruncat pistolul gol, l-a înşfăcat pe cel încărcat din tocul pe care-l ținea în stînga şi s-a ridicat încet în picioare.

Nu s-a terminat încă. A întins încet brațul, a pus degetul pe trăgaci şi a aşteptat. Şi-a ațintit privirea în ochii duşmanului său – ochi de un căprui-gălbui.

Cole încerca cu disperare să dea de Jessica.

S-a luptat ca un animal dezlănțuit să treacă printre oamenii înnebuniți, care căutau cu disperare drumul către ieşire.

Nu a putut să mai vadă nimic clar din clipa în care s-a declanşat schimbul de focuri, pentru că oamenii au țîşnit în picioare – toți împingînd, trăgînd, alergînd spre scăpare.

Cînd, în sfîrşit, a reuşit să treacă de ultimul om şi să aibă vizibilitate bună, inima i s-a oprit pe loc.

Donald o ținea pe Jessica în fața lui şi se retrăgea spre uşa laterală. Cu un braț o strîngea de mijloc, iar cu celălalt îi ținea pistolul proptit în gît, chiar sub barbă. Jessica se zbătea ca o pisică sălbatică, zgîrîindu-l cu unghiile pe braț şi lovindu-l cu călcîiele în picioare. Donald părea insensibil la toate atacurile ei.

– Ce avem noi aici, domnilor, se cheamă impas. Am să-i zbor creierii şi sînt sigur că, avînd în vedere trecutul meu foarte colorat, ştiți

că mi-ar face plăcere să vă văd expresia după ce o omor. O, ştiu că o să mă împuşcaţi, dar nu înainte să vă văd reacţia în clipa în care am să-i împrăştii creierii! Vocea i-a devenit dură ca oţelul. Este o treabă murdară, domnilor. Am mai făcut-o.

Jessica şi-a înfipt unghiile în mîna lui, zgîrîindu-l pînă la sînge.

– Încetează! i-a poruncit el. Ei, ce facem, şerifilor? i-a întrebat continuînd să se retragă spre uşă.

Cole înainta încet pe centrul culoarului din mijlocul sălii. Era cam la cinci metri depărtare de Daniel, venind în unghi spre el, cînd Donald a răcnit:

– Rămîneţi pe loc. Nu mă deranjează să mor, s-a lăudat el. Am văzut destulă moarte în ultimul timp! Dacă vreţi să rămîneţi în viaţă, nu vă mişcaţi şi aruncaţi armele!

Nici unul din şerifii federali nu a reacţionat. Braţul lui Cole era rigid. Daniel a clătinat din cap.

– Nu apuci să ieşi de aici. Dă-i drumul!

– Nu pot să fac asta. O să meargă cu mine. Priviţi acolo! Rebecca se tîrăşte spre birourile judecătorului. Aşa te vreau!

Jessica s-a zbătut cu putere şi i-a ars una în fluierul piciorului. A simţit de parcă o taie cineva în jumătate, atît de zdravăn a strîns-o de talie.

– Ți-am spus să încetezi! i-a răcnit în ureche.

– Nu încetez pînă cînd nu mă laşi să-i spun lui Cole că-l iubesc. Trebuie să i-o spun, a şoptit ea. Am să te ajut să scapi, am să fac tot ce-ai să spui tu...

Donald a izbucnit în rîs.

– Ce nostim, a strigat către cei doi şerifi federali. Micuța doamnă vrea să vă spună ceva.

– Poți să tragi curat? l-a întrebat Daniel pe Cole.

– Nu, i-a răspuns el cu voce răguşită.

– Dă-i drumul, îngeraş! i-a poruncit Donald. Poți să-i spui.

– Cole! a strigat ea.

Cole a simțit cum moare pe dinăuntru. Dumnezeule mare, nu-l lăsa să-i facă rău... nu-l lăsa...

– Abilene!!!

Cole ştia ce-i cerea Jessica să facă. Avea permisiunea ei, avea ținta lui, pistolul era armat, dar, Dumnezeu să-l ajute, nu putea s-o facă!

A tras Daniel în locul lui.

– Nu! a răcnit Cole. În mintea lui totul apărea cu încetinitorul. A văzut-o pe Jessica închizînd ochii; i-a văzut trupul prăbuşindu-se la podea.

Mintea lui nu mai putea accepta acel coşmar. Şi-a descărcat pistolul în ticălos. Nu putea să se oprească. Trăgea întruna, deşi gloanțele i se terminaseră.

Daniel, în speranța că vorbele lui vor ajunge la Cole, care era într-o stare de prostrație i-a strigat:

– Nu are nimic, doar a leşinat. Ridic-o de pe podea.

Cole a alergat şi a îngenunchiat lîngă ea. Cu mîna tremurîndă i-a căutat pulsul la baza gîtului. I-a simțit bătăile inimii, puternice şi rapide, şi ochii i s-au împăienjenit de lacrimi. A luat-o cu delicatețe în brațe şi s-a ridicat, ținînd-o lipită la piept lui.

Jessica a auzit pe cineva plîngînd. A deschis ochii şi a văzut-o pe Grace alergînd spre Daniel. În uşa ce da spre birourile judecătorului, un şerif adjunct o păzea pe Rebecca.

Femeia îşi ținea mîna însîngerată la piept, iar cu cealaltă se sprijinea de perete încercînd să se ridice în picioare cînd Grace a trecut alergînd pe lîngă ea.

– N-am pățit nimic, Grace, i-a spus Daniel de îndată ce i-a văzut lacrimile. Se aştepta să i se arunce în brațe, dar Grace s-a oprit brusc pe loc. O expresie ciudată i-a apărut pe față înainte de a se întoarce şi a alerga înapoi spre Rebecca. Daniel nu a mai avut timp s-o oprea-

scă. A stîns pumnul, şi-a luat avînt şi a făcut-o knock-out. Rebecca a căzut grămadă pe podea.

Grace a făcut un pas înapoi, s-a uitat la ea şi a întrebat:

– Doare, nu?

Daniel a fost atît de şocat, încît a izbucnit în rîs. S-a oprit numai cînd Grace era de-acum în braţele lui, sărutîndu-l.

– Te iubesc, Daniel, te iubesc! i-a şoptit fierbinte, sărutîndu-i fruntea, nasul, bărbia.

Daniel a privit-o în ochi şi de-abia atunci i-a şoptit declaraţia lui de dragoste:

– Nu te mărita cu Nigel.

– Pentru că mă iubeşti, Daniel?

– Îţi cer asta Grace... pentru că te iubesc.

Capitolul 39

Toată lumea era adunată în biroul judecătorului, unde doctorul se ocupa de umărul lui Daniel, întins pe o canapea din piele. Grace era lîngă el, ținîndu-l de mînă. Cole stătea pe un fotoliu tapisat, cu Jessica pe genunchi.

A încercat să se aşeze lîngă el, dar Cole n-a lăsat-o să se mişte. Judecătorul era încă în sală, dînd ordine celor doi adjuncți înainte de a o duce pe Rebecca la închisoare. Cole îl tachina în mod deliberat pe Daniel, în timp ce doctorul îi umbla cu instrumentele în rană ca să-i găsească glonțul.

– Ai fost teribil de curajos, Daniel.

– Doare, nu-i aşa? l-a întrebat Grace.

– Dacă-ți spun că da, ai de gînd să mă faci knock-out? a întrebat-o supărat Daniel.

Toată lumea a izbucnit în rîs, în afară de Grace, care era evident speriată.

– N-ai să mă ierți niciodată pentru asta, nu?

– Nu, a asigurat-o el.

– Dar tot am să rîd la urmă, s-a lăudat ea.

– Cum asta? a întrebat-o Daniel calm, dar fruntea i se acoperise cu broboane de sudoare. Voia să răcnească la doctor să se grăbească şi să găsească odată nenorocitul ăla de glonţ, dar n-a scos un cuvînt pentru că Grace era deja îngrijorată şi tulburată.

– Niciodată n-am avut de gînd să mă mărit cu Nigel.

– Ştiu. Nu te-aş fi lăsat eu.

Cole a tras-o pe Jessica de bluză, ca să o facă să se uite la el.

– Vreau să te aud spunîndu-mi că mă iubeşti. Fără nici un fel de alte prostii, Jessie. Vorbesc serios. Este ultima ta şansă acum sau...

– Sau ce?

Cole s-a aplecat şi i-a şoptit ceva la ureche. Ea s-a înroşit imediat.

– N-ai face... nu aici, în faţa lui Grace şi a lui Daniel...

– Sînt un bărbat disperat. Dacă singurul mod în care te pot face să cooperezi este să-ţi smulg hainele de pe tine, să ştii că o fac!

– Cu siguranţă că asta m-ar face să uit de chinul la care mă supune doctorul, a aruncat tărăgănat Daniel.

Grace şi-a acoperit faţa cu mîinile şi a început să rîdă. Jessica şi-a încolăcit braţele de gîtul lui Cole.

– Aştept, i-a amintit el.

– Te iubesc, Cole Clayborne, te iubesc!

– Pentru toată viața, Jessica?

– Pentru toată viața.

Judecătorul a intrat cu paşi mari, aducînd cu el o sticlă de whisky bun. A turnat pentru toată lumea, apoi s-a aşezat la birou.

– Sînt încă şocat, a declarat Rafferty. Nu pot să cred că Donald Curtis, respectat om de afaceri din acest oraş, un stîlp al cumunității noastre, era şeful bandei Blackwater. Ce l-o fi determinat să facă asta?

– Lăcomia, şi-a dat cu părerea Daniel.

– Plăcerea sadică, a sugerat Cole.

– Poate o să răspundă Rebecca la întrebările dumneavoastră despre Donald. Ea îl cunoaşte bine, a spus Jessica.

– Ştiu că n-ar trebui să-mi pară rău pentru ea, dar totuşi îmi pare, a spus Grace. Îl iubea şi există femei care ar face orice pentru bărbații pe care îi iubesc; chiar ar şi ucide.

Judecătorul a ridicat paharul şi a spus:

– Ce-ar fi ca unul dintre voi să toasteze?

Daniel s-a uitat la Cole.

– Păstrezi insigna?

– Poate. Dar tu?

– Poate.

– Pentru dreptate! a spus Cole ciocnind paharul cu Daniel.

Epilog

Ferma Rosehill, Montana

Mama Rose stătea pe veranda din față, bucurîndu-se de apusul soarelui. Era un ritual al ei zilnic, unul pe care se străduia să nu-l piardă, pentru că, în opinia ei, apusurile erau unul dintre darurile speciale oferite lumii de Dumnezeu şi era datoria ei să-şi facă vreme să-i admire minunile. Nu era singură – ghemuit lîngă ea era ultima achiziție a familiei, Caleb. Cei doi s-au plăcut imediat şi acum copilul sporovăia fericit într-o limbă numai de el înțeleasă.

Era cel mai adorabil copil şi nu rezista ca, din cînd în cînd, să-şi treacă mîna prin buclele lui negre şi mătăsoase. Întreaga familie s-a reunit acasă pentru a sărbători căsătoria lui Cole cu Jessica, şi a-i primi aşa cum se cuvine în sînul familiei pe Jessica şi pe Caleb. Casa era neîncăpătoare, iar mama Rose nici că se putea să fie mai fericită. Şi-a ridicat privirea şi l-a văzut pe Cole stînd în uşă şi uitîndu-se la ea.

– Am ştiut că te găsesc aici, a spus el apropiindu-se şi trăgîndu-şi un scaun. Cu un gest către Caleb, a adăugat: Este o comoară, nu-i aşa, mama Rose?

– O, da! Tot timpul este ocupat. Tocmai îmi spunea o poveste remarcabilă.

– Din cauza lui, Jessie nu stă o clipă. Cînd vine seara, amîndoi sîntem rupți de oboseală de atîta alergătură după el.

– Aşa şi trebuie să fie, a spus mama Rose. Apoi, devenind serioasă, a adăugat: Ştii cît ai suferit tu, nu? Jessica este o comoară, la fel ca şi băieţaşul ăsta dulce.

– Ştiu. Uneori... noaptea... mă uit la ea cum doarme şi am senzaţia că mă sufoc... Sînt un bărbat îndrăgostit. Nu există nici o îndoială.

– Sper să veniți la Liturghia de duminică. Să-i mulțumiți lui Dumnezeu, a spus ea.

– Vom veni, a promis Cole. Ai să-ți pui pălăria nouă pe care ți-a trimis-o Grace?

– O, da! Este aproape prea frumoasă pentru mine.

– Nimic nu e prea frumos pentru tine.

Complimentul a măgulit-o.

– Jessica mi-a spus că Grace a hotărît să deschidă un magazin de pălării la Dillon.

– Vin părinții ei de la Londra ca să o ajute să-l pună pe picioare. Daniel speră ca ei să rămînă aici.

– Cînd se căsătoreşte Daniel cu ea?

– Data nu a fost încă stabilită. Trebuie să aştepte să-i ceară mai întîi permisiunea tatălui ei, dar speră că în primăvară să facă cununia. Vrea să fii şi tu prezentă.

– O, sigur că am să fiu şi am să port pălăria mea cea nouă. Daniel şi-a găsit liniştea, nu?

– Este pe calea cea bună, mama Rose, i-a răspuns el zîmbind.

S-a deschis uşa şi pe verandă au apărut şi ceilalţi fii ai ei – Adam, Douglas şi Travis. Ceva mai tîrziu, li s-a alăturat şi fiica ei, Mary Rose. Sufletul mamei Rose s-a umplut de dragoste şi mîndrie.

– Tocmai voiam să-i spun copilaşului o poveste.

– Vrem s-o auzim şi noi, a sărit Adam.

– Despre ce este? a vrut să ştie Douglas.

– Despre o familie care a început să se închege în New York, cu ceva vreme în urmă, cînd s-au întîlnit patru adolescenţi şi un prunc...

Caleb s-a cocoţat pe genunchii ei şi i s-a cuibărit la piept. Ea l-a strîns în braţe şi a început să se legene.

– A fost odată ca niciodată...

Sfîrşit